ΘΗΣΑΥΡΟΣ

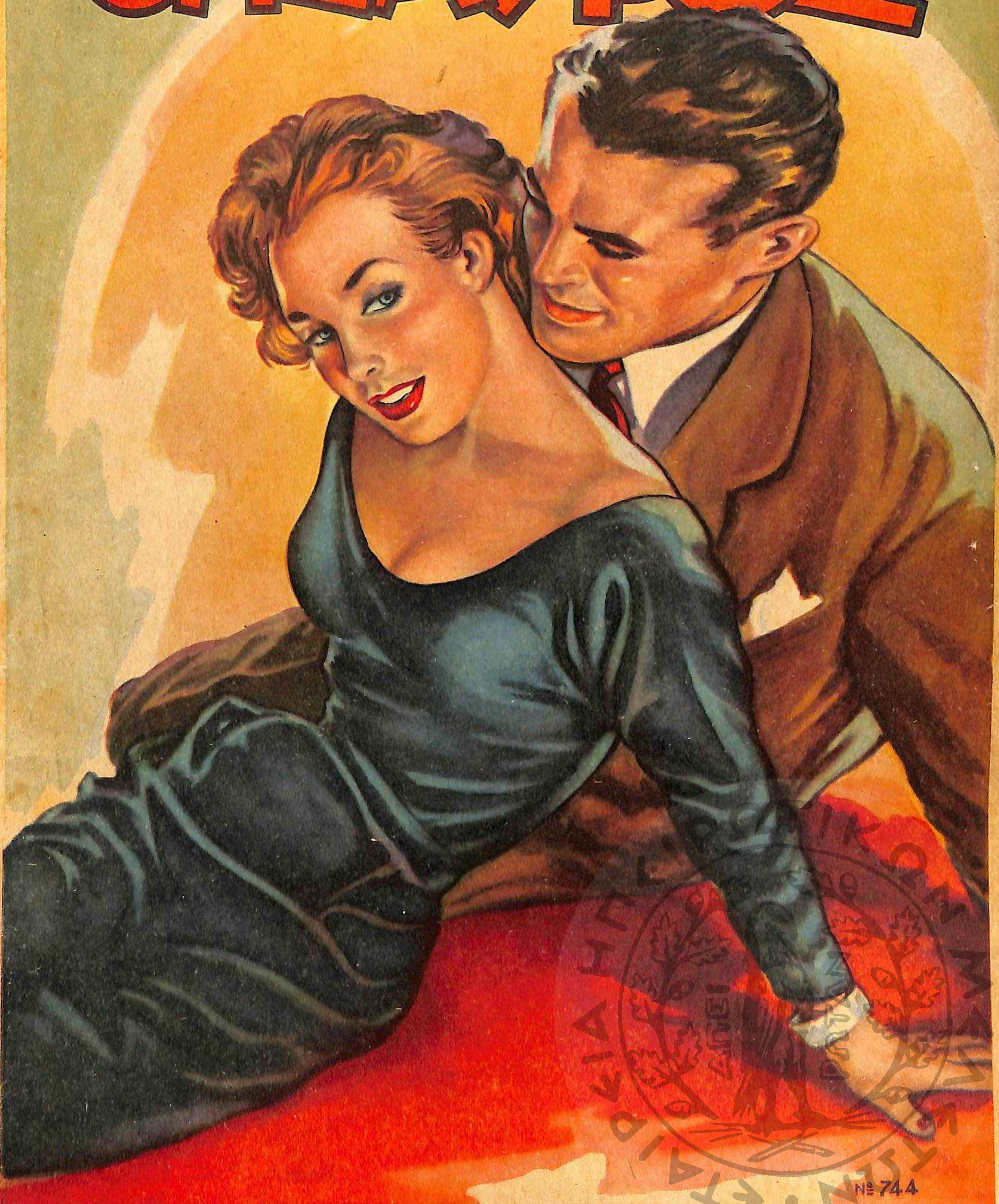

№ 744

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΛΙΘΟΓΡ. "Ο ΦΟΙΝΙΞ" Α.Ε.

Τὰ ταχυδρομεῖα ἀνὰ τοὺς αἰῶνες

Ἀπὸ τὸν ἀγγελιαφόρο ὣς τὸ ἀεροπλάνο

Πολλοὶ νομίζουν ὅτι τὸ ταχυδρομεῖο τὸ ἐφεῦραν δυὸ Πέρσες βασιλεῖς: ὁ Κῦρος ἢ ὁ Ξέρξης. Ἄλλοι πάλι ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ Φαραὼ ἦταν οἱ πρῶτοι ποὺ ὀργάνωσαν μιὰ τέτοια ὑπηρεσία. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι τὸ ταχυδρομεῖο τὸ ἀνεκάλυψε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ποὺ γιὰ ἕνα ὁποιονδήποτε λόγο, βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ στείλῃ ἕνα μήνυμα σ' ἕναν ἄλλο ἄνθρωπο, καὶ ποὺ κατώρθωσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀποστολὴ αὐτή.

Τὸ πρῶτο λοιπὸν μέσο μεταβιβάσεως ἦταν ἀσφαλῶς ὁ ἄνθρωπος. Δηλαδὴ ὁ πεζός. Ἔπειτα ὅταν δαμάστηκε τὸ ἄλογο, ὁ πεζὸς ἔγινε καβαλλάρης. Ἀργότερα δὲ ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦνται οἱ βάρκες καὶ οἱ σχεδίες προκειμένου νὰ διασχίσουν ποτάμια καὶ μικρὲς θαλάσσιες ἀποστάσεις.

Στὸ μεταξὺ ἄρχισαν νὰ διαδίδωνται καὶ τὰ ὀπτικὰ σήματα ὡς μέσα ἐπικοινωνίας. Δηλαδὴ οἱ ἄνθρωποι ἀνάβανε φωτιὲς ἀπάνω σὲ κορυφὲς βουνῶν, ὅπως ἔκανε ὁ Ἀγαμέμνων γιὰ νὰ πληροφορήσῃ τὴν Κλυταιμνήστρα γιὰ τὴ νίκη του, καὶ ποὺ ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερα νὰ ἔχουν γιὰ συνθηματικὲς συνεννοήσεις ὡρισμένες ἄγριες φυλὲς τῆς Ἀφρικῆς.

Ἄλλοτε πάλι χρησιμοποιοῦσαν καὶ ἠχητικὰ μέσα ἐπικοινωνίας, ὅπως τὰ τὰμ-τὰμ τῶν μαύρων.

Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ ἄνθρωπος παρέμεινε ὁ ἀσφαλέστερος ταχυδρόμος, εἴτε ὅταν ἦταν γιὰ προφορικὰ μηνύματα, εἴτε γιὰ γραπτά. Πολλοὶ ὅμως ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ταχυδρόμους-ἀγγελιαφόρους, πληρώσανε μὲ τὴ ζωή τους τὴ σπουδαιότητα τοῦ μηνύματος, ποὺ μετέφεραν. Ἄλλοι πάλι θανατώθηκαν ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ χέρια ἑνὸς κακοῦ ἡγεμόνα, ποὺ ἐξυπηρετοῦσαν, ἐπειδὴ τοῦ ἔφεραν δυσάρεστα νέα.

Θρυλικὸς γιὰ τὴ θυσία του στὸ καθῆκον μένει πάντα ὁ ἡρωϊκὸς ἀγγελιαφόρος-Μαραθωνοδρόμος, ποὺ μαζὶ μὲ τὸ μήνυμα τῆς νίκης παρέδωσε καὶ τὴ ζωή του.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Πέρσες, εἶχαν ὑπηρεσίες ἀπὸ δρομεῖς, ποὺ ἐναλλάσσονταν, σὰν ἕνα εἶδος σκυταλοδρομίας καὶ διεβίβαζαν μὲ μεγάλη ταχύτητα γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὶς σπουδαῖες εἰδήσεις.

Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ ἔδωσαν πραγματικὴ ὤθησι στὸ ταχυδρομεῖο ἦταν οἱ Ρωμαῖοι. Ἔφτιαξαν ἕνα μεγάλο ὁδικὸ δίκτυο σὲ χῶρες τῆς Εὐρώπης, εἰδικὰ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Ὡς κατόρθωμα δὲ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀναφέρονται τὰ μηνύματα ποὺ ἔστελνε ὁ Καῖσαρ ἀπ' τὴ Ρώμη στὴν Ἀγγλία, σὲ διάστημα μικρότερο ἀπὸ ἕνα μῆνα.

Ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτορας Αὔγουστος ἦταν ὁ πρῶτος ἡγεμόνας, ποὺ ἐνδιαφέρθηκε νὰ ὀργανώσῃ γρήγορα ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία μὲ ἄλογα, γιὰ τὶς ἐπιστολὲς καὶ μιὰ ἄλλη βραδύτερη γιὰ τὶς ἀποσκευές.

Ἐπὶ αἰῶνας ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία ἐξυπηρετοῦσε μόνο τὰς πόλεις μεταξύ τους. Ἡ διανομὴ «κατ' οἶκον» ἦταν ἄγνωστη. Μόλις κατὰ τὸ 17ον αἰῶνα ὁ ὑπουργὸς τοῦ Λουδοβίκου 14ου τῆς Γαλλίας, Λουβουά, σκέφθηκε νὰ ὀργανώσῃ μιὰ τέτοια διανομὴ ἐπιστολῶν ἐγκαινιάζοντας ἐπίσης καὶ τὰ πρῶτα ταχυδρομικὰ κιβώτια. Οἱ ἱστορικοὶ τῆς ἐποχῆς ἀναφέρουν, ὅτι ὁ κόσμος τότε, ὑπεδέχθη τὴν καινοτομία μὲ μεγάλη εἰρωνεία, γι' αὐτὸ πολὺ συχνὰ βρισκόντουσαν μέσα στὰ γραμματοκιβώτια σκουπίδια καὶ ἄλλες ἀκαθαρσίες.

Τὸ 1692, γιὰ πρώτη φορά, τὰ ταχυδρομεῖα ἐπιστολῶν καὶ ἀποσκευῶν ἐκχωρήθηκαν μὲ δημοπρασία. Ἑκατὸ χρόνια ἀργότερα, τὸ προνόμιο αὐτὸ ἀγοραζόταν γιὰ 25 ἑκατομμύρια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης!...

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ 1550 ἄρχισαν νὰ καθωρίζωνται τὰ ταχυδρομικὰ τέλη, καθὼς καὶ τὰ δρομολόγια. Βέβαια τὰ τελευταῖα δὲν ἦταν τόσο τακτικά, γιατὶ οἱ καιρικὲς συνθῆκες καὶ ἡ διάθεσι τοῦ ταχυδρόμου ἐπηρέαζαν τὴ κανονικὴ λειτουργία τους.

Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῶν σιδηροδρόμων, οἱ ταχυδρομικὲς ἅμαξες ἦταν τεσσάρων εἰδῶν, ἀνάλογα μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀλόγων ποὺ τὶς ἔσερναν.

Τὰ «καμπριολὲ» εἶχαν δύο ἄλογα, οἱ «λιμουζίνες» τρία, οἱ «μπερλίνες» τέσσερα, καὶ οἱ «ταχεῖες» ἕξη. Μὲ τὰ μέσα αὐτά, ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Παρίσι στὸ Μπορντὼ — περίπου 600 χιλιομέτρων — γινόταν σὲ διάστημα 48 ὡρῶν.

Τέλος ἐμφανίσθηκε τὸ «σιδηρόφρακτο τέρας», ὅπως ἀποκαλοῦσανε τότε τὸ σιδηρόδρομο καὶ γιὰ τὸν ὁποῖον ἀξίζει ν' ἀναφέρουμε τὶς χαριτωμένες ἀντιρρήσεις τοῦ τότε Γάλλου πολιτικοῦ Θιέρσου.

Ὁ Θιέρσος, ποὺ ἀπὸ δημοσιογράφος κατέλαβε τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τῆς πατρίδος του, ἀφοῦ ἔγινε καὶ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας τὸ 1871, εἶχε σοβαροὺς ἐνδοιασμοὺς γιὰ τὶς δυνατότητες προόδου τοῦ σιδηροδρόμου, ποὺ εἶχε τότε πρωτοεμφανιστῆ.

Σὲ πολλὲς περιπτώσεις εἶχε ἐκδηλώσει τὴ δυσπιστία του γιὰ τὸ μέσο αὐτό, φτάνοντας στὸ σημεῖο νὰ πῆ, ὅτι τὰ προγράμματα σιδηροστρώσεως γραμμῶν στὴ χώρα του, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ καταστρώνουν οἱ μηχανικοί, ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐκτελεστοῦν, γιατὶ δὲν θὰ ἐπαρκοῦσε ποτὲ ὅλο τὸ σίδερο τοῦ κόσμου. Ἐπίσης, ὅτι ἂν ποτὲ γινόταν χρῆσι συράγγων, ἡ διαφορὰ τῆς θερμοκρασίας κατὰ τὴν ἔξοδο τοῦ τραίνου ἀπ' αὐτές, θὰ εἶχε ὀλέθριες συνέπειες γιὰ τοὺς ταξιδιῶτες...

Ἀπὸ τότε ἡ ἐξέλιξι ἦταν ραγδαία. Ὁ τηλέγραφος ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του τὸ 1840 τὸ τηλέφωνο τὸ 1876 καὶ κατόπιν ὁ ἀσύρματος, τὸ ἀεροπλάνο ποὺ ἐκμηδένισαν τὶς ἀποστάσεις σὲ τέοιο σημεῖο, ὥστε ἀπὸ τὸ κρεβάτι μας ἁπλώνουμε τὸ χέρι μας σ' ἕνα ἀκουστικό, καὶ μιλᾶμε μὲ ὁποιον θέλουμε ποὺ βρίσκεται στοὺς ἀντίποδες!

Ἀπὸ τὸν πρῶτο ἄνθρωπο ποὺ μετέφερε ἕνα μήνυμα ὡς τὸ ραδιόφωνο, μιὰ ἀπίστευτη ἐπανάστασι στὰ μέσα τηλεπικοινωνίας!

ΣΤΗ «ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΡΥΦΗ»

Πρωτότυπο διήγημα

Ὅταν ὁ Πὼλ Κλοῦχερ ἔμαθε τὰ γεγονότα, πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὸ κακό του. Ἡ Ζανὶν ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπατοῦσε. Τώρα ἔνοιωθε κάτι τρομερὸ μέσα του: Διψοῦσε γιὰ αἷμα! Μάλιστα, πρῶτα θὰ σκότωνε αὐτὴ κι' ἔπειτα τὸν Ἀντρέ, τὸ φίλο της.

Βλαστημοῦσε ὅλους ἐκείνους ποὺ τὸν εἶχαν πληροφορήσει τυχαῖα γιὰ ὅλ' αὐτά. Περπατοῦσε μὲ μεγάλα βήματα, σχεδὸν τρέχοντας, ἀκολουθῶντας τὸ μονοπάτι, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ σπίτι του. Ἡ Ζανὶν ἦταν στὸ βάθος τῆς κουζίνας καὶ τραγουδοῦσε: Εἶχε μιὰ ζεστὴ φωνή, ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάζῃ, ὅταν τὴν ἄκουγε. Δὲν τὸν κατάλαβε ὅταν μπῆκε.

Ὁ Πὼλ πῆρε τὸ τουφέκι του ἀπ' τὸν τοῖχο καὶ τὸ γέμισε μὲ σφαῖρες. Ἀπ' τὸ μονοπάτι ὅμως ἀκούστηκε μιὰ φωνή. Ἦταν ὁ Βαλεντῖνος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ὁδηγῶν τῶν Ἄλπεων. Ὁ Πὼλ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πῆγε κοντά του.

— Τί τρέχει; ρώτησε.

— Ἕνας πελάτης γιὰ σένα, ἔφτασε ἀπόψε στὸ ξενοδοχεῖο Ντυφούρ. Θέλει αὔριο ν' ἀνεβῆ στὴ Μεγάλη Κορυφή....

— Ἀδύνατο, ἔχω δουλειὰ στὸ χωριό!... ἀπάντησε ὁ Πώλ.

— Εἶναι ἕνας Ἄγγλος, ὁ σὲρ Τζίμπονς, σπουδαῖος ἀλπινιστὴς καὶ θέλει ἐσένα! Ἔπειτα, πληρώνει καλά!...

— Καλά, σύμφωνοι! Καὶ γιὰ δεύτερο ὁδηγὸ θέλω, ὅπως πάντα, τὸν Ἀντρέ...

— Θὰ τὸν εἰδοποιήσω ἐγώ! εἶπε ὁλόχαρος ὁ Βαλεντῖνος. Ὁ Ἄγγλος θὰ σὲ περιμένῃ στὶς 5 στὸ ξενοδοχεῖο. Καληνύχτα...

— Καληνύχτα...

Ἡ Ζανὶν εἶχε βγῆ στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας. Ἡ νύχτα εἶχε ἁπλωθῆ κιόλας πάνω ἀπὸ τὰ ψηλὰ βουνά. Δίχως νὰ καταλαβαίνῃ γιὰ ποιὸ λόγο, ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔνοιωθε μιὰ παράξενη ἀγωνία, κι' ὅταν ὁ Παῦλος μπῆκε στὸ σπίτι κρατῶντας τὸ φανάρι του, ἐκείνη τὸν κύτταξε ἀνήσυχη. Τὸ φανάρι φώτιζε τὸ ὡραῖο νεανικὸ πρόσωπό της, τὰ μαῦρα μαλλιά της, τοὺς ὡραίους ὤμους της.

— Πώλ, γιατὶ κρατᾶς τὸ τουφέκι σου; τὸν ρώτησε...

— Αὔριο τὸ πρωῒ θ' ἀνεβῶ στὴ Μεγάλη Κορυφὴ μ' ἕναν Ἄγγλο καὶ μὲ τόν... Ἀντρέ! Πήγαινε τώρα νὰ κοιμηθῆς!

Ἡ Ζανίν, κατάχλωμη, ὑπάκουσε σιωπηλά. Ὅταν κλείστηκε στὸ δωμάτιό της, ὁ Πὼλ πῆρε ἕνα χαρτὶ καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ.

«Ἀφήνω ὅλη μου τὴν περιουσία στὴν Ἕνωσι τῶν Ὁδηγῶν τοῦ χωριοῦ μου. Πὼλ Κλοῦχερ».

*

Ξεκίνησαν καὶ οἱ τρεῖς ὅταν εἶχε πιὰ ξημερώσει. Πέρασαν τὸ μονοπάτι καὶ διέσχισαν τὸ στενὸ ἑλικοειδῆ δρομάκο ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς βράχους προχωρῶντας σιωπηλά. Ὁ Πὼλ ἔνοιωθε ἀπελπισία καὶ μῖσος, ὁ σὲρ Τζίμπονς ἦταν ἐνθουσιασμένος, ὁ Ἀντρὲ ἀγωνιοῦσε, γιατὶ ἡ Ζανὶν πρὶν νὰ ξεκινήσουν, τοῦ εἶχε ψιθυρίσει, καθὼς τὸν καλημέριζε:

— Πρόσεχε Ἀντρέ, ὁ Πὼλ μᾶς ὑποπτεύεται...

Εἶχε πέσει κιόλας ἡ νύχτα ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐξαντλητικὴ ἄνοδο, ἔφτασαν στὸ καταφύγιο. Καὶ δὲν εἶχε ἀκόμη ξημερώσει ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες ποὺ ξεκουράστηκαν, ξεκίνησαν γιὰ τὴ Μεγάλη Κορυφή, δεμένοι μὲ σκοινιά.

— Ἴσως νάχωμε θύελλα, σὲρ Τζίμπονς, γιατὶ βλέπω πὼς ἐκεῖ ἀπάνω χιονίζει γερά, εἶπε ὁ Ἀντρέ, στὸν Ἄγγλο. Δὲν θὰ ἦταν καλύτερα νὰ γυρίσωμε πίσω;

— Ἐγὼ θ' ἀνεβῶ: εἶπε ὁ Ἄγγλος μὲ πεῖσμα.

Ὁ Πὼλ δὲν μίλησε. Ξημέρωσε μέσα σὲ μιὰ γοητευτικὴ λάμψι ἀπὸ χρώματα... Ἀνέβηκαν ἀπ' τὸν ἕνα βράχο στὸν ἄλλο, ἀπὸ μονοπάτια ὅλο καὶ πιὸ δύσκολα. Ὁ Πὼλ κύτταζε πρὸς τὰ κάτω, ὅπου ἀνοιγόταν ἡ ἄβυσσος. Ἤξερε πὼς σὲ μισὴ ὥρα θὰ ἔφταναν στὴν κορυφή. Καὶ ἤξερε ἀκόμη πὼς σὲ μισὴ ὥρα τὰ σώματά τους θὰ εἶχαν κατρακυλήσει στὸ βάραθρο. Μιὰ μεγάλη πέτρα ξεκόλλησε καὶ πέρασε ἀπὸ μπροστά τους σφυρίζοντας. Ὁ Πὼλ κύτταξε χάμω. Ἡ πεῖρα του τοῦ ἔλεγε πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ κάτι θὰ συνέβαινε, δυὸ βήματα πέρα ἀπ' αὐτούς, ἕνα γλύστρημα, ἕνας βράχος ποὺ θὰ ξεκολλοῦσε... Θὰ ἦταν τότε εὔκολο νὰ ριχτῆ στὸν Ἀντρὲ καὶ νὰ τὸν πετάξῃ στὸ κενό.

Ξαφνικά, ἀκούστησε ἕνας ὑπόκωφος μυκηθμός. Ὁ Πὼλ ρίχτηκε στὸν Ἀντρὲ ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη. Τὸν τράβηξε ἀσυναίσθητα κοντά του καὶ τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὰ μέσα, πρὸς τὸ βράχο. Ἕνας σωρὸς ἀπὸ μεγάλες πέτρες κύλησε ἀπ' τὸ μέρος, ὅπου βρισκόταν μιὰ στιγμὴ πρὶν ὁ Ἀντρὲ καὶ χάθηκε μὲ τρομερὸ θόρυβο μέσα στὸ βάραθρο. Οἱ τρεῖς ἄντρες πιασμένοι γερὰ ἀπ' τὸ βράχο σκεπάστηκαν ἀπὸ ἕνα σύννεφο σκόνης. Ὅταν ὁ ἄνεμος τὸ διέλυσε, ὁ Ἄγγλος εἶπε ἤρεμα.

— Μπράβο! Δίχως τὸν Κλοῦχερ, θἄχες σκοτωθῆ, Ἀντρέ...

— Ἀλήθεια... Δίχως ἐσένα Πώλ, δὲν θὰ ζοῦσα, ψιθύρισε χλωμὸς ἐκεῖνος.

— Καλά, καλὰ ἂς προχωρήσωμε.... εἶπε ὁ Πώλ, σκυθρωπός.

*

Τ' ἄλλο βράδυ, ὅταν ὁ Πὼλ τράβηξε γιὰ τὸ γραφεῖο τῶν Ὁδηγῶν νὰ δώσῃ ἀναφορὰ γιὰ τὴν ὀρειβασία, μιὰ σκιὰ πλησίασε στὸ ὄμορφο σπίτι του, τὸ στολισμένο μὲ γεράνια καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε:

— Ζανίν!...

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἄνοιξε τὴν πόρτα, τρέμοντας.

— Ἐσὺ εἶσαι Ἀντρέ; Δὲν πρέπει νὰ ξανάρθῃς ἐδῶ! Δὲν πρέπει!...

— Ναί, δὲν θὰ ξανάρθω, Ζανίν! Ξέρεις, ἐκεῖ στὴ Μεγάλη Κορυφή, ὁ Πώλ, ἂν ἤθελε, θὰ μποροῦσε...

— Φύγε Ἀντρέ, φύγε, σὲ παρακαλῶ... Ὅλα τέλειωσαν μεταξύ μας...

Ὅταν ὁ Πὼλ γύρισε στὸ σπίτι του, ἡ Ζανὶν κεντοῦσε κοντὰ στὴ λάμπα. Μόλις τὸν εἶδε, σηκώθηκε. Δὲν ἦταν πιὰ ἡ φιλάρεσκη καὶ προκλητικὴ γυναῖκα. Ἦταν σοβαρὴ κι' ἔτρεμε λίγο.

— Πώλ, ψιθύρισε, πρέπει νὰ σοῦ πῶ κάτι... Βρῆκα «αὐτὸ» στὸ συρτάρι;...

Καὶ τοῦ τὸ ἔδειξε τὸ σημείωμα ποὖχε γράψει ὁ ἄντρας της.

Ἔπειτα, πρόσθεσε:

— Πὼλ σοῦ ὁρκίζομαι, πίστεψέ με, ὅλα τώρα ἄλλαξαν...

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε, στυλώνοντας τὸ βλέμμα του στὰ δακρυσμένα μάτια της.

— Φαντάζομαι πὼς λὲς τὴν ἀλήθεια, τῆς εἶπε μὲ κουρασμένη φωνή. Σὲ συχώρεσα, ἀλλὰ κάτι πέθανε μέσα μου...

— Εἶμαι τώρα ὅπως πρῶτα, Πώλ..!. τοῦ εἶπε. Κι' ἡ μεγάλη ἀγάπη μου γιὰ σένα, θὰ σὲ κάνῃ νὰ μὲ ἀγαπήσῃς πάλι...

ΠΙΕΡ ΜΠΑΣΤΙΝΤ

ΕΤΟΣ ΙΕ' ✪ ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1953 ✪ ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 744

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ✪ ΤΗΛ.: 27-135—29-967 ✪ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερὶ τῆς ἑβδομάδος

ΔΥΟ ΦΥΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΓΛΑΣΤΡΑ

Μὲ παρελθὸν ἢ μὲ λευκὸ μητρῶο; Πῶς νὰ τὴν προτιμήσῃ; Κι' ὅταν μιλῆ γιὰ παρελθον, δὲν ἐννοεῖ τὴ γυναῖκα ποὺ ἔχει περάσει διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου. Ἡ διάκρισι ποὺ κάνει, εἶναι ἀναμεσα στὴν ἄσπιλη καὶ ἀμόλυντη ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴ γυναῖκα μὲ τὴν κάποια πεῖρα καὶ μὲ τὶς μικρὲς περιπέτειες.

Ξεκινᾶ ἀπὸ τὴ σκέψι, ὅτι μιὰ κοπέλλα, ποὺ ἔζησε ἀρκετά, ὥστε τὸ ἐρωτικὸ βιβλίο της νὰ μὴν εινε ἕνα ρομάντσο μὲ ἄκοπες σελίδες, δὲ θἄχῃ ὅταν παντρευτῆ, τὶς ἀνησυχίες καὶ τὰ ἐνδιαφέροντα ποὺ τάζησε κατὰ τὸ στάδιο τοῦ ἐλεύθερου βίου της.

Μιὰ τέτοια σύζυγος — σκέπτεται — θὰ ἦταν ἡ ἰδανικὴ σύντροφος. Μιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ μπορῇς νὰ συνεννοηθῇς μαζί της καὶ ὄχι μαθήτρια νηπιαγωγείου, ποὺ θὰ εἶχες νὰ τὴν ἀρχίσῃς ἀπὸ τὸ ἀλφαβητάριο.

Δὲν εἶναι δὲ αὐτὸ ἡ μόνη ἐνόχλησι. Πολὺ χειρότερο ἀπ' αὐτό, βλέπει τὸν κίνδυνο. Μήπως ξέρει κανεὶς τί θὰ παρουσιαστῆ κάτω ἀπὸ τὴ χωρὶς παρελθὸν κοπελλίτσα; Ἕνα κορίτσι ποὺ δὲν γνωρίζει τὸν ἑαυτό του. Τί θὰ γίνῃ ὅταν τὸν γνωρίσῃ, ὅταν ἀφυπνισθοῦν τὰ ἐνδιαφέροντά του, ποὺ ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δὲν ἐλειτούργησαν;

Ἡ σκέψι αὐτὴ κάνει διστακτικὸ τὸν ἐπιστολογράφο. Ὥριμος γιὰ γάμο, περιζήτητος γαμπρὸς στὴν ἐπαρχιακή του πόλι ἀποφασισμένος νὰ σχηματίσῃ οἰκογένεια. στέκεται διστακτικὸς στὸ κατῶφλι τοῦ γάμου καὶ ἀναρωτιέται: ἔμπειρη ἢ ἄπειρη; Σελίδα ἄγραφη, ἢ σελίδα γραμμένη; Νύφη ποὺ ἔρχεται κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμᾶς, ἢ νύφη ποὺ πέρασε ἀπὸ διάμεσες στάσεις; Νύφη-μαθήτρια, ἢ νύφη ἰσοδύναμη μ' αὐτὸν σὲ πεῖρα;

Ἡ τελευταία αὐτὴ εἶναι, φαίνεται, ἡ προτίμησί του. Οἱ συλλογισμοί του, ὡς συλλογισμοί, εἶναι ὀρθοί. Σωστὴ ἡ βάσι. Θὰ ἦταν, δηλαδή, σωστή, ἂν ἡ τρέχουσα λογικὴ ἀποτελοῦσε τὸ ρυθμιστὴ καὶ τῆς ἐρωτικῆς πορείας τῶν ἀνθρώπων. Στ' ἄλλα στάδια τοῦ βίου μας κυριαρχεῖ ἡ λογική. Ὑπάρχουν, βέβαια οἱ συμπτώσεις, ἡ τύχη, οἱ ἀστάθμητοι παράγοντες, γιὰ ν' ἀνατρέπουν τὰ ἔργα τῆς λογικῆς. Παρ' ὅλη ὅμως τὴν ἰσχυρὴ ἐπιρροὴ ποὺ ἀσκοῦν αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, ἡ λογικὴ πρέπει νὰ εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος κάθε πράξεως.

Ἐντελῶς διαφορετικὰ ἐμφανίζονται τὰ πράγματα στὴν ἐρωτικὴ καρριέρα. Ἐξευτελισμὸς τῆς λογικῆς, τῆς συνέσεως, τῆς ἀριθμητικῆς. Πιστεύετε, ὅτι δυὸ καὶ δυὸ κάνουν τέσσερα. Στὸν κόσμο τοῦ ἔρωτα ὅμως βλέπετε, ὅτι τὸ ἄθροισμα τῆς προσθέσεως ποὺ νομίζατε ἁπλῆ, πότε σᾶς δίνει τρία καὶ πότε πέντε.

Οὔτε στὰ προηγούμενα μπορεῖτε νὰ στηριχθῆτε. Τόσα προηγούμενα, ὅσες καὶ ἑνώσεις. Ἀναρίθμητες, πράγματι, οἱ περιπτώσεις ποὺ «ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή», ἔγινε ἡ ἰδανικὴ σύζυγος, ὅταν ἀνασύρθηκε ἀπὸ τὴ λάσπη. Μήπως ὅμως δὲν εἶναι ἀναρίθμητες ἐπίσης οἱ περιπτώσεις, ποὺ ἡ γυναῖκα μὲ τὸ παρελθόν, συνέχισε καὶ μετὰ τὸ γάμο της, τοὺς ἀνώμαλους δρόμους;

Ἐλᾶτε τώρα καὶ στὴν ἄλλη πλευρά: στὶς ἄσπιλες. Πάμπολλες ποὺ ἔμειναν ἄσπιλες καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο. Καὶ πάλι πάμπολλες ἐκεῖνες ποὺ νομίζετε πὼς περίμεναν τὸ γάμο τους γιὰ ν' ἀρχίσουν καταπληκτικὴ κυκλοφορία.

Καλὰ θὰ ἦταν νὰ ὑπῆρχαν σ' αὐτὲς τὶς δουλειὲς κανόνες. Ἁπλᾶ ποὺ θὰ ἦταν τότε τὰ πράγματα! Δὲν θἄχες παρὰ ν' ἀνοίξῃς τὸν ὁδηγὸ καὶ νὰ τὸν συμβουλευθῇς, ἀνάλογα μὲ τὴν περίστασι ποὺ σοῦ παρουσιάζεται.

Ἁγνή, διεφθαρμένη, πλούσια, φτωχειά, ξανθή, μελαχροινή, κοσμική, σταχτοπουτα, νέα, ὥριμη, φθινοπωρινή, διανοουμένη, μισομορφωμένη, ἀμόρφωτη... Ὁ ὁδηγός, μὲ ἀλφαβητικὴ σειρά, θὰ σοῦ ἔδινε τὴν ἀπάντησι καὶ θὰ σὲ πληροφοροῦσε γιὰ τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα ποὺ παρουσιάζει ἡ γυναῖκα τῆς κάθε κατηγορίας.

Ἐντελῶς διαφορετικὰ παρουσιάζονται τὰ πράγματα στὴ ζωή. Ὅσοι θέλησαν νὰ σχηματίσουν κανόνες, ἔπεσαν ἔξω. Δημιούργησαν θεωρίες χωρὶς ἀντίκρυσμα στὴν πραγματικότητα. Σοῦ λένε ἔξαφνα στὸν ὁδηγό τους: «Ἡ ξανθὴ ρωμαντικὴ ἀλλὰ ψυχρή. Ἡ μελαχροινή, κυνικὴ καὶ θερμή». Καὶ αὐτό, βέβαια. Ἀλλὰ καὶ πόσες φορὲς τὸ ἀντίθετο... Πόσα ξανθὰ ἡφαίστεια πόσοι μελαψοὶ παγετῶνες...

Τίποτα, δυστυχῶς, δὲν μπορεῖ νὰ κατατοπίσῃ μὲ ἀσφάλεια τὸν ἄντρα γιὰ τὴ γυναῖκα καὶ τὴ γυναῖκα γιὰ τὸν ἄντρα. Τὸ παρελθὸν δὲν προεξοφλεῖ τὸ μέλλον.

Τίποτα πιὸ φυσικό. Ἂν τὸ βρίσκετε περίεργο, εἶναι γιατὶ τὴ γυναῖκα ποὺ παντρεύεται, τὴ βλέπετε σὰ μονάδα, καὶ σὰ μονάδα τὴν ἐξετάζετε, χωρὶς νὰ σκεφθῆτε, ὅτι ἡ μιὰ αὐτή, ἀπὸ τὴ στιγμὴ τοῦ γάμου της, παύει νὰ εἶναι μιά.

Πρὶν παντρευτῆ, ἦταν ἕνα φυτὸ στὴ γλάστρα του. Ἦταν μόνο καὶ εἶχε αὐτὴ ἢ τὴν ἄλλη ἰδιότητα. Πηγαίνετε ὅμως καὶ φυτεύετε ἕνα ἄλλο φυτὸ στὸ χῶμα τῆς ἴδιας γλάστρας. Μοιραῖα θὰ ὑποστῆ τὴν ἐπίδρασί του.

Ζητήσατε τὸν ἄντρα, ὅταν κρίνετε τὴ γυναῖκα καὶ ζητήσατε τὴ γυναῖκα ὅταν κρίνετε τὸν ἄντρα. Ζήτημα χειρισμοῦ τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Τὴν παίρνεις χωρὶς πεῖρα καὶ χωρὶς μάθησι καὶ τῆς γεμίζεις τόσο τὴν αἰσθηματικὴ καὶ τὴν αἰσθησιακὴ ζωή, ὥστε οὔτε διανοεῖται νὰ γνωρίσῃ ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ σένα.

Τὴν παίρνεις ἀπὸ τὸν ὑπόκοσμο καὶ ἀσκεῖς τέτοια ἐπιρροὴ ἀπάνω της, ὥστε γίνεσαι ὁ μοναδικὸς κύριος τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός της.

Τὰ ἴδια ὅμως αὐτὰ πρόσωπα ποὺ στὰ χέρια τοῦ καλοῦ ὁδηγοῦ γίνονται ἰδανικὲς γυναῖκες, στὰ χέρια τοῦ κακοῦ ἢ τοῦ ἀδέξιου, τὰ βλέπετε νὰ κατηφορίζουν.

Ὑπάρχει κι' ἕνα ποσοστὸ γυναικῶν, στὶς ὁποῖες ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία εἶναι τόσο βαθειὰ ριζωμένες μέσα τους, ὥστε τίποτα δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἔχουν ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασία τους. Ἐλάχιστες ἐμπρὸς στὸ πλῆθος τῶν ἄλλων ἐκείνων, ποὺ θὰ ζυμωθοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρα καὶ θὰ ζυμώσουν τὸν ἄντρα. Τὸν ἑαυτό μας λοιπὸν νὰ ἐξετάζουμε πρὶν ἀπ' ὅλα, ὅταν βρισκόμαστε στὸν προθάλαμο τοῦ γάμου.

Καταλαβαίνουμε ἀρκετὰ ἱκανοί, ὥστε νὰ συγκρατήσουμε τὴ γυναῖκα μὲ τὸ παρελθόν; Καταλαβαίνουμε ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντες ὥστε νὰ γίνουμε οἱ ἀπορροφητῆρες τῶν περιεργειῶν τῆς ἀσπίλης; Τότε... Ἡσαΐα χόρευε!

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

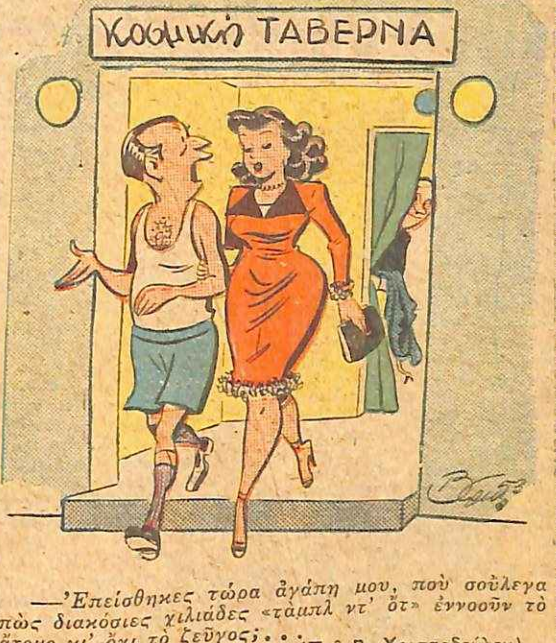

—Ἐπείσθηκες τώρα ἀγάπη μου, ποὺ σοὔλεγα πὼς διακόσιες χιλιάδες «τὰμπλ ντ' ὂτ» ἐννοοῦν τὸ ἄτομο κι' ὄχι τὸ ζεῦγος;... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὅλα

Ὅλα τὰ λουλούδια, ὅλα τὰ τραγούδια
ποὺ μιλοῦν γι' ἀγάπη, θέλω νὰ σοῦ στείλω,
ὅλα τὰ τραγούδια. ὅλα τὰ λουλούδια
σὲ μπουκέτο θεῖο, ἔτσι νὰ δεθοῦν
ὅλα τὰ λουλούδια. ὅλα τὰ τραγούδια
ὅλα νὰ στὰ δώσω τόσα ποὺ σοῦ ὀφείλω
ὅλα τὰ τραγούδια. ὅλα τὰ λουλούδια
δίπλα σου νὰ τάχῃς. πάντοτε ν' ἀνθοῦν.

*

Ὅλες τὶς χαρές μου ὅλες τὶς ἐλπίδες
ποὺ μιλοῦν γι' ἀγάπη, θὰ σοῦ τὶς χαρίσω
κι' ἴσως πιὰ θὰ διώξω κάποιες καταιγίδες
ποὺ μοῦ συννεφιάζουν λίγο τὴ χαρά.
ὅλα μου τὰ χάδια, ὅλα τὰ φιλιά μου
ὅλο μου τὸ εἶναι θέλω νὰ σοῦ ἀφήσω
ὅλα μου τὰ βράδυα καὶ τὴν ἀγκαλιά μου
ὅλα μου τὰ λόγια τὰ πιὸ τρυφερά.

*

Ὅλες οἱ στιγμές μου. ὅλες οἱ πνοές μου
θέλω νἆν' δικές σου, γιὰ νὰ σὲ δροσίζουν
ὅλες οἱ πνοές μου ,ὅλες οἱ στιγμές μου
ν ἀσοῦ κάνουν ἴσως τὴ ζωὴ γλυκειά
ὅλα μου τὰ λόγια ὅλοι μου οἱ πόθοι
νὰ σὲ ἀποκοιμίζουν. νὰ σὲ νανουρίζουν
κι' ἡ φτωχὴ καρδιά μου ἔτσι νὰ μὴ νοιώθῃ
πὼς γιὰ μένα ἤσουν ἄκαρδη. κακιά

*

Ὅλα τὰ ὄνειρά μου, ὅλη τὴ χαρά μου,
ὅλη μου τὴ σκέψι θέλω νὰ σοῦ δώσω.
ὅλη τὴ χαρά μου, ὅλα τὰ ὄνειρά μου
νὰ τὰ ἐξουσιάζῃς βράδυ καὶ πρωΐ...
Τὰ αἰσθήματά μου τὰ πιὸ πονεμένα
ποὖχουνε ποθήσει τὴν ἀγάπη τόσο
τὰ αἰσθήματά μου καὶ τὰ πιὸ κρυμμένα
ὥστε νὰ σοῦ ἀνήκῃ ὅλη μου ἡ ζωή

*

Γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ ἀλήθεια χάρισμα στὰ δίνω
τίποτα, τὸ βλέπεις, δὲν θὰ σοῦ ζητήσω,
δίχως νἄχῃς ἔννοια λεύθερη σ' ἀφήνω
πάρτα ὅλα, πάρτα... πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ·
Ὅλα τὰ λουλούδια ὅλα τὰ τραγούδια,
ὅλα σοῦ τὰ δίνω δίχως ν' ἀπαιτήσω
—ὅλα τὰ τραγούδια, ὅλα τὰ λουλούδια—
παρὰ νὰ πιστέψῃς ὅτι σ' ἀγαπῶ.

ΔΗΜ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἡ ἱστορία τοῦ βαρώνου ντὲ Σζὲντ Ἰμρέϋ εἶναι ἀπὸ τὶς πιο συγκινητικές ποὺ ἄκουσα στὴ ζωή μου.

Ὁ βαρῶνος Ζλοτὰν ντὲ Σζὲντ-Ἰμρέϋ ἀνῆκε στὴν αὐθεντικὴ ἐκείνη γενιὰ τῶν Μαγυάρων, ποὺ δὲν ὑπάρχει πιὰ στὴν ἐποχή μας. Πλούσιος καὶ δυνατός, δίκαιος καὶ μεγαλόψυχος, γενναῖος καὶ ἱπποτικός, ἦταν τὸ ἴνδαλμα τῶν χωρικῶν, ποὺ δούλευαν στὰ ἀπέραντα χτήματά του. Τὸν ἐλάτρευαν κι' ὡρκίζονταν στ' ὄνομά του. Τὰ πλούτη καὶ τὴ δύναμί του τὰ θεωροῦσαν σὰν δικά τους. Καὶ τοὺς ἄρεσε νὰ τὸν βλέπουν νὰ ζῇ σὰν μεγάλος ἄρχοντας, σπάταλα καὶ μεγαλόπρεπα. Ἔτσι τὸν ἤθελαν. Καὶ καμάρωναν γιὰ τὴν ἀρχοντιά του.

Ὁ βαρῶνος Ζλοτὰν εἶχε στὴν ἐξουσία του μιὰ ολόκληρη ἐπαρχία, ποὺ τὴν διοικοῦσε μὲ φρόνησι καὶ στοργή. Μόνο ποὺ ἡ μονότονη ζωή, ποὺ περνοῦσε στὸν πύργο του, τὸν κούραζε κάποτε. Ἔφευγε τότε καὶ πήγαινε νὰ περάση μερικὲς ἑβδομάδες ἢ μερικοὺς μῆνες στὴ Βουδαπέστη.

Στὸ γυρισμό του ἀπὸ ἕνα τέτοιο ταξίδι, ἔφερε κάποτε τὴν Ἰλόνα. Κι' ὅλοι ἔμαθαν πὼς ἡ Ἰλόνα ἦταν ἡ γυναῖκα του. Ὁ γάμος τους εἶχε γίνει στὴν πρωτεύουσα.

Ἦταν ἕνας ἄγγελος ὀμορφιᾶς ἡ Ἰλόνα. Ὁ βαρῶνος Ζλοτὰν τὴν εἶχε γνωρίσει σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο τῆς Βουδαπέστης, ὅπου χόρευε καὶ τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Μὲ τὸν καιρό, τὸν ἀγάπησε κι' αὐτή. Ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν.

Μ' ὅλη τὴ μικρή της ἡλικία, ἡ Ἰλόνα εἶχε ἕνα πλούσιο σὲ ἐρωτικὲς περιπέτειες παρελθόν. Βέβαια, ἦταν μια καλλιτέχνιδα... Ὁ βαρῶνος Ζλοτὰν τὰ ἤθερε ὅλα... Τὰ ξέχασε ὅμως, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τῆς δώση τ' ὄνομά του.

Ἡ ζωή τους ἔτσι κυλοῦσε εὐτυχισμένα στὸν πύργο. Οἱ δυὸ σύζυγοι ἐλάτρευαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Κι' ἡ εὐτυχία τους ἔγινε ἀκόμη πιὸ μεγάλη ὅταν ἡ Ἰλόνα, στὸ τέλος τοῦ πρώτου χρόνου, ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι.

Τὸν τρίτο χρόνο, οἱ δυὸ σύζυγοι, πῆγαν νὰ περάσουν μερικὲς ἑβδομάδες στὴν Βουδαπέστη. Ἔπειτα ταξίδεψαν στὴ Βιέννη, στὸ Βερολῖνο, στὸ Παρίσι...

Κάθε φορὰ ποὺ ἑτοιμαζόντουσαν νὰ φύγουν, ἡ Ἰλόνα ἔκανε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά της. Ἦταν σὰν τὸ φυλακισμένο πουλάκι ποὺ βλέπει, ξαφνικά νὰ τοῦ ἀνοίγουν τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ του. Μὰ ὅταν γύριζε, ἦταν λυπημένη καὶ μόνο κοντὰ στὴν κορούλα της εὕρισκε λίγη χαρά.

Ἔτσι πέρασαν ἄλλα τρία χρόνια.

Ἀλλ' ἡ Ἰλόνα δὲν ἦταν πιὰ ὅπως πρίν. Ἔβλεπες καθαρὰ πὼς ὑπέφερε. Ἡ ζωὴ τοῦ πύργου τῆς φαινόταν πολὺ μονότονη. Λαχταροῦσε τὴν ἐλευθερία της. Ἦταν, ὅπως σᾶς εἶπα, μιὰ καλλιτέχνιδα...

Ἕνα πρωΐ, ὁ βαρῶνος Ζλοτάν, ξυπνῶντας, δὲν εἶδε τὴν ἀγαπημένη του Ἰλόνα πλάϊ του, στὸ κρεβάτι. Πάνω σ' ἕνα μικρὸ τραπεζάκι βρισκόταν ἕνας φάκελλος μὲ τ' ὄνομά του. Τὸν ἄνοιξε καὶ διάβασε:

«Σ' ἀγαπῶ! Ἀλλὰ δὲν ἀντέχω πιά. Συχώρεσέ με! Σοῦ ἐμπιστεύομαι τὴν κόρη μας κι' εὔχομαι καὶ σ' αὐτὴν καὶ σὲ σένα νὰ μὲ ξεχάσετε γρήγορα καὶ νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι...

Ἰλόνα».

★

Ἡ ζωὴ στὸν πύργο δὲν ἄλλαξε καθόλου. Ἡ μικρὴ ξέχασε γρήγορα τὴ μητέρα της κι' ὁ βαρῶνος δὲν μιλοῦσε ποτὲ γι' αὐτήν. Καὶ τὰ χρόνια κυλοῦσαν...

Ἡ Ἰλόνα εἶχε ξαναγυρίσει στὴν παληά της ζωή. Θριάμβευε τώρα στὸ Βερολῖνο, ὅπου εἶχε πάει, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸν πύργο.

Ὁ βαρῶνος Ζλοτὰν διάβαζε τὶς ἐφημερίδες ποὺ περιέγραφαν τοὺς θριάμβους της. Μά, ὅπως πάντα, δὲν μιλοῦσε ποτὲ γι' αὐτήν.

Ἡ Ἰλόνα δὲν ἦταν, ὡστόσο, εὐτυχισμένη. Τὰ φῶτα, ἡ κίνησι, οἱ ἐπευφημίες τοῦ πλήθους τὴν μεθοῦσαν. Ἀλλ' ὅταν βρισκόταν μόνη, στὸ δωμάτιό της, τὸ μυαλό της ἔτρεχε στὸν ἄντρα της καὶ τὴν κόρη της, ποὺ εἶχε ἀφίσει καὶ τὰ μάτια της πλημμύριζαν ἀπὸ δάκρυα.

Πόσες φορὲς δὲν εἶχε ἐπιθυμήσει νὰ ξαναγυρίση κοντά τους! Καὶ κάποτε τὸ ἀποφάσισε...

Ἦταν ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ. Ὁ βαρῶνος Ζλοτὰν ἔτρωγε στὴν τραπεζαρία τοῦ πύργου, μαζὶ μὲ τὴν κόρη του καὶ τὸν ἐπιστάτη του ποὺ εἶχε πάντα μιὰ θέσι στὸ τραπέζι του.

Σὲ κάποια στιγμή, ἕνας ὑπηρέτης μπῆκε στὸ δωμάτιο, κρατῶντας στὸ χέρι του ἕναν ἀσημένιο δίσκο, μ' ἕνα ἐπισκεπτήριο.

— Αὐτὴ ἡ κυρία ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς μιλήση, τοῦ εἶπε.

Ὁ βαρῶνος πῆρε τὸ ἐπισκεπτήριο, τὸ κύτταξε μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα τὸ ἔδωσε στὸν ἐπιστάτη του.

— Πήγαινε νὰ τῆς μιλήσης, τοῦ ψιθύρισε, σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος του. Πές της, ὅτι τὴ συγχώρησα, ἀλλ' ὅτι θὰ πεθάνω χωρὶς νὰ τὴν ξαναϊδῶ...

Τὸ ὕφος του ἦταν ἤρεμο. Μόλις θὰ μποροῦσες νὰ ξεχωρίσης κάποια σκιὰ μελαγχολίας στὸ βλέμμα του...

★

Πέρασαν κι' ἄλλα χρόνια. Κι' ἡ Ἰλόνα γνώρισε κι' ἄλλους θριάμβους.

Ξαφνικά, ὁ βαρῶνος Ζλοτὰν διάβασε μιὰ ἡμέρα στὶς ἐφημερίδες μιὰ ἀπροσδόκητη εἴδησι. Ἡ Ἰλόνα εἶχε σκοτωθῆ στὸ Βερολῖνο σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα...

Ὅταν ἦρθε τὸ βράδυ, ὁ βαρῶνος ἔφαγε στὴν τραπεζαρία τοῦ πύργου, μαζὶ μὲ τὴν κόρη του καὶ τὸν ἐπιστάτη του, ὅπως πάντα.

Μετὰ τὸ φαγητό, συνώδευσε τὴν κόρη του στὸ δωμάτιό της κι' ἔμεινε κάμποση ὥρα μαζί της, κουβεντιάζοντας γιὰ διάφορα πράγματα. Ἔπειτα ἀνέβηκε κι' αὐτὸς στὸ δικό του.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ ὑπηρέτης του τὸν βρῆκε νεκρὸ πάνω στὸ κρεβάτι του. Εἶχε φυτέψει μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι του. Στὸ ἀριστερὸ χέρι του κρατοῦσε ἀκόμη μιὰ φωτογραφία τῆς Ἰλόνας ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου τους.

ΛΟΥ·Ι· ΝΤΩΒΕΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς

Κατόπιν τῶν ἀτυχιῶν καὶ τῶν ρεζιλικίων
καὶ ὑποστὰς ἐκ τῶν γυνῶν πληθώραν καζικίων,
ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν σκεφθεὶς ἐντατικῶς
κατὰ τὸ μέλλον τοιγαροῦν, ν' ἀπόσχω ἐρωτικῶς.
Καὶ θέλων τὴν ἀπόφασιν γνωστὴν νὰ κάμω εἰς πάσας,
συναγερμὸν ἐσήμανον εὐρέως ὁ μεγαγάσας
καὶ τὰς γυνὰς ἐκάλεσον συλλήβδην καὶ συγχρόνως
εἰς πάνδημον συγκέντρωσιν ἔνθεν τοῦ Μαραθῶνος.
Κι' ὤ Δία, τί συνάθροισις ποικιλωδῶν θηλέων!
—δύο ἑκατομμύρια συνήχθησαν καὶ πλέον—
κἀγὼ ἐπὶ τοῦ βήματος ταχέως ἀνελθών,
ἐκραύγασον μετὰ φωνῆς παλλούσης ἐκ παθῶν:
—Γυναί! Τὸ ἀπεφάσισον κι' ἔλαβον πλέον θέσιν,
νὰ παύσω πλήρως μεθ' ὑμῶν πᾶσαν μοιραίαν σχέσιν
καὶ πᾶσα οὖν προσέγγισις χροιᾶς ἰδιαιτέρας
κόπτεται, ὤ ἀνόηται, εὐθὺς διὰ μαχαίρας!...
Κι' ὤ Ζεῦ, ὁποία ἔνδειξις ἀγάπης φλο-
(γερᾶς!
Κατόπιν τῆς δηλώσεως τῆς τόσον σο-
(βαρᾶς
συνάπανδα τὰ θήλεα μέχρι δεσποινα-
(ρίων
αὐτίκα ἀνελύθησαν εἰς ποταμοὺς δα-
(κρύων.
Ἔκλαιον κι' ἀνεκραύγαζον: «Μὴ μᾶς
(ἀφήνης! Μή!...»
κι' ἕνεκεν ἡ σαγήνη μου κι' ἐρωτικὴ
(μέριμνη,
καὶ τῶν δακρύων ἕνεκεν οἱ τόσοι πο-
(ταμοί,
ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα: Ἐγέμισεν ἡ...
(Λίμνη!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ἡ συγγραφικὴ δυὰς Σακελλάριου-Γιαννακόπουλου, θὰ ἔχη ἀπὸ μεθαύριο, «ἐν ἐνεργείᾳ» δυο συγχρόνως ἔργα.

Πραγματικὰ μετὰ τὴν κωμωδία «Θανασάκης ὁ πολιτευόμενος», ποὺ κατέλαβε ἤδη τὴν πρώτη θέσι στις εἰσπράξεις, ἀπ' ὅλα τὰ ἑλληνικὰ ἔργα τῆς «σαιζόν», μία ἄλλη κωμωδία τῆς ἰδίας συγγραφικῆς δυάδος, μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Ρένα ἐξώκειλε», θὰ παίζεται στὸ θέατρο «Κεντρικόν».

Στὴν καινούργια αὐτὴ δημιουργία τους, ὁ δημοφιλὴς θιασάρχης Β. Λογοθετίδης, ὑποδύεται ἕνα παθολογικὸ τύπο ζηλιάρη. Χαρακτηριστικὸ εἶναι, ὅτι ἔχει τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας του ἕνα... βαπόρι! Ὅταν δὲ κάποτε τυχαίνη ἡ «Ρένα» νὰ πέση στὴ στερηά, τοῦ περνᾶ ἡ ἔμμονη ἰδέα ὅτι... ἐξώκειλε καὶ ἡ ἄλλη Ρένα, ἡ γυναῖκα του!

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «Μυστικὸ τῆς Κοντέσσας Βαλέραινας», ποὺ ἑτοιμάζεται στὸ «Ἐθνικὸ Θέατρο» ἕνα ἀκόμα ἔργο τοῦ Ξενόπουλου, «Ὁ Ποπολάρος», θ' ἀνεβῆ ὕστερα ἀπὸ λίγο. Ὁ «Ποπολάρος» πρωτοπαίχθηκε πρὶν εἴκοσι χρόνια στὴν Ἀθήνα καὶ σημείωσε πολλὴ ἐπιτυχία.

— Ὕστερα ἀπὸ ἀπουσία ἑνὸς ἔτους, γύρισε στὴν Ἀθήνα ὁ τενόρος Τζανῆς Καμπάνης, ποὺ θὰ κάμη μερικὲς ἔκτακτες ἐμφανίσεις στὴ «Λυρικὴ Σκηνὴ» μὲ τοὺς «Παληάτσους» καὶ τὴν «Τόσκα».

— Τὸ «Γκρὰν Γκινιόλ», τὸ θέατρο φρίκης, ποὺ παρουσίασε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Τουρκία ὁ Ἀνδρέας Εὐαγγελίου, συνεκίνησε ἰδιαίτερα τοὺς Τούρκους θεατροφίλους καὶ περισσότερο τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων. Τόση ἦταν ἡ ἀπήχησι ποὺ εἶχε τὸ «Γκρὰν Γκινιὸλ» στὸ τουρκικὸ κοινό, ὥστε ὁ Ἀνδρέας Εὐαγγελίου κατώρθωσε νὰ τὸ μεταφέρη καὶ στὴν ὀθόνη. Πραγματικά, ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὴν τουρκικὴ ἑταιρεία «Σενέκα φίλμ», ποὺ πρόκειται νὰ «γυρίση» τὸν Μάρτιο τὴ γνωστὴ ἐπιτυχία τοῦ εἴδους «Ἡ νυφούλα τοῦ θανάτου».

— Στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους διαδίδεται, ὅτι ὁ συνθέτης Γιάννης Σπάρτακος πρόκειται νὰ συνεργασθῆ στὸ ἐξωτερικὸ μὲ τὴν Ροζίτα Σερράνο. Ἡ φήμη ἐνισχύθηκε ἀπὸ μιὰν ἐμφάνισι, ποὺ ἔκαναν μαζὶ στὴν προχθεσινὴ πρεμιέρα τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ θεάτρου Ἀργυροπούλου «Ἡ Ἀθήνα γελάει».

— Στὴν ἴδια ἐπιθεώρησι, ἡ Σοφία Βέμπο, μετὰ τὴν «Ταμπακιέρα» καὶ τὸ «Χαστοῦκι», λανσάρει τώρα ἕνα ὁμοίου τύπου λαϊκὸ τραγουδάκι, τὸ «Ζάρι».

— Μεγάλη μάχη ἔγινε τὶς τελευταῖες ἡμέρες στοὺς κύκλους τῶν τραγουδιστῶν γιὰ τὴ φωνογράφησι τοῦ γνωστοῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ «Παντὰμ - Παντάμ», ποὺ μετέφρασε ὁ συνεργάτης μας κ. Δ. Γιαννουκάκης. Τελικὰ ὅμως προεκρίθη ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια Ἔλσα Λάμπο.

— Ὁ χορευτὴς Βασίλης Λαμπρινός, ποὺ ἔφυγε γιὰ τὸ Λονδῖνο, ὅπου θὰ λάβη μέρος στὶς γιορτὲς τῆς Στέψεως, θὰ παρουσιάση ἐκεῖ μιὰ «Ἑλληνικὴ φαντασία», ποὺ ἐχορογράφησε ἡ κ. Ἔλλη Ζουρούδη.

— Δύο κινηματογραφικὲς ἑταιρεῖες, ἡ «Πέτρο Φὶλμ» καὶ ἡ «Μήλας Φὶλμ», θὰ συνεργασθοῦν γιὰ τὸ γύρισμα μιᾶς νέας ἑλληνικῆς ταινίας, μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Κοκοβιὸς φακίρης», στὴν ὁποία θὰ εἶναι πρωταγωνισταὶ ἡ Σάσα Ντάριο καὶ ὁ Τάσος Λαμπίρης.

— Δυὸ γνωστοὶ Ἕλληνες καλλιτέχνες, ὁ κωμικὸς Μανέλλης κι' ὁ κομφερανσιὲ Κ. Ζ., στὴν Οὐζομπούρα, μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Ἀφρικῆς, μὲ τὴν ἐνίσχυσι τοῦ ὁμογενοῦς κ. Νικολάου Παγίδα, ἵδρυσαν κινηματογραφικὴ ἑταιρεία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία «Ἑλληνο-ἀφρικαν φὶλμς κορπορέσιον». Ἡ πρώτη ταινία, ἑλληνικὴ φυσικά, τῆς ἑταιρείας, μὲ πρωταγωνιστὰς τοὺς ἱδρυτάς της, καθὼς καὶ τὴ Λάουρα καὶ τὴ Μαίρη Ναΐδου, θὰ εἶναι ἕτοιμη στὸ τέλος τοῦ ἔτους.

— Ἡ ἑλληνικὴ ταινία τῆς ἀντιστάσεως «Ξυπόλυτο Τάγμα», ποὺ γυρίστηκε ἐδῶ καὶ στὴ Θεσσαλονίκη ἀπὸ Ἑλληνοαμερικανοὺς ἐπιχειρηματίας καὶ Ἀμερικανὸ σκηνοθέτη, εἶναι ἤδη ἕτοιμη, γιὰ λόγους προπαγάνδας ὅμως, θὰ παιχθῆ πρῶτα στὴν Ἀμερική.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Λευκώματα

Μικρά μυστικά

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἀλήθεια τὰ Λευκώματα ἔχουνε πάντα χάρι.
Μιλᾶ σ' αὐτὰ ἡ ἄδολη νεανικὴ ψυχὴ
ποὺ πλάθει τόσα ὄνειρα κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι...
Βλέπετε ὁ ρωμαντισμός, δὲν ἔχει ἐποχή!
Σὲ ὅλα τὰ Λευκώματα βρίσκεις ὡραῖα πράγματα.
Ψευδώνυμα ρωμαντικὰ καὶ ἀλληλοπειράγματα,
ἀποκαλύψεις μυστικῶν, ἀθρόα κομπλιμέντα
—νὰ γίνεται κουβέντα!—
Καὶ κάτω ἀπ' τὰ ζωγραφιστὰ ποικίλα ἐρωτήματα
στά: «Τί ἐστὶ εἰδύλλιον;» ἢ «Τί ἐστὶ φιλί;»
ἢ «Εὐτυχία τί ἐστί;» μὲ φλογερὰ ποιήματα
κάνουνε καὶ... ντεκλαρασιὸν στὴν «Κτήτορα» πολλοί!

★

Στὴν πρώτη τὴν ἐρώτησι «Λεύκωμα τί ἐστὶ»
τῆς ἀπαντᾶ «Μιὰ ὕπαρξις»... ἑλληνογαλλιστί:
«Ἀλπούμ, εἶνε τὸ σουβενίρ, παρὸλ ντ' ὀνέρ, τῶν πρώτων
μαθητικῶν ἐρώτων!»
Τὸ «Πειραχτῆρι» ἀκολουθεῖ καὶ ἀπαντᾶ μὲ... πάθος:
«Παρντόν, κάνατε λάθος!
Λάθος ἀπ' τὰ μεγάλα.
Τὸ Λεύκωμα εἶναι... ἀσθένεια καὶ θέλει μόνο γάλα!»

★

Στὴ δεύτερη ἐρώτησι «Τί ἐστὶ δάκρυ» πάλι
τῆς ἀπαντᾶ ἡ «Μισιρλοῦ» μ'... εὐφράδεια μεγάλη:
«Ἀπὸ τὴ ἄκρη τοῦ ματιοῦ σὰν ξεπηδᾶ τὸ δάκρυ
καὶ παίρνοντας τοῦ μάγουλου τὴν φλόγα τὴν καφτὴ
μαργαριτάρι πέφτει εὐθύς, σ' ἄλλης καρδιᾶς τὴν ἄκρη
κι' ἀπὸ τὸν τόσο πόνο του ραγίζεται κι' αὐτή!...»
Τὸ «Πειραχτῆρι» πιὸ πεζά,
τὸ θέμα τὸ τοποθετεῖ:
«Τὸ δάκρυ ὅμως φίλτατη, τοῦ πόνου τὸ στολίδι,
παράγεται πολλὲς φορὲς κι' ἀπ' τὸ κοινὸ... κρεμμύδι!..»

★

Ἰδοὺ τί γράφει μιὰ μικρὴ «Σιγανοπαπαδιὰ»
σ' ἐρώτησι γιὰ τὴν καρδιά:
«Εἶναι μιὰ ζύμη τρυφερὴ παθιάρα κι' ἐρωτιάρα
ποὺ ἕλκει τὴν καταγωγὴ ἀπὸ τὴν... ἀγκινάρα!»
Καὶ γιὰ τὸ γάμο γίνεται συζήτησις τρανή!
Εἶναι τὸ θέμα ποὺ ὡς γνωστὸν τοὺς πάντας συγκινεῖ.
Γιὰ τὰ κορίτσια: Ὄνειρο, χαρὰ ποὺ δὲν τελειώνει!
Μὰ γιὰ τοὺς ἄντρες: Κάτεργα, εἱρκτὴ κι' ἴσως καὶ ἀγχόνη.

★

Μὰ βιαστικὰ γυρίζοντας τὴν ἄλλη τὴ σελίδα
μαθαίνουμε ἀπ' τὴν «Μισιρλοῦ» τὸ «Τί ἐστὶ ἐλπίδα».
«Ἡ ἐλπὶς στ' ἀλήθεια εἶναι
τῆς ζωῆς μας ἡ...βενζίνη.
Ὅταν ἡ ἐλπίδα σβύση
κι' ἡ ζωὴ ἀμέσως σβύνει!...»
«Τ' εἶναι ζωὴ καὶ θάνατος;» ρωτᾶ ἡ Κτήτωρ πάλι.
Τὸ «Πειραχτῆρι» τ' ἄχτι του κι' ἐδῶ ζητᾶ νὰ βγάλη:
«Τί εἶναι ἡ ζωὴ τὸ ξέρω
ναί, καὶ μὲ τὸ παραπάνω
γιὰ τὸν θάνατο ὅμως Κτήτωρ
θὰ σᾶς γράψω σὰν... πεθάνω!...»

★

Ἀλήθεια, τὰ Λευκώματα ἔχουν ὡραῖα πράγματα
ψευδώνυμα ρωμαντικὰ καὶ ἀλληλοπειράγματα,
ἀποκαλύψεις μυστικῶν κι' ἄφθονα κομπλιμέντα
καὶ ὅλο γιὰ τὴν «Κτήτορα» νὰ γίνεται κουβέντα!...

Εἰκονογράφισε
Μιχ. Γάλλια

ὁ Συνεργάτης Β. Γ.

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τρεις καρδιές
Σ'ΕΝΑ ΧΤΥΠΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δυὸ ἀδερφές, ἡ Φούλα καὶ ἡ Ζωή, ζοῦνε μαζὶ μὲ ὑπομονὴ τὸ δράμα τους: Ἡ Ζωή, ἡ πιὸ μικρὴ εἶνε παράλυτη! Ἡ Φούλα δέχεται πρόθυμα ν' ἀντικαταστήση τοὺς γονεῖς της ποὺ λείπουν καὶ θυσιάζεται ἀλτρουϊστικὰ στὸ πλευρὸ τῆς ἄρρωστης. Στὸ σπίτι τῶν κοριτσιῶν μπαίνει ὁ γιατρὸς τῆς Τραπέζης ὅπου ἐργάζεται ἡ Φούλα, ὁ Κώστας Μπελίνης. Γι' αὐτὸν ἡ Ζωὴ νοιώθει ἕναν βαθὺ κι' ἀπελπισμένον ἔρωτα... Ὁ Μπελίνης ὅμως ἀγαπάει τὴ Φούλα κι' ἀγαπιέται ἀπὸ αὐτήν... Ἡ Ζωὴ τὸ διαισθάνεται καὶ μισεῖ τὴν ἀδερφή της. Στὴν ἀπελπισία της, ἡ Φούλα ἀρραβωνιάζεται μὲ τὸν τμηματάρχη της στὴν Τράπεζα, τὸ Νίκο Σπηλιώτη. Ἡ Ζωὴ ὅμως τὸν πληροφορεῖ γιὰ τὸ αἴσθημα τῆς Φούλας μὲ τὸ Μπελίνη, κι' ὁ ἀναγκαστικὸς αὐτὸς ἀρραβώνας διαλύεται. Ἡ Ζωή, γεμάτη κακία, προσπαθεῖ μὲ μέσα ταπεινὰ καὶ ἄτιμα νὰ δημιουργήση παρεξηγήσεις ἀνάμεσα στὴ Φούλα καὶ στὸ Μπελίνη. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ ἀμοιβαῖες ἐξηγήσεις, νοιώθουνε τὸν ἔρωτά τους τὸ ἴδιο δυνατὸ ὅπως καὶ πρίν. Ὁ Μπελίνης μ' ὅλες τὶς διαφωνίες τῆς Φούλας, ποὺ προσπαθεῖ νὰ πληγώση ὅσο γίνεται πιὸ λίγο τὴ Ζωή, ἀποφασίζει ν' ἀναγγείλη σ' αὐτὴ τὴν τελευταία ὅτι θὰ παντρευτῆ μὲ τὴν ἀδερφή της. Ἡ Ζωὴ ἐξαγριώνεται καὶ δηλώνει ὅτι δὲ θὰ δεχτῆ μὲ κανέναν τρόπο νὰ μείνη μαζὶ μὲ τὸ καινούργιο ζευγάρι, κι' ὅτι γιὰ νὰ παντρευτοῦν ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης πρέπει πρῶτα νὰ τὴ στείλουν αὐτὴ σ' ἕνα ἄσυλο... Ὁ Μπελίνης βλέπει λυπημένος ὅτι δὲν ὑπάρχει λύσις καὶ ἀποχαιρετάει τὴ Φούλα, ἐκείνη ὅμως τότε, σ' ἕνα ἀπρόοπτο ξέσπασμα νοιώθει τὸν ἔρωτά της πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὸ ἀδελφικὸ καθῆκον, καὶ δηλώνει στὸν ἀγαπημένο της, ὅτι μ' ὅλη τὴν ἀδιάλλαχτη διαφωνία τῆς παράλυτης, αὐτὴ εἶνε ἀποφασισμένη νὰ τὸν ἀκολουθήση καὶ νὰ τὸν παντρευτῆ. Ὁ Μπελίνης φεύγει εὐχαριστημένος καὶ ἡ Φούλα ρωτάει ξερὰ τὴ Ζωὴ ἂν θέλη νὰ τὴ βάλη νὰ πέση νὰ κοιμηθῆ.

10ον

—Ὄχι τῆς ἀποκρίθηκε τὸ ἴδιο ξερὰ κι' ἡ ἄρρωστη.

— Σὲ παρακαλῶ ν' ἀφίσης τὰ συνηθισμένα σου πείσματα, γιατὶ εἶμαι κουρασμένη καὶ θέλω νὰ πέσω κι' ἐγώ...

— Ἔτσι κουράζει πάντα ἡ μεγάλη εὐτυχία... μουρμούρισε μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο ἡ Ζωή.

— Ἄκουσε δὲν ἔχω διάθεσι ν' ἀρχίσω τὶς ἴδιες συζητήσεις μαζί σου!... εἶπε. ξερὰ πάντα, ἡ Φούλα. Ἂν θὲς νὰ πέσης, νὰ σὲ βοηθήσω· ἀλλοιῶς νὰ πάω νὰ πέσω ἐγώ...

— Κι' ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ στὴν πολυθρόνα μου!... Ἔτσι δὲν εἶναι πιὸ καλά;...

— Ἔτσι θὰ τὄχης θελήσει ἐσύ μόνη σου!... Ἐγὼ σοῦ προτείνω νὰ σὲ βοηθήσω, ὅπως πάντα... Ἐσὺ συνεχίζεις τοὺς αἰώνιους ἐκβιασμούς σου, γιὰ νὰ μὲ βασανίσης... Λοιπόν, σὲ πληροφορῶ, ὅτι ὅλ' αὐτὰ τελειώσανε γιὰ πάντα!

Ἡ Ζωὴ κύτταξε τὴν ἀδερφή της, ὄχι τόσο μὲ θυμό, ἢ μ' ἔκπληξι, ὅσο μὲ ἀπερίγραπτο πανικό!... Γιὰ πρώτη φορὰ διαπίστωνε, ὅτι εἶχε χάσει κάθε ἐπιρροὴ ἀπάνω στὴ Φούλα, ποὔδειχνε μιὰν ἐνεργητικότητα ἀπίθανη καὶ ἐντελῶς καινούργια.. Κατάλαβε ἡ ἄρρωστη, ὅτι μὲ τὸ πεῖσμα της, δὲν εἶχε νὰ κερδίση τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ κοιμηθῆ στὴν πολυθρόνα, καὶ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί της:

— Καλά βοήθησέ με νὰ πέσω... εἶπε ὑποταχτικά.

Τὴ βοήθησε ἡ Φούλα, τὴ σκέπασε κάτω ἀπὸ τὴν κουβέρτα, τὴν καληνύχτισε ψυχρὰ καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Καὶ τότε, μένοντας μόνη της, ἡ Ζωὴ ἄρχισε νὰ συλλογιέται μὲ λύσσα, μὲ ἀπόγνωσι, τὸν τρόπο τῆς ἄμυνας της, ὕστερ' ἀπὸ τὰ νέα ἀνέλπιστα δεδομένα...

Τὸ πρωΐ, ἡ Φούλα μπῆκε στὴν κάμαρα τῆς ἀδερφῆς της. Τὴν καλημέρισε εὐγενικά, καὶ τῆς ἄνοιξε τὸ παράθυρο. Ἡ Ζωὴ τὴν κύτταζε μ' ἐπιμονή, χωρὶς κακία...

— Ἡ κυρὰ-Μάρθα ἦρθε... τῆς εἶπε ἡ Φούλα. Εἶναι μέσα στὴν κουζίνα καὶ σοῦ ἑτοιμάζει τὸ γάλα σου... Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὲ συντροφέψω, γιατὶ ἔχω ἀργήσει ἀπὸ τὴν Τράπεζα...

— Ἔφαγες, ἀδερφούλα μου;... τὴ ρώτησε γλυκὰ ἡ Ζωή.

— Ἔφαγα... τῆς ἀπάντησε ἀόριστα ἡ Φούλα. Γειά σου, λοιπόν...

— Γειά σου ἀδερφούλα... Τὸ μεσημέρι τὰ ξαναλέμε... Ἔχω πολλὰ νὰ σοῦ πῶ...

Παραξενεμένη βαθειὰ ἀπὸ τὸ μειλίχιο κι' εὐγενικὸ τρόπο τῆς ἀδερφῆς της, ἡ Φούλα ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε. Ἡ Ζωὴ τῆς ἀνταπόδωσε τὸ φιλὶ μὲ πρόθυμη στοργή:

— Στὸ καλό, Φούλα μου... Ὁ Θεὸς μαζί σου...

Στὸ δρόμο, ἡ Φούλα βάδιζε ἐλαφρειά, παραξενεμένη... Πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Ζωὴ τῆς εἶχε φερθῆ τόσο εὐγενικά!... Ἀποτέλεσμα, ἔδειχνε πὼς εἶχε λυγίσει ἡ φοβερή, ἡ ὑπεράνθρωπη κακία τῆς ἄρρωστης ἀδερφῆς κι' εἶχε μεταβληθῆ σὲ μιὰ καλωσύνη ἀνέλπιστη, γεμάτη στοργικὴ εὐγένεια..

Ὅλο τὸ πρωΐ ἡ Φούλα δούλεψε ἐλαφρειά, χαρούμενη, αἰσιόδοξη. Μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχε κοιμηθῆ σχεδὸν καθόλου τὴ νύχτα, δὲν ἔνοιωθε κούρασι. Τὴν ξαλάφρωνε μιὰ χαρούμενη σκέψι: Ἡ Ζωὴ ἔδειχνε πὼς εἶχε ἀλλάξει!...

Ἐνσταντανέ

Ἐλεύθερο κορίτσι!..

Ἡ χαριτωμένη καὶ τσαχπίνα δεσποινὶς Λιλὴ κατεβαίνει μὲ τὴ μαμά της στὸν Πειραιᾶ νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν θεῖο Τζών, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Ὁ θεῖος Τζὼν μόλις βλέπει τὴν ἀνεψιά του, στέκεται καὶ τὴ θαυμάζει. Τὴν ἄφησε μωρὸ καὶ τὴ βρίσκει τώρα δεσποινίδα κομψή, σωστὴ κούκλα.

Ὅταν φτάνουν λοιπὸν στὸ σπίτι, ὁ θεῖος Τζὼν ξαπλώνεται σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ διηγεῖται στὴν Λιλὴ τὴ ζωή του καὶ τὴν ἐλευθερία ποὺ ὑπάρχει στὴν Ἀμερική.

—Ὥστε, θεῖε Τζών, ἐκεῖ τὰ κορίτσια εἶναι ἐλεύθερα;

—Ναί, Λιλή μου! Ἀλλὰ γιὰ πές μου, ἐσὺ δὲν ἀγαπᾶς κανένα ;

—Ναί, θεῖε μου...

—Πῶς τὸν λένε; ρωτάει μὲ ἀπάθεια ὁ θεῖος Τζών. Ἂν μοῦ πῆς τὸ ὄνομά του θὰ σοῦ δώσω ἑκατὸ δολλάρια.

—Κωστάκη, τὸν λένε, θεῖε μου...

—Μπράβο. Λιλή μου!

Κι' ἀνοίγοντας τὸ πορτοφόλι του τῆς δίνει τὰ ἑκατὸ δολλάρια.

—Θεῖε Τζών, δῶσε μου ἄλλα ἑκατὸ δολλάρια νὰ σοῦ πῶ καὶ τὸ ὄνομα ἑνὸς ἄλλου ποὺ ἀγαπάω περισσότερο!

Κόκκαλο ὁ θεῖος Τζών.

Ο ΦΑΚΟΣ

Αὐτὸ εἶπε καὶ στὸν Κώστα, ὅταν τὴν πῆρε στὸ τηλέφωνο κατὰ τὶς δέκα γιὰ νὰ τὴ ρωτήση νέα.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι πᾶμε καλά... τοῦ ἀπάντησε.

— Καλά;... Μπράβο... Κι' ἐγὼ ποὺ φοβόμουν ὅτι θἄχατε καυγᾶ τὴ νύχτα μὲ τὴ Ζωή...

— Τὴ νύχτα δὲν τὰ πήγαμε καὶ πολὺ καλά... τοῦ ὁμολόγησε. Σήμερα ὅμως ξύπνησε ἀλλαγμένη... Μὲ φίλησε, μοῦ εὐχήθηκε ὁ Θεὸς μαζί μου...

— Μπράβο!... Ἐπὶ τέλους!... Φαίνεται ἄρχισε νὰ λογικεύεται... Εἶδες ὅτι χρειαζότανε νὰ πατήσης λίγο πόδι κι' ἐσύ;... Τόσο καιρό, μὲ καλωσύνη καὶ ὑποχωρήσεις, δὲν κέρδισες τίποτα... Τώρα μὲ λίγο ἀποφασιστικὸ φέρσιμο, μὲ λίγη θέλησι, ἄρχισες νὰ κερδίζης γιὰ ὅλους μας τὴν εὐτυχία... Καὶ γιὰ κείνη...

— Τὸ ξέρω... Ἐλπίζω νὰ μὴν ἀλλάξη...

— Κι' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω... Γειά σου, λοιπόν, ἀγαπούλα μου καὶ θἄρθω τὸ βράδυ νὰ τὰ ποῦμε...

— Σὲ περιμένω...

Τὸ μεσημέρι, ἄλλη ἔκπληξις, πιὸ μεγάλη: Ἡ Ζωὴ δὲν εἶχε φάει ἀκόμα. Τὸ τραπέζι ἦτανε στρωμένο ἀπὸ τὴν κυρὰ-Μάρθα, μὲ ὁλοκάθαρο τραπεζομάντηλο... Καί, στὴν καράφα, κοκκίνιζε τὸ κρασὶ σὰν ρουμπίνι...

— Κρασί! ἀπόρησε ἡ Φούλα.

— Ναί, κρασί... ἀπάντησε μὲ χαμόγελο ἡ Ζωή. Θὰ πιοῦμε στὴν ὑγειά σου, στὴν καινούργια σου εὐτυχία!...

Ἡ Φούλα τὴν ἀγκάλιασε δακρυσμένη, γεμάτη συγκίνησι:

— Σ' εὐχαριστῶ ἀδερφούλα μου!... τῆς ψιθύρισε. Σ' εὐχαριστῶ... Τὸ πιὸ μεγάλο δῶρο ποὺ μπορεῖς νὰ μοῦ κάνης εἶναι ἡ ἀγάπη σου ἡ καλωσύνη σου...

— Ἔλα, κάτσε νὰ φᾶμε γιατὶ πεινάω!...

Μπῆκε κι' ἡ κυρὰ-Μάρθα, γελαστὴ κι' αὐτή, εὔθυμη, κουβαλῶντας ἀχνιστὸ τὸ φαΐ. Τὶς κύτταξε συγκινημένη, δακρυσμένη...

— Χρυσᾶ μου κορίτσια!... Πῶς ἀγαπιοῦνται!...

Φάγανε καὶ οἱ δυό τους μὲ ὄρεξι. Ὕστερα, ἡ Ζωὴ γέμισε τὰ δυὸ ποτήρια μὲ κρασὶ κι' ἔδωσε τὸ ἕνα στὴ Φούλα.

— Στὴν ὑγειά σου ἀδερφούλα μου!... Στὶς χαρές σου!... Νὰ ζήσης εὐτυχισμένη, μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα σου, γιὰ νἆμαι χαρούμενη κι' ἐγὼ μαζί σας!... Ἡ χαρά σας εἶναι χαρά μου...

Λόγια ἐγκάρδια, τρυφερὰ βγαλμένα κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν καρδιά... Μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἐνθουσιασμένη ἡ Φούλα ρούφηξε τὸ ποτῆρι της ὥς τὴ μέση. Δὲν πρόσεξε στὸν ἐνθουσιασμό της ὅτι ἡ Ζωὴ εἶχε μόλις βάψει τὰ χείλια της στὸ κρασί...

Τέλειωσε τὸ φαΐ, εὔθυμα, ὅπως εἶχε ἀρχίσει. Ἡ Φούλα ἤπιε κι' ἄλλο κρασί. Ξαφνικὰ ὅμως ἔνοιωσε ἕναν πόνο στὴ γλῶσσα της. Ἔβαλε τὸ χέρι της κι' ἔπιασε ἕνα μικρὸ στερεὸ κομματάκι κοφτερό. Εἶδε τὰ δάχτυλά της ματωμένα!...

— Μπᾶ! Τί εἶν' αὐτό;... ἀπόρησε.

Καὶ πῆγε στὸν καθρέφτη. Εἶδε πὼς ἡ γλῶσσα της εἶχε κοπῆ σ' ἕνα μέρος, κι' ἔτρεχε αἷμα... Περιεργάστηκε ὕστερα τὸ μικρὸ κοφτερὸ κομματάκι ποὺ κρατοῦσε στὰ δάχτυλά της.

— Γυαλί!... μουρμούρισε γεμάτη ἔκπληξι.

— Μπᾶ, σὲ καλό σου!... ἔκανε ἡ Ζωὴ μὲ ὕφος ἀνήξερο. Ποῦ τὸ βρῆκες τὸ γυαλί;

— Ξέρω κι' ἐγώ;... Μπορεῖ νἄσπασα ἀθελά μου, κανένα κομμάτι ποτῆρι μέσ' στὸ στόμα μου...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ σχεδὸν ἀμέσως μπῆκε στὸ δωμάτιο ὁ Μπελίνης, χαρούμενος, γελαστός, κουβαλῶντας ἕνα μεγάλο μπουκέτο κι' ἕνα κουτὶ σοκολατάκια. Πῆγε γραμμὴ στὴ Ζωή, τὴ φίλησε στὸ μέτωπο τρυφερά, καὶ τῆς ἔδωσε τὸ κουτί:

— Ἀγαπημένη μου ἀδερφούλα τῆς εἶπε, δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο χαίρομαι ποὺ σὲ νοιώθω πραγματικὴ ἀδερφούλα μου, τρυφερὴ στοργική!...

Ὕστερα, γύρισε στὴ Φούλα καὶ τῆς ἔδωσε τὰ λουλούδια μὲ ὕφος λίγο συγκρατημένο. Ξαφνικά, ἀνησύχησε:

— Τί αἵματα εἶν' αὐτά;... τὴ ρώτησε.

— Ξέρω κι' ἐγώ;... ἔκανε ἡ Φούλα μ' ἕνα χαμόγελο λίγο στενοχωρημένο. Εἶδα τὴ γλῶσσα μου ματωμένη ἀπὸ ἕνα κομματάκι γυαλί...

— Γυαλί;...

— Ναί... Γιὰ δές το...

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Μπελίνης περιεργιαζότανε τὸ γυαλάκι ποὺ τοὔδωσε ἡ Φούλα, ἡ Ζωή, δῆθεν μὲ μιὰ κίνησι ἀδέξια, τράβηξε τὸ τραπεζομάντηλο, κι' ἔρριξε στὸ πάτωμα τὰ πιάτα τὴν καράφα μὲ τὸ κρασί, τὰ ποτήρια... Ὅλα γίνανε κομμάτια, φυσικά, στὸ πάτωμα!... Ὁ Μπελίνης κι' ἡ Φούλα γυρίσανε ξαφνιασμένοι ἀπὸ τὸν κρότο...

— Ἀδέξια ποὖμαι!... εἶπε ἡ Ζωή. Τἄρριξα ὅλα μαζὶ μὲ τὸ τραπεζομάντηλο!...

Στὸν κρότο ποὺ κάνανε τὰ σπασμένα γυαλικά, ἔτρεξε ἡ κυρὰ-Μάρθα ἀπὸ τὴν κουζίνα.

— Μπᾶ... Μπᾶ... φώναξε. Πῶς ἔγινε αὐτὴ ἡ ζημιά;..

— Ἐγὼ φταίω, κυρὰ-Μάρθα... ἔκανε μ' ἕνα στενοχωρημένο χαμόγελο ἡ ἄρρωστη. Τράβηξα, χωρὶς νὰ θέλω τὸ τραπεζομάντηλο, καὶ πέσαν ὅλα...

— Σὲ καλό σου, κόρη μου... Ἔ, δὲν πειράζει... Ἐσὺ νἆσαι καλά...

Κι' ἔτρεξε στὴν κουζίνα, γιὰ νὰ φέρη σκούπα καὶ φαράσι καὶ νὰ μαζέψη τὰ σπασμένα γυαλικά. Ὁ Μπελίνης ὅμως, σκοτεινός, χλωμός, εἶχε γονατίσει τώρα στὸ πάτωμα καὶ κύτταζε προσεχτικὰ τὰ σπασμένα κομμάτια τῆς καράφας καὶ τῶν ποτηριῶν. Ἔσκυψε καὶ μάζεψε κάτι μ' ἕνα ἐπισκεπτήριο ποὔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του. Ὕστερα σηκώθηκε πῆγε στὸ φῶς καὶ τὸ περιεργάστηκε καλὰ-καλά...

— Γυαλάκια... ψιθύρισε. Μικρὰ κομματάκια γυαλιοῦ...

Γύρισε στὴ Φούλα ποὺ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει καὶ πρόσθεσε:

— Σὰν αὐτὸ ποὺ σοὔκοψε πρὶν τὴ γλῶσσα...

Ἡ Ζωὴ προσπάθησε νὰ χαμογελάση, ἐνῶ ἤτανε κατάχλωμη κι' αὐτή, πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὸν Μπελίνη:

— Φυσικὸ εἶναι νὰ βρῆτε κομματάκια γυαλιοῦ στὸ πάτωμα εἶπε ἀφοῦ ἐγώ, σὰν ἀδέξια τἄρριξα ὅλα καὶ τἄσπασα!...

Ὁ Μπελίνης τὴ ζύγωσε, σκοτεινός, ἀπειλητικός:

— Αὐτὰ ποὺ μάζεψα δὲν εἶναι μεγάλα κομμάτια... Εἶναι μικρὰ-μικρὰ κομματάκια, σὰν ἐκεῖνο ποὺ βρῆκε ἡ Φούλα στὸ στόμα της πίνοντας τὸ κρασί της...

— Δηλαδὴ τί θέλετε νὰ πῆτε;... ρώτησε ἡ Ζωὴ προκλητικά.

— Δὲν ξέρω... Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτα... μουρμούρισε ὁ γιατρὸς ἀναστατωμένος. Ἤ, καλύτερα, αὐτὸ ποὺ θἄχα νὰ πῶ, εἶναι τόσο τρομερό, τόσο ἀπίθανα τρομερό ποὺ δυσκολεύουμαι νὰ τὸ πῶ...

— Κώστα... εἶπε ἡ Φούλα.

Ξαφνικά, χλώμιασε κι' ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ στομάχι της.

— Τί ἔχεις;... τὴ ρώτησε ἀναστατωμένος ὁ Μπελίνης.

— Ἕνας δυνατὸς πόνος... ἐδῶ... στὸ στομάχι μου... ἔκανε μὲ φωνὴ [illegible]χισμένη ἡ Φούλα.

— Πᾶμε γρήγορα στὸ Σ[illegible] Πρώτων Βοηθειῶν!... τῆς φώναξε ὁ γιατρός, τραβῶντας τη μαζί του.

Γύρισε μιὰ στιγμὴ καὶ κύτταξε τὴ Ζωὴ ἄγρια:

— Ἂν εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ ὑποψιάζομαι, θὰ γυρίσω νὰ σὲ πνίξω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τέρας!...

Ἀνέκφραστη, χλωμὴ πάντα, μὰ φαινομενικὰ ἀσυγκίνητη ἡ παράλυτη, ἔμεινε σιωπηλή.

Ὁ Μπελίνης βγῆκε μαζὶ μὲ τὴ Φούλα, τὴν ὥρα ποὺ ἡ κυρὰ-Μάρθα ξανάμπαινε στὸ δωμάτιο μὲ τὴ σκούπα καὶ τὸ φαράσι.

— Ποῦ πᾶνε;... ἀπόρησε ἠλίθια, κυττάζοντας τὸ Μπελίνη καὶ τὴ Φούλα νὰ βγαίνουνε βιαστικά.

Ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο μῖσος καὶ κακία, μισάνοιξε τὰ χείλια τῆς Ζωῆς:

— Ἀρραβωνιασμένοι εἶναι, μουρμούρισε. ἀγαπιοῦνται δικαίωμά τους νὰ πᾶνε ὅπου τοὺς ἀρέσει...

Στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν, ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς πλύσεις τοῦ στομαχιοῦ της, ἡ Φούλα ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό της ἀρκετὰ ἀνακουφισμένο καὶ τοὺς πόνους της νὰ μαλακώνουν...

— Φαίνεται πὼς δὲν πρόφτασες νὰ φᾶς παρὰ μόνο λίγα ἀπὸ τὰ σπασμένα γυαλιὰ ποὺ σὲ κέρασε ἡ ἀδερφούλα σου... τῆς εἶπε ἀναστατωμένος ὁ Μπελίνης, ποὺ δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της.

— Λές, Κώστα;... τὸν ρώτησε ἡ κοπέλλα, παγωμένη, ὄχι τόσο ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποὔχε διατρέξει, ὅσο ἀπὸ τὴν ἰδέα, ὅτι ἡ ἀδερφή της εἶχε προσπαθήσει νὰ τὴ δολοφονήση...

— Εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος... Εὐτυχῶς γιὰ σένα, τὰ κομματάκια τοῦ γυαλιοῦ τἄσπασε σχετικὰ μεγάλα. Κι' ἔτσι, βαρειὰ καθὼς ἤτανε, κατακάτσανε στὸν πάτο τοῦ ποτηριοῦ...

— Μά, καλά· πῶς τἄσπασε;...

— Ξέρω κι' ἐγώ;... Μὲ τὰ δόντια της!... Τὴν ὥρα ποὺ τῆς πῆγε τὸ πρωϊνό της ἡ κυρὰ-Μάρθα, ἔσπασε, ἂς ποῦμε, τὸ φλυτζάνι της, τὸ κομμάτιασε μὲ τὰ δόντια της καὶ φύλαξε τὰ κομμάτια γιὰ νὰ στὰ ρίξη στὸ κρασὶ τὸ μεσημέρι...

— Θέ μου!...

— Αὐτὴ δὲν εἶπε νὰ πάρετε κρασί;... Ἐγὼ δὲ σᾶς ἔχω ξαναδῆ νὰ πίνετε στὸ τραπέζι σας τίποτ' ἄλλο ἀπὸ νερό...

— Ναί, αὐτή... Εἶπε νὰ πιοῦμε, γιὰ νὰ γιορτάσουμε τοὺς ἀρραβῶνες μου μαζί σου... Ὅταν γύρισα στὸ σπίτι, βρῆκα τὸ τραπέζι στρωμένο καὶ τὴν καράφα στὴ μέση, γεμάτη κρασί...

Ὁ Μπελίνης ἀγκάλιασε τρυφερά, συγκινημένα, τὴν ἀγαπημένη του. Ἡ ἰδέα, ὅτι εἶχε διατρέξει ἕναν τόσο σοβαρὸ κίνδυνο, τοῦ τὴν ἔκανε πιὸ ἀκριβή, πιὸ λατρεμένη...

— Εὐτυχῶς ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κουνήση ἀπὸ τὴ θέσι της... ψιθύρισε γεμᾶτος βουβὴ ἀγανάχτησι. Γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ χρησιμοποιοῦσε δραστικὸ δηλητήριο κι' ὄχι σπασμένα γυαλάκια. Καὶ τότε, φτωχειά μου, δὲν θὰ γλύτωνες!...

Ἡ Φούλα ὅμως δὲν ἤθελε ἀκόμα νὰ τὸ πιστέψη... Τὴν πονοῦσε ἀβάσταχτα νὰ πιστέψη τέτοιο πρᾶμα γιὰ τὴν ἀδερφή της...

— Κι' ἔδειχνε τόσο μετανοιωμένη!... ψιθύρισε. Ἤτανε τόσο τρυφερὴ μαζί μου!... Σὰ μιὰ ἄλλη κοπέλλα σὰν ἕνας ἐντελῶς διαφορετικὸς ἄνθρωπος...

— Ἤτανε γιὰ νὰ σοῦ ἀποκοιμίση τὶς ὑποψίες καὶ νὰ σὲ κάνη νὰ ρουφήξης μὲ πιὸ πολὺ ἐμπιστοσύνη τὸ κρασί της...

— Δὲν μπορῶ... Δὲν θέλω νὰ τὸ πιστέψω...

— Μά, ἐπὶ τέλους συχώρεσέ με, ἀγαπημένη μου, ἀλλὰ ἡ ἀνοησία σου εἶναι παθολογική!...

— Κώστα!...

— Δὲν τὴν εἶδες ποὺ τράβηξε ὅλο τὸ τραπεζομάντηλο γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχη ἀπόδειξι τῆς ἐνοχῆς της;... Μέσα στὰ σπασμένα γυαλιά, ἂς πηγαίναμε νὰ βροῦμε τὰ κομματάκια ποὔχε ρίξει στὸ κρασί!... Ἐνῶ, ἀλλοιῶς, θὰ βλέπαμε τὴν καράφα τὸ ὑπόλοιπο κρασὶ τῶν ποτηριῶν καὶ θὰ καταλαβαίναμε τὴν ὡραία της πρᾶξι!...

— Κώστα... μὲ πιάνει φρίκη ποὺ τὸ συλλογιέμαι...

— Εἶνε πραγματικὰ φριχτό! Ἀσύλληπτο... Ἡ πιὸ μεγάλη σου, ἡ πιὸ λυσσασμένη ἐχθρά σου, εἶν' ἡ ἀδερφή σου!... Κι' ἔχει ὁρκιστῆ τὸ θάνατό σου...

Κλαίγοντας μὲ δυνατούς, ἀσυγκράτητους λυγμούς, ἡ Φούλα ἅρπαξε καὶ τὰ δυὸ χέρια τοῦ ἀγαπημένου της, καὶ τἄσφιξε πυρετικὰ μέσα στὰ δικά της:

— Σῶσε με, Κώστα!... τοῦ φώναξε πανικόβλητη. Σῶσε με!... Θὰ μὲ σκοτώση!...

Τρυφερός, γαλήνιος ὁ Μπελίνης, τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά:

— Ἔννοια σου... τῆς ψιθύρισε. Μὴ φοβᾶσαι... Δὲ θὰ σὲ σκοτώση... Δὲ σ' ἀφίνω νὰ σὲ σκοτώση...

— Πῶς θὰ μὲ σώσης;...

— Ἁπλούστατα, θὰ σὲ πάρω ἀπὸ δίπλα της...

— Θὰ μὲ πάρης;

— Ναί· στὸ σπίτι σου δὲ θὰ ξαναπατήσης! Δὲν ἔχεις πιὰ δουλειὰ νὰ ξαναπατήσης...

— Ἔχεις δίκιο, Κώστα...Δὲν πρέπει νὰ ξαναπατήσω... Γιατί, θὰ βρῆ κάποιον ἄλλοον τρόπο νὰ μὲ σκοτώση!...

— Ἔννοια σου, ἀγαπούλα μου, δὲν ἀφίνω ἐγὼ νὰ πάθης τίποτα... Ἀγρυπνάω ἀπάνω σου... Ἡ ζωή σου μοῦ εἶνε πολύτιμη, γιατὶ ἀπάνω της ἔχω στηρίξει ὅλη τὴν εὐτυχία μου...

Τοὔσφιξε τὸ χέρι μὲ λατρεία κι' ἐμπιστοσύνη:

— Τὸ ξέρω, ἀγαπημένε μου... τοῦ ψιθύρισε. Τώρα ὅμως, γιὰ πές μου, τί θὰ γίνη;... ποῦ θὰ πάω;...

—Πρὸς τὸ παρόν, ἀπόψε, κι' ἴσως ἀκόμα κι' αὔριο, πρέπει νὰ μείνης σὲ κάποιο νοσοκομεῖο... Δὲν ξέρουμε τί μπορεῖ νὰ μᾶς δείξουν αὐτὰ τὰ γυαλάκια ποὔπιες, ἂν καὶ ἐλπίζω ὅτι μὲ τὶς πλύσεις τοῦ στομάχου σου βγῆκαν ὅλα... Ἄλλωστε, εἴπαμε, δὲν πρόφτασες νὰ καταπιῆς καὶ πολλά...

— Στὸ νοσοκομεῖο, λοιπόν... Σύμφωνοι, Κώστα μου... Ἀφίνουμαι στὰ χέρια σου μὲ πίστι...

Μὲ τὸ φορεῖο τοῦ Σταθμοῦ Πρώτων Βο-

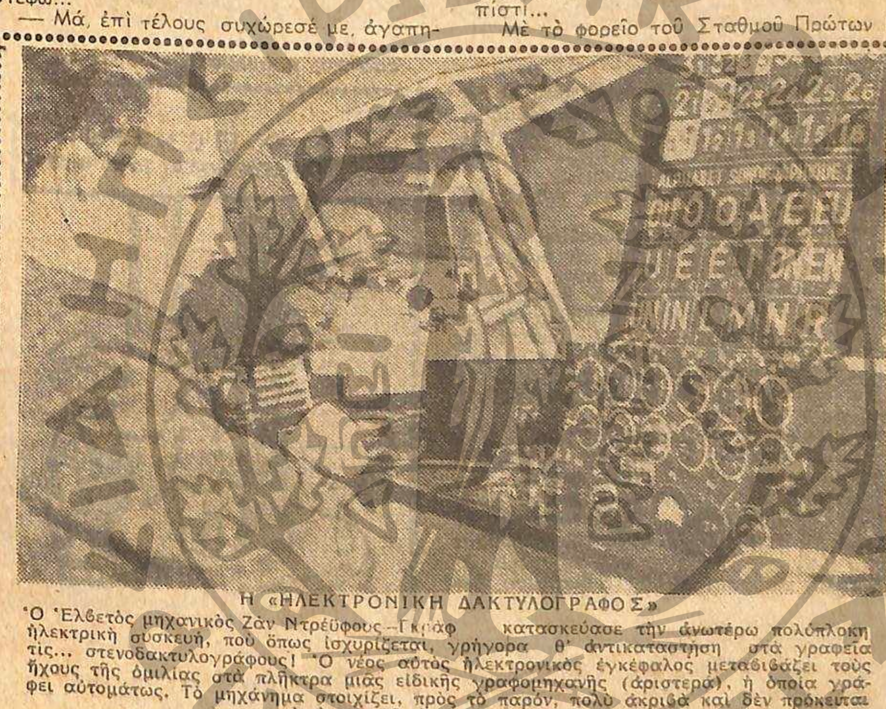

Η «ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ»

Ὁ Ἑλβετὸς μηχανικὸς Ζὰν Ντρέϋφους-Γκράφ κατασκεύασε τὴν ἀνωτέρω πολύπλοκη ἠλεκτρικὴ συσκευή, ποὺ ὅπως ἰσχυρίζεται, γρήγορα θ' ἀντικαταστήση στὰ γραφεῖα τὶς... στενοδακτυλογράφους! Ὁ νέος αὐτὸς ἠλεκτρονικὸς ἐγκέφαλος μεταβιβάζει τοὺς ἤχους τῆς ὁμιλίας στὰ πλῆκτρα μιᾶς εἰδικῆς γραφομηχανῆς (ἀριστερά), ἡ ὁποία γράφει αὐτομάτως. Τὸ μηχάνημα στοιχίζει, πρὸς τὸ παρόν, πολὺ ἀκριβὰ καὶ δὲν πρόκειται νὰ ἀγοραστῆ ἀπὸ πολλὰ γραφεῖα.

ηθειῶν. τὴν πῆγε ὁ Μπελίνης στὸ διημερεῦον νοσοκομεῖο. Τὴν τοποθέτησε ἐκεῖ «ὑπὸ παρατήρησιν» κι' ἀφοῦ τὴ φίλησε τρυφερά, ἔφυγε μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ γύριζε τὴν ἄλλη μέρα.

ΙΣΤ'.

Γραμμή. ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τράβηξε ἀποφασιστικὸς γιὰ τὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του ὁ γιατρός. Χτύπησε ξερὰ τὴν ἐξώπορτα· τοῦ ἄνοιξε ἡ κυρα-Μάρθα:

— Γιατρέ... τοῦ εἶπε ἀνήσυχη. Ποῦ εἶν' ἡ Φοῦλα;...

Ἀμίλητος. ὁ Μπελίνης τὴν παραμέρισε, καὶ μπῆκε στὴν κάμαρα τῆς Ζωῆς.

Βρῆκε τὴν παράλυτη ἀμίλητη. ἀνέκφραστη. στὴν ἴδια θέσι ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει. Τὸν κύτταξε ἐκείνη τὴν ὥρα ποὔμπαινε μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο παγερὴ εἰρωνεία:

— Ἤρθατε νὰ μὲ πνίξετε, λοιπόν;... τὸν ρώτησε προκλητικά.

Ὁ Μπελίνης ἔσφιξε μὲ λύσσα τὶς γροθιές του:

— Ὄχι... τῆς ἀποκρίθηκε. Γιατί, εὐτυχῶς γιὰ σένα ἡ ἀδερφή σου εἶνε ἐκτὸς κινδύνου... Δηλαδή. ὄχι ἡ ἀδερφή σου· τὸ θῦμα σου, ἤθελα νὰ πῶ!

Ἡ Ζωὴ δὲν ἄκουσε τίποτ' ἄλλο:

— Ἐκτὸς κινδύνου!... μουρμούρισε.

Κι' εἶχε τόση ἀπογοήτευσι, τόση ἀπόγνωσι ὁ τόνος τῆς φωνῆς της, ποὺ ὁ Μπελίνης ἀνατρίχιασε.

— Ἐσὺ βέβαια. τῆς εἶπε σκληρά. μὲ τὴ φωνή του ποὔτρεμε, ἔκανες ὅ,τι μποροῦσες γιὰ νὰ τὴ σκοτώσης!... Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ ἔφτασα ἐγὼ ἀπάνω στὴν ὥρα, γιὰ νὰ τὴ σώσω!...

— Ἐσεῖς!... πάντα ἐσεῖς... τοῦ ψιθύρισε γεμάτη μῖσος.

— Ἐγώ, ναί! ἀπάντησε μὲ δύναμι ὁ Μπελίνης. Ἐγώ. γιατὶ τὴν ἀγαπάω!...

— Μὴ μοῦ τὸ λέτε!... οὔρλιασε ἡ παράλυτη. Δὲ θέλω νὰ τὸ ἀκούω!... Δὲν ὑποφέρω νὰ τὸ ἀκούω!...

—Εἴτε τὸ ὑποφέρεις, εἴτε ὄχι, αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια... Καὶ πρέπει κάποτε νὰ τὴ συνηθίσης...

— Ποτέ!

— Θὰ συνηθίσης... Τί θὰ κάνης;...

—Ποτὲ σᾶς λέω!.. Προτιμῶ νὰ σᾶς δῶ πεθαμένους κι' ἐκείνη καὶ σᾶς. παρὰ νὰ σᾶς δῶ παντρεμένους...

— Θὰ παντρευτοῦμε!... τῆς ἀπάντησε μὲ πεῖσμα: Δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς ἐμποδίση κανένας νὰ παντρευτοῦμε...

— Θὰ σᾶς ἐμποδίσω ἐγώ!...

— Εἶδες ὅτι προσπάθησες. χωρὶς ἐπιτυχία... Ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός, οἱ προσπάθειές σου θὰ πετύχουν ἀκόμα πιὸ λίγο...

— Πῶς τὸ ξέρετε;

— Μά. ἁπλούστατα: Ἡ Φοῦλα δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίση σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, κοντά σου!...

— Ἅ!...

— Καὶ νὰ τῆς τὄλεγα ἐγώ. πάλι δὲ θὰ συμφωνοῦσε ἡ ἴδια... Ἔχει τόσο τρομάξει ἀπὸ τὸ σημερινό. ποὺ νομίζω ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ σὲ δῆ πιὰ στὰ μάτια της... Ὄχι τόσο ἀπὸ μῖσος, ὅσο ἀπὸ φρίκη!...

— Κάνατε ὅ,τι μπορούσατε γιὰ νὰ μὲ συχαθῆ...

— Ἐσὺ ἔκανες ὅ,τι μποροῦσες... Καὶ τώρα τὸ πέτυχες!... Πρέπει νὰ ὁμολογήσης ὅτι αὐτὸ εἶναι λίγο δικαιοσύνη...

— Λοιπόν. πολὺ ὡραῖα. δὲ θὰ ξαναφίσετε τὴν ἀγαπημένη μου ἀδερφοῦλα νὰ ξαναπατήση νὰ μὲ δῆ... Θὰ μ' ἀφήσετε νὰ πεθάνω τῆς πείνας;... Αὐτὴ εἶνε ἡ εὐγενικιὰ ἐκδίκησί σας. καλέ μου γιατρέ;...

Τὰ νύχια τοῦ Μπελίνη. μπήκανε βαθειὰ στὶς χοῦφτες του:

— Ἴσως νὰ σοῦ ἄξιζε κι' αὐτό... Μιὰ φορὰ δὲ θὰ τὸ κάνουμε... Θὰ μείνης ἐδῶ μέσα μόνη σου μὲ τὴν κυρὰ-Μαρία... Ἐμεῖς θὰ τὴν πληρώνουμε γιὰ νὰ σοῦ ψωνίζη. νὰ σοῦ μαγειρεύη... Τὴ βοήθεια μας δὲ θὰ σοῦ τὴ στερήσουμε· μόνο τὴν παρουσία μας... Καὶ αὐτὸ ἦρθα νὰ σοῦ πῶ τώρα, ἀπόψε. σὰν ἀπόφασι. ὄχι μόνο δική μου, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀδερφῆς σου, ποὺ σοῦ τὴ στέλνει ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο...

— Εἴτε σεῖς μιλᾶτε εἴτε ἡ ἀδερφή μου, εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἴδιο... Μὲ τὰ χείλια τὰ δικά σας μιλάει κι' αὐτή...

— Αὐτὴ τὴ φορὰ κάνεις λάθος· αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω. στὰ παραγγέλλει ἡ ἴδια, μὲ τὰ ἴδια τὰ χείλια τὰ δικά της...

Ὕστερ' ἀπὸ τὰ λόγια του αὐτά. ὁ Μπελίνης σηκώθηκε. ψυχρός, ἀποφασιστικός:

— Καὶ τώρα καληνύχτα... τῆς εἶπε ξερά.

Πῆγε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ φώναξε τὴν κυρα-Μάρθα. Ἐκείνη ἔφτασε ἀρκετὰ ἀνήσυχη:

— Ἔ, νὰ πάω κι' ἐγὼ τώρα. παιδάκια μου;... ρώτησε.

— Κυρα-Μάρθα. ἡ Φοῦλα εἶνε στὸ νοσοκομεῖο... τῆς ἀπάντησε ὁ γιατρὸς μαλακά. Θὰ ἤτανε δυνατὸ νὰ μείνης ἀπόψε ἐδῶ. μαζὶ μὲ τὴ Ζωή;...

— Νὰ μείνω;... ψιθύρισε ἡ γρηὰ παραδουλεύτρα. Μετὰ χαρᾶς... Μά... θ' ἀνησυχήση ὁ γέρος μου...

— Μὴ σὲ νοιάζη γι' αὐτό... Θὰ πάω ἐγὼ νὰ τὸν εἰδοποιήσω γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῆ... Ἀρκεῖ νὰ μοῦ δώσης τὴ διεύθυνσί σου...

— Ἅ. καλὰ τότε... Ἡ διεύθυνσί μου; Στὰ Κάτω Πετράλωνα, δεξιά, προτελευταία στάσι. δίπλα στὸ μανάβικο... Ὅπου ζητήσης τὸ σπίτι τοῦ πεταλωτῆ τοῦ Φούσκα, θὰ στὸ δείξουν ἀμέσως...

— Καλά. κυρα-Μάρθα... Σ' εὐχαριστῶ... Πήγαινε τώρα...

Βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἡ καλὴ ὑπηρέτρια κλείνοντας τὴν πόρτα. Ἑτοιμάστηκε νὰ φύγη πίσω της, ψυχρός. ἀμίλητος κι' ὁ ὁ Μπελίνης.

— Φεύγετε;... τὸν ρώτησε ἡ παράλυτη. Κι' ἡ φωνή της ἦταν ἀπρόοπτα γλυκειά.

— Φεύγω... τῆς ἀπάντησε κοφτά. Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο νὰ κάνω ἐδῶ μέσα...

Καὶ προχώρησε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὴν πόρτα.

— Κύριε Μπελίνη... τὸν παρακάλεσε σιγά.

— Λέγε...

— Κάνετέ μου μιὰ χάρι...

— Τί χάρι;...

— Ἐλᾶτε πιὸ κοντά μου...

— Πιὸ κοντά σου;... τί νὰ κάνω;

— Ἐλᾶτε... Δὲ θὰ σᾶς φάω ἐπὶ τέλους!... Φοβόσαστε μὴ σᾶς σκοτώσω καὶ σᾶς;

Ἀπρόθυμα, ἀργὰ ὁ Μπελίνης τὴ ζύγωσε.

— Ὁρίστε ποὺ ἦρθα... τῆς εἶπε.

— Καθίστε κοντά μου...

Ἔκατσε κοντά της μηχανικά.

Ἡ Ζωὴ τοὔπιασε τὰ χέρια ζεστά τρυφερά.

— Κύτταξέ με λίγο στὰ μάτια... τὸν παρακάλεσε μὲ τὴ φωνή της ποὔτρεμε ἡδονικά.

Τὴν κύτταξε ὁ Μπελίνης. Τὴν εἶδε κυριολεχτικὰ μεταμορφωμένη. Ἡ βελουδένια ματιά της τὸν τύλιγε μὲ ἀπαλώτατο ἐρωτικὸ φῶς... Τὰ χείλια της τρεμουλιάζανε πολὺ κοντὰ στὰ δικά του...

Ξαφνικά. ἡ ἄρρωστη κόλλησε τὰ χείλια της ἀπάνω στὰ χείλια τοῦ Μπελίνη!... Ἔκανε ἐκεῖνος νὰ τραβηχτῆ. τὰ χέρια τῆς παράλυτης ὅμως. γεμᾶτα ἀνεξήγητη κι' ἀφύσικη δύναμι, τὸν κρατήσαμε σφιχτὰ πάνω της... Ἀναγκαστικά. ἔμεινε ὁ Μπελίνης γιὰ πολλὴ ὥρα μὲ τὰ χείλια του κολλημένα πάνω στὰ χείλια αὐτῆς τῆς μικρῆς ἀνάπηρης ποὺ δὲν τὸν ἔδενε κανένα ἐρωτικὸ αἴσθημα μαζί της ἀλλὰ ἀντίθετα, τὸν χώριζε ἀπὸ αὐτὴν ἡ ἐπιφύλαξι. κι' ἴσως ἀκόμα ἡ ἀπέχθεια. ἡ ἀντιπάθεια... Κι' ὅμως, χωρὶς νὰ τὸ θέλη ὁ ἄντρας αὐτός. ποὺ ἤτανε βαθειὰ ἐρωτευμένος μὲ μιὰν ἄλλη, ξεχάστηκε στὸ φιλὶ ἐκεῖνο τῆς ἄρρωστης, ποὺ τοῦ ἦταν ἀδιάφορη!... Ἤτανε τόση ἡ φλόγα του, τόση ἡ ἐρωτική του ἀπόγνωσι, ποὺ κατάφερε τὸ φιλὶ αὐτὸ νὰ διοχετεύση στὸ Μπελίνη μιὰν ἄγνωστη κι' ἐντελῶς ἀπρόοπτη ἡδονή...

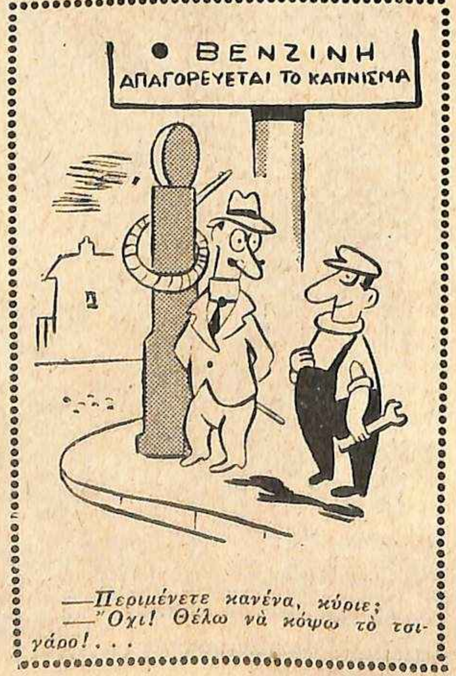

—Περιμένετε κανένα, κύριε;
—Ὄχι! Θέλω νὰ κόψω τὸ τσιγάρο!...

Μὲ μεγάλη προσπάθεια. ὁ γιατρὸς μπόρεσε νὰ συνέλθη καὶ ν' ἀπομακρύνη βίαια τὴ Ζωή. Ἐκείνη δὲν τὸν κράτησε πιά. Ἔμεινε στὴν πολυθρόνα της — στὴν αἰώνια πολυθρόνα της... — γέρνοντας λίγο πίσω, μὲ τὰ μάτια της μισόκλειστα. μὲ τὸ στῆθος της ποὺ ἀνεβοκατέβαινε γρήγορα-γρήγορα, χλωμή. ὁλοφάνερα ἀναστατωμένη ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη, τὴν ἐντελῶς καινούργια γι' αὐτὴν συγκίνησι. ποὺ ἀποτελοῦσε τὴν πιὸ χαρούμενή της ἔκπληξι...

Ὁ Μπελίνης. κόκκινος ταραγμένος, μὲ τὰ μάτια του χαμηλωμένα σὰν ἔνοχος τράβηξε γιὰ τὴν πόρτα. Τότε ἡ Ζωὴ ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ τοῦ μουρμούρισε σιγά. μ' ἕνα τρυφερὸ παράπονο στὴ φωνή της:

— Φεύγεις;...

Ὁ ἑνικός της τὸν τάραξε ἀκόμα πιὸ πολύ... Σὰ νὰ τοῦ θύμιζε μ' αὐτὸ τὸν ἑνικὸ ἡ μικρὴ ἄρρωστη. ὅτι εἶχαν οἱ δυό τους διανύσει ὅλες τὶς ἀποστάσεις ποὺ τοὺς χωρίζανε. εἴχανε γκρεμίσει ἀποφασιστικὰ ὅλα τὰ τείχη, γιὰ νὰ βρεθοῦνε κοντά πολὺ κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον...

Ὁ Μπελίνης στάθηκε χωρὶς ν' ἀπαντήση.

— Φῦγε λοιπόν... ξανακούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τῆς Ζωῆς. Καταλαβαίνω. δὲν ἔχεις νὰ κάνης τίποτα ἐδῶ. κοντά μου κοντὰ στὴν ἀρρώστεια μου κοντὰ στὴν ἀναπηρία μου... Εἶδες ὅμως. νομίζω ὅτι κι' ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος. εἶμαι γυναῖκα.... Θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ ζητήσω τὸν ἔρωτα καὶ θ' ἄξιζε νὰ μοῦ τὸν δώσουν!...

Πολὺ ταραγμένος ὁ Μπελίνης. χωρὶς νὰ τὴν κυττάξη. ἔπιασε τὸ πόμολο. ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε βιαστικός. σὰν νὰ τὸν κυνηγούσανε... Στὸ χὼλ βρῆκε τὴν κυρὰ-Μάρθα νὰ μισοκοιμᾶται ἀπάνω σ' ἕναν καναπέ. Ἀκούγοντάς τον νὰ περνάη, ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴν ξεχάσετε, σᾶς παρακαλῶ κύριε Κώστα. νὰ εἰδοποιήσετε τὸ γέρο μου, ὅτι δὲ θὰ πάω σπίτι γιατὶ θὰ τρελλαθῆ ὁ καψερός!...

— Ἔννοια σου κυρὰ-Μάρθα θὰ τὸν εἰδοποιήσω...

— Τὸ σπίτι δίπλα στὸ μανάβικο...

— Ναί.. Ναί... Καληνύχτα τώρα...

— Καληνύχτα σας...

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ Μπελίνης καὶ τὸν χτύπησε λίγο ὁ νυχτερινὸς ἀέρας, μπόρεσε νὰ βάλη κάποια τάξι στὶς σκέψεις του. Καὶ τώρα, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ τὴν ἤξερε, ἀναγνώριζε. ἀνεπιφύλακτα, στὴ Ζωή, δικαίωμα καὶ ἱκανότητα ν' ἀγαπήση καὶ ν' ἀγαπηθῆ... Μέσα στὸ ντελικάτο αὐτὸ κορμάκι, τὸ τσακισμένο ἀπὸ τὴ ρουτίνα τῆς ἀναγκαστικῆς ἀκινησίας. καιροφυλαχτοῦσε ὁλοζώντανη ἡ πιὸ τέλεια γυναῖκα, ἕτοιμη νὰ διεκδικήση τὰ δικαιώματά της στὴ ζωὴ καὶ στὸν ἔρωτα... Αὐτὴ ἡ γυναῖκα τοὖχε ἐκδηλωθῆ ἀπόψε αὐθόρμητα, μ' ἕνα φιλὶ ὅλο πάθος. ποὺ τὸν εἶχε κυριολεχτικὰ ἀναστατώσει... Μέσα στὸ φιλί της αὐτό. ἡ φτωχειὰ παράλυτη, εἶχε ἀνακατέψει ὅλους της τοὺς πόθους τόσων στερημένων ἐτῶν. ὅλη τὴν ἐρωτική της ἀπόγνωσι, ὅλη τὴ δίψα της. ὅλα τὰ ὄνειρά της... Γιὰ πρώτη φορά. αὐτὸ τὸ οἰκτρό, τὸ μισητό. τὸ ἐλεεινὸ πλάσμα ποὺ μέσα στὴν ψυχή του εἶχε φωλιάσει τόσο ἐγκληματικὸ μῖσος. γνώριζε στὰ μάτια τοῦ Μπελίνη τὴ μεγάλη δικαίωσι... Τὴν εὕρισκε ἀπόλυτα δικαιολογημένη ἀπόψε ὁ γιατρός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Τύποι ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ὁ Λουκόπουλος

Θ' ἀρχίσουμε τὴν ἐξιστόρησι τῶν περιπετειῶν τοῦ θορυβωδέστατου αὐτοῦ τύπου, ἀντιγράφοντας τὴ συνταρακτικὴ εἴδησι ποὺ δημοσίευσε τὸ «Ἐμπρὸς» στὶς 27-2-1904 τὴν ἑπομένη δηλαδὴ τῆς ἡμέρας ποὺ ὁ Περικλῆς Λουκόπουλος ντεμπουτάρησε στὴν Ὁμόνοια ὡς λοῦστρος:

«Οἱ περιπατηταὶ τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας. ἔμειναν ἔκπληκτοι χθὲς ἐμπρὸς εἰς ἕνα παράδοξο θέαμα: Ἕνας φοιτητής. γνωστὸς στὴν Ἀθήνα καὶ ὡς ἀποτυχὼν δραματικὸς συγγραφεύς. εὐπρεπῶς ντυμένος, ὁ Περικλῆς Λουκόπουλος ἀπὸ τὰ Φιλιατρά καθισμένος ἐμπρὸς σ' ἕνα κασσελάκι λούστρου, γυάλιζε τὰ παπούτσια τῶν διαβατῶν.

»Ἡ πελατεία του ἦταν ἀφθονώτατη, εὐρύτατος δὲ κύκλος περιέργων εἶχε σχηματισθῆ γύρω του.

»Κατ' ἀρχάς. ὁ Περικλῆς Λουκόπουλος γυάλιζε τὰ παπούτσια ὅλων τῶν λούστρων τῆς Ὁμονοίας ποὺ παρήλασαν μπροστά του καὶ κατόπιν ἄρχισε νὰ γυαλίζη τὰ παπούτσια τῶν πελατῶν του.

»Πολλοὶ γνωστοὶ καὶ φίλοι του. ἔστεκαν ἐμπρός του καὶ ψιθύριζαν:

»— Μπᾶ. τὸν καϋμένο!...

»— Ἔχει καιρὸ ποὺ τὸ ἔπαθε;».

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, κατέταξε ὁ Λουκόπουλος τὸν ἑαυτό του μεταξὺ τῶν κλασσικῶν τύπων τῆς παληᾶς Ἀθήνας.

Τὸ τί ἔγινε τὴν ἡμέρα αὐτὴ στὴν Ὁμόνοια, δὲν περιγράφεται. Κοσμοπλημμύρα!...

Καθένας ἔτρεχε νὰ γυαλίση τὰ παπούτσια στὸ λόγιο λοῦστρο κι' ἀντὶ μιᾶς δεκάρας. πλήρωναν 20 καὶ 30 λεπτά!

Μεταξὺ τῶν πρώτων. ἔτρεξαν νὰ πάρουν συνέντευξι μὲ τὸ Λουκόπουλο οἱ δημοσιογράφοι.

— Ἡ δουλειὰ δὲν εἶναι ντροπή, τοὺς εἶπε. Κι' ἀπορῶ γιατί πολλοὶ νεαροὶ ψωροπερήφανοι, δὲν ζώνουνται τὴν ποδιὰ τοῦ μπακαλόγατου, ἢ δὲν παίρνουν στὰ χέρια τους τὶς βοῦρτσες τοῦ λούστρου.

Ὁ Λουκόπουλος ἀποφάσισε νὰ γίνη λοῦστρος ἔπειτα ἀπὸ μιὰ φιλολογικὴ ἀπογοήτευσι. Εἶχε γράψει ἕνα δρᾶμα, τὴ «Βερύνη». Κι' ἐπειδὴ κανένας θίασος δὲν δεχόταν νὰ τὸ παίξη τὸ ἔστειλε στὸ Βασιλικὸ Θέατρο. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ τοῦ τὸ ἀπέρριψαν. Ὁ Λουκόπουλος τότε ἔγινε θηρίο. Ἀδικαιολόγητα ὅμως, γιατὶ τὸ δρᾶμα του ἦταν ἐξωφρενικό, καθὼς καὶ μιὰ ποιητικὴ συλλογὴ ποὺ εἶχε ἐκδώσει. Δὲν ἦταν καλὰ στὰ μυαλά του ὁ ἄνθρωπος.

Τὰ ἔβαλε τότε μὲ ὅλο τὸν κόσμο.

— Ἡ κοινωνία δὲν συγκινεῖται μ' ἕναν μεγάλο ποιητή! φώναζε ὅπου βρισκόταν. Ὄρσε, λοιπόν. κοινωνία! Σὲ μουτζώνω καὶ γίνουμαι λοῦστρος! Ἔτσι θ' ἀσχοληθῆς μὲ τ' ὄνομά μου, θέλοντας καὶ μή.

Ὁ Λουκόπουλος λυσσοῦσε κυρίως ἐναντίον τοῦ τότε διευθυντοῦ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου Ἀγγέλου Βλάχου.

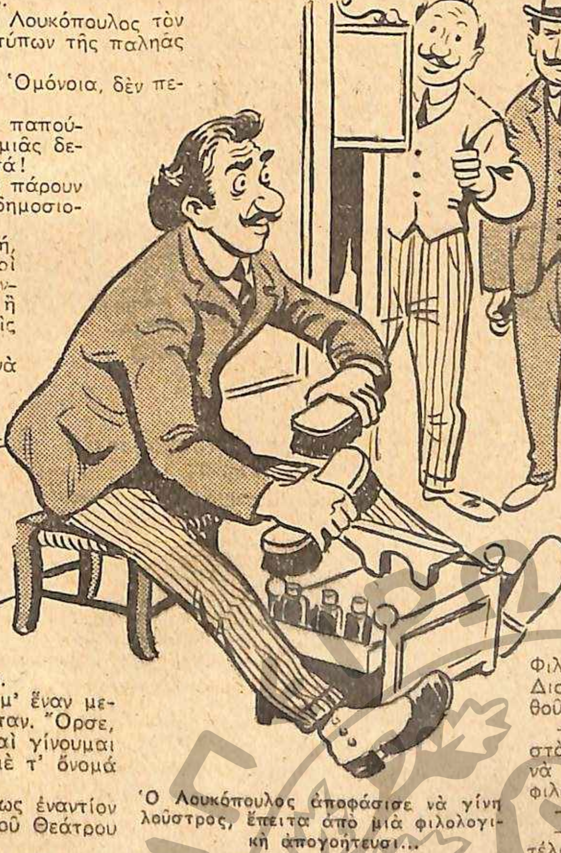

Ὁ Λουκόπουλος ἀποφάσισε νὰ γίνη λοῦστρος, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ φιλολογική ἀπογοήτευσι...

— Γίναμε αἰτία. εἶπε ὁ Βλάχος τότε, νὰ βρίσκεται ἕνας ποιητὴς λιγώτερος στὴ ράχη τοῦ Πηγάσου. κι' ἕνας λοῦστρος περισσότερος στὴν Ὁμόνοια!...

Μὲ τὸ ἐπιγραμματικὸ αὐτὸ ἀστεῖο τοῦ Ἀγγέλου Βλάχου, γέλασε ὅλη ἡ Ἀθήνα.

Ἀλλὰ κι' ὁ Τσοκόπουλος ἔγραφε γιὰ τὸν Λουκόπουλο:

«Ἔπαθε, ὁ καϋμένος ἀπὸ ὀξεῖαν μορφὴν φιλολογίτιδος. μετ' ἐπιπλοκῶν».

Φυσικά, οἱ Ἀθηναῖοι βρῆκαν καινούργιο γλέντι μὲ τὸν Λουκόπουλο. Ὀργίαζαν συγχρόνως οἱ διαδόσεις.

Μερικοὶ βεβαίωναν. ὅτι τὸ μυαλὸ τοῦ λογίου-λούστρου σάλεψε ἐξ αἰτίας τοῦ φλογεροῦ ἔρωτος ποὺ φούντωσε στὴν καρδιά του γιὰ μιὰ ὡραιότατη Ἀθηναία κόρη.

Ἄλλοι ὑποστήριζαν, ὅτι ὁ Λουκόπουλος ἔβαλε στοίχημα 200 δραχμὲς μ' ἕναν ταβερνιάρη. νὰ κάνη ἐπὶ δυὸ μέρες τὸ λοῦστρο στὴν Ὁμόνοια.

Μὰ ὅλα αὐτὰ ἦσαν διαδόσεις.

Ἁπλούστατα ὁ Λουκόπουλος δὲν ἦταν καλὰ στὰ μυαλά του ἀπὸ πολὺν καιρό.

Διατηροῦσε μακρειὰ ποιητικὴ χαίτη, εἶχε ὕφος ἔξαλλο καὶ νόμιζε πὼς εἶναι... ὁ Γκαῖτε τῆς Ἑλλάδος!

Πάντως. ἡ ἀπόφασις νὰ γίνη λοῦστρος δὲν τὸν ζημίωσε. Τὴν πρώτη μέρα τῆς νέας του αὐτῆς ἐπιχειρήσεως. κέρδισε 40 δραχμές!

Ἡ τρέλλα τοῦ Λουκόπουλου ἔδωσε θέμα στοὺς γελοιγράφους καὶ τοὺς σατυρικοὺς ποιητὰς τῆς ἐποχῆς.

Μὲ τὸν τίτλο «Λουστρομανία» καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμο «Γελωτοποιός». ὁ Πολύβιος Δημητρακόπουλος ἔγραψε ὁλόκληρο σατυρικὸ ποίημα. ποὺ τελείωνε ὡς ἑξῆς:

Κι' ὅλοι τέλος κούτσα-κούτσα,
ἐν φρικτῇ λουστρομανίᾳ,
ἂς λουστράρουμε παπούτσα
ἐν εἰρήνῃ κι' ὁμονοίᾳ.

Γιατὶ τίποτα δὲν κάνει
καὶ τὰ μάτια του στραβώνει
ὅποιος θέλει μὲ μελάνι
τὰ χαρτιὰ νὰ μουτζουρώνη.

Τώρα πλέον δρᾶσις νέα
κι' ἐξασφαλισμένη νίκη,
θὰ νικήση ἡ γενναία
γενεὰ μέ.. τὸ βερνίκι!

Τρέξατε λοιπὸν ἐν μέθῃ
γιὰ νὰ πάρετε μαγιά.
Τὸ ἰδανικὸν εὑρέθη
τῶν Ἑλλήνων—ἡ μπογιά!

Ἄλλος λόγιος τῆς ἐποχῆς, ὁ Κονδυλάκης ἴσως, δημοσίευσε στὸ «Ἐμπρὸς» μιὰ ἔμμετρη «Συνταγὴ διὰ τοὺς δραματικοὺς συγγραφεῖς», μὲ τὸ ψευδώνυμο «Παροδίτης».

Νά μερικὰ τετράστιχα:

Λάβε βοῦρτσες καὶ κασσέλι
καὶ μποτίλιες μὲ βερνίκι
κι' ὅ,τι ἕνας λοῦστρος θέλει
καὶ στὴν τέχνη του ἀνήκει.

.. ..

Εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο
γιὰ νὰ μὴ φανῆς γεγὲς
δὲν θὰ βρῆς κανένα τρόπο
παρὰ μόνον μὲ μπογιές.

Κι' ἂν τὸ δρᾶμα σου δὲν πιάνη
μὲ χαρτὶ καὶ μὲ μελάνι
τότε μὲ βερνίκι γράφτο
καὶ πασάλειψέ το κι' ἄφ'το.

Μὲ τὸν Λουκόπουλο διασκέδασαν οἱ Ἀθηναῖοι ἀρκετὸν καιρό.

Ἔξαφνα χάθηκε ἀπ' τὴν Ἀθήνα.

Πέρασαν δυὸ χρόνια. Καὶ τὸ Μάρτη τοῦ 1906 τὸν ἀνακάλυψε ἕνας ἀνταποκριτὴς τῆς «Ἀκροπόλεως» στὰ Φιλιατρά. τὴν πατρίδα του.

Νέα φασαρία τότε. Ἀνταποκρίσεις. περιγραφές, συνεντεύξεις.

Ὁ λόγιος-λοῦστρος τῆς Ἀθήνας εἶχε... ἀλλάξει πρόγραμμα. Εἶχε γίνει ὁ...Διογένης. ὁ κυνικὸς φιλόσοφος τῶν Φιλιατρῶν! Κατοικοῦσε, σὰν τὸν ἀρχαῖο Διογένη, μέσα σ' ἕνα πιθάρι κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ γράφη δράματα.

— Ἔγινα ὁ νεώτερος Διογένης, εἶπε στὸν ἀνταποκριτὴ τῆς «Ἀκροπόλεως», γιὰ νὰ δώσω τὸ καλὸ παράδειγμα τῆς ἁπλῆς φιλοσοφικῆς ζωῆς.

— Πρέπει νὰ μποῦμε ὅλοι σὲ πιθάρια;

— Καὶ βέβαια διάβολε! Κάτω ἡ πολυτέλεια!... Ζήτω ἡ σκυλοζωή!...

Ὁ Λουκόπουλος τελείωσε τὶς ἡμέρες του στὰ Φιλιατρά.

*

Θὰ τελειώσουμε τὸ σημείωμά μας αὐτὸ μ' ἕνα ἀνάλογο θλιβερὸ περιστατικό.

Ἀρκετὰ χρόνια πρὸ τοῦ Λουκόπουλου. ἕνας σοβαρὸς κύριος μ' ἄσπρα μαλλιά. σκληρὸ καπέλλο, γυαλιὰ καὶ εὐπρεπῶς ντυμένος, ἐμφανίσθηκε ἕνα πρωῒ στὴν Ὁμόνοια. μ' ἕνα κασσελάκι λούστρου, γυαλίζοντας παπούτσια.

Ἦταν ὁ παλαίμαχος Ζακύνθιος δημοσιογράφος καὶ ἀγωνιστὴς Βερύκιος ὁ ἐκδότης τοῦ «Πατριώτη» καὶ τοῦ «Χωρικοῦ».

Ἡ κυβέρνησι τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ θέσι στὰ γηρατειά του, τὸν κουβάλησε στὴν Ἀθήνα καὶ τὸν λησμόνησε. Γιὰ νὰ μὴ πεθάνη τῆς πείνας ὁ Βερύκιος. ἀποφάσισε νὰ κάνη τὸ λοῦστρο.

Ὁ μπάτσος αὐτὸς κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς κοινωνίας, ἦταν τρομερός.

«Ὡς τώρα, ἔγραψε ὁ Γ. Πώπ ὁ Βερύκιος ἔκανε ὡς δημοσιογράφος ὅ,τι κάνουμε ὅλοι μας. Λουστράρουμε μεγάλους ἄνδρας καὶ τοὺς παρουσιάζουμε λάμποντας καὶ σπουδαίους στὸ ἑλληνικὸ κοινόν. Πιὸ ὠφέλιμο, ὡστόσο νομίζω εἶναι γιὰ τὴν κοινωνία νὰ γυαλίζη κανεὶς παπούτσια».

Στὸ Βερύκιο δόθηκε ἀμέσως μιὰ καλὴ θέσις καὶ πέθανε στὴν Ἀθήνα, ἥσυχος καὶ χορτάτος.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Ράφ ΒΑΛΛΟΝΕ

Ἀπὸ ἐπαγγελματίας ποδοσφαιριστὴς στὰρ τῆς Ἰταλίας

Τὸ 1931, σὲ ἡλικία μόλις 14 ἐτῶν, ὁ νεαρὸς καὶ ἐνθουσιώδης ποδοσφαιριστὴς Ράφ Βαλλόνε κέρδιζε ἤδη 1000 λιρέττες τὸ μῆνα ὡς μέλος τῆς ἐπαγγελματικῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος «Τορίνο» τῆς ὁμωνύμου ἰταλικῆς πόλεως. Κάποτε, ὅμως, σ' ἕνα σκληρὸ ἀγῶνα μὲ μιὰ ξένη ὁμάδα, τραυματίσθηκε στὸ πόδι ἀρκετὰ σοβαρὰ κι' ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ ποδόσφαιρο καὶ νὰ ζητήση νὰ κερδίση μ' ἄλλο τρόπο τὴ ζωή του. Γράφτηκε, λοιπόν, στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Τουρίνου γιὰ νὰ σπουδάση φιλολογία καὶ ἀργότερα νὰ γίνη δημοσιογράφος.

Ὁ ἄλλοτε ποδοσφαιριστὴς καὶ δημοσιογράφος καὶ σήμερα διάσημος στὰρ Ράφ Βαλλόνε.

Κι' ἐδῶ, ὅπως καὶ στὸ ποδόσφαιρο τὰ κατάφερε τόσο καλὰ ὥστε σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν ἦταν ὑπεύθυνος ἐπὶ τῆς ὕλης τῆς τρίτης σελίδος τῆς ἐφημερίδος «Τέμπο» τοῦ Τουρίνου. Στὴ σελίδα αὐτὴ ὁ Βαλλόνε καταχωροῦσε καὶ μιὰ στήλη κινηματογραφικῆς κριτικῆς, τὴν ὁποία ἔγραφε ὁ ἴδιος, ἀφοῦ ἦταν καὶ μανιώδης φίλος τοῦ κινηματογράφου. Ἡ κριτική του αὐτὴ ἦταν τόσο εὐσυνείδητη καὶ ἀντικειμενική, ὥστε γρήγορα τὸ ὄνομα τοῦ συντάκτου της ἄρχισε νὰ γίνεται γνωστό, ὄχι μόνο στὸ Τουρίνο, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴ Ρώμη ἀκόμη. Ἔτσι μιὰ μέρα τοῦ 1945, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπισκεπτῶν, ποὺ πῆγαν στὸ γραφεῖο του, ἦταν καὶ ὁ διάσημος σήμερα παραγωγὸς καὶ σκηνοθέτης Γκιουζέππε ντὲ Σάντις, ποὺ βρισκόταν στὸ Τουρίνο γιὰ δουλειές του καὶ ἀπὸ περιέργεια ζήτησε νὰ γνωρίση τὸν κινηματογραφικὸ κριτικὸ Βαλλόνε.

Ὁ ντὲ Σάντις κι' ὁ Βαλλόνε μίλησαν πολλὴ ὥρα καὶ εἶπαν πολλά. Ὅταν κάποτε ὁ παραγωγὸς σηκώθηκε νὰ φύγη, ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Ράφ καί, σφίγγοντάς το ἐγκάρδια, τοῦ εἶπε:

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ σὲ γνώρισα... Μὲ χαρά μου διεπίστωσα ὅτι ἔχεις πολλὲς καὶ καλὲς γνώσεις ἠθοποιΐας καὶ τεχνικῆς τοῦ κινηματογράφου. Θέλεις νὰ σ' ἔχω ὑπ' ὄψι μου γιὰ κανένα ρόλο σὲ προσεχῆ ταινία μου;...

Ὁ Βαλλόνε δέχθηκε τὴν πρότασι μὲ χαρὰ καὶ ὁ ντὲ Σάντις ἔφυγε. Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε καὶ ὁ Ράφ εἶχε ξεχάσει τὴν πρότασι τοῦ ντὲ Σάντις. Συνέχιζε λοιπόν, τὶς κριτικές του στὴν ἐφημερίδα του, ὅταν ἀργὰ ἕνα βράδυ τὸν ζήτησαν στὸ τηλέφωνο ἀπὸ τὴ Ρώμη.

— Ἐδῶ ὁ παραγωγὸς Γκιουζέππε ντὲ Σάντις, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος. Δὲν ξέχασα τὴν ὑπόσχεσί μου, κύριε Βαλλόνε! Ἔλα στὴ Ρώμη γιὰ τὸν ρόλο ποὺ σοῦ εἶπα. Σὲ λίγες ἡμέρες ἀρχίσω τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Πικρὸ ρίζι» (Πόθοι στοὺς βάλτους), μὲ τὴν Συλβάνα Μάνγκανο καὶ τὸν Βιττόριο Γκάσμαν. Σοῦ κράτησα ἕνα καλὸ ρόλο καὶ σὲ περιμένω ἐδῶ τὸ ἀργότερο σὲ τρεῖς ἡμέρες...

Μὲ τὸ «Πόθοι στοὺς βάλτους», λοιπόν, τὸ 1946 ἔκανε ὁ Ράφ Βαλλόνε τὴν πρώτη ἐμφάνισί του στὸν ἰταλικὸ κινηματογράφο. Ἔτσι μὲ τὸ ἀλησμόνητο ἐκεῖνο φίλμ ἄρχισε τὴν κινηματογραφικὴ καριέρα του καὶ ἀμέσως ἐπεβλήθη ὡς νέος καλλιτέχνης. Ἀπὸ τὴ μιὰ ἡμέρα στὴν ἄλλη τ' ὄνομά του ἔγινε γνωστότατο στοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους τῆς Ρώμης ἀλλὰ καὶ στοὺς φίλους τοῦ κινηματογράφου.

— Ἡ ἐπιτυχία σου στάθηκε ὅπως τὴν πρόβλεψα, τοῦ ἔλεγε λίγο ἀργότερα ὁ ντὲ Σάντις. Δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψης ἕνα μέλλον ποὺ ἀνοίγεται ἐμπρός σου γεμάτο ἐλπίδες. Ἤδη ἔχω νὰ σοῦ προτείνω ἕνα δεύτερο ρόλο στὸ φίλμ. «Ματωμένο Πάσχα» ποὺ ἑτοιμάζω τώρα. Θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ τὸν δύσκολο ρόλο τοῦ φτωχοῦ βοσκοῦ Φραντσέσκο. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὰ καταφέρης περίφημα κι' ἐδῶ!!

Ἀπὸ τότε τὸ ἕνα φίλμ τοῦ Ράφ ἄρχισε νὰ διαδέχεται τὸ ἄλλο καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ ἡ μεγάλη ἐπιτυχία: «Λευκὰ σύνορα», «Ὁ δρόμος πρὸς τὴν ἐλπίδα», «Αὐτοὶ ποὺ ξέχασαν τὸ Θεό», «Ἄννα», πάλι μὲ τὴν Μάνγκανο, καὶ ἄλλα. Ἀπὸ τὸ 1946 μέχρι τὸν περασμένο Ἰούλιο ὁ Ράφ Βαλλόνε ἔχει πρωταγωνιστήσει συνολικὰ σὲ 15 ταινίες, ποὺ τὸν ἔκαναν πλούσιο κι' ἕναν ἀπὸ τοὺς πρώτους σὲ δημοτικότητα Ἰταλοὺς στάρ. Ἀπὸ τὶς τελευταῖες του ἐπιτυχίες ἀναφέρουμε τίς: «Ρώμη, ὥρα 11 τὸ βράδυ», μὲ τὴν Κάρλα ντὲλ Πότζιο, «Μπροστὰ στὸ βίαιο πόθο», μὲ τὴν Μαρίνα Μπέρτι καὶ «Οἱ περιπέτειες τοῦ Μαντρέν», μὲ τὴν Συλβάνα Παμπανίνι, ποὺ προβάλλονται τώρα σ' ὅλη τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Εὐρώπη.

Ὁ Ραφαέλο Βαλλόνε γεννήθηκε στὴ μικρὴ πόλι Τροπέα τῆς Καλαβρίας, στις 17 Φεβρουαρίου τοῦ 1917. Εἶναι σήμερα δηλαδὴ 35 χρόνων. Μέχρι τὸν περασμένο Αὔγουστο ἦταν ἀνύπαντρος μὲ μοναδικὴ συντροφιὰ τὴ μητέρα του. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ 1950 κι' ἐδῶ μιὰ ὄμορφη κοπέλλα ποὺ εἶναι καὶ στὰρ τοῦ κινηματογράφου μπῆκε στὴ ζωή του: Ἡ Ἕλενα Βάρτζι. Συνδέονταν μὲ στενὴ φιλία ἀπὸ τότε ποὺ ἔπαιξαν μαζὶ στὸ φίλμ «Ὁ δρόμος πρὸς τὴν ἐλπίδα». Ἡ φιλία τους συνεχίσθηκε μέχρι τὸν ἄλλο χρόνο ποὺ ἔπαιξαν πάλι μαζὶ στὸ φίλμ «Αὐτοὶ ποὺ ξέχασαν τὸ Θεό». Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ μετεβλήθη σὲ σφοδρὸ ἔρωτα, ποὺ τὸν περασμένο Σεπτέμβριο, κατέληξε σὲ γάμο σὲ μιὰ μικρὴ ἐκκλησία τῆς Ρώμης, σὲ στενὸ οἰκογενειακὸ κύκλο.

Ὁ Ράφ καὶ ἡ Ἕλενα μένουν σὲ μιὰ μεγάλη καὶ ὄμορφη βίλλα, σ' ἕνα προάστιο τῆς Ρώμης, δῶρον γαμήλιο τοῦ Ράφ στὴ γυναῖκα του Ἕλενα. Ἡ ζωή τους κυλάει εὐτυχισμένα, γεμάτη ἀγάπη καὶ κατανόησι.

Ὁ Ράφ Βαλλόνε εἶναι ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μὲ φαρδεῖς ὤμους, γυμνασμένο σῶμα καὶ κάπως σκληρά, ἀλλὰ συμπαθῆ χαρακτηριστικά. Εἶνε ἕνας ἁπλὸς νέος, ἐγκάρδιος καὶ αὐθόρμητος στὶς φιλίες του, τέτοιος ὅπως τὸν βλέπουμε στὶς ταινίες. Ἀλλὰ ἔχει ἕνα ἐλάττωμα: εἶνε πολὺ ντροπαλός! Καὶ ἀκριβῶς ἡ ντροπαλότης του αὐτὴ γίνεται αἰτία σὲ χαριτωμένες γκάφες:

Νά ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀνέκδοτά του:

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ παίξη στὸ φίλμ «Ἄννα», ἐδέησε νὰ δοκιμάση πολλὲς φορὲς πῶς πρέπει ἕνας ἐρωτευμένος νέος νὰ φιλήση μιὰ γυναῖκα. Σ' ὅλες τὶς δοκιμὲς μὲ διάφορες φιγκυρὰν τῶν στούντιο «Λοὺξ φίλμ», ὁ Ράφ τὰ κατάφερε καλά. Ὅταν ὅμως ἦρθε ἡ στιγμὴ ν' ἀρχίση τὸ γύρισμα μιᾶς «ἐρωτικῆς» σκηνῆς μὲ τὴν Μάνγκανο, τὰ ἔχασε κι' ἀντὶ νὰ φιλήση τὴν Συλβάνα στὰ χείλη μὲ πάθος τὴν φίλησε... στὸ μέτωπο χλιαρά!. Μετὰ τὸ τέλος τῆς σκηνῆς, ποὺ ἐδέησε νὰ ἐπαναληφθῆ πολλὲς φορὲς γιὰ νὰ ἐπιτύχη, ἐκνευρισμένος ὁ Ντὲ Σάντις τὸν ρώτησε:

— Τόσο δύσκολο ἦταν, βρὲ παιδί μου, ν' ἀγκαλιάσης τὴ Συλβάνα καὶ νὰ τὴν φιλήσης μὲ φυσικὸ τρόπο;

— Δὲν ἦταν δύσκολο, ἀλλὰ ἦταν ἐπικίνδυνο!, ἀπάντησε ὁ Ράφ πρὸς γενικὴ κατάπληξι. Ἁπλούστατα, φοβήθηκα τὸν... σύζυγό της, ποὺ μὲ κύτταζε αὐστηρὰ σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε: «Μὴν τὴ φιλήσης στὰ χείλη, γιατὶ θὰ σὲ σκοτώσω!..»

Π. ΕΡΒΙΕ

Ὁ Ράφ μὲ τὴ γυναῖκα του Ἕλενα Βάρτζι στὸ φίλμ «Αὐτοὶ ποὺ ξέχασαν τὸ Θεό».

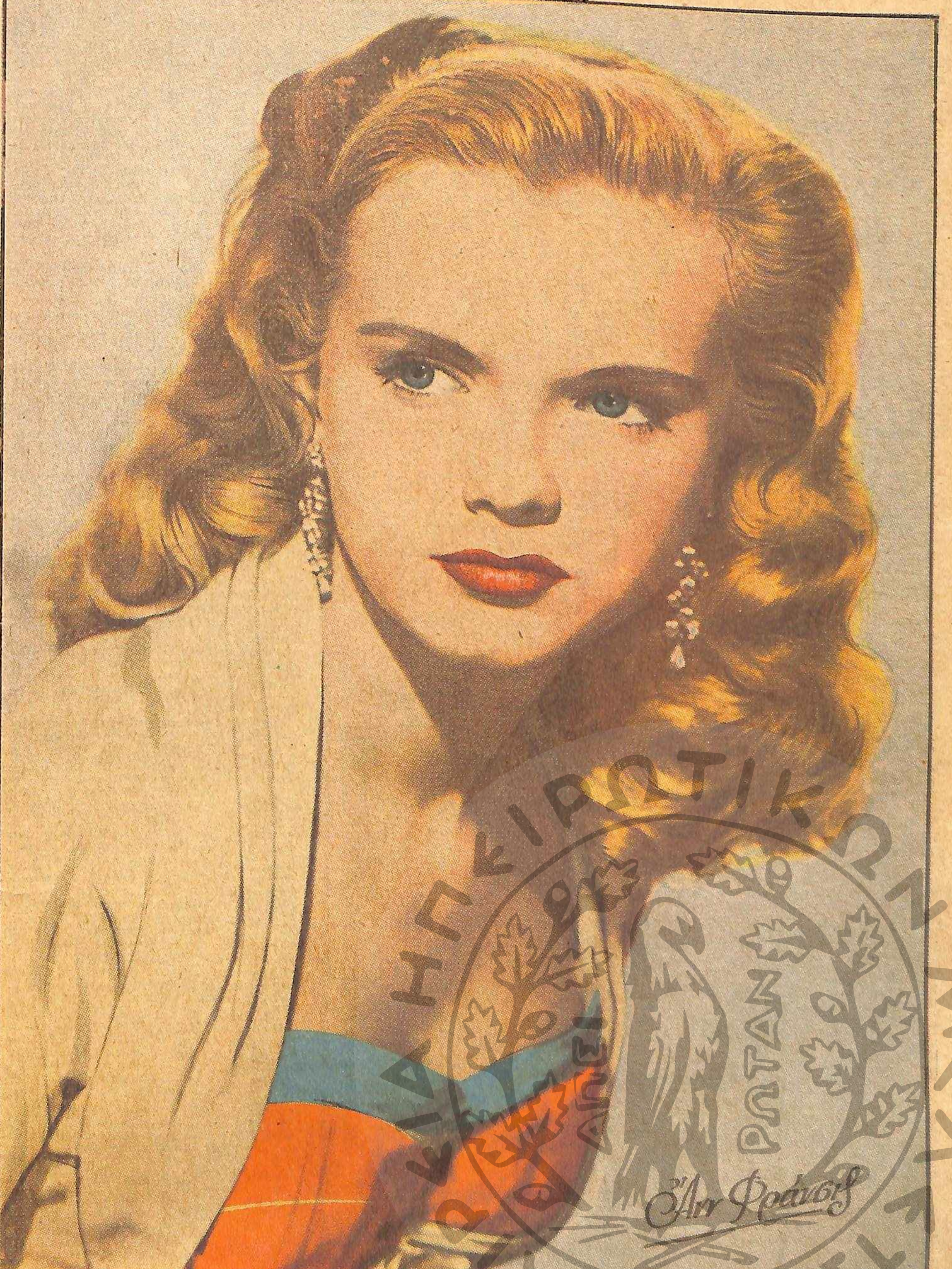

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

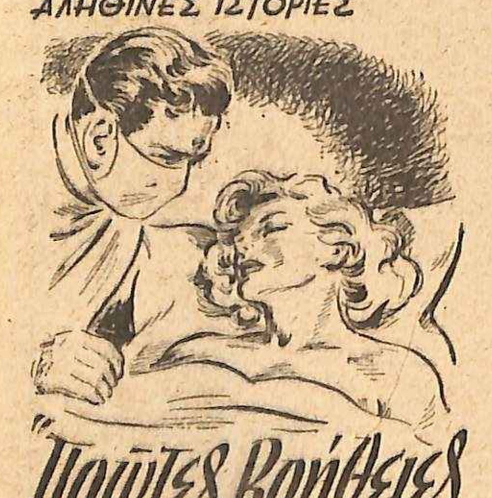

Πρῶτες Βοήθειες ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...

Ἡ «χαμένη γυναῖκα»

Τὸ τουρνὲ τοῦ θιάσου δὲν πήγαινε ὡς τώρα πολὺ καλά. Κρύο, χιόνια, κακό, σ' ὅλες τὶς πιάτσες. Θεαταὶ λιγοστοί, εἰσπράξεις μικρές. Ὥσπου ἀνεβάσανε τὴ «Χαμένη γυναῖκα». Τί θρίαμβος ἦταν αὐτός;... Οὔτε κρύο πιά, οὔτε χιόνια, οὔτε χειμώνας ἐμποδίζανε τοὺς θεατὲς νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ σπίτια τους καὶ νὰ γεμίζουνε τὰ θέατρα σ' ὅλες τὶς ὑπόλοιπες πόλεις τοῦ τουρνέ.

Ἦταν ἕνα δρᾶμα συγκλονιστικό, ρεαλιστικό, παρμένο κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴ ζωή, γραμμένο μὲ δύναμι, μὲ ζωντάνια... Συγγραφέας του ἕνας δεύτερος ἠθοποιὸς τοῦ θιάσου, ὁ Σπαλῆς. Ἔπαιζε τοὺς ρόλους τῶν δεύτερων «ἐραστῶν», καί, καμμιὰ φορά, ἔκανε καὶ καρατερίστες ἢ μπούφους κωμικούς... Λίγο ἀπ' ὅλα ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες τῶν ἔργων. Πάντα ὅμως μὲ μέτρια ἐπιτυχία. Καὶ νὰ τώρα ποὺ ἡ ἐπιτυχία, ποὔχε ἀρνηθῆ νὰ τὸν ἀγκαλιάση σὰν ἠθοποιό, ἐρχότανε νὰ τὸν στεφανώση ἀνεπιφύλαχτα σὰ συγγραφέα!...

— Ποῦ τὄχες κρυμένο τέτοιο ταλέντο, βρὲ παιδί μου;... τὸν ρώτησε ὁ Βοριάδης, ὁ χοντρὸς καὶ ψηλὸς τυπίστας τοῦ θιάσου. Μόνο, καθόσουνα κι' ἔβγαζες τὸ δίσκο τοῦ ὑπηρέτη στὰ ἔργα...

Καμάρωνε ὁ Σπαλῆς, καὶ δῶστου κέρδιζε καινούργια χειροκροτήματα καὶ ποσοστά... Μά, πάλι δὲν ἦταν εὐχαριστημένος: Μ' ὅλη του τὴν καινούργια του ἐπιτυχία, ἡ Βάνα, ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου, ἔμενε ψυχρὴ μπροστά του. Καὶ θερμὴ μονάχα μπροστὰ στὴν ἀντρικὴ ὀμορφιὰ τοῦ Πετρίδη, τοῦ ζὲν-πρεμιέ... Παίζανε μαζὶ οἱ δυό τους μὲ πάθος, μὲ ταλέντο, τὴ «Χαμένη γυναῖκα», κι' ὁ κόσμος τοὺς χειροκροτοῦσε, κι' ἀνέβαζε τὴν αὐλαία πέντε κι' ἕξη φορὲς στὸ φινάλε κάθε πράξεως.. Καὶ πάντα, στὴ σκηνὴ βγαίνανε μὲ τὰ χειροκροτήματα κρατημένοι ἀπὸ τὰ χέρια ὁ Πετρίδης κι' ἡ Βάνα...

Καμμιὰ φορὰ —σπανιώτερα, στὶς μεγάλες πόλεις τοῦ τουρνέ, ὅταν τὰ χειροκροτήματα ἤτανε πιὸ ἐπίμονα— ἔβγαινε στὴ σκηνὴ κι' ὁ δεύτερος ἠθοποιός, ὁ Σπαλῆς, ποὺ συνδύαζε καὶ τὸ συγγραφέα. Ἀλλὰ τότε, ἡ σύγκρισι ἀνάμεσα στοὺς δυό τους γινότανε συντριπτικὴ γιὰ τὸ Σπαλῆ· ψηλός, γεροδεμένος, γεμάτος ἀντρικὴ ὀμορφιὰ ὁ Πετρίδης, κοντός, ἀδύνατος, ἀνθρωπάκι, ἀξιοθρήνητο καὶ λυμφατικὸ ὁ Σπαλῆς... Κι' ἀνάμεσά τους ἡ Βάνα, μὲ τὴ λαμπερὴ ὀμορφιά της, ποὺ γύριζε καὶ χαμογελοῦσε ἐρωτικὰ στὸν πρωταγωνιστὴ καὶ καθόλου στὸ συγγραφέα...

*

Τέλειωσε τὸ τουρνέ, γύρισε στὴν Ἀθήνα ὁ θίασος. Μὲ τὰ λεφτὰ ποὔχανε κερδίσει ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Σπαλῆ, πιάσανε ἕνα θέατρο καὶ συνέχισαν ἐκεῖ τὶς παραστάσεις τους. Μὲ τὸν ἴδιο θρίαμβο. Κόσμος πολὺς κάθε βράδυ.. Μά, ἀλλοίμονο, πάντα ὁ κακομοίρης ὁ Σπαλῆς σὲ δεύτερο πλάνο. Καὶ σὲ πρῶτο, δίπλα στὴν ὄμορφη πρωταγωνίστρια, ὁ ἴδιος πάντα — ὁ μισητὸς αὐτὸς Πετρίδης!... Γεμᾶτος ἀνίσχυρη λύσσα, ὁ Σπαλῆς συλλογιζότανε κάθε βράδυ, μετὰ τὴν παράστασι: «Ἐξ αἰτίας μου τὸν ἀγαπάει! Ἐγὼ ἔγραψα τὰ ζεστὰ λόγια, ποὺ τῆς λέει αὐτὸς στὴ σκηνή... Ἀλλὰ ἐκείνη περιφρονεῖ ἐμένα, κι' ἀγαπάει αὐτόν!... Μήπως ὅμως κι' ἡ Ρωξάνη ἀγαποῦσε τὸν ἄσκημο Συρανὸ ποὺ ὑπαγόρευε χαμηλόφωνα ἀπὸ τὴν ψυχή του τὰ λόγια τῆς ἀγάπης, ἢ τὸν ἀνόητο Χριστιανό, ποὺ τῆς τἄλεγε φωναχτὰ μὲ τὰ ὄμορφα χείλια του;... Οἱ γυναῖκες εἶναι πάντα ἴδιες, καὶ στὴ ζωή, καὶ στὸ θέατρο...»

Προσπάθησε νὰ μιλήση στὴν ἀγαπημένη του ὁ φτωχὸς ὁ Σπαλῆς, μὰ ἐκείνη τὸν ἔκοψε εἰρωνικὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια του:

— Τί λέει;... Μ' ἀγαπᾶς;... Ὄχι, δά, καϋμένε Νίκο... Θἄναι πολὺ ἀστεῖο!...

Ἐνῶ ἤτανε ἀντίθετα τόσο σοβαρὸ ν' ἀγαπάη τὸν Πετρίδη... Ἐκείνη τὴ νύχτα, μέσ' στὸ ταραγμένο μυαλὸ τοῦ ἀπόκληρου τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγάπης, τρύπωσε σκοτεινὴ ἡ σκέψι τοῦ ἐγκλήματος: Στὴν τελευταὶ σκηνὴ τῆς τρίτης πράξεως, ὕστερ' ἀπὸ ἕναν δραματικὸ διάλογο, ὁ Πετρίδης ἔβγαζε τὸ πιστόλι του καὶ σκότωνε τὴ Βάνα, ποὔπαιζε τὴ «Χαμένη γυναῖκα»! Τὸ πιστόλι, φυσικά, ἦταν ἄσφαιρο· μόνο κρότο δυνατὸ ἔκανε καὶ καμμιὰ ζημιά... Ἕνα βράδυ, πρὶν ἀπὸ τὴν παράστασι, ὁ Σπαλῆς τρύπωσε ἀθέατος στὸ καμαρίνι τοῦ φροντιστῆ, πῆρε τὸ πιστόλι τῆς τρίτης πράξεως, καὶ τὸ γέμισε μὲ ἀληθινὲς σφαῖρες... Ὕστερα, βγῆκε πιὸ ἥσυχος, πιὸ ἀνακουφισμένος, μὲ τὴν πεποίησι ὅτι, ἐκείνη τὴ νύχτα, μιὰ κι' εἶχε ἀποτύχει στὸν ἔρωτα, θὰ πετύχαινε τοὐλάχιστον στὴν ἐκδίκησι!...

Παίχτηκαν οἱ δυὸ πράξεις τῆς «Χαμένης γυναίκας» μὲ τὴν ἴδια, ὅπως πάντα, ἐπιτυχία. Ὁ κόσμος χειροκρότησε, ἡ Βάνα κι' ὁ Πετρίδης βγήκανε καὶ ὑποκλιθήκανε, ἐκεῖνος τὴν κύτταξε τρυφερά, ἐκείνη τὸν κύτταξε γοητευμένη... Ἔτριξε τὰ δόντια του μὲ λύσσα ὁ Σπαλῆς, καὶ περίμενε μὲ χαρούμενη ἀνυπομονησία τὴν τρίτη πρᾶξι...

Ἄρχισε κι' αὐτή, καὶ προχώρησε κανονικά. Κι' ἦρθε ἡ μεγάλη, ἡ δραμτικὴ σκηνὴ τοῦ τέλους: Ὕστερα ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Βάνας, ποὺ τὸν μαστιγώσανε γεμάτα πρόκλησι, ὁ Πετρίδης ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ τράβηξε! Ἡ πιστολιὰ ἀκούστηκε, ἴδια ὅπως κάθε βράδυ, ἀπόψε ὅμως ἡ φτωχιὰ πρωταγωνίστρια ἔπεσε μὲ τραγικὴ φυσικότητα, ἐνῶ στὸ στῆθος της ἁπλωνόταν ἕνας κόκκινος λεκές!... Τρελλὸς ἀπὸ λύπη κι' ἀγωνία, ὁ ζὲν-πρεμιὲ ἔπεσε ἀπάνω στὴν ἀγαπημένη του κλαίγοντας μὲ λυγμούς...

Στὰ παρασκήνια, σούσουρο φοβερό, πήγαινε-ἔλα ἀδιάκοπο, μισόλογα μπερδεμένα:

— Τὸ πιστόλι ἤτανε γεμᾶτο!

— Ποιός νὰ τὄκανε αὐτό;...

— Τὴν καϋμένη τὴ Βάνα!

— Θὰ ζήση ἄραγε;

Στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν σχεδὸν τὸν ἀπελπίσανε τὸν Πετρίδη, ποὺ ἔκλαιγε πάντα μὲ δυνατοὺς λυγμοὺς ἀπάνω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της.. Ἡ πληγωμένη χρειαζόταν αἷμα· καὶ ὁ Σταθμὸς δὲν εἶχε τῆς ἴδιας ὁμάδας μὲ τὸ δικό της... Προσφέρθηκε ὁ Πετρίδης· οὔτε τὸ δικό του τὸ αἷμα ἦταν ἴδιο...

Τότε ἦρθε ὁ Σπαλῆς. Πιὸ χλωμὸς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά... Πελιδνός!... Ζήτησε νὰ δῆ τὸν Πετρίδη:

— Θέλω νὰ τῆς δώσω αἷμα!... εἶπε βραχνά.

— Ἐσύ;...

— Ναί, ἐγώ... Γιατί; Δὲ μὲ νομίζεις ἄξιο;..

— Εἶσαι ἀδύνατος... Πῶς θὰ τῆς δώσης αἷμα; Ἀντέχεις;

Ὁ Σπαλῆς κύτταξε χάμω βαθειὰ ἐξουθενωμένος.

— Θὰ δώσω... γιατὶ τῆς τὸ χρωστάω!.. ψιθύρισε.

— Τί θὲς νὰ πῆς;...

— Ἐγὼ γέμισα τὸ πιστόλι σου μ' ἀληθινὲς σφαῖρες!

Ἔξαλλος μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη ὁμολογία, ὁ Πετρίδης ἅρπαξε τὸ Σπαλῆ ἀπὸ τὸ λαιμό!... Τὸν ἔσφιξε... Τὸν ἔσφιξε δυνατά!... Μόλις ποὺ μπόρεσε ὁ Σπαλῆς νὰ μιλήση μ' ἕνα ρόγχο:

— Μή... μὲ... πνίξης... Ἄσε με... νὰ... τῆς δώσω... τὸ... αἷμα μου!... Θέλω νὰ τὴ σώσω...

Ξέσφιξε τὸ χέρι του ὁ Πετρίδης, καὶ πῆγε τὸ Σπαλῆ στὸ γιατρὸ τῆς αἱμοδοσίας. Τὸ αἷμα του ἤτανε τῆς ἴδιας ὁμάδος μὲ τὸ αἷμα τῆς Βάνας! Τοποθετήσανε χωρὶς καμμιὰ ἀργοπορία τὸν αἱμοδότη αὐτὸν ποὔχε προσφερθῆ δίπλα στὴ βαρειὰ τραυματισμένη κοπέλλα, κι' ἄρχισε ἡ μετάγγισι. Μὲ πόση ἡδονὴ ὁ Σπαλῆς ἔνοιωσε τὸ φτωχό του, τὸ λιγοστό του αἷμα νὰ διοχετεύεται στὶς φλέβες τῆς ἀγαπημένης του ποὺ τὸν περιφρονοῦσε, γιὰ νὰ δώση ζωὴ στὸ λατρευτό της κορμί, ποὺ τὸ ποθοῦσε τόσο.

Ἡ μετάγγισι τέλειωσε. Ἐνῶ ὅμως τὰ μάγουλα τῆς Βάνας ἀρχίζανε σιγὰ-σιγὰ νὰ βάφουνται ρόζ, στὶς γραμμὲς τοῦ Σπαλῆ ἀποτυπωνότανε σὰν φριχτὴ σφραγῖδα ὁ θάνατος!...

Ὄξω ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο τοῦ Σταθμοῦ, περιμένανε δυὸ ἀστυφύλακες γιὰ νὰ τὸν πιάσουν, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ὁμολογία του ὅτι αὐτὸς εἶχε γεμίσει τὸ πιστόλι... Τοὺς ἀκολούθησε πρόθυμος, ἀμίλητος, ἀφοῦ εἶδε μιὰ φορὰ ἀκόμα μ' ἕνα βαθειὰ παραπονεμένο βλέμμα ἐκείνη ποὔχε σκεφτῆ στὴν ἀρχὴ νὰ σκοτώση, κι' ὕστερα τὴν εἶχε σώσει...

Πέθανε στὴ φυλακή, πρὶν προφτάση νὰ γίνη ἡ δίκη του. Κι' ἡ Βάνα παντρεύτηκε τὸν Πετρίδη. Ἔχουνε τώρα οἱ δυό τους θίασο, καὶ παίζουνε μὲ τὴν ἴδια πάντα ἐπιτυχία τὴ «Χαμένη γυναῖκα», τοῦ Σπαλῆ..

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΙΝΤΖΕΡ ΡΟΤΖΕΡΣ

Στὸ Πάλμ Σπρίνγκς τῆς Καλιφορνίας, ἡ Τζίντζερ Ρότζερς, ποὺ εἶνε σήμερα 41 χρόνων παντρεύτηκε τὸν νεαρὸ Γάλλο Ζὰκ Μπερζεράκ, 26 χρόνων, ποὺ γνώρισε κατὰ τὶς θερινὲς διακοπές της στὴ Νίκαια καὶ ποὺ πῆρε μαζί της ἐπιστρέφοντας στὴν Ἀμερική. Ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία τοῦ ζεύγους δείχνει βέβαια ἀρκετὸν ἔρωτα, ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ παραμένει ἄγνωστο εἶνε πόσο θὰ διαρκέση ὁ κινηματογραφικὸς αὐτὸς ἔρως.

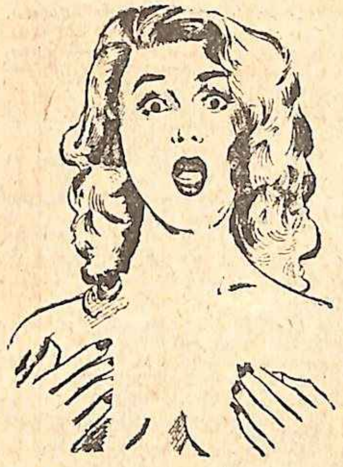

Ἡ Μύριαμ Μπρὺ στὸ φίλμ «Ἕνα κορίτσι στὸν ἥλιο»:

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Ὁ Ὄρσον Οὐέλλες ἀποφάσισε νὰ ἐνσαρκώση στὴν ὀθόνη τὸν τέως βασιλέα Φαρούκ. Ὁ Οὐέλλες ποὺ τελείωσε μόλις πρὸ ὀλίγου τὸ φίλμ «Γουλιέλμος Τέλλος» μὲ τὸν Ἔρρολ Φλὺν καὶ γυρίζει τώρα μὲ τὸν κωμικὸ Τοτὸ καὶ τὴν Βιβιὰν Ρομὰνς τὸ ἔργο «Ὁ ἄνδρας τὸ κτῆνος καὶ ἡ ἀρετή», ὑπέβαλε τὸ σενάριο τοῦ νέου φίλμ στὸν στρατηγὸ Νεγκὶμπ ὁ ὁποῖος τὸ ἐνέκρινε ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὸ γυρίση ἐπὶ τόπου, στὰ ἀνάκτορα καὶ γενικῶς στὰ μέρη ὅπου ἔζησε ὁ ἐξόριστος σήμερα μονάρχης. Τὸ φίλμ θὰ ἔχη, φυσικά, καὶ πολλοὺς γυναικείους ρόλους, πρὸς τὸ παρὸν ὅμως ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ παίξη σ' αὐτὸ εἶναι ἡ Λισελὶν Πρέλ. Σημαντικὸ ρόλο θὰ παίξη καὶ ὁ Ἔρικ φὸν Στροχάϊμ.

★ Στὴ Μασσαλία συναντήθηκαν τὴν περασμένη ἑβδομάδα ὁ Γάλλος σκηνοθέτης Μαρσὲλ Πανιὸλ καὶ ὁ Φερναντέλ. Ὁ πρῶτος γύριζε ἀπὸ τὴν Ἱσπανία καὶ ὁ δεύτερος ἀπὸ τὴν Ἰταλία. Ἐνῶ συζητοῦσαν ὁ σκηνοθέτης ἅρπαξε ἀνάμεσα στὰ χέρια του τὸ κεφάλι τοῦ Φερναντὲλ καὶ τοῦ εἶπε:

—Θέλεις νὰ εἶσαι ὁ Δὸν Κιχώτης μου;

Ὁ Γάλλος κωμικὸς ποὺ δὲν περίμενε μιὰ τέτοια πρότασι χαμογέλασε πλατειὰ καὶ τοῦ εἶπε διστακτικά:

—Νομίζεις πώς...

—Εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ ρόλος τοῦ Δὸν Κιχώτη εἶναι κομμένος καὶ ραμμένος γιὰ σένα.

Μιὰ θερμὴ χειραψία ἐπεκύρωσε τὴν συμφωνία τῶν δύο καλλιτεχνῶν. Τὸ φίλμ θυ γυριστῆ στὶς ἀρχὲς τοῦ 1954 στὴν Ἱσπανία καὶ θὰ εἶναι ἔγχρωμο.

★ Ἡ Σοῦζαν Χαίηγουαρντ ἐπέτρεψε πρὸ ἡμερῶν στὸν σύζυγό της Τζὲς Μπάρκερ νὰ γευματίση μὲ μερικοὺς φίλους του στὴ λέσχη. Γυρίζοντας στὸ σπίτι ὁ Τζὲς εἶπε στὴ γυναῖκα του:

—Ὁ Τζὰκ Μπάρυ προσεφέρθη σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ δώση ἕνα ψηλὸ καπέλλο σ' ὅποιον θὰ δήλωνε πὼς δὲν ἀπάτησε ποτὲ τὴν γυναῖκα του. Κανεὶς ὅμως δὲν μίλησε.

—Τί λές; ρώτησε ἐξαγριωμένη ἡ ωραία Σοῦζαν. Καλὰ κι' ἐσὺ γιατὶ δὲν μίλησες;

—Μά... ξέρεις καλὰ χρυσῆ μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, πόσο γελοῖος φαίνομαι ὅταν φορῶ ψηλὸ καπέλλο. Τί νὰ τὸ κάνω λοιπόν;

★ Ἡ Λουντμίλλα Τσερίνα, ποὺ μέχρι πρὸ ὀλίγου ὅλοι τὴ θεωροῦσαν ἀπαρηγόρητη χήρα ἀρραβωνιάστηκε στὸ Μαρόκο τὸν βιομήχανο Μ. Ρόϋ. Τὸ ζεῦγος πρόκειται σὲ λίγο νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ Παρίσι ὅπου καὶ θὰ παντρευτῆ τὸν προσεχῆ Ἀπρίλιο.

★ Σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ «Ἕνα κορίτσι στὸν ἥλιο», ἡ νέα στὰρ τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου Μύριαμ Μπρὺ κρύβει τὸ στῆθος της μὲ τὰ δυό της χέρια. Αὐτὴ τὴ στάσι διάλεξαν οἱ παραγωγοὶ τοῦ φίλμ γιὰ τὶς διαφημιστικὲς ἀφίσες. Πρὸ ἡμερῶν, λοιπόν, ἕνας μεσόκοπος Παριζιάνος εἶχε σταματήσει μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια ἀφίσα καὶ θαύμαζε ὅ,τι μποροῦσε νὰ δῆ. Τὶς γλυκές του σκέψεις ὅμως διέκοψε ἡ ἀγριοφωνάρα τῆς γυναίκας του, ἡ ὁποία συλλαμβάνοντάς τον ἐπ' αὐτοφώρω τοῦ βροντοφώναξε:

— Τί κάνεις ἐκεῖ, γεροπαραλυμένε; Περιμένεις μήπως νὰ... μουδιάσουν τὰ χέρια της;

★ Ἡ «Κολούμπια» ἀποφάσισε ποιὸ θὰ εἶναι τὸ ἔργο ποὺ θὰ γυρίση ἡ Ρίτα Χαίηγουωρθ μετὰ τὴ «Σάντυ Τόμψον» (Βροχή). Θὰ τιτλοφορῆται «Ὁ Γαλιλαῖος» καὶ ἡ Ρίτα θὰ ὑποδυθῆ σ' αὐτὸ τὸν ρόλο τῆς Μαρίας-Μαγδαληνῆς.

★ Ὁ σκηνοθέτης Τζὼν Φόρντ, ποὺ γυρίζει τώρα στὴ χώρα τῶν Μάου-Μάου τὸ φίλμ «Μοκάμπο» μὲ τὸν Κλὰρκ Γκέημπλ καὶ τὴν Ἄβα Γκάρντνερ, δὲν ἐνοχλήθηκε καθόλου ἀπὸ τοὺς μαύρους τρομοκράτες, ἀλλὰ εἶχε μιὰ ἄλλη παράξενη περιπέτεια. Θέλησε νὰ χρησιμοποιήση γιὰ το ἔργο του μιὰ νεαρὰ ἰθαγενῆ καλλονὴ τὴν Ἄσα Ἐτούλα. Ὅταν λοιπὸν ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα της τὴν ἄδεια νὰ τὴν χρησιμοποιήση, ἐκεῖνος τοῦ ζήτησε γι' ἀντάλλαγμα 14 δολλάρια. Ὁ σκηνοθέτης τὰ ἔδωσε μὲ προθυμία καὶ γύρισε μὲ τὴν Ἄσα Ἐτούλα τὶς σκηνὲς ποὺ τοῦ χρειάζονταν. Τέλειωσε ὅμως τὶς σκηνὲς αὐτὲς καθὼς καὶ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ παρουσιάστηκε νὰ πάρη πίσω τὴν μικρὴ Ἄσα. Ἕνας ἰθαγενὴς τοῦ ἐξήγησε τότε πὼς τὰ δεκατέσσερα δολλάρια δὲν ἀντιπροσώπευαν μισθὸ ἀλλὰ τὴν συνολικὴ ἀξία τῆς Ἄσα Ἐτούλα ἔναντι τῆς ὁποίας ὁ πατέρας της τοῦ τὴν εἶχε... πουλήσει!

★ Ὁ Ἐδουάρδος Κανσίνο, ἀδελφὸς τῆς Ρίτας Χαίηγουωρθ θὰ ντεμπουτάρη στὴν τηλεόρασι μαζὶ μὲ τὸν Τζὼν Χώλ.

★ Ἡ Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ ἄρχισε νὰ δοκιμάζη τὰ κοστούμια τοῦ φίλμ «Ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ ἦταν γενναῖοι». Ὁ γιατρός της ὅμως, ποὺ τὴν βρίσκει πολὺ ἀδύνατη μετὰ τὸν τοκετό της, τῆς ἀπαγόρευσε νὰ ἐμφανιστῆ μπροστὰ στὸ φακὸ προτοῦ περάσουν τέσσερις ἑβδομάδες.

★ Ἡ Τζέην Ράσσελ βρίσκει ὅτι τὸ ἄρωμα ἔχει πολὺ καλύτερα ἀποτελέσματα, ὅταν μιὰ γυναῖκα τὸ τοποθετεῖ στὸν... ἀστράγαλό της.

★ Ὁ Φερνάντο Λάμας, ποὺ ἔγινε στὰρ χάρις στὸν ἔρωτά του μὲ τὴν Λάνα Τάρνερ, πληρώνεται ἀπὸ τὴν «Παραμάουντ» γιὰ λογαριασμὸ τῆς ὁποίας γυρίζει ἕνα φίλμ, 850 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Ἡ «Μέτρο» ὅμως ποὺ τὸν δάνεισε στὴν ἑταιρεία αὐτὴ ἀντὶ 5.000 δολλαρίων τὴν ἑβδομάδα εἰσπράττει τὴν διαφορά.

★ Ἡ μεγαλύτερη ἐπιθυμία τῆς Τζόαν Κράουφοοντ εἶνε σήμερα νὰ παίξη σ' ἕνα φίλμ μαζὶ μὲ τὸν Γκρέγκορυ Πέκ. Προκειμένου νὰ τὸ ἐπιτύχη αὐτὸ δέχεται νὰ «γυρίση» σὲ ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς γῆς.

★ Ὁ Ζὰν Μαραὶ ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ ποταμόπλοιο μέσα στὸ ὁποῖο ζοῦσε μέχρι σήμερα καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ σ' ἕνα σπίτι, στὴν ξηρά. Ἀνακάλυψε ὅμως ὅτι ἡ ἀνεύρεσις ἑνὸς σπιτιοῦ δὲν εἶναι καθόλου εὔκολο πρᾶγμα.

★ Στὴ Νίκαια, ὁ Γαλλος ἐφευρέτης Ἀνρὺ Κρετιὲν ὑπέγραψε τὰ συμβόλαια μὲ τὰ ὁποῖα παραχωρεῖ στὸν κ. Σπῦρο Σκούρα τῆς «Φὸξ» τὰ δικαιώματα ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἐφευρέσεώς του «Σινεμασκόπ». Ἡ νέα αὐτὴ ἐφεύρεσι ἐπιτρέπει στὸν θεατὴ νὰ βλέπη τὴν προβολὴ τοῦ φίλμ ἀνάγλυφη χωρὶς νὰ χρησιμοποιῆ γι' αὐτὸ εἰδικὰ γυαλιὰ καὶ χωρὶς νὰ χρειάζωνται, ὅπως μὲ τὸ σύστημα «Σινεράμα» τρία μηχανήματα λήψεως καὶ προβολῆς. Ἡ «Φὸξ» ὑπολογίζει ὅτι ὕστερα ἀπὸ 18 μῆνες, ὅλα της τὰ φίλμ θὰ εἶναι ἀνάγλυφα. Ὁ καθηγητὴς Κρετιὲν εἶναι ἤδη γνωστὸς σ' ὅλον τὸ κόσμο ἀπὸ τὸ σύστημα ρυθμίσεως τῆς τροχαίας μὲ τοὺς φωτοσημαντῆρες ποὺ ἀποτελοῦν κι' αὐτοὶ δική του ἐπινόησι.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Νέος ἐμπαθὴς θρηνεῖ

Ἂν σᾶς ἀρέση ἡ ποίησι τοῦ παληοῦ καιροῦ, μπορεῖ νάχετε διαβάσει ἕνα στίχο κάποιου ποιητὴ ποὺ λέει:

«Εἰς φανὸν κοιμητηρίου
νέος ἐμπαθὴς θρηνεῖ...»

Καὶ βάζω στοίχημα, λοιπόν, ὅτι ὁ ποιητὴς ποὺ ἔγραψε αὐτοὺς τοὺς ὄμορφους στίχους, θἄχε ἐμένα ὑπ' ὄψι του. Ὦ! Καὶ βέβαια ποὺ δὲν εἶχα ζήσει τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ἐδῶ κι' ἑκατὸ χρόνια ἀπάνω-κάτω, ὅμως ὁ ποιητής, μὲ τὴ διαίσθησι ποὺ ἔχουν οἱ ποιητικὲς φύσεις, νὰ διαβλέπουν τὸ μέλλον, θἄχε στείλει σὰν προπομπὸ τὴν ὑψηλή του ἔμπνευσι στοὺς κατοπινοὺς χρόνους, γιὰ νὰ συλλάβη τὸ θέμα, τὸ πρόσωπο καὶ τη ρωμαντικὴ εἰκόνα, ποὺ τόσο ὄμορφα ζωγραφίζει μὲ τοὺς λαμπροὺς αὐτοὺς στίχους. Μόνο ποὺ κάνει λάθος στὸ χαρακτηρισμὸ τοῦ νέου. Γιατί, ἂν εἶχε ἐμένα ὑπ' ὄψι του, δὲν θἄγραφε «νέος ἐμπαθὴς θρηνεῖ» ἀλλὰ «νέος συμπαθὴς θρηνεῖ».

Γιατὶ εἶμαι πολὺ συμπαθής.

Ὅμως, γιατὶ θρηνῶ; Μηδὲ συγγενῆ μου, μηδὲ ἀγαπημένο μου ἄτομο ἔχασα, γιὰ νὰ χύνω μαῦρο δάκρυ καὶ νὰ στενάζω βαθειὰ κοντὰ στοὺς θλιβεροὺς φανούς.

Ὁ λόγος εἶνε πιὸ βαθύς.

★

Ρωμαντικὴ κι' αἰσθηματικὴ ψυχὴ καθὼς εἶμαι, ἀναζητοῦσα πάντα τὴν ἀδελφὴ ψυχή, γιὰ ἕνα μεγάλο καὶ τρυφερὸ ἔρωτα, σὰν κι' αὐτοὺς ποὺ διαβάζουμε στὰ παληὰ μυθιστορήματα καὶ μᾶς ἔρχονται δάκρυα στὰ μάτια. Καὶ εἶχα ἀπογοητευθῆ. Ἡ δική μας ἐποχὴ εἶνε ὑλιστική, κι' ὅσες ὑπάρξεις εἶχα ἀπαντήσει στὴ ζωή μου δὲν εὕρισκαν ἀνταπόκρισι στὰ αἰσθηματικά μου αἰτήματα. Ἡ μιὰ κοπανοῦσε οὖζα, ἡ ἄλλη κάπνιζε σὰν φουγάρο, ἡ ἄλλη τρελλαινόταν γιὰ σουῒγκ κι' ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, καμμιὰ δὲν ἔδειχνε νὰ μ' ἀγαπάη. Δυὸ-τρεῖς κοπέλλες ποὺ εἶχα νταραβεριστῆ, μὲ πότισαν ἀπογοήτευσι κι' ἔτσι τὸ κενὸν ἔμενε πάντα μέσα στὴν τρυφερὴ καρδιά μου. Κι' ἐξακολουθοῦσα μάταια ν' ἀναζητῶ τὸ ἰδανικό μου, χωρὶς νὰ τὸ βρίσκω.

Αὐτά, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἔτυχε νὰ συνοδέψω στὴν τελευταία του κατοικία ἕνα γνωστό μου κύριο, καὶ νὰ βρεθῶ μέσα στὴν πολιτεία ποὺ ἔχουν ἐγκατασταθῆ μονίμως τόσοι καὶ τόσοι ἥσυχοι ἄνθρωποι. Ὅταν τὸν ἐγκαταστήσανε κι' αὐτόν, ξεκινήσαμε παρέες-παρέες, γιὰ νὰ γυρίσουμε πίσω στὸ θόρυβο καὶ τὴ ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων, πολὺ ἱκανοποιημένοι ποὺ βρισκόμαστε στὴν εὐχάριστη θέσι νὰ πηγαίνουμε μόνοι μας καὶ ὄχι νὰ μᾶς πηγαίνουνε. Καὶ καθὼς βάδιζα ἀνάμεσα στὰ στενὰ δρομάκια τῆς ἥσυχης πολιτείας, σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια μου πέσανε σὲ μιὰ καλλονή. Ἦταν μιὰ κοπέλλα ποὺ μὲ κύτταζε μὲ τὰ μαῦρα της ἀμυγδαλωτὰ μάτια καὶ μοῦ χαμογελοῦσε μ' ἕνα γλυκύτατο ἀγγελικὸ χαμόγελο. Μέσα στὸ ἀπόκοσμο βλέμμα της διάβασα τὴν πρόσκλησι:

— Μεῖνε κοντά μου!

Ἄφησα τοὺς ἄλλους νὰ φύγουν κι' ἔμεινα. Ἕνας εὐγενικὸς ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ περιφρονῆ μιὰ τόσο γοητευτικὴ πρόσκλησι, ἂς εἶνε καὶ σιωπηλή. Ἐξ ἄλλου, ἔνοιωσα κι' ἕνα παράξενο τσίμπημα στὴν καρδιά μου καὶ σὰν νὰ φούσκωναν τὰ στήθη μου. Πῆγα κοντὰ στὴν κοπέλλα μὲ τὰ μαῦρα μάτια, ποὺ μὲ περίμενε πλημμυρισμένη στὰ λουλούδια. Ἆ! Ναί!... Ξέχασα νὰ προσθέσω κι' αὐτὴ τὴ μικρὴ λεπτομέρεια. Δὲν ἦταν ἡ ἴδια ἡ κοπέλλα, αὐτοπροσώπως καὶ ἰδιοχείρως. Ἦταν ἡ φωτογραφία της καρφωμένη σ' ἕνα μάρμαρο. Μοῦ συστήθηκε γραπτῶς, μὲ σκαλιστὰ γράμματα: «Μαρία Φ.—», δὲν λέω ἐπίθετο, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἐκθέσω. Μαρία Φ., λοιπόν, «ἐτῶν 22». Κάθισα ἀπάνω στὸ μάρμαρο καὶ τὴν κύτταζα. Κι' ἔλεγα:

— Νά ἡ γυναῖκα τῆς ζωῆς μου! Ἂν ζοῦσε, μπορεῖ νὰ τὴ συναντοῦσα στὸ δρόμο μου καὶ νἆταν τῆς μοίρας μας ν' ἀγαπηθοῦμε. Ναί, μιὰ τέτοια κοπέλλα γύρευα πάντα. Γιατὶ δὲν μὲ περίμενες Μαρία;

Μὲ κύτταζε σιωπηλά, σὰ νὰ συμφωνοῦσε μαζί μου, σὰν ν' ἀνταποκρινόταν στὰ αἰσθήματά μου. Καὶ γιατὶ ὄχι, τάχα; Ποῦ θἄβρισκε καλύτερον ἀπὸ μένα; Κι' ἔλεγα μέσα μου:

— Ἀναζητᾶς τοῦ κάκου τὸ ἰδα-

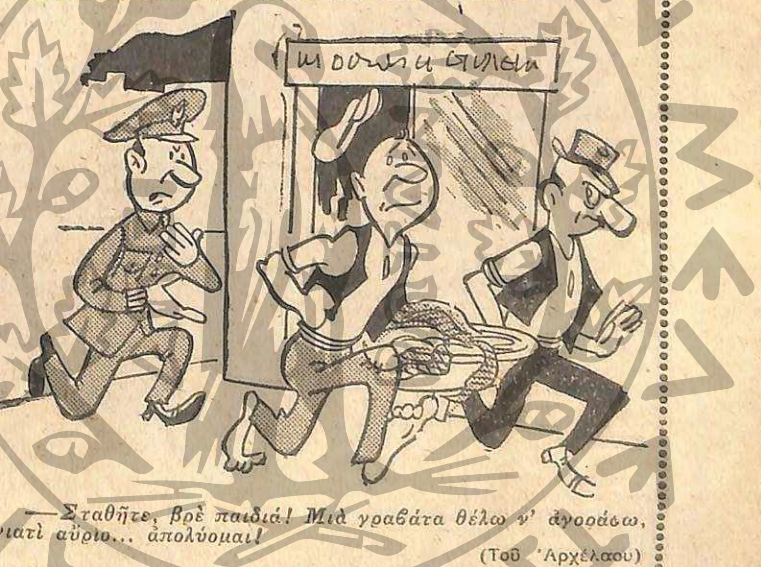

—Σταθῆτε, βρὲ παιδιά! Μιὰ γραβάτα θέλω ν' ἀγοράσω, γιατὶ αὔριο... ἀπολύομαι!

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

νικό σου στὴν τύρβη τῆς ζωῆς κι' αὐτὸ βρίσκεται ἐδῶ...

Ναί, μιὰ τέτοια κοπέλλα θὰ μποροῦσε νὰ σ' ἀγαπήση, κύριε Θανασάκη, καὶ νὰ σοῦ χαρίση τὴν εὐτυχία ποὺ ποθεῖ ἡ ψυχή σου. Καὶ δάκρυσα.

Κάθισα κάπου δυὸ ὧρες ἐκεῖ, ὀνειροπολῶντας τὴ χαμένη μου εὐτυχία. Ἔφυγα ὅταν ἄρχισε νὰ νυχτώνη, ἀφοῦ ὑποσχέθηκα στὴ Μαρία μου πὼς θὰ ξαναγύριζα πολὺ γρήγορα. Δὲν τῆς ὥρισα ραντεβοῦ — ἤξερα πὼς ὁπωσδήποτε θὰ μὲ περίμενε καὶ δὲν θἄφευγε ἀπὸ τὸ πόστο της κι' ἂν ἀργοῦσα λίγο.

Ὅλη τὴ νύχτα σκεπτόμουνα τὸ τρυφερὸ ρομάντσο ποὺ θὰ μποροῦσα νἄχω μὲ τὴ Μαρία. Ἦρθε καὶ στὸν ὕπνο μου καὶ εἶδα πὼς βρεθήκαμε μαζὶ σ' ἕνα πυκνὸ δάσος καὶ χαράζαμε τ' ὄνομά μας στοὺς κορμοὺς τῶν δέντρων. Τί εὐτυχία!

★

Δυὸ μέρες ἀργότερα, πῆγα στὸ ἀόριστο ραντεβοῦ μας. Τὴ βρῆκα στὴν ἴδια θέσι, ὅπως τὄξερα. Τῆς ἔφερα καὶ λουλούδια καὶ κατάλαβα πὼς εὐχαριστήθηκε πολύ. Ὕστερα, ἀναπολήσαμε μαζὶ τὴν εὐγενικιά μας περιπέτεια, ἕνα σωστὸ μυθιστόρημα ποὺ θὰ ζούσαμε ἂν δὲν εἶχε βιαστῆ νὰ μοῦ φύγη τόσο γρήγορα.

Ἔπειτα, σηκώθηκα νὰ φύγω, πολὺ συγκινημένος καὶ σχεδὸν εὐτυχής. Καὶ καθὼς περνοῦσα ἕνα παρακατιανὸ δρομάκι, στάθηκα καὶ εἶπα:

— Ἢ μήπως δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μ' ἀγαπήση αὐτή;

Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ Ρένα Χ., ἐτῶν 19! Ἀπάνω στὴν ἄνθησι τῆς ζωῆς της, λουλοῦδι ποὺ κόπηκε πρὶν τῆς ὥρας του. Χαριτωμένες μποῦκλες πλαισίωναν τὸ γλυκὸ προσωπάκι της, ποὺ τὸ στόλιζε ἕνα καλόκαρδο χαμόγελο, γεμᾶτο ἁγνότητα καὶ ἀφέλεια. Γοητεύτηκα στὴ στιγμή. Στάθηκα ἀπέναντί της καὶ τῆς μίλησα.

— Ναί. Κι' ἐσὺ θὰ μποροῦσες νὰ μ' ἀγαπήσης Ρένα, ποὺ δὲν πρόφτασες νὰ μπῆς στὶς πονηριὲς τῆς ζωῆς. Ἴσως ἐσὺ νὰ ἦσουν τὸ τυχερὸ τῆς μοίρας μου κι' ἐγὼ τῆς δικῆς σου. Γιὰ κύταξέ με. Φαντάζεσαι τί ὑπέροχος θὰ ἦταν ὁ ἔρωτάς μας; Γιὰ σκέψου τοὺς ἀπόκοσμους περιπάτους μας στοὺς κήπους καὶ στὰ ἄλση, τοὺς κοινούς μας ρεμβασμοὺς στὶς ἀκροθαλασσιές, τοὺς ὅρκους μας κοντὰ στὸ φλοῖσβο τῶν κυμάτων, τὶς ὀνειροπολήσεις μας κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὶς πεταλοῦδες, ποὺ θὰ κυνηγοῦσα γιὰ νὰ τὶς κολλήσω στὸ λεύκωμά σου. Τί γνώμη ἔχεις γιὰ ὅλ' αὐτά, ἀγαπημένη μου Ρένα; Ἆ! Μὴ μοῦ πῆς τίποτα! Τὸ βλέπω στὰ ὄμορφα μάτια σου πὼς συμφωνεῖς. Ἀλλὰ ἔφυγες καὶ πᾶς καὶ μ' ἄφησες νὰ συναγελάζουμαι μὲ κεῖνες ποὺ πίνουν τσιγάρο καὶ οὖζο καὶ κλωτσᾶνε στὴ σάμπα καὶ τὸ μάμπο. Ὤ! Ὄχι. Ἐμεῖς δὲν θὰ χορεύαμε τέτοιους βάναυσους χορούς. Ἐμεῖς, τὸ πολύ, νὰ χορεύαμε ἕνα βὰλς ἐξιτασιὸν σὲ κάποια φεγγαρόλουστη ταράτσα... Ρένα, εἶσαι ὁ τύπος μου!...

Ἔφυγα καταγοητευμένος καὶ μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ ἐπανέλθω. Κι' αὐτὴ θὰ μὲ περίμενε. Κι' ὅλες θὰ μὲ περιμένουν.

⁂

Κι' ἔτσι, λοιπόν, ἄρχισα νὰ συχνάζω ἐκεῖ ποὺ τὴ νύχτα τρεμοσβύναν ἁγνὰ καὶ διακριτικὰ οἱ φανοὶ τοῦ ποιητοῦ. Στὴν ὑπόλοιπη πόλι, περνοῦσαν ἕνα σωρὸ γυναῖκες δίπλα μου, ὅμως ἐγὼ καμμιὰ δὲν τοὺς ἔδιδα σημασία καὶ προσοχή. Πεζὰ πλάσματα, ἀνίκανα νὰ ἐμπνεύσουν καὶ νὰ νοιώσουν ἕνα βαθὺ καὶ ἁγνὸ αἴσθημα, σέρνουν τὴν ὕπαρξί τους στὰ μπὰρ καὶ στὰ σινεμά, στὰ πάρτυ καὶ τὶς κοσμικὲς ταβέρνες — σήμερα ὁ ἕνας, αὔριο ὁ ἄλλος. Πηγαίνετε στὸ καλὸ καὶ συνεχίστε τὴν πορεία σας στὴ λεωφόρο τῆς πεζότητος. Ἐμένα, ἀλλοῦ μὲ ὁδηγοῦν τὰ ρωμαντικά μου βήματα.

Δυὸ-τρεῖς φορὲς τὴ βδομάδα,

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ὁ παρισινὸς οἶκος μόδας Ζὰν Μαρτὲ παρουσίασε τὸ νέο αὐτὸ ἀνοιξιάτικο καπελλάκι, τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ὁποίου θυμίζουν βιολέττα. Συνοδεύεται, ὅπως βλέπετε, ἀπὸ μιὰ τσάντα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα σὲ σχῆμα κανάτας.

ἔκανα τὴν τακτική μου ἐπίσκεψι στὴν ἤρεμη καὶ σιωπηλὴ πόλι τῶν ὀνείρων μου, ὅπου τοποθετοῦσα τοὺς ἔρωτές μου. Γύριζα τὰ στενὰ δρομάκια της κι' ὅπου ἔβλεπα τὴ φωτογραφία καμμιᾶς ἀξιόλογης κοπέλλας, ἔλεγα:

— Κι' αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ μ' ἀγαπήση!

Καὶ καθόμουν, λοιπὸν καὶ ρέμβαζα καὶ ὀνειροπολοῦσα κι' αἰσθανόμουν μιὰ παράξενη εὐτυχία νὰ μὲ πλημμυρίζη. Μιὰ εὐτυχία, ποὺ τὴν δρόσιζαν καὶ λίγα δάκρυα, ποὺ ἐρχόντουσαν μονάχα τους στὰ μελαγχολικά μου μάτια Πάντα πίστευα, ὅτι ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία εἶναι ζήτημα φαντασίας καὶ νά τώρα ποὺ ἐρχόταν ἡ πραγματικότητα νὰ ἐπαληθεύση τὴν πρωτότυπη αὐτὴ γνώμη μου.

Ναί, πολλὲς φορὲς μοῦ ἐρχόντουσαν δάκρυα. Κι' ἔτσι καθὼς ρέμβαζα, προχωροῦσαν οἱ ὧρες κι' ἔπεφταν τὰ πρῶτα σκοτάδια τῆς νύχτας κι' ἐγὼ θρηνοῦσα κοντὰ σὲ κάποιον φανό. Ἆ! Εἶμαι σίγουρος πὼς κι' ὁ ποιητής, ποὺ κάπου ἐκεῖ μέσα θὰ τὄχε στρώσει ξαπλωμένος χρόνια καὶ χρόνια, θὰ καταλάβαινε τὴν παρουσία μου καὶ θ' ἀπάγγελνε γιὰ μιὰν ἀκόμα φορά:

«Εἰς φανὸν κοιμητηρίου
νέος ἐμπαθὴς θρηνεῖ!».

— Ὄχι ἐμπαθής, ἔνδοξε ποιητά μου. Συμπαθής!

Σὲ κάθε ἐπίσκεψί μου, σημείωνα καὶ μιὰ καινούργια κατάκτησι. Ἔφτασα τὸν ἀριθμὸ δέκα ἔξη. Καὶ περνοῦσα ἀπ' ὅλες καὶ σιγοκουβέντιαζα μαζύ τους, δὲν ἄφηνα καμμιὰ παραπονεμένη — τοὺς πήγαινα καὶ ἄνθη. Θὰ πῆτε ἴσως πὼς δὲν ἤμουν ἐν τάξει, ἀφοῦ εἶχα πολλὲς κατακτήσεις κι' ἀφοῦ ἕνας καὶ μοναδικὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἔρωτας στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ναί, σύμφωνοι. Ὅμως ἐδῶ ἦταν ἀλλοιῶς τὰ πράγματα, δὲν εἶχα τίποτα τὸ σίγουρο καὶ τὸ μόνιμο. Ἔλεγα: «Κι' αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ μ' ἀγαπήση». Κρατοῦσα μιὰ ἐπιφύλαξι, ὡς τὴν ὥρα ποὺ ἦρθε καὶ ὁ μεγάλος καὶ μοναδικὸς ἔρωτας μέσα σὲ κείνη τὴ θλιβερὴ τοποθεσία.

«Τζούλια Ε. — ἐτῶν 23»

Ἔμεινα ἀποσβολωμένος μόλις τὴν ἀντίκρυσα. Αὐτὴ ἦταν ξανθειά — σωστὸς ἄγγελος. Εἶχε κάτι τὸ μυστήριο στὸ βλέμμα της, ἕνα ἁγνὸ μυστήριο, ποὺ μοῦ μαχαίρωνε τὴν καρδιά.

— Ἐσὺ καὶ καμμία ἄλλη! εἶπα σὰν τὴν εἶδα καὶ μὲ εἶδε.

Κι' ἀπὸ τότε τῆς ἀφοσιώθηκα. Ζήτησα συγγνώμην ἀπὸ τὶς ἄλλες — ὡς ἐδῶ ἦταν τὸ ρομάντσο μας. Μὴ λυπηθῆτε ποὺ σᾶς φεύγω, πάντα θὰ σᾶς θυμᾶμαι μὲ νοσταλγία καὶ ἡ ἁπαλή σας ἀνάμνησι θἄρχεται νὰ μὲ χαϊδεύη ἁπαλὰ στὶς ὧρες τῶν ρεμβασμῶν μου. Μὴ μοῦ κρατᾶτε κάκια — ἀκολουθῶ τὴ φωνὴ τῆς μοίρας μου. Κάπου-κάπου θὰ περνῶ νὰ ρωτῶ καὶ γιὰ σᾶς, τί γινόσαστε καὶ πῶς τὰ περνᾶτε.

Αὐτὴ τὴ Τζούλια τὴν ἐρωτεύθηκα μὲ πάθος. Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ πὼς πήγαινα κάθε ἀπόγευμα, σὰν νὰ εἴχαμε ραντεβοῦ. Ἄφηνα τὶς δουλειές μου καὶ τὶς παρέες μου, γιὰ νὰ σπεύσω στὸ αἰσθηματικό μου καθῆκον.

— Μὲ συγχωρεῖτε παιδιά, ἀλλὰ ἔχω ραντεβοῦ μὲ τὴ Τζούλια. Πέρασε ἡ ὥρα...

— Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ Τζούλια;

— Μιὰ ὑπέροχη ὕπαρξι. Μὰ δὲν θὰ τὴ μάθετε ποτέ!

— Τυχερὲ ἄνθρωπε! Τώρα τελευταῖα ἡ μιὰ κατάκτησι ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη!...

Ἆ! Ὄχι. Δὲν θὰ τοὺς φανέρωνα ποτὲ τὸ μυστικό μου. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι κακοὶ καὶ ὕπουλοι καὶ δὲν μποροῦν νὰ νοιώσουν καὶ νὰ ἐκτιμήσουν τὰ αἰσθήματα τοῦ ἄλλου.

Κουβάλαγα καὶ ἄνθη — στοὺς τύπους εἶμαι πολὺ ἐν τάξει. Καί, λοιπόν, ἕν' ἀπόγευμα ποὺ κύτταζα τὴ Τζούλια κι' ἔκλαιγα, καθὼς ἀναπολοῦσα τὴν εὐτυχία ποὺ δὲν ζήσαμε, κι' ἔλεγα «Τζούλια μου, ἀγαπημένη μου Τζούλια» ἀκούω μιὰ βαρειὰ ἀντρικὴ φωνὴ κοντά μου:

— Τί δουλειὰ ἔχεις ἐδῶ ἐσύ;

Σηκώνω τὸ κεφάλι μου καὶ βλέπω ἕνα νέο, μέχρι τριάντα χρόνων, ψηλὸ καὶ γεροδεμένο, μὲ μαῦρο μουστακάκι.

— Τί κάνω; τοῦ λέω. Δὲν βλέπετε; Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι στὴ μνήμη τῆς ἀγαπημένης μου!

— Ἀγαπημένη σου; φωνάζει ἐκεῖνος καὶ τὰ μάτια του γίνονται ἄλλα τόσα.

— Μάλιστα, κύριε. Γιατί;

— Τὴ γνωρίζατε αὐτὴν τὴν κοπέλλα;

— Οἱ ψυχές μας γνωριζόντουσαν ἀπὸ χρόνια. Ἡ Τζούλια εἶναι ὁ μεγάλος ἔρως τῆς ζωῆς μου.

— Σ' ἀγαποῦσε κι' ἐκείνη; ρωτάει μὲ μιὰ φωνή, ποὺ λὲς κι' ἔβγαινε ἀπὸ ξεροπήγαδο.

— Πῶς μποροῦσε νὰ μὴ μ' ἀγαπᾶ;

Ξαφνικὰ μὲ ἁρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό.

— Πές μου ἀπὸ πότε! Πές μου γρήγορα, πρὶν σὲ πνίξω.

— Μιὰ στιγμή... Μιὰ στιγμή, ψιθυρίζω καὶ προσπαθῶ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴ σιδερένια τανάλια τῆς χερούκλας του. Νὰ σᾶς ἐξηγήσω.

— Πές μου, ἀπὸ πότε, σ' ἀγαποῦσε ἡ ἄτιμη!

— Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ προσβάλλετε τὴν ἱερή της μνήμη! τοῦ ἀπαντῶ, μὲ θάρρος, παρ' ὅλο ποὺ εἶμαι ἀδύνατος, ὅπως ὅλοι οἱ ρωμαντικοί.

— Θὰ μοῦ πῆς βρέ, ἢ θὰ σὲ πνίξω;

— Ποῖος εἶσθε, κύριε; Καὶ μὲ ποιὸ δικαίωμα μοῦ κάνετε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι;

— Ἤμουνα ἀρραβωνιαστικός της, βρέ, Τρία ὁλόκληρα χρόνια. Κι' ἐκείνη εἶχε σχέσεις καὶ μὲ ἄλλον, ἡ ἀθλία... Θὰ τὴν συντρίψω! φωνάζει καὶ παρατάει ἐμένα καὶ πάει νὰ θρυμματίση τὴ φωτογραφία της.

— Στάσου! τοῦ κάνω.

Βρίσκω μιὰ φοβερὴ δύναμι καὶ τὸν συγκρατῶ.

— Μὴν κάνης ἔγκλημα! Μὴν τὴ χτυπήσης! Εἶναι ἀθώα!

— Θὰ μοῦ πῆς ἀπὸ πότε εἶχε σχέσεις μαζύ σου ἢ ὄχι;

— Θὰ σοῦ πῶ.

— Ἀπὸ πότε;

— Εἶναι δέκα πέντε μέρες!

Τὸν βλέπω νὰ κρεμάη τὶς χεροῦκλες του καὶ νὰ μὲ κυττάζη μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ἀπορία.

— Δέκα πέντε μέρες; λέει, σαστισμένος.

— Μάλιστα.

— Μὰ ἡ Τζούλια ἔχει πεθάνει ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο.

— Τὸ ξέρω. Τὸ εἶδα ποὺ τὸ γράφει.

— Τότε;

— Σᾶς παρακαλῶ, καλέ μου κύριε. Ἠρεμῆστε. Ἐλᾶτε νὰ καθίσουμε ἐδῶ στὸ μάρμαρο καὶ θὰ σᾶς ἐξηγηθῶ. Μόνο ποὺ δὲν ξέρω ἂν θὰ μὲ νοιώσετε...

Κάθεται. Κι' ἐγὼ τοῦ ἐξηγῶ. Ἔτσι κι' ἔτσι. Ἀπογοητευμένος ἀπὸ τοὺς πεζοὺς ἔρωτες τῆς ζωῆς... Εἰς φανὸν κοιμητηρίου... καὶ τὰ λοιπά!

— Πᾶμε νὰ σᾶς δείξω καὶ τὶς ἄλλες...

Τὸν παίρνω μαζύ μου, τοῦ δείχνω τὶς ἄλλες μου αἰσθηματικὲς περιπέτειες καὶ πείθεται. Ἠρεμεῖ ἐντελῶς.

— Μὲ νοιώθετε τάχα; τὸν ρωτῶ στὸ τέλος.

— Ναί... Ἀρκετά. Μόνο ποὺ δὲν εἶμαι ἁρμόδιος. Μᾶλλον σ' ἕνα γιατρὸ θἄπρεπε νὰ πᾶτε. Ἂς εἶναι ὅμως. Μπορεῖτε νὰ συνεχίσετε τὰ αἰσθήματά σας, ἀλλὰ ὄχι ἐδῶ. Τὴ Τζούλια τὴ θέλω δική μου, μόνο δική μου. Καὶ τώρα ἀκόμα.

— Τὴν ἀγαπούσατε πολύ; τὸν ρωτῶ.

— Ὅσο δὲν ἀγάπησα ποτὲ στὴ ζωή μου.

— Ἦταν ρωμαντικὴ ὕπαρξι, δὲν ἀμφιβάλλω.

— Ρωμαντική; Καθόλου. Ἦταν μιὰ κοπέλλα ὅλο κέφι καὶ ζωή. Φτάνει νὰ σοῦ πῶ πὼς εἶχε πάρει ἑφτὰ βραβεῖα στὸ σουῖγκ! Ὅταν τὸ θυμᾶμαι... Γιατὶ τὰ πέντε τὰ εἴχαμε πάρει μαζύ...

— Σουῖγκ; ψιθυρίζω. Τότε σᾶς τὴν ἀφήνω, κύριε. Δὲν εἶναι τὸ ἰδανικό μου καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε.

Ἔφυγα καὶ τὸν ἄφησα ἐκεῖ. Ἔφυγα στενοχωρημένος, πικραμένος, προδομένος. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἔχασα τὴ Τζούλια, μὰ ἔχω τὶς ἄλλες, ποὺ θὰ γυρίσω κοντά τους μετανοιωμένος, γιὰ νὰ ζητήσω συγχώρεσι. Κι' ὅποιος τολμήση, ἂς ἔρθη νὰ μοῦ τὶς πάρη!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

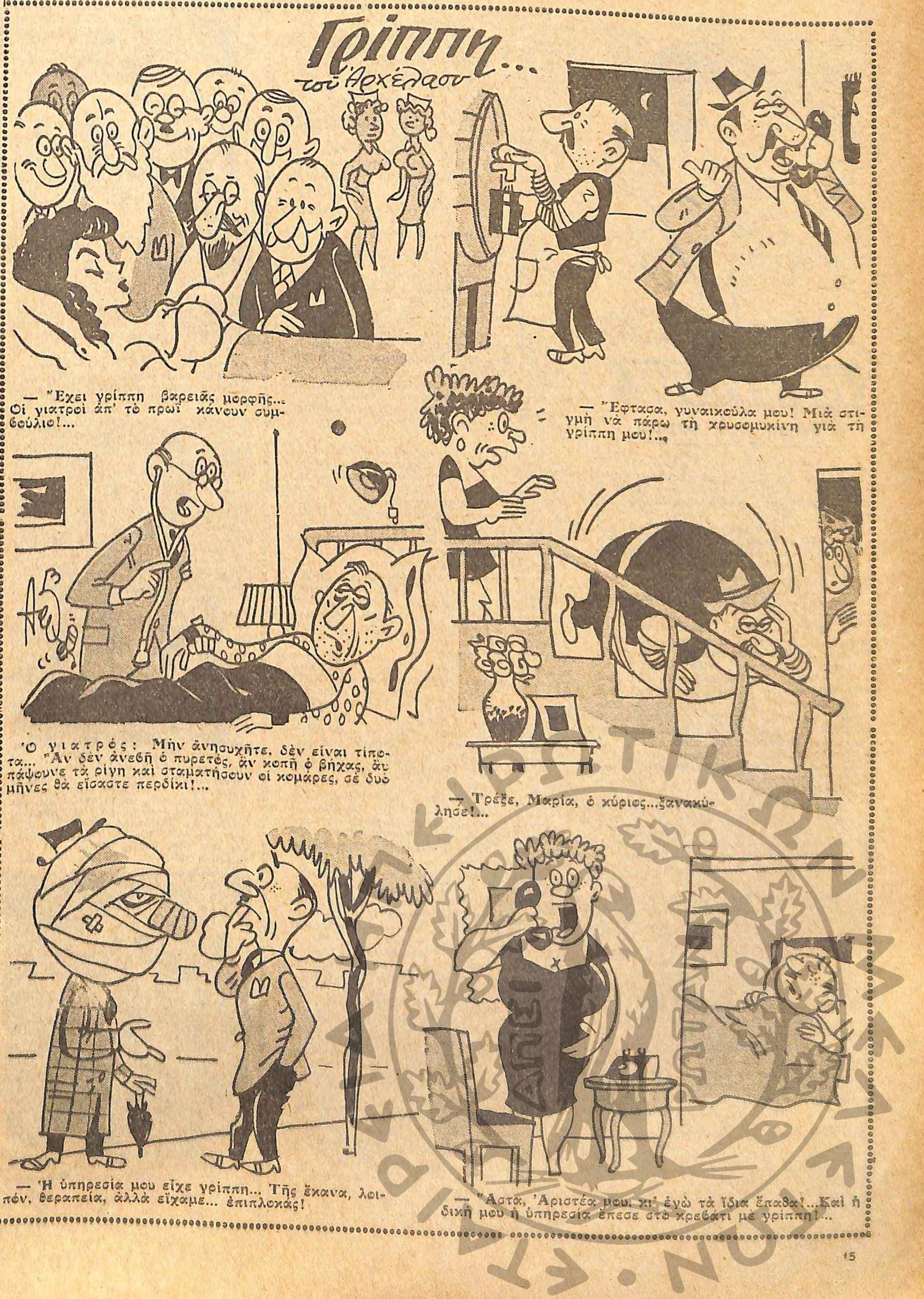

— Ἔχει γρίππη βαρειᾶς μορφῆς... Οἱ γιατροὶ ἀπ' τὸ πρωῒ κάνουν συμβούλιο!...

— Ἔφτασα, γυναικούλα μου! Μιὰ στιγμὴ νὰ πάρω τὴ χρυσομυκίνη γιὰ τὴ γρίππη μου!...

Ὁ γιατρός: Μὴν ἀνησυχῆτε, δὲν εἶναι τίποτα... Ἂν δὲν ἀνεβῆ ὁ πυρετός, ἂν κοπῆ ὁ βήχας, ἂν πάψουνε τὰ ρίγη καὶ σταματήσουν οἱ κομάρες, σὲ δυὸ μῆνες θὰ εἶσαστε περδίκι!...

— Τρέξε, Μαρία, ὁ κύριος... ξανακύλησε!...

— Ἡ ὑπηρεσία μου εἶχε γρίππη... Τῆς ἔκανα, λοιπόν, θεραπεία, ἀλλὰ εἴχαμε... ἐπιπλοκάς!

— Ἀστά, Ἀριστέα μου, κι' ἐγὼ τὰ ἴδια ἔπαθα!.. Καὶ ἡ δική μου ἡ ὑπηρεσία ἔπεσε στὸ κρεβάτι μὲ γρίππη!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ ταχυδρομεῖο ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ἔρως καὶ γάμος

«Ἀγαπημένε μου,

»Σοῦ γράφω ἀπόψε μὲ τὸν ἔρωτά μου πικραμένο... Βέβαια, οὔτε στιγμὴ δὲν ἔπαψα νὰ σ' ἀγαπῶ. Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ πάψη ἡ καρδιά μου νὰ χτυπάη γιὰ σένα, ἀφοῦ σὲ σένα ἀνήκει ὁλοκληρωτικὰ καὶ γιὰ πάντα... Ὅμως, νὰ πῶς νὰ στὸ πῶ;... Ἕνα παράπονο μὲ πνίγει... Ἕνα παράπονο, πού, ἂν θελήσης νὰ μπῆς λίγο μέσ' στὴν ψυχή μου, θὰ τὸ νοιώσης, γιατὶ εἶναι δικαιολογημένο, ἀγαπημένε μου...

»Μὲ βασανίζει ἡ ὑποψία ὅτι δὲ μ' ἀγαπᾶς! Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μ' ἀγαπᾶς... Σοῦ δόθηκα μὲ τὴν πιὸ ἀφρόντιστη ἐγκατάλειψι... Δὲν κράτησα τίποτα γιὰ μένα. Νόμισα ὅτι δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ κρατήσω τίποτα, μιὰ κι' ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου ὁλότελα δικό σου... Ἐσὺ ὅμως, τί ἔκανες; Μὲ δέχτηκες τρυφερά, σὰν ὡραῖο πολύτιμο δῶρο, σὰ χαρούμενη ἔκπληξι, καὶ δὲ μοὔδωσες παρὰ κάτι ἐλάχιστο ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου... Ἴσως γιατὶ σ' ἀγάπησα τόσο πολύ, νὰ μ' ἀγάπησες ἐσὺ τόσο λίγο... Δὲν κράτησα κανένα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα προσχήματα, ποὺ κρατᾶνε συνήθως τὰ κορίτσια. Ἄσε με νὰ σοῦ θυμίσω ὅτι δὲν νοιάστηκα ἂν ἡ φτωχιά μου ὑπόληψι ποδοπατήθηκε χωρὶς οἶκτο ἀπὸ τὴν κακογλωσσιὰ τῆς κοινῆς γνώμης... Ἄφισα ἀδιάφορη νὰ καοῦνε τὰ φτερά μου στὴ φλόγα τοῦ ἔρωτά σου... Καὶ τώρα ἀντιμετωπίζω τὴν περιφρόνησι ἀπὸ παντοῦ. Σ' ὅλα τὰ μάτια διακρίνω τὸ σαρκασμὸ ποὺ μὲ κουρελιάζει καὶ μὲ ματώνει...

»Νομίζω, ἀγαπημένε μου, ὅτι αὐτὸ δὲν τὸ θές. Δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸ νὰ τὸ θές, ἐσὺ ποὺ λὲς ὅτι μ' ἀγαπᾶς, ποὺ μὲ βεβαιώνεις ὅτι δὲ θὰ ὑποφέρης ποτὲ νὰ δῆς τὰ μάτια μου δακρυσμένα... Κι' ὅμως, νὰ ποὺ αὐτὸ συμβαίνει. Ἡ κοινωνία εἶναι σκληρὴ κι' ἀδυσώπητη σ' ἐκείνους ποὺ περιφρονοῦνε τὴν γνώμη της. Εἶμαι μιὰ στιγματισμένη! Ὁ ἔρωτας ἔχει ἀποτυπώσει ἀπάνω στὴ φτωχιά μου ὑπόληψι τὴν καυτερή του σφραγῖδα. Ἡ φήμη τοῦ παράνομου δεσμοῦ μου μαζί σου, ἔφτασε πιὰ μοιραῖα ὡς τ' αὐτιὰ τῶν δικῶν μου!... Ἀναγκάζουμαι ν' ἀκούω λόγια ποὺ μὲ κάνουνε νὰ κοκκινίζω. Λόγια ὅμως, ποὺ δὲν εἶνε — ἀλλοίμονο! — οὔτε βρισιές, οὔτε συκοφαντίες, γιατὶ τ' ἀξίζω... Εἶμαι καὶ στὰ ἴδια μου τὰ μάτια ἔνοχη... Τί νὰ πῶ ὅταν μὲ βρίζουν, ἀφοῦ ἔχουνε δίκιο;...

»Κι' ἔτσι, ὁ ἔρωτάς μου γιὰ σένα κοντεύει νὰ γίνη ἀνυπόφορο μαρτύριο... Ἀπ' ὥρα σὲ ὥρα, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, θ' ἀναγκαστῶ ν' ἀφίσω τὸ σπίτι μου, ποὺ μὲ διώχνει μακρυά του μὲ περιφρόνησι, γιὰ νὰ ριχτῶ στοὺς δρόμους, καὶ στὴ φριχτὴ περιπέτεια τοῦ ἀγνώστου!... Τὸ θὲς αὐτό; Ἐσύ, ποὺ μ' ἀγαπᾶς, εἶναι δυνατὸ νὰ μὴ μὲ λυπᾶσαι καὶ λίγο;...

»Μὲ συγχωρεῖς ποὺ σοῦ τἄγραψα ὅλα αὐτὰ σήμερα. Δὲν ἤθελα οὔτε νὰ σὲ στενοχωρήσω, οὔτε νὰ σὲ πονοκεφαλιάσω. Ὅμως, νὰ ἔπρεπε σὲ κάποιον νὰ μιλήσω, σὲ κάποιον ν' ἀνοίξω τὴν καρδιά μου... Καὶ ποιὸς εἶναι πιὸ κατάλληλος νὰ τ' ἀκούση ὅλ' αὐτὰ ἐκτὸς ἀπὸ σένα; Σοῦ ἀνήκω, κάνε με ὅ,τι θές! Μὴ μ' ἀφίσης ὅμως, σ' ἐξορκίζω, σ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ ἐκκρεμότητα, ποὺ μὲ σκοτώνει... Μαζὶ μὲ τὴν ἀσύγκριτη εὐτυχία τοῦ ἔρωτά σου, δός μου, γλυκέ μου ἀγαπημένε, καὶ τὸ δικαίωμα νὰ σηκώσω τὸ κεφάλι μου ψηλὰ — τὸ κεφάλι μου, ποὺ τὄχει κάνει νὰ σκύψη τόσο χαμηλὰ ἡ ντροπή...»

★

«Γλυκειά μου ἀγαπημένη,

»Τὸ γράμμα σου μὲ ἀναστάτωσε κυριολεχτικά! Ὅλα ὅσα μοῦ γράφεις τἄχα πολλὲς φορὲς σκεφτῆ. Δὲ θέλω ποτὲ νὰ νομίσης ὅτι μένω ἀδιάφορος σὲ καθετὶ ποὺ ἀφορᾶ τὴν ὑπόληψί σου. Τὸ νὰ κρατᾶς τὸ κεφάλι σου ψηλὰ εἶναι καὶ δική μου χαρά...

» Τότε — μπορεῖς νὰ μὲ ρωτήσης — γιατὶ τόσον καιρὸ ἀναβάλλω νὰ ἐπισημοποιήσω μὲ τὴν σφραγῖδα τοῦ νόμου, αὐτὸ ποὺ ἄρχισε ἀφρόντιστος κι' ἀδιάφορος γιὰ κοινωνικὲς προλήψεις ὁ ἔρωτάς μου;... Ἁπλούστατα, γιατὶ φοβόμουν μήπως αὐτὴ ἡ νομιμοποίησι καταστρέψη τὴν ξένοιαστη ὀμορφιὰ τῆς σημερινῆς μας γλυκειᾶς παρανομίας...

»Ἄσε με νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ — γιατὶ ἡ ἐξήγησι αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ δικαιολογία μου : Ἕνας ἔρωτας ποὺ ὁλοκληρώνεται μὲ τὸ φλογερὸ τρόπο τὸ δικό μας, εἶναι μοιραῖο, εἶναι κοινωνικὰ ἐπιβεβλημένο νὰ καταλήξη σὲ γάμο. Ἂν δὲν καταλήξη, ἡ κοινωνία, ἔχεις δίκιο, στιγματίζει χωρὶς οἶκτο τὴ γυναῖκα ποὺ θὰ γλυστρήση σὲ μιὰν ἀνοιγμένη ἀγκαλιά... Ἄσχετο ἂν τὸ ξεγλύστρημά της αὐτὸ δὲ γίνεται ἀπὸ βίτσιο, ἀλλὰ ἀπὸ ἐπιταχτικὴ ὀργανικὴ της ἀνάγκη... Ἔτσι ἔγινε καὶ μὲ σένα. Ζαλίστηκες, ἔκλεισες τὰ ματάκια σου, κι' ἔπεσες... Καὶ τώρα, εἶμαι βέβαιος, δὲ μετανοιώνεις· ἔρχεται ὅμως ἡ μεγάλη αὐτὴ γεροντοκόρη ποὺ λέγεται κοινωνία, καὶ σοῦ ρίχνει κατάμουτρα τὴν περιφρόνησί της! Εἶσαι μιὰ γυναῖκα χωρὶς ὑπόληψι — μιὰ καὶ ξέχασες τὴν ὑπόληψί σου στὴν ἀγκαλιά μου!... Τί θὰ γίνη, λοιπόν; Τί πρέπει νὰ γίνη; Νὰ σὲ παντρευτῶ, φυσικά... Καὶ θὰ τὸ κάνω, πίστεψέ με, χωρὶς κανένα δισταγμό. Ἀλλὰ μονάχα μ' ἕνα δυνατὸ φόβο, μὲ μιὰν ἀγωνία ποὺ θἄτανε κουτὸ κι' ἄσκοπο, νὰ σοῦ τὴν κρύψω : Δυὸ πλάσματα τοῦ Θεοῦ ποὺ ζοῦνε τὸν ἔρωτα ἐλεύθερα, γνωρίζουνε τὴν πραγματική του εὐτυχία. Ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ θὰ τὸν περιορίσουν ὅμως μέσα στοὺς τέσσερις τοίχους τῆς ψυχικῆς ρουτίνας, ὁ ἔρωτας — εἶναι μοιραῖο... — ἀτονεῖ καὶ μαραζώνει... Παύει νἆναι ὁ χαρούμενος ἀλήτης τῶν μεγάλων δρόμων, τῆς παρανομίας καὶ τῆς ἀμφιβολίας.

»Δυστυχῶς ὅμως, ὅλ' αὐτὰ ποὺ σοῦ γράφω εἶνε ἐπαναστατικὲς φιλολογίες, ποὺ κάνουνε πολὺ λίγο νὰ ἱδρώνη τὸ αὐτὶ τῆς κοινωνίας... Αὐτὴ θέλει ἐπίσημα ζευγαρώματα, θέλει ληξιαρχεῖα. Δὲ μπορῶ ποτὲ νὰ σοῦ ζητήσω νὰ γίνης ἡρωΐδα. Κι' ἔτσι, θὰ γίνης γυναῖκα μου... Θυμήσου ὅμως τὰ λόγια μου : Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα θὰ παρακολουθήσης μὲ ἀνήσυχη μελαγχολία τὸν ἔρωτά μας νὰ παχαίνη, καὶ νὰ γίνεται δυσκίνητος... Ἀλλὰ τότε πιά, θἆναι ἀργά...

»Μὴ νομίζης ὅτι σοῦ τὰ γράφω ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ σὲ πείσω : Θὰ γίνης γυναῖκα μου. Καί, φτάνοντας στὴ νόμιμη πιὰ ἀγκαλιά μου, θ' ἀφίσης ἀπ' ἔξω, πολλὲς ἐλπίδες, φτωχιά μου ἀγαπημένη!...»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.— Ἰάσωνα Γιαννουλούκην (Πανεπιστήμιο τῆς Σορβόννης, Παρίσι) : Καθυστερημένες οἱ εὐγενικές σας εὐχές, καθυστερημένο κι' ἕνα δικό μου θερμὸ «εὐχαριστῶ».. — «Μιὰ ἄγνωστη». — Τηλεφωνῆστε μου ἀπόγεμα, μετὰ τὶς 6, γιὰ νὰ σᾶς δεχτῶ. — Ι. Χ. Ἰωάννου (Πειραιᾶ) : Δυστυχῶς, μ' ὅλη τὴν καλὴ θέλησί μου, εἶν' ἀδύνατο νὰ σᾶς ἱκανοποιήσω... — «Μακρυνὸν φίλον» (Λεμεσόν, Κύπρου) : Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἡ μικρή σας σύνθεσις, στὸ μουσικὸ πρωτόλειο, συμπαθητική.

Χ. Κ. Χ.

Η ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ 1953

Ἡ δεσποινὶς Στέλλα Ἀγαθοπούλου, ποὺ εἶχε ἐκλεγῆ πέρυσι «Μὶς Παλαιὸν Φάληρον» καὶ ἀκολούθως «Μὶς Ἀθῆναι 1952» ἀνεκηρύχθη πρὸ ἡμερῶν «Μὶς Ἑλλὰς τοῦ 1953».

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ἡ μικρὴ Ἀμερικανίδα Ἄννα Γιέμστρα, ἡλικίας δέκα μηνῶν, τῆς ὁποίας ὁ πατέρας πολεμᾶ στὴν Κορέα, ἔχασε πρὸ ἡμερῶν τὴν μητέρα της σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα. Ἡ μικρούλα Ἄννα, μὲ μιὰ φωτογραφία τῆς μητέρας της στὴν ἀγκαλιὰ περιμένει τώρα τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ πατέρα της ποὺ τὸν γνωρίζει μόνο ἀπὸ φωτογραφίες του.

ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ ΠΑΠΑΓΑΛΟΥ

Ἡ «Πόλλυ», ὁ θηλυκὸς παπαγάλος ἑνὸς παντοπωλείου τοῦ Λονδίνου εἶναι τόσο... φιλάρεσκη, ὥστε παρακολουθεῖ κάθε μέρα τὸ βάρος της σὲ μιὰ αὐτόματη ζυγαριά.

Ἡ νηστεία στὰ διάφορα ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΔΟΓΜΑΤΑ

Γιατὶ πρέπει νὰ τηρῆται

Σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς ὑπῆρχε ἡ νηστεία, καθιερωμένη ἀπὸ τὴ θρησκεία. Ἀπὸ ὅλες ὅμως τὶς θρησκεῖες ὁ Χριστιανισμὸς ἔχει τὶς μακρότερες σὲ διάρκεια νηστεῖες καὶ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τὶς αὐστηρότερες, μετὰ τὴν Ἀρμενική.

Ἂν ἀκολουθήσουν τοὺς Ἀποστολικοὺς Κανόνες θὰ πρέπη οἱ Ὀρθόδοξοι νὰ νηστεύουν περισσότερο ἀπὸ ἑπτὰ μῆνες τὸ χρόνο, γιὰ νὰ κρατήσουν τὶς τέσσερες μεγάλες νηστεῖες (τῶν Χριστουγέννων, τοῦ Πάσχα, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῆς Παναγίας), τὶς μικρότερες καὶ τὶς Τετάρτες καὶ Παρασκευές. Καὶ φυσικά, μὲ τὶς σημερινὲς συνθῆκες τῆς ζωῆς, κανένας ὀρθόδοξος Χριστιανός, δὲν κρατάει ὅλες τὶς νηστεῖες.

Οἱ ἄλλες Χριστιανικὲς ἐκκλησίες ἔχουν πολὺ ἐλαφρότερες νηστεῖες. Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ἐπιτρέπει τὸ γάλα, τὰ αὐγά, τὸ βούτυρο καὶ τὰ ψάρια, ὅταν νηστεύη κανείς. Ἀπαγορεύει μόνο τὸ κρέας. Τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς νηστείας εἶναι ἡ καλουμένη ἀποχή. Ὑπάρχει ἀκόμα καὶ νηστεία στὴ Δυτικὴ Ἐκκλησία ὅπου, οὔτε τρώει, οὔτε πίνει κανεὶς τίποτε. Οἱ αὐστηρὲς ὅμως αὐτὲς νηστεῖες δὲν διαρκοῦν πολύ. Γιὰ τὴν Ἁγία Μετάληψι οἱ Δυτικοὶ νηστεύουν μονάχα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα τῆς παραμονῆς, ὡς τὸ πρωΐ ποὺ θὰ πᾶνε νὰ μεταλάβουν.

Οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ παπάδες τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐξ ἄλλου μποροῦν νὰ ἐξαιρέσουν ὡρισμένους ἀπὸ τὴ νηστεία, γιὰ λόγους ὑγείας ἢ ἄλλους. Ὁ Πάπας δὲ μπορεῖ νὰ ἐξαιρέση ὅλους τοὺς πιστούς του.

Ἀπὸ τὴ νηστεία τῶν Καθολικῶν ἐξαιροῦνται καὶ ὅσοι εἶναι μικρότεροι ἀπὸ 21 χρόνων καὶ μεγαλύτεροι ἀπὸ 60, καθὼς καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ στρατιωτικοί, ὅταν κάνουν τὴ θητεία τους.

Μὲ τὶς ἐξαιρέσεις αὐτὲς ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ἔκανε πιὸ εὔκολη τὴ νηστεία, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ κρατηθῆ ἀπὸ ἕνα, ἔστω καὶ περιωρισμένο, ἀριθμὸ Καθολικῶν καὶ νὰ ἐκλείψουν οἱ ὑπερβολὲς ποὺ εἶχαν παρατηρηθῆ στὸ Μεσαίωνα.

Ὑπῆρχαν παπάδες καὶ ἐπίσκοποι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ ράντιζαν μὲ ψαρόζουμο τὰ πουλερικὰ καὶ τὸ κρέας καὶ τὰ μεταβάλλαν, μὲ τὴ θαυματουργὸ δύναμι ποὺ εἶχαν οἱ ἁγιωσύνες τους, σέ...νηστήσιμα!...

Μὰ σήμερα ἀκόμα ὑπάρχουν μερικὲς συνταγὲς πολὺ πρακτικές. Κάποτε βρέθηκα Μεγαλοβδομάδα σ' ἕνα μοναστῆρι. Φυσικὰ τὸ λάδι δὲν ἐπιτρεπόταν καὶ οἱ ἐφευρετικοὶ μάγειροι τοῦ μοναστηριοῦ μᾶς ἔφτιαξαν ἕνα σπουδαῖο πιλάφι, τὸ νοστιμώτερο ποὺ ἔχω φάει, ἀπὸ ἐληές! Εἶχαν βάλει ὅλων τῶν εἰδῶν τὶς ἐληές, πράσινες, μαῦρες, μικρὲς μεγάλες μαζί, μὲ φρέσκο κρεμμυδάκι καὶ ρίζι, καὶ εἶχαν φτιάξει ἕνα ἔξοχο λαδοπίλαφο χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσουν... λάδι. Τὸ συνιστῶ ἰδιαιτέρως στοὺς νηστεύοντες. Δὲ μπορῶ ὅμως νὰ δώσω καὶ τὴν ἀκριβῆ συνταγή του, γιατὶ ἀποτελοῦσε... μυστικὸ τοῦ μοναστηριοῦ καὶ δὲ θελῆσαν νὰ μοῦ τὴν ἀποκαλύψουν.

★

Πρακτικώτερη ἀπὸ τὶς ἄλλες ἐκκλησίες, ἡ Εὐαγγελικὴ Διαμαρτυρομένη, ἔχει καταργήσει ἐντελῶς τὶς νηστεῖες. Μόνο τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ οἱ Διαμαρτυρόμενοι δὲν τρῶνε κρέας. Ἀντὶ δὲ τῆς νηστείας κάνουν τὴ Σαρακοστὴ μερικὲς εἰδικὲς προσευχὲς καὶ ἀποφεύγουν τὶς διασκεδάσεις, τοὺς γάμους καὶ τὶς ἄλλες χαρές. Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἀντιθέτως ἔχει μερικὲς νηστεῖες τῶν Καθολικῶν, ποὺ τὶς κρατάει ὅμως πολὺ ἐλαφρότερα.

Οἱ αὐστηρότεροι ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς σὲ νηστεῖες, εἶναι οἱ Ἀρμένιοι, ποὺ ἔχουν καμμιὰ δεκαριὰ μεγάλες νηστεῖες καὶ κρατᾶν, τοὐλάχιστον οἱ πιὸ εὐσεβεῖς ἀπὸ αὐτούς, τακτικὰ τὶς Τετάρτες καὶ Παρασκευές.

Οἱ ἄλλοι Χριστιανοί, οἱ Μαρωνῖτες τῆς Συρίας, οἱ Αἰθίοπες, οἱ Κόπτες κλπ. ἔχουν νηστεῖες, ποὺ πλησιάζουν περισσότερο μὲ αὐτὲς τῶν Ὀρθοδόξων. Κυρίως κρατοῦν τὴ Σαρακοστὴ τοῦ Πάσχα.

★

Πολλοὶ τώρα διερωτῶνται ἂν συμβιβάζεται ἡ νηστεία μὲ τὴν ἐποχή μας κι' ἂν πρέπη νὰ διατηρηθῆ.

Ὑποστηρίζεται λοιπὸν ὅτι ἀπὸ ἀπόψεως ὑγείας, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς βασικοὺς λόγους, ποὺ οἱ διάφορες θρησκεῖες ἐπέβαλαν τὴ νηστεία, κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἰσχυριστῆ ὅτι ἡ τήρησις μακρᾶς καὶ αὐστηρῆς νηστείας σαράντα καὶ πενῆντα ἡμερῶν συμβιβάζεται μὲ τὶς νεώτερες ἀντιλήψεις γιὰ τὴ διαιτητικὴ καὶ μὲ τὶς ἀνάγκες τῆς σύγχρονης ζωῆς. Γιατὶ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ δουλέψη, χωρὶς νὰ καταστρέψη τὴν ὑγεία του, ἕνας ἐργάτης βαρειᾶς χειρωνακτικῆς ἐργασίας, ποὺ θὰ κρατοῦσε μὲ αὐστηρότητα ὁλόκληρη τὴ Σαρακοστή;

Ἀντίθετα ὅμως οἱ ὀλιγοήμερες περιοδικὲς νηστεῖες, ὄχι μόνο δὲν βλάπτουν, ἀλλὰ καὶ ὠφελοῦν τὴν ὑγεία, μὲ τὴν ποικιλία τοῦ φαγητοῦ καὶ τὴν ἀποχὴ ἀπὸ τὸ κρέας καὶ τὰ λίπη.

Πέραν ὅμως ἀπὸ τοὺς ὑγιεινοὺς λόγους εἶναι καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ καθαρὰ πνευματικοὶ καὶ θρησκευτικοί, ποὺ καθιέρωσαν τὴ νηστεία. Ἐδῶ ὅμως, τὴν ἀπάντησι, ἂν πρέπη νὰ τηρῆται ἢ ὄχι ἡ νηστεία, μόνη ἁρμοδία νὰ τὴ δώση εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Βέβαια, τὰ διάφορα Χριστιανικὰ δόγματα δὲν κρατοῦν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὴ νηστεία. Ἡ Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Ἁγία Γραφὴ δὲν ἀναφέρει, κι' ἀκόμα περισσότερο δὲν ἐπιβάλλει τὴ νηστεία.

Τὸ γεγονὸς ὅμως, ὅτι ὁ Χριστός, νήστεψε «ἐπὶ τοῦ Ὄρους» σαράντα ἡμέρες (ἀπ' ὅπου καὶ ἡ Τεσσαρακοστὴ ἢ Σαρακοστή, ὅπως τὴ λέμε σήμερα) καὶ ὅτι οἱ Ἀποστολικοὶ Κανόνες ἐπιβάλλουν βαρύτατες τιμωρίες σὲ ὅσους δὲν νηστεύουν, συνηγορεῖ ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ θρησκευτικὴ νηστεία.

Ὡς θρησκευτικὴ λοιπὸν παράδοσις, ὡς πνευματικὴ ἐξιδανίκευσις καὶ ὡς ἐκδήλωσις πίστεως καὶ σεβασμοῦ, ἡ καθιερωμένη ἀπὸ τὴ Χριστιανικὴ θρησκεία νηστεία, πρέπει νὰ τηρῆται, μέσα σὲ λογικὰ ὅρια καὶ στὴν πραγματικότητα τῆς σύγχρονης ζωῆς.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

✿ ✿

Δῶρο μιὰ φορά!

Ἡ Τζένη Κόννορς, στὸ Σὰν Φερνάντο τῆς Καλιφορνίας, ἔλαβε ὡς δῶρο ἀπὸ τὸ μνηστῆρα της ἕνα βόα! Ἡ δυστυχισμένη νέα μόλις ἄνοιξε τὸ κιβώτιο, σωριάστηκε λιπόθυμη. Τὸ ἑρπετὸ πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ σῶμα της χωρὶς νὰ τὴν πειράξη, βγῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἄρχισε νὰ σέρνεται στὸ δρόμο, σκορπίζοντας τὸν πανικὸ στοὺς διαβάτες. Ἡ σύλληψίς του κατορθώθη ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες. Ὁ μνηστὴρ τῆς Τζένη ἐδήλωσε : «Ἤθελα νὰ τὴν κάμω νὰ αἰσθανθῆ μὲ πόση λαχτάρα θὰ τὴν ἔσφιγγα ὅταν θὰ ξαναγύριζα κοντά της».

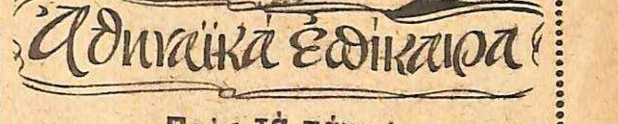

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Πρὸς τὰ πάνω !

Μὲ διαθέσεις ἄγριες μπῆκε ἡ Σαρακοστή.
Ἀκρίβεια σημειώθηκε πολὺ καμπανιστή,
ἰδίως στὰ νηστήσιμα,
κι' ὅπως ἀνακοινώθηκε, ὀλίγον τι ἐπίσημα,
ἐφτάσαν οἱ φασίολοι τὶς δώδεκα χιλιάδες!
Κι' ἔλα μὲ τούτην τὴν τιμὴ νὰ φτιάξης φασολάδες!

★

Φακῆ, ρεβύθια, καὶ χαλβᾶς καὶ ἔλαιον καὶ τ' ἄλλα
τραβᾶνε καθημερινῶς πρὸς τὴν ἀπάνω σκάλα
Καὶ ἔτσι, ἀπὸ τ' ἀρτήσιμα χωρὶς νὰ λέμε ἀστεῖα,
ἀπείρως ἀκριβώτερα στοιχίζει ἡ... νηστεία!

Ὁ ἰὸς

Ἡ γρίππη ἐξακολουθεῖ καὶ ὅλο ἐξαπλοῦται
κόσμος πολὺς προσβάλλεται κι' ἀμέσως κρεβατοῦται
κι' ὡς ποὺ νἄρθη ὁ Μάϊος, τὰ ἄνθη του νὰ στρώση,
κανένας, ὅπως φαίνεται, δὲν μέλλει νὰ γλυτώση.

✻

Ἡ προσφιλής της συντροφιὰ χειμῶνα δὲν μᾶς λείπει
Καὶ ὅ,τι κι' ἂν τῆς κάνουμε πάντα ἐπιμένει ἡ γρίππη.
Κι' αἰτία εἶν' ὁπωσδήποτε ἡ κληρονομικότης.
Γιατὶ ὅπως λένε οἱ γιατροί,
κι' ἀμφιβολία δὲν χωρεῖ,
ὅταν ἡ γρίππη ἀποχωρῆ ἀφήνει τὸν... ἰό της!

Συνέχεια ἐκ τοῦ περυσινοῦ

Ξανὰ ὁ ἴδιος ὁ μπελᾶς,
γιὰ τὴν καινούργια «Στὰρ — Ἑλλάς»,
ἥτις, κατόπιν, στὸ Λὸγκ Μπῆτς ὁλοταχῶς θὰ σπεύση
τὴν καλλονὴ τῆς χώρας μας νὰ ἀντιπροσωπεύση.

★

Φτοῦ, τὸ λοιπόν, κι' ἀπ' τὴν ἀρχὴ
Θὰ πέσουνε οἱ καλλονὲς σὰν τὴν ψιλὴ βροχὴ
Ξανὰ «φωτὸ» ἀν φάς, προφίλ, — φωτο «Σκανταλοβέτο»
καὶ ὄμορφες καὶ ἄσχημες καὶ ἄλλες ἔτσι κι' ἔτσι!

★

Ξανὰ τὰ ἴδια πράματα.
Καὶ «Γέφυρες τῆς Ὀμορφιᾶς» ἐλπίδες, γέλια κλάματα.
Ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ κάθεται ἐκεῖ σ' ἕνα τραπέζι
— Κι' ἄειντε, λοιπόν, νὰ ἰδοῦμε ποιὰ θἆν' ἡ καινούργια Νταίζη!

Ἐπαναληπτικὲς

Στὰς κάλπας θὰ καλούμεθα εἰς τὸ ἑξῆς συχνά.
Εἷς βουλευτὴς στὸ Ρέθυμνον κι' ἄλλος στὰ Γρεβενά,
ἀπὸ τὸ Βουλευτήριον,
παίρνουν ἀπολυτήριον,
γιατὶ ἠκυρώθη ἡ ἐκλογὴ ἀπὸ τὸ δικαστήριον.

★

Κι' ἔπειτα ἀπ' τὴν ἀπόφασι τὴν ἀκυρωτική,
θὰ γίνη νέα ἐκλογὴ ἐπαναληπτική
Κι' ἰδού, λοιπόν, δύο λαμπρὲς τῷ ὄντι εὐκαιρίες,
νὰ μποῦνε μέσα στὴ Βουλή, ἀκόμα δυὸ κυρίες!
Καὶ ἄειντε μιὰ ἄλλη ἀκύρωσι καὶ ἄλλες πέντε-δέκα.
— Κάτω οἱ ἄντρες, στὴ Βουλὴ καὶ ζήτω ἡ Γυναῖκα!

Ὁ κρασοπατέρας

Βρὲ τὸ τέρας! Βρὲ τὸ τέρας!
Εἰς τὴν ἔνδοξή μας Πλάκα, φοβερὸς κρασοπατέρας,
ἀφοῦ ἤπιε πέντε ὀκάδες καὶ γιὰ...φροῦτο ἄλλη μισή!
τὰ ἐτίναξε κατόπιν ἀπὸ τὸ πολὺ κρασί!

★

«Μονοπώλης» τ' ὄνομά του. Κι' ὅπως ἀπεδείχθη ἐν τέλει,
μονοπώλιο θὰ εἶχε τῆς ταβέρνας τὸ βαρέλι.
Καὶ ἐνῶ ἐπροσπαθοῦσε τὸ ρεκόρ του νὰ τὸ σπάση,
τοῦ ἐπέπρωτο τοῦ δόλιου ἀπὸ τὸ κρασὶ νὰ σκάση!

★

Καὶ στὴ γῆ ποὺ τὸν ἐβάλαν, θὰ τοῦ γράψουν δίχως ἄλλο:
«Ἐδῶ κεῖται ὁ Μονοπώλης, τὸ ποτῆρι τὸ μεγάλο,
ποὺ ἀνεπαύθη κάποιο βράδυ, μεθυσμένος στὴν ἐντέλεια,
ἀφοῦ ἤπιε στὴ ζωή του μέχρι ἑκατὸ βαρέλια!»

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ἡ κωμωδιοῦλα μας

ΤΟ ΜΩΡΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΖΩΝ: 45 χρόνων. ΜΑΜΠΕΛ: 25 χρόνων, γυναῖκα του. ΜΙΣ ΝΤΕΒΛΙΝ: νέα, ὄμορφη 18 χρόνων. Κόρη μιᾶς φίλης τῆς Μαμπελ. (Ἡ ὑπόθεσι στὸ Λονδῖνο).

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ σπίτι τοῦ Τζὼν καὶ τῆς Μάμπελ).

ΜΑΜΠΕΛ (ἐξετάζοντας τὸ ἡμερολόγιο): Τὴν 25ην τοῦ μηνός, ἡμέρα Παρασκευή, θὰ πρέπει νὰ μείνης τὸ βράδυ μὲ τὸ μωρό.

ΤΖΩΝ (μ' ἔκπληξι): Γιατί; Ποῦ ἔχεις νὰ πᾶς ἐκεῖνο τὸ βράδυ;

ΜΑΜΠΕΛ: Εἶναι ἡ ἐτησία ἐκδρομὴ τῆς Γυναικείας Ὀργανώσεώς μας. Δεῖπνον καὶ θεατρικὴ παράστασι. Πρέπει νὰ πάω, γιατὶ εἶμαι ἡ γραμματεύς.

ΤΖΩΝ (ἀφοῦ κι' ἐκεῖνος συμβουλεύεται τὸ καρνέ του): Λυποῦμαι πολύ... Αὐτὸ τὸ βράδυ δὲν θὰ μπορέσω νὰ μείνω. Ἔχω κι' ἐγὼ τὴν ἐτησία συγκέντρωσι τῆς Λέσχης μου. Πρέπει νὰ παρευρίσκωμαι, γιατὶ εἶμαι ὁ Πρόεδρος!

ΜΑΜΠΕΛ: Μὰ δὲν πρέπει νὰ λείψης ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀφοῦ θὰ λείπω ἐγώ. Κάποιος πρέπει νὰ προσέχη τὸν μπέμπη! Γι' αὐτὸ θὰ εἰδοποιήσης ὅτι κωλύεσαι ἀπὸ προηγούμενη ὑποχρέωσί σου. Θαρρῶ ὑπάρχει ἀντιπρόεδρος!

ΤΖΩΝ: Ἐσὺ μπορεῖς νὰ δικαιολογηθῆς καλύτερα. Ἔχεις μωρό!

ΜΑΜΠΕΛ (μὲ νεῦρα): Δηλαδὴ μοῦ στερεῖς τὴν ἐλευθερία μου! Ἔχω νὰ βγῶ ἔξη μῆνες!

ΤΖΩΝ: Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία... Εἶσαι μητέρα!

ΜΑΜΠΕΛ: Κι' ἐσὺ εἶσαι πατέρας. Ἕνα βράδυ εἶν' αὐτό. Δὲν σκέπτεσαι τὸ μωρό μας καὶ τὴ... μητέρα του.

ΤΖΩΝ (ξαφνικά): Τὸ βρῆκα! Θὰ φέρουμε κάποια νὰ προσέχη τὸ μωρό. Μιὰ νοσοκόμο, μιὰ φίλη, μιὰ συγγενῆ. Ἔτσι κι' οἱ δυό...

ΜΑΜΠΕΛ (μὲ νευρικὸ ξέσπασμα): Νοσοκόμο εἶπες;... Τρελλάθηκες;

ΤΖΩΝ (μὲ ἀπορία): Γιατί;

ΜΑΜΠΕΛ: Νομίζεις, λοιπόν, ὅτι μπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ τὸν μικρό μας Τσάρλυ σὲ μιὰ ξένη γυναῖκα; Κι' ἂν πιάση τὸ σπίτι φωτιά; Περιμένεις ἀπὸ μιὰ ξένη νὰ θυσιάση τὴ ζωή της γιὰ νὰ σώση;...

ΤΖΩΝ (τὴν διακόπτει): Γιατί βάζεις, χρυσή μου, αὐτὲς τὶς κακὲς ἰδέες στὸ μυαλό σου; Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι ἐντελῶς ξένη ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ μείνη γιὰ δυὸ-τρεῖς ὧρες κοντὰ στὸ μωρό μας; Ἔχεις τόσες γνωστὲς στὴ γειτονιά!

ΜΑΜΠΕΛ (ἀποφασιστικά): Τὸ ζήτημα ἔληξε! Ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας πρέπει νὰ μείνη μὲ τὸν Τσάρλυ... Κι' ἐπειδὴ ἐγὼ θὰ βγῶ ἔξω, θὰ μείνης ἐσύ!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετὰ μιὰ ἑβδομάδα).

ΤΖΩΝ: Μεθαύριο ἔχουμε 25 τοῦ μηνός. Ἀναθεώρησες μήπως τὴν ἀπόφασί σου;

ΜΑΜΠΕΛ (μὲ πεῖσμα): Ἔχεις κι' ἐσὺ καθήκοντα, κύριε. Θὰ μείνης! Θέλω νὰ ξεσκάσω κι' ἐγὼ λίγο... Μιὰ βραδυὰ εἶν' αὐτή, δὲν θὰ χαλάση ὁ κόσμος!

ΤΖΩΝ: Ἔτσι λές; Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς ὁ κόσμος θὰ χαλάση μόλις μάθη ὅτι κάθησα τὸ βράδυ μὲ τὸ μπέμπη μας, ἐνῶ ἐσὺ γύριζες σὲ δεῖπνα καὶ σὲ θέατρα!

ΜΑΜΠΕΛ (ἀνήσυχη): Πῶς θὰ τὸ μάθη;

ΤΖΩΝ (γελᾶ εἰρωνικά): Ἀλλοίμονο! Ὅλες οἱ κυρίες τῆς Ὀργανώσεως ξέρουν ὅτι εἶσαι μητέρα ἑνὸς παιδιοῦ ἔξη μηνῶν! Θὰ σὲ ρωτήσουν καὶ θὰ μὲ ρεζιλέψης γιὰ νὰ δείξης τὴν ἀνωτερότητά σου καὶ τὸ καλὸ παράδειγμα στὶς ὁμόφυλές σου.

ΜΑΜΠΕΛ: Μὴν ἀνησυχῆς γι' αὐτό Δὲν θὰ σὲ μαρτυρήσω. Θὰ πῶ πὼς ἔφερα κάποια γυναῖκα νὰ προσέχη τὸν Τσάρλυ!

ΤΖΩΝ (ὁλόχαρος): Φέρτην, λοιπόν!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Ἡμέρα κρίσεως. Πρωΐ).

ΜΑΜΠΕΛ: Ἔγινε τὸ κέφι σου. Θάρθῆ κάποια νὰ προσέχη τὸ βράδυ τὸν μπέμπη...

ΤΖΩΝ: Ἐπὶ τέλους! Νὰ ποὺ ἀρχίζεις νὰ σκέπτεσαι λογικά. (Ἀναστενάζει): Ἔγινε τόση φασαρία, ἐνῶ μποροῦσες ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ τὸ σκεφθῆς. (Μὲ περιέργεια): Καὶ ποιὰ θὰ εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ τῆς ἐμπιστευθῆς τὸ μπέμπη μας;

ΜΑΜΠΕΛ: Ἡ κόρη τῆς κυρίας Ντέβλιν. Τὴν ξέρεις;...

ΤΖΩΝ: Δὲν ξέρω οὔτε τὴ μητέρα της.

ΜΑΜΠΕΛ: Εἶναι ἡ Πρόεδρός μας! Εἶναι μιὰ καλὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ κυρία καὶ πιστεύω ὅτι καὶ ἡ κόρη της, ἡ μὶς Πέγκυ, θὰ μᾶς ἐξυπηρετήση ἀρκετά. Τῆς εἶπα ὅτι θὰ τῆς δώσης τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου τῆς Λέσχης σου, ὥστε ἂν συμβῆ τίποτα τὸ ἀπρόοπτο νὰ σὲ εἰδοποιήση...

ΤΖΩΝ: Λαμπρά. Αὐτὴ εἶναι ἡ σωστὴ λύσι!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τὴν ἴδια μέρα, τὸ ἀπόγευμα).

ΜΑΜΠΕΛ (στολισμένη): Φεύγω...

ΤΖΩΝ (διακόπτει τὴ δακτυλογράφησι τοῦ λόγου του): Φεύγεις; Καὶ ἡ γυναῖκα ποὺ εἴπαμε;

ΜΑΜΠΕΛ (διακόπτοντας τὸν αὐτοθαυμασμό της στὸν καθρέφτη): Ἔφτασε! Ἐγὼ φεύγω. (Φεύγει).

ΤΖΩΝ (συνεχίζοντας τὴ δακτυλογράφησι): Ἔχει γοῦστο νὰ μὲ γέλασε! (Πετάγεται ὄρθιος. Τρέχει στὴν ἔξοδο) Ἔφυγε! Καὶ τώρα; Πιάστηκα σὰν τὸ ποντικὸ στὴ φάκα. (Σκέπτεται τὸ παιδί): Νὰ πάρη ἡ ὀργή! Τὴν ἔπαθα! (Μὲ πεῖσμα): Ἂς μὴν φανῆ αὐτὴ ἡ γυναῖκα καὶ βλέπουμε! (Περνᾶ στὸ ἄλλο δωμάτιο. Ἐπιστρέφει): Ὁ Τσάρλυ κοιμᾶται, τὸ πουλάκι μου! Σὰν ἀγγελοῦδι. Ἂς ἑτοιμάζωμαι κι' ἐγώ... (Βγάζει τὴν πυτζάμα του καὶ φορεῖ τὸ σακκάκι).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Μετὰ δέκα λεπτά. Χτυπᾶ τὸ κουδοῦνι).

ΤΖΩΝ (μὲ ἀνακούφισι): Αὐτὴ θὰ εἶνε! (Τρέχει καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα. Στὸ κατῶφλι ἀντικρύζει μιὰ ὡραιοτάτη ναζογελαστὴ νέα): Ἡ μίς:...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Μὶς Ντέβλιν. Δὲν σᾶς εἶπε τίποτα ἡ κυρία σας;

ΤΖΩΝ (ζαλισμένος ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της): Ναί... ναί... Μοῦ εἶπε. Περᾶστε, μὶς Ντέβλιν! (Ἡ νέα περνᾶ μέσα): Βγάλτε τὸ καπελάκι σας... τὸ μαντὼ σας... (Τῆς τὰ παίρνει): Ὡραῖα! Καθῆστε νὰ γνωριστοῦμε...

ΜΙΣ ΝΤΕΒΛΙΝ: Ξέρετε... Ἦρθα γιὰ τὸ μωρό. Ποῦ εἶναι τὸ μωρό;

ΤΖΩΝ: Τὸ μωρό; Ἄ, ναί, τὸ ξέχασα... Ἀλλὰ τώρα κοιμᾶται... Θὰ ξυπνήση σὲ δυὸ ὧρες... Καθῆστε. (Κάθεται).

ΜΙΣ ΝΤΕΒΛΙΝ: Εἶναι σκεπασμένο καλά:...

ΤΖΩΝ (ποὺ ἔχει ξεχάσει τελείως ὅτι πρέπει νὰ πάη στὴ Λέσχη): Τί λέτε μίς! Τὸ σκέπασα τρεῖς φορὲς ὡς τώρα!

ΣΚΗΝΗ 6η

(Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα. Ὁ Τζὼν καὶ ἡ μὶς Ντέβλιν, ποὺ ἔχουν πιῆ τὸ τσάϊ τους, καπνίζουν καὶ συζητοῦν στὸν καναπὲ ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον).

ΤΖΩΝ (συνεχίζει κουβέντα): Πολὺ ὡραῖα μοῦ τὰ λέτε... Ἀλλὰ οἱ γκρίζοι κρόταφοι ἀγαποῦν σοβαρά, λογικὰ καὶ κυρίως ἐχέμυθα... Μπορεῖ ν' ἀγαπᾶτε τὸν νεαρὸ Ρότζερ — ὅπως μοῦ ἐκμυστηρευθήκατε, ἀλλὰ ἐγὼ — δηλαδὴ ἡ δική μου ἡλικία — θὰ σᾶς δείξη τὸ σωστὸ δρόμο τῆς ἀγάπης... (Τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά).

ΜΙΣ ΝΤΕΒΛΙΝ: Θὰ ξυπνήση τὸ μωρό, κύριε Τζών!

ΤΖΩΝ (περνᾶ τὸ χέρι του στὸ λαιμό της): Μὴν ἀνησυχῆς, χρυσή μου.. Θὰ μᾶς εἰδοποιήση ὁ Τσάρλυ μὲ τὶς φωνές του. Ἔλα! Γύρε στὴν ἀγκαλιά μου, μωρό μου ἐσύ, νὰ σὲ νανουρίσω! (Ἡ μὶς Ντέβλιν γέρνει τὸ κεφάλι της): Μπράβο!

ΣΚΗΝΗ 7η

(Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα).

ΜΙΣ ΝΤΕΒΛΙΝ (πετάγεται ὄρθια). Ὀχτὼ ἡ ὥρα! Δὲν θὰ πᾶτε στὴ Λέσχη, κύριε Τζών; Ὦ! Νὰ μὲ συγχωρῆτε πολὺ ποὺ σᾶς παράσυρα!

ΤΖΩΝ: Μὴν ἀνησυχῆς, μωρό μου. Πρὶν ἔρθης, εἶχα εἰδοποιήσει πὼς δὲν θὰ πήγαινα.. (Γελᾶ). Πῶς νὰ πήγαινα· Εἶχα ὑποχρέωσι νὰ μείνω κοντὰ στὸ μωρό! (Χτυπᾶ τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου)

ΜΙΣ ΝΤΕΒΙΝ: Ἐγὼ πηγαίνω στὴν κούνια τοῦ Τσάρλυ. (Περνᾶ στὸ ἄλλο δωμάτιο).

ΤΖΩΝ: Ποιός;

ΜΑΜΠΕΛ (ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη): Ἐσὺ Τζών; Δὲν πῆγες στὴ συνεδρίασι: Ἄ, ὡραῖα, τώρα κατάλαβα!... Ἀλλὰ ἔρχομαι ἀμέσως...

(Αὐλαία)

ΑΝΤΟΝΥ ΠΟΥΛ

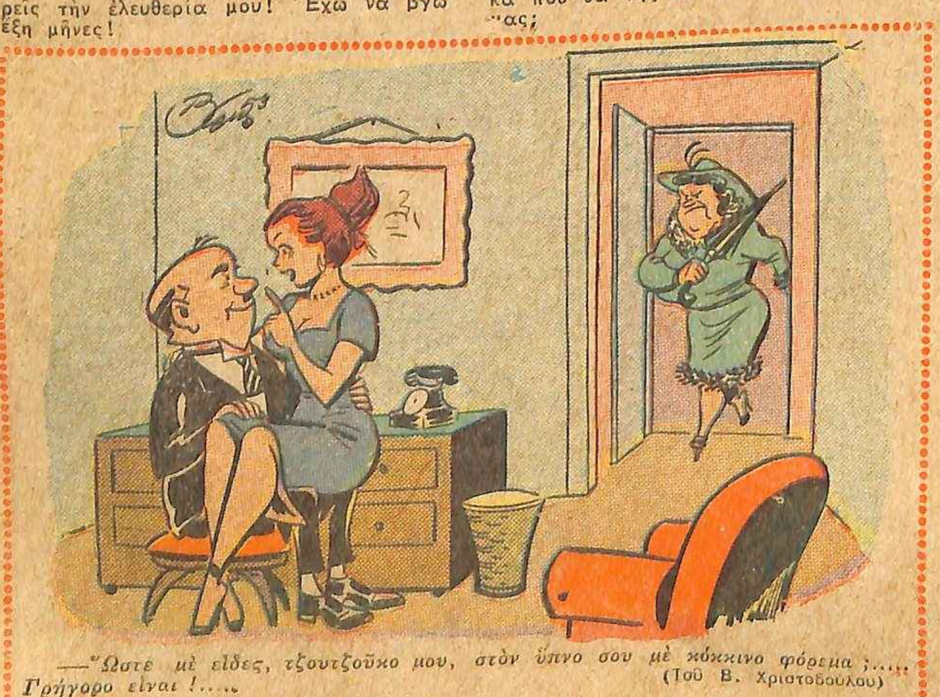

—Ὥστε μὲ εἶδες, τζουτζοῦκο μου, στὸν ὕπνο σου μὲ κόκκινο φόρεμα;..... Γρήγορο εἶναι!.....

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Τό νοικοκυριό δέν πρέπει ΝΑ ΚΟΥΡΑΖΗ

Ἡ κατανομὴ τοῦ βάρους στοὺς μῦς

ΟΤΑΝ μιὰ νοικοκυρὰ κουράζεται πολὺ ἀπ' τὴ δουλειά της, αὐτὸ ὀφείλεται πιθανώτατα στὸ ὅτι κατανάλωσε πολὺ περισσότερη ἐνέργεια ἀπὸ τὴν ἀπαιτουμένη. Πράγματι, μιὰ καθηγήτρια τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς, ἡ δοκτορέσσα Ἔληνορ Μέτενυ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νοτίου Καλιφορνίας, μελέτησε καθεμιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ καὶ κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι πολλὲς νοικοκυρὲς κάνουν μιὰν ἄσκοπη σπατάλη δυνάμεων, γιατὶ δὲν ἐφαρμόζουν μερικοὺς στοιχειώδεις κανόνες στὶς κινήσεις τους. Σ' ἕνα βιβλίο λοιπὸν ποὺ ἐξέδωσε τελευταίως, τοὺς ὑποδεικνύει πῶς νὰ χρησιμοποιοῦν τοὺς διαφόρους μῦς τοῦ σώματός των, ἔτσι ὥστε νὰ γίνωνται οἱ δουλειές τους πιὸ ξεκούραστα, πιὸ γρήγορα καὶ μὲ περισσότερη χάρι.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, διατυπώνει τρεῖς βασικοὺς κανόνες:

Α) Ὅταν ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος εἶναι ἰσορροπημένα, ὑφίστανται ὁμοιόμορφα τὴν ἐπίδρασι τῆς βαρύτητος. Ὅταν ὅμως ἕνα ἀπ' αὐτὰ ξεφεύγει ἀπὸ τὴν κανονικὴ γραμμή, οἱ μῦς πρέπει νὰ καταβάλουν ἰδιαιτέρα προσπάθεια γιὰ τὴ συγκρατησι τῆς ἰσορροπίας τοῦ σώματος. Τίποτε λοιπὸν δὲν κουράζει περισσότερο ἀπ' τὴν ἐλαττωματικὴ στάσι τοῦ σώματος, κατὰ τὶς διάφορες καθημερινὲς δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ.

Β) Ὅταν σηκώνετε ἕνα βαρὺ ἀντικείμενο, ἀποτελεῖ πιὰ ἕνα μέρος τοῦ βάρους τοῦ σώματός σας, συνεπῶς τὸ κέντρον τῆς βαρύτητός σας μετατοπίζεται πρὸς τὰ ἐμπρός. Γι' αὐτό, πρέπει νὰ τὸ κρατᾶτε ὅσο τὸ δυνατὸν κοντύτερα στὸ σῶμα σας, ὥστε νἆναι μικρὴ αὐτὴ ἡ μετατόπισις, κι' ἐπομένως νὰ μπορῆτε ἀκόμη νὰ διατηρῆστε τὴν ἰσορροπία σας χωρὶς νὰ φύγη ἀπ' τὴν κανονικὴ γραμμὴ ἕνα μέρος τοῦ σώματός σας.

Γ) Γιὰ κάθε δουλειά, χρησιμοποιῆτε τοὺς ἰσχυρότερους μῦς. Μὴ φορτώνετε λοιπὸν στοὺς μῦς τῆς πλάτης μια προσπάθεια ποὺ μπορεῖ ν' ἀναληφθῆ ἀπ' τοὺς μῦς τῶν κνημῶν.

Συνηθίστε νὰ ἐφαρμόζετε πάντα αὐτοὺς τοὺς κανονες, ὥστε νὰ σᾶς γίνουν πιὰ δευτέρα φύσις. Θὰ ἐργάζεσθε τότε πολὺ πιὸ ξεκούραστα.

Ἂς ἴδοῦμε ὅμως λεπτομερέστερα μερικὲς ἀπ' τὶς περιπτώσεις ποὺ ἀναφέρει ὡς παραδείγματα στὸ βιβλίο της ἡ δοκτορέσσα Μέτενυ:

1) Ὅταν σκουπίζετε τὸ πάτωμα ξεβοτανίζετε τὸν κῆπο ἢ σηκώνετε τὸ μωρό σας.

Μὴ σκύβετε ἁπλῶς πρὸς τὰ ἐμπρός, διατηρῶντας τὰ πόδια σας τεντωμένα. Λυγίζετε τὰ γόνατα καὶ πατᾶτε μὲ τα πόδια λίγο ἀνοιχτά, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζετε μεγαλύτερη ἐπιφάνεια στηρίξεως. Ἀνασηκώνεσθε ὕστερα χρησιμοποιῶντας τοὺς μῦς τῶν κνημῶν, κι' ὄχι τῆς πλάτης.

2) Ὅταν κρατᾶτε μὲ τὰ δυὸ χέρια κάτι βαρύ.

Ἂν δὲν μπορῆτε νὰ τὸ βάλετε πάνω στὸν ὦμο σας, τὸ κρατᾶτε κολλημένο στὸ στῆθος. Ἡ πλάτη σας θἆναι ἴσια κι' ὁλόκληρο τὸ σωμα σας γυρμένο ἐλαφρὰ πρὸς τὰ πισω, ἀπ' τοὺς ἀστραγάλους. Ἂν κυρτώσετε πάρα πολὺ τὴν πλάτη σας, κουράζεται ἡ σπονδυλικὴ στήλη.

3) Ὅταν σηκώνετε ἕνα κουβᾶ, μιὰ βαλίτσα, κλπ., μὲ τὸ ἕνα μονο χέρι.

Τὰ γόνατά σας πρέπει νἆναι κάπως λυγισμένα κι' ἡ πλάτη ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἴσια, ὥστε νὰ πέφτη ἡ περισσότερη προσπάθεια στοὺς ἰσχυροὺς μῦς τῶν κνημῶν γιὰ νὰ μὴν κουράζεσθε.

4) Ὅταν μεταφέρετε κάτι βαρὺ ἀπὸ ἕνα σ' ἄλλο δωμάτιο.

Σκύβοντας πολὺ πρὸς τὸ μέρος του, ἀπ' τὴ μέση καὶ πάνω, κουράζετε τοὺς μῦς τῆς πλάτης. Ἀντιθέτως, μιὰ ἐλαφρειὰ μετακίνησις πρὸς τὰ πλάγια τοῦ βάρους ὅλου τοῦ σώματος, ἀπὸ τοὺς ἀστραγάλους, ἐξασφαλίζει τὴν ἰσορροπία του δίχως προσπάθεια.

5) Ὅταν τραβᾶτε μὲ δυναμι ἕνα συρτάρι, μιὰ σφηνωμένη πόρτα, κλπ

Πατᾶτε χάμω μ' ἀνοιχτὰ τὰ πόδια, ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ μετακινήσετε ἀρκετὰ τὸ σῶμα σας χωρὶς νὰ χάσετε τὴν ἰσορροπία σας. Ἀλλέως, θὰ καταβάλη πολλὴ προσπάθεια ἡ πλάτη σας.

Σ' ἕνα ἄλλο σημεῖο τοῦ βιβλίου της, ἡ καθηγήτρια γράφει:

«Οἱ καρέκλες εἶναι φτιαγμένες γιὰ νὰ καθώμαστε μέσα σ' αὐτές, κι' ὄχι πάνω σ' αὐτές».

Ὡστόσο, πολλὲς γυναῖκες κάθονται τόσο ἄσχημα, ὥστε τὸ βραδυνὸ διάβασμα στὴν πολυθρόνα τους τὶς κουράζει, σὰν νὰ ἔκαναν σκυμένες τὴν κοπιαστικώτερη δουλειά. Φροντίζουν ν' ἀπαλλάξουν τὰ πόδια τους ἀπ' τὸ βάρος ποὺ τοὺς φορτώνει ἡ ὀρθοστασία, δὲν κάνουν ὅμως τίποτε γιὰ τὸ φορτίο ποὺ κρατάει ἡ πλάτη τους, ἡ ὁποία θέλει κι' αὐτὴ ξεκούρασι.

Στὸ σχέδιο 6 ποὺ δημοσιεύομε, βλέπομε μιὰ κουραστικὴ στάσι καθίσματος. Τὸ σῶμα τῆς νέας αὐτῆς κοπέλλας δὲν ἀναπαύεται ὁλόκληρο, ὅπως θἄπρεπε. Κυττᾶχτε τὴν πλάτη της. Στηρίζεται μόνο σὲ δυὸ σημεῖα. Τὸ κεφάλι της δὲν ἀκουμπάει στὴν πολυθρόνα, ἀλλὰ τὸ συγκρατεῖ ὁ λαιμός της. Κι' οἱ μῦς τῶν κνημῶν της θὰ ἦσαν πιὸ ἀναπαυμένοι, ἂν ἀκουμποῦσε στὸ πάτωμα ὁλόκληρο τὸ πέλμα τῶν ποδιῶν της.

Στὴ σωστὴ στάσι καθίσματος, βλέπετε τὸ τέλεια ἀναπαυμένο σῶμα. Τὸ κεφάλι κι' ἡ πλάτη ἀκουμπᾶνε ἄνετα στὴν πολυθρόνα.

Μὴν κάθεσθε οὔτε πολὺ κοντὰ στὴν ἄκρη τῆς καρέκλας, οὔτε πολὺ μακρυά. Καὶ τὰ δυὸ εἶναι ἐξ ἴσου κουραστικά.

Ὁ γενικὸς κανόνας γιὰ νὰ κάθεσθε κομψὰ καὶ δίχως προσπάθεια σ' ὁποιαδήποτε καρέκλα, εἶναι ἁπλός: Χώνεσθε σ' αὐτὴν ὅσο τὸ ἐπιτρέπει τὸ σχῆμα της, ὄχι ὅμως πιὸ κάτω. Ἐπιδιώκετε δηλαδὴ νὰ προσαρμόζεται ἀκριβῶς τὸ σῶμα σας στὴν καμπυλότητα τοῦ καθίσματος, γιὰ νἄχετε ἔτσι τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ὑποστήριξι ἀπ' αὐτὸ καὶ ν' ἀναπαύεσθε.

Ὅταν ἐργάζεσθε μπροστὰ στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας, ἡ καρέκλα σας πρέπει νὰ βρίσκεται τόσο κοντά, ὥστε τὸ χεῖλος τοῦ τραπεζιοῦ ν' ἀγγίζη σχεδὸν τὸ σῶμα σας. Κάθεσθε ἐντελῶς πίσω στὴν καρέκλα, γιὰ νὰ κατανέμεται κανονικὰ τὸ βάρος σας. Ὁ κορμός σας θὰ γέρνη ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀπὸ τοὺς γοφούς, γιὰ νἄρχωνται τὰ μάτια σας στὴ γραμμὴ ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ ἐργασία σας. Κεφάλι ὅμως, λαιμὸς καὶ κορμὸς πρέπει νὰ βρίσκωνται ὅσο τὸ δυνατὸν σὲ μια εὐθεῖα, γιὰ τὴν καλύτερη ὑποστήριξι τοῦ κεφαλιοῦ.

Ἕνας τρόπος γιὰ νὰ ξεκουρασθῆτε λίγο, εἶναι ν' ἀφίσετε τὸ κεφάλι σας νὰ ὑπακούση ἐπιτέλους στοὺς νόμους τῆς βαρύτητος, γέρνοντας γιὰ λίγο πάνω στὸ στῆθος. Ἔπειτα τὸ στρίβετε ἀργὰ πρὸς τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη πλευρά, γιὰ ν' ἀνακουφισθοῦν οἱ μῦς τοῦ λαιμοῦ.

Ἡ δοκτορέσσα Μέτενυ δίνει στὶς γυναῖκες τὴν ἑξῆς συμβουλή, γιὰ νὰ κάθωνται ἄνετα σὲ μιὰ καρέκλα: «Πλησιάσετε ἀρκετὰ στὴν καρέκλα, τόσο ὥστε νὰ τὴν ἀγγίζη τὸ πίσω μέρος τῆς μιᾶς κνήμης σας. Πατᾶτε ὕστερα μὲ τὰ δάχτυλα τοῦ ἄλλου ποδιοῦ λίγο πιὸ μέσα ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς καρέκλας, ὥστε νὰ ἔχη τελεία ἰσορροπία τὸ σῶμα σας. Σ' αὐτὴ τὴ στάσι εἶναι πιὰ εὔκολο νὰ χαμηλώσετε τὸ σῶμα σας ὣς τὸ κάθισμα, ρυθμίζοντας τὴν κίνησί σας αὐτὴ μὲ τοὺς ἰσχυροὺς μῦς τῶν κνημῶν καὶ διατηρῶντας τὸν κορμό σας σχεδὸν ἴσιο. Τὶς ἀντίθετες ἀκριβῶς κινήσεις κάνετε γιὰ νὰ σηκωθῆτε».

Τέλος, τὸ βιβλίο συνιστᾶ μὲ χιοῦμορ μιὰ μόνο «ἀπισχναντική» ἄσκησι: «Κουνᾶτε ἀργὰ τὸ κεφάλι σας δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἀρνητικά, ὅταν σᾶς προσφέρουν καὶ δεύτερο γλύκισμα».

Μ' αὐτὸ θέλει νὰ πῆ ὅτι καμμιὰ γυμναστικὴ δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς ἀφαιρέση τὰ κιλὰ ποὺ κερδίζετε μὲ τὸ φαγητό, ἰδίως δὲ μὲ τὰ ζαχαρωτὰ καὶ τὰ ἀμυλώδη, ποὺ προσφέρουν μεγάλο ἀριθμὸ θερμίδων στὸν ὀργανισμό. Ἀποφεύγετέ τα λοιπόν, ἂν ἐπιδιώκετε ν' ἀδυνατίσετε.

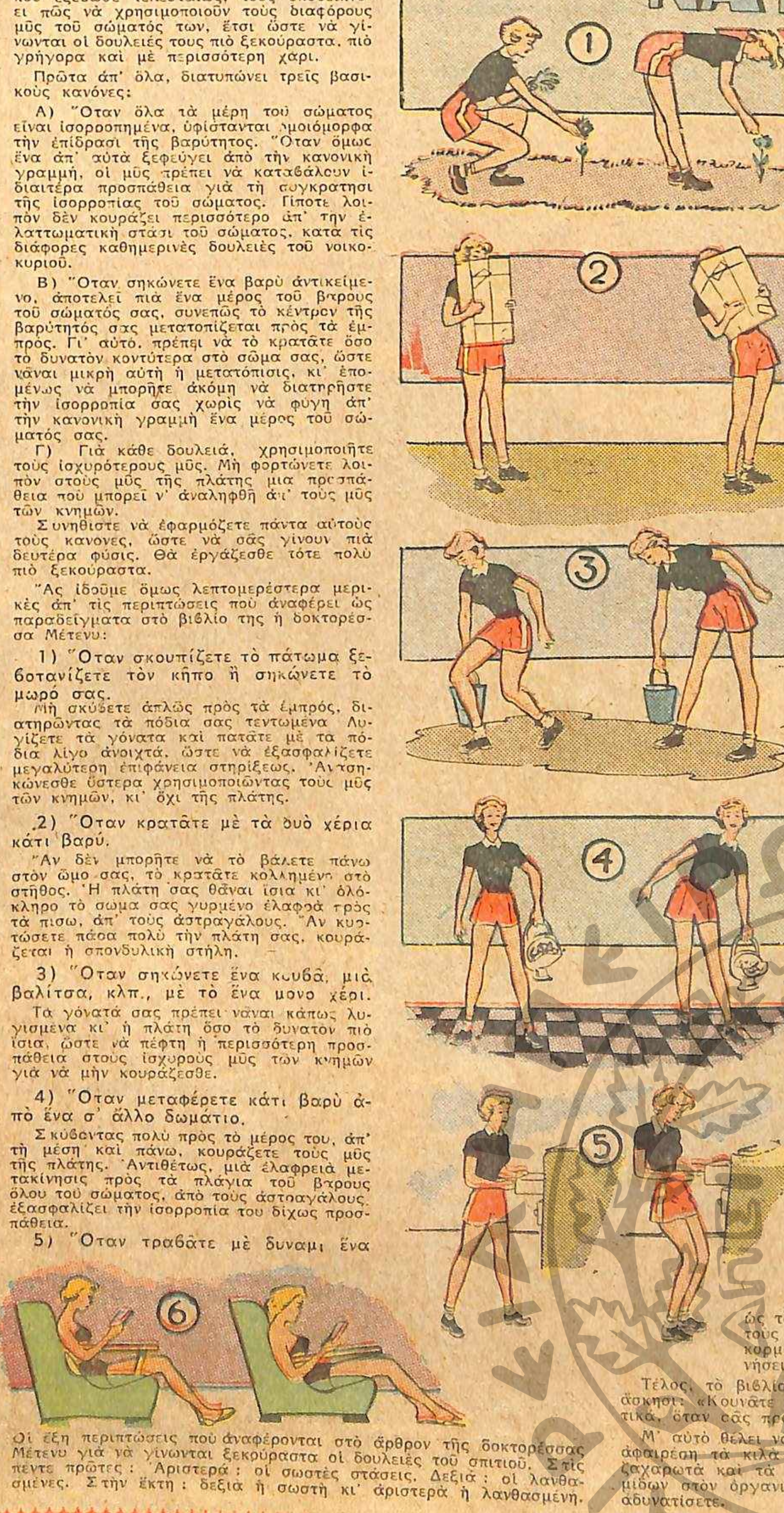

Οἱ ἔξη περιπτώσεις ποὺ ἀναφέρονται στὸ ἄρθρον τῆς δοκτορέσσας Μέτενυ γιὰ νὰ γίνωνται ξεκούραστα οἱ δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Στὶς πέντε πρῶτες: Ἀριστερά: οἱ σωστὲς στάσεις. Δεξιά: οἱ λανθασμένες. Στὴν ἕκτη: δεξιὰ ἡ σωστὴ κι' ἀριστερὰ ἡ λανθασμένη.

Ἕλληνες καὶ ξένοι
ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Βιργινία Δεμπονέρα

Ὁ πόλεμος καὶ ἡ κατοχή, ἔχουν ἀφίσει πίσω τους πολλὰ ἀνεξιχνίαστα δράματα. Ἕνα δὲ ἀπὸ τὰ πιὸ συνταρακτικὰ περιστατικά, εἶναι τὸ μυστήριο τῆς Βιργινίας Δεμπονέρα καὶ τοῦ συζύγου της, ποὺ κανεὶς μέχρι σήμερα δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ φωτίση ἐντελῶς. Οἱ ἀρχὲς ποὺ ἀνάλαβαν τὴν ὑπόθεσι, δὲν ἔδωσαν καμμιὰ λύσι. Κι' ὅταν, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, ρωτήθηκαν οἱ εἰδικὲς βρεταννικὲς ὑπηρεσίες κατασκοπείας, δὲν εἶπαν τίποτα. Κι' ὡστόσο κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει σήμερα, πὼς τὸ πατριωτικὸ ἔργο αὐτῆς τῆς γυναίκας ὑπῆρξε μεγάλο. Ἢ μᾶλλον πρέπει νὰ ὑπῆρξε μεγάλο. Γιατὶ οἱ ἐπαφές της μὲ τοὺς κυριώτερους Ἄγγλους πράκτορες, ποὺ δούλευαν τότε στὴν Ἑλλάδα, φανερώνουν μιὰ ἔντιμη δρᾶσι στὸ σύνολό της. Ἂς πάρουμε ὅμως τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους.

Ἡ Βιργινία Δεμπονέρα κατοικοῦσε τότε στὴν ὁδὸ Διγ. Ἀκρίτα 15, μαζὶ μὲ τὸ σύζυγό της καὶ τὴ μοναχοκόρη της. Ἦταν πολὺ νέα ἀκόμη μὲ μιὰ θαυμάσια ὀμορφιά. Ὁ Δεμπονέρας δούλευε ὡς χημικὸς στὰ Χρωματουργεῖα Πειραιῶς κι' ἦταν ὄχι μόνο ἄριστος στὸ ἐπάγγελμά του, ἀλλὰ κι' ἕνας ἐξαιρετικὸς πατριώτης. Τὸ ζεῦγος Δεμπονέρα, εἶχε ὅλα ἐκεῖνα τὰ προσόντα γιὰ νὰ ζῆ εὐτυχισμένα καὶ νὰ ἐκτιμᾶται ἀπὸ τὴν κοινωνία. Ὅσοι τοὺς γνώριζαν, ἔμεναν γοητευμένοι μαζί τους.

Μὰ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1942, συνέβη κάτι παράξενο. Στὸ σπίτι τῶν Δεμπονέρα ἄρχισε νὰ συχνάζη ἕνας γηραλέος ἀξιωματικὸς Γερμανός, ὁ συνταγματάρχης Κὰρλ Χιντερκόοπ, ποὺ ἦταν διοικητὴς σὲ μιὰ μονάδα τῆς Γλυφάδας. Αὐτό, βέβαια, ἄρχισε νὰ κάνη ἐντύπωσι στοὺς γνωστούς τους γιατί, ὅπως εἴπαμε, ἦσαν θαυμάσιοι Ἕλληνες καὶ οἱ δύο. Ὅταν λοιπὸν γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς ρώτησε ἕνας κοινὸς φίλος, τί ζητοῦσε στὸ σπίτι τους ὁ Γερμανός, ἡ Δεμπονέρα σὰν νὰ τὸ περίμενε αὐτό, ἀπάντησε μὲ τὸν πιὸ φυσικὸ τρόπο:

—Γνωρίστηκε ἐντελῶς τυχαῖα μὲ τὸν ἄντρα μου. Εἶναι κι' αὐτὸς χημικὸς καὶ τὰ βράδυα ποὺ ἔρχεται ἐδῶ, κουβεντιάζουν γιὰ τὴν ἐπιστήμη τους. Ὁ Χιντερκόοπ εἶναι ἕνας θαυμάσιος ἄνθρωπος καὶ ἀγαπᾶ τὴν Ἑλλάδα.).

Τί πιὸ ἁπλῆ ἐξήγησι; Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, κανεὶς δὲν ἀσχολήθηκε περισσότερο μὲ τὸ ζήτημα αὐτό. Καὶ τὰ πράγματα ἔμειναν ἔτσι, ὥσπου κάποιο βράδυ παρουσιάστηκε ἕνας δεύτερος Γερμανὸς στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Ἀκρίτα. Ἡ γειτονιὰ ἄρχισε πάλι τὰ συνηθισμένα της σχόλια. Μὰ ἡ Δεμπονέρα ἔδειχνε συστηματικὴ ἀδιαφορία γιὰ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἄκουε νὰ ψιθυρίζωνται εἰς βάρος της. Κι' ὅταν κάποτε ἐπιχείρησε πάλι κάποιος νὰ τὴν «ψαρέψη», ἡ αἰνιγματικὴ αὐτὴ γυναίκα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της μὲ χαμόγελο.

—Εἶναι βέβαιο πὼς οἱ Γερμανοὶ θὰ κερδίσουν τὸν πόλεμο, εἶπε. Γιατὶ λοιπόν, νὰ μὴν τοὺς κάνουμε ἀπὸ τώρα φίλους, ἀφοῦ θὰ τοὺς ἔχουμε γιὰ πάντα στὸν τόπο μας;...

Αὐτὸ ἦταν πάρα πολύ. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, οἱ γνωστοί τους ἄρχισαν νὰ τοὺς ἀποφεύγουν. Κανεὶς σχεδὸν δὲν τοὺς μιλοῦσε πιά. Μὰ οὔτε ὁ ἄντρας, οὔτε ἡ γυναίκα ἔδειχναν καμμιὰ δυσαρέσκεια. Ἀντίθετα, σὰν νὰ ἐπιδίωκαν νὰ δημιουργήσουν δυσάρεστη ἀτμόσφαιρα ἐναντίον τους, ἄρχισαν νὰ ἔρχωνται στὰ φανερὰ σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς κατακτητάς. Τὸ σπίτι τους εἶχε γίνει πραγματικὴ φωλιὰ Γερμανῶν, ποὺ μπαινόβγαιναν ὅποια ὥρα ἤθελαν.

Τότε ἀκριβῶς πιάστηκε ἕνα παλληκάρι ἀπὸ τὴν Γκεστάπο, ὁ Μάνθος Λιναρδάκης, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἔκανε σαμποτὰζ στ' ἀεροπλάνα τους, στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Τατοΐου.

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, οἱ ἀποφάσεις ποὺ ἔβγαζε τὸ στρατοδικεῖο ἦταν πάντα θάνατος. Δὲν ὑπῆρχε ἔλεος. Κι' ὡστόσο, τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ ποὺ πιάστηκε ὁ Λιναρδάκης, παρουσιάστηκε ἡ μητέρα του στὴ Δεμπονέρα, ἔπεσε στὰ πόδια της καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ μεσολαβήση στοὺς Γερμανοὺς γιὰ νὰ σωθῆ τὸ παιδί της.

—Θὰ γίνω σκλάβα σας, τῆς εἶπε κλαίγοντας σπαραχτικά. Δὲν μὲ νοιάζει ἂν τὸν καταδικάσουν σὲ ἰσόβια δεσμά. Φτάνει νὰ γλυτώση ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα...

—Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ τὸ γυιό σου, ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Μόνο θέλω νὰ μοῦ πῆς ποιὸς σ' ἔστειλε σὲ μένα...

—Κανείς! ὡρκίστηκε ἡ γυναίκα. Εἶμαι σχεδὸν γειτόνισσά σας. Μένω ἐδῶ πάρα κάτω. Ποιὸς ὅμως δὲν ξέρει ὅτι τὰ ἔχετε «καλὰ» μὲ τοὺς Γερμανούς;

Ἀντὶ νὰ θυμώση ἐκείνη μὲ τὴν ἀπάντησί της, φάνηκε ὅτι ἱκανοποιήθηκε. Χαμογέλασε ὁλόκληρη καὶ τῆς ὑποσχέθηκε καὶ πάλι πὼς θὰ ἐνεργοῦσε γιὰ νὰ βοηθήση τὸ παιδί της. Πραγματικὰ δὲν πέρασαν οὔτε τρεῖς μέρες καὶ ὁ Λιναρδάκης ὄχι μόνο δὲν πέρασε ἀπὸ στρατοδικεῖο, ἀλλὰ ἀφέθηκε ἐντελῶς ἐλεύθερος νὰ ξαναγυρίση στὸ σπίτι του. Ὅσοι τὸ ἔμαθαν τότε, ἔμειναν κατάπληκτοι! Ἀντὶ ὅμως νὰ τὸ θεωρήσουν σὰν εὐεργεσία, ἄρχισαν νὰ τὴν κακολογοῦν κατὰ τὸν συνηθισμένο τους τρόπο.

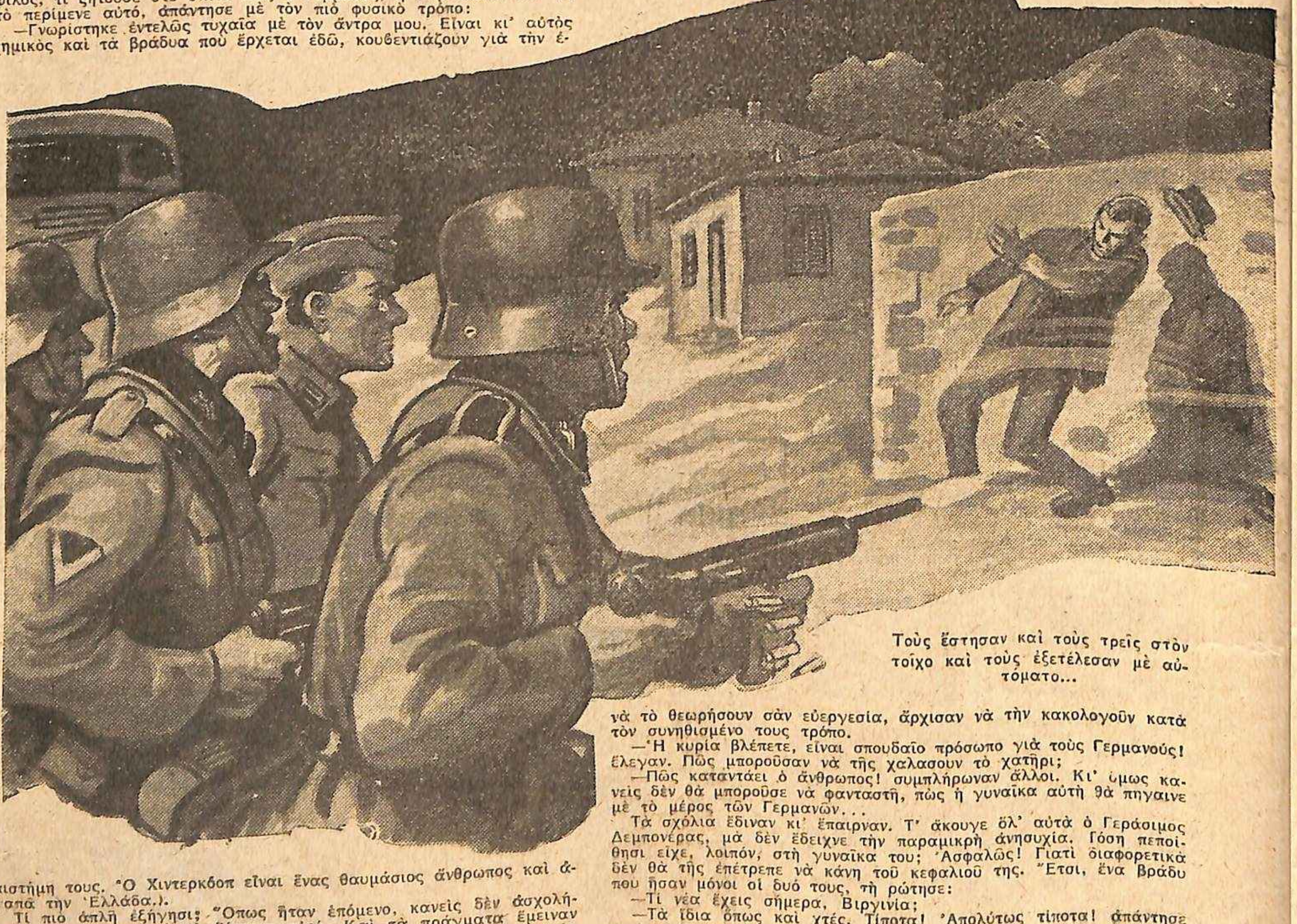

Τοὺς ἔστησαν καὶ τοὺς τρεῖς στὸν τοῖχο καὶ τοὺς ἐξετέλεσαν μὲ αὐτόματο...

—Ἡ κυρία βλέπετε, εἶναι σπουδαῖο πρόσωπο γιὰ τοὺς Γερμανούς! ἔλεγαν. Πῶς μποροῦσαν νὰ τῆς χαλάσουν τὸ χατῆρι;

—Πῶς καταντάει ὁ ἄνθρωπος! συμπλήρωναν ἄλλοι. Κι' ὅμως κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῆ, πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ θὰ πήγαινε μὲ τὸ μέρος τῶν Γερμανῶν...

Τὰ σχόλια ἔδιναν κι' ἔπαιρναν. Τ' ἄκουγε ὅλ' αὐτὰ ὁ Γεράσιμος Δεμπονέρας, μὰ δὲν ἔδειχνε τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία. Τόση πεποίθησι εἶχε, λοιπόν, στὴ γυναῖκα του; Ἀσφαλῶς! Γιατὶ διαφορετικὰ δὲν θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ κάνη τοῦ κεφαλιοῦ της. Ἔτσι, ἕνα βράδυ ποὺ ἦσαν μόνοι οἱ δυό τους, τὴ ρώτησε:

—Τί νέα ἔχεις σήμερα, Βιργινία;

—Τὰ ἴδια ὅπως καὶ χτές. Τίποτα! Ἀπολύτως τίποτα! ἀπάντησε ἐκείνη ἐλαφρὰ νευριασμένη. Κι' ὅμως ὁ Ἄντονυ, ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ἐδῶ ἀπὸ τὴν περασμένη βδομάδα...

—Γιατὶ ἀνησυχεῖς; Ἂν τὸν εἶχαν συλλάβει, θὰ τὸ μάθαινες ἐσὺ πρώτη. Ὁ Κοὺρτ Μπάϊκερ, θὰ σοῦ τὸ ἔλεγε ὁπωσδήποτε. Αὐτὸς μὲ τὴν ὁμάδα του κυνηγάει τοὺς Ἄγγλους...

Τὴ συζήτησι αὐτὴ τοῦ ἀντρογύνου, τὴν εἶχε ἀκούσει ἡ μοναχοκόρη τους — ἡ γνωστὴ σήμερα καλλιτέχνις τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου κ. Βυζαντίου — ποὺ ἦταν ξαπλωμένη σ' ἕνα ντιβάνι τοῦ δωματίου καὶ μισοκοιμόταν. Αὐτὸ ἔγινε ἀφορμή, ν' ἀρχίση τὴν παρακολούθησι τῶν γονέων της. Ἂν καὶ πολὺ μικρὴ ἀκόμη, διαισθανόταν πὼς ἡ παράξενη διαγωγὴ τῆς μητέρας της, ἔκρυβε πίσω της κάποιο σκοτεινὸ μυστικό. Ἕνα μυστικὸ ποὺ ἔκλεινε μέσα του τὸ θάνατο. Μὰ ὅσο κι' ἂν προσπάθησε ν' ἀνακαλύψη κάτι πιὸ συγκεκριμένο δὲν κατάφερε τίποτα. Τὸ μυστήριο, ἔμεινε ὡς τὸ τέλος μυστήριο...

Ποιὸς ἦταν, λοιπόν, ὁ Ἄντονυ; Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι ἐπρόκειτο περὶ Ἄγγλου, ἀφοῦ ὁ Δεμπονέρας εἶχε πῆ πὼς ἂν τὸν συνελάμβαναν, θὰ τὸ ἔλεγε ὁ Κοὺρτ Μπάϊκερ — ὑπολοχαγὸς τοῦ ΙΙ Γραφείου ἀντικατασκοπείας — στὴ γυναῖκα του. Ἀλλὰ τί σχέσι εἶχε ἡ Δεμπονέρα μὲ τοὺς Ἄγγλους, ἀφοῦ ὡς τότε ἦταν γνωστὴ συνεργάτις τῶν Γερμανῶν; Ἡ πραγματικότητα, βέβαια, ἦταν ἄλλη. Καὶ τὸ συμπέρασμα βγαίνει ἀπὸ ἕνα ἀπόρρητο τηλεγράφημα τῆς Μ.Ο.5. —τῆς συμμαχικῆς δηλαδὴ ὑπηρεσίας ποὺ δροῦσε τότε στὴν Ἀθήνα— πρὸς τὸ συμμαχικὸ στρατηγεῖο τῆς Μ. Ἀνατολῆς.

Τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ καταλήγει ὡς ἑξῆς: «Ἄντονυ ἔφθασε ἐγκαίρως. Διεύθυνσις κατοικίας Διγενῆ Ἀκρίτα 15. Βίργκο ἐπέτυχε ἀποσπάση σχεδιαγραμματα. Ἀναμένομεν ὁδηγίες». «Βίργκο» εἶναι τὸ ὑποκοριστικὸ τῆς Βιργινίας. Ἐπομένως, ἀφοῦ στὸ τηλεγράφημα ὑπῆρχε καὶ ἡ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ της, πρέπει νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἡ Βίργκο καὶ ἡ Δεμπονέρα, ἦταν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ὅσο γιὰ τὸν Ἄντονυ, ἂν εἶναι πραγματικὸ τὸ ὄνομα, ἴσως νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὸ Βρεταννὸ λοχαγὸ Ἄντονυ Ἄτκινσον, ποὺ ἡ μητέρα του ἦταν Ἑλληνίδα ἀπὸ τὴν Κρήτη.

Ὁ Ἄντονυ Ἄτκινσον, γνώριζε πολὺ καλὰ τὴ γλῶσσα μας. Κρύφτηκε στὴν Ἀττική, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς εἰσβολῆς τῶν Γερμανῶν μαζὶ μὲ τοὺς συνεργάτες του, τὸν Ἄγγλο ὑπολοχαγὸ Τζὼν Ἄτκινσον καὶ τὸν Νεοζηλανδὸ Τζέημς Στιούαρτ, ποὺ στὴν ἀρχὴ ἔμεναν στὸ σπίτι τῆς Μαρίας Βαλασάκη, στὴν περιφέρεια Χαλανδρίου καὶ ἀργότερα, στὴν ὁδὸν Ἀπόλλωνος 9, στὸ σπίτι τῆς καλλιτέχνιδος τοῦ χοροῦ κ. Πόπης Κάρλα.

Ἔτσι, ἡ Ἀττική, ἀπὸ τὶς ἀρχὲς ἀκόμη τῆς κατοχῆς, βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ μυστικὸ ἔλεγχο τῆς ὁμάδας τοῦ Ἄτκινσον, τοῦ ὁ ἀρχηγός της, μὲ τὸν ἀσύρματο ποὺ χειριζόταν ὁ ἡρωϊκὸς Ἕλληνας ἀσυρματιστὴς Σπυρᾶτος, μετέδιδε στὴ Μ. Ἀνατολή, ὅσες πληροφορίες κατώρθωνε νὰ συγκεντρώνη γιὰ τὶς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ. Μὲ τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ πρώτη ὁμάδα κατασκοπείας, συνεργάστηκαν οἱ Ἕλληνες Ἄγγελος Παπαδημητρίου — ἕνας ἐξαιρετικὰ τολμηρὸς πατριώτης — Θανάσης Ράπτης, Δημήτρης Βροντίσης, Χρῆστος Φίλης, Γιάννης Μανούσης καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀκόμη.

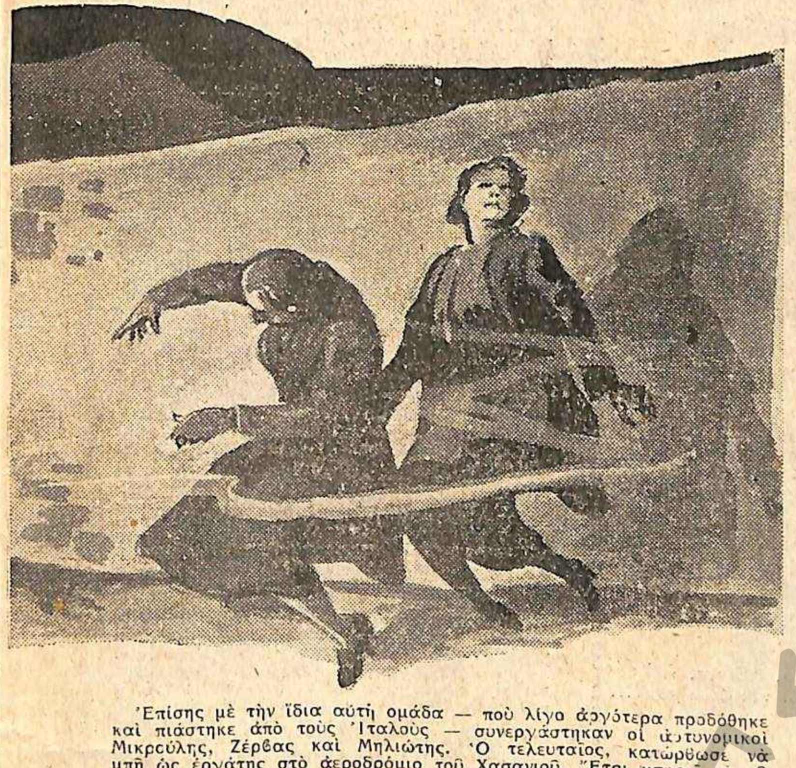

Ἐπίσης μὲ τὴν ἴδια αὐτὴ ὁμάδα — ποὺ λίγο ἀργότερα προδόθηκε καὶ πιάστηκε ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς — συνεργάστηκαν οἱ ἀστυνομικοὶ Μικρούλης, Ζέρβας καὶ Μηλιώτης. Ὁ τελευταῖος, κατώρθωσε νὰ μπῆ ὡς ἐργάτης στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Χασανιοῦ. Ἔτσι μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ὁ Μηλιώτης, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους, ἂν ὄχι ὁ πρῶτος σαμποτὲρ τῶν συμμάχων. Παράλληλα μὲ τὴ δουλειά του αὐτή, ὁ τολμηρὸς ἀστυνομικὸς ἐρχόταν σὲ καθημερινὴ σχεδὸν ἐπαφὴ μὲ τὸν Ἄντονυ Ἄτκινσον, καὶ τοῦ μετέδιδε κάθε πολύτιμη πληροφορία ποὺ ἔπεφτε στὴν ἀντίληψί του.

Ἀλλὰ ποιὰ σχέσι εἶχε μαζὶ μὲ ὅλους αὐτοὺς ἡ Βιργινία Δεμπονέρα; Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Μαρία Βαλασάκη, ἴσως νὰ μὴ γνώριζε κανέναν ἄλλο. Τὸ τελευταῖο ὅμως αὐτὸ μᾶς πείθει ὅτι ὁ Ἄντονυ τοῦ τηλεγραφήματος, εἶναι ὁ Ἄντονυ Ἄτκινσον, ἀφοῦ κρυβόταν στὸ σπίτι τῆς τελευταίας. Μὰ ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ Ἑλληνίδα, πιάστηκε τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1943 ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ χωρὶς πολλὲς διαδικασίες, τουφεκίστηκε στὸ προαύλιο τῶν φυλακῶν Ἀβέρωφ. Οἱ νεκροὶ δὲν μιλοῦν... Ἔτσι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μάθη σήμερα ποιὲς ἦταν οἱ σχέσεις τῶν δύο γυναικῶν.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς στὸ σπίτι τῆς Δεμπονέρα, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, συγκεντρώνονταν καὶ ἄλλα πολλὰ ἄτομα, ποὺ ἔρχονταν μυστηριωδῶς κι' ἔφευγαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἕνα ἀπὸ τὰ ἄτομα αὐτὰ ἦταν καὶ ὁ κομμωτὴς Νῖκος Μαρούλης, ποὺ μιὰ νύχτα ἔφερε μαζί του μιὰ νέα καὶ ὄμορφη κυρία.

—Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν προστατέψουμε, τῆς εἶπε. Εἶναι Ἑβραία ἀπὸ τὴ Φραγκφούρτη καὶ τὴν κυνηγοῦν οἱ Γερμανοί. Ἔχει δυὸ παιδάκια καὶ τὴ γρηὰ μητέρα της. Τὸν ἄντρα της τὸν ἔπιασε ἡ Γκεστάπο καὶ τὸν ἔστειλε σ' ἕνα στρατόπεδο τῆς Πολωνίας. Μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα γι' αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους;

—Μποροῦμε! ἀποκρίθηκε ἡ Δεμπονέρα. Θὰ τοὺς κρατήσω ἐδῶ προσωρινὰ καὶ ἀργότερα θὰ τοὺς στείλω σὲ κάποια φίλη μου στὸ Παγκράτι. Ἐκεῖ θὰ μείνουν ὅσον καιρὸ θέλουν..

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἡ Ἑβραία μὲ τὰ παιδιά της καὶ τὴ μητέρα της ἔμειναν στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Διγ. Ἀκρίτα, περισσότερο ἀπὸ δύο μῆνες. Οἱ Γερμανοὶ ποὺ μπαινόβγαιναν ἐκεῖ δὲν μποροῦσαν ἀσφαλῶς νὰ φανταστοῦν ὅτι ζοῦσαν κοντὰ μὲ ἀνθρώπους «κατωτέρας φυλῆς», ὅπως θεωροῦσαν τοὺς Ἑβραίους. Ὡστόσο κάποιο βράδυ ξέφυγε ἕνα ἀπὸ τὰ δύο παιδιὰ τὴν προσοχὴ τῆς μητέρας του καὶ παρουσιάστηκε μπροστὰ σ' ἕναν ἀξιωματικό.

Τὸ πῆρε ἐκεῖνος μὲ συμπάθεια στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά. Ὕστερα τὸ ρώτησε:

—Πῶς σὲ λένε, μικρούλη μου;

—Χαΐμ! ἀπάντησε ἀνίδεα τὸ παιδὶ ποὺ μιλοῦσε τὰ γερμανικά.

Ὁ Γερμανὸς ἔγινε κατακόκκινος κι' ἄρχισε νὰ τρέμη. Τὰ μάτια του πέταξαν φλόγες. Γύρισε καὶ κύτταξε τὴ Δεμπονέρα ποὺ στεκόταν παράμερα καὶ προσποιεῖτο πὼς φυλλομετροῦσε ἕνα βιβλίο.

—Πῶς βρέθηκε τὸ παιδὶ αὐτὸ στὸ σπίτι σας; φώναξε μὲ φανερὸ μῖσος στὴ φωνή του.

—Γιατί; Τί ἔκανε ὁ μικρός; ρώτησε ἐκείνη δῆθεν ξαφνιασμένη.

—Τίποτα. Μὰ εἶναι Ἑβραιόπουλο!

Ἡ Δεμπονέρα ξέσπασε σὲ δυνατὰ γέλια.

—Ἂν σᾶς ἄκουγε, ἀσφαλῶς θὰ σᾶς σκότωνε ὁ ταγματάρχης φὸν Μπάρτζ, τοῦ εἶπε. Τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶναι γυιός του. Ἦρθε σήμερα τὸ πρωῒ κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴ Δρέσδη γιὰ νὰ δῆ τὸν πατέρα του. Μὰ ὅπως θὰ μάθατε ἀσφαλῶς, ὁ φὸν Μπάρτζ ἔφυγε χτὲς γιὰ τὸ Ἀνατολικὸ μέτωπο. Ἔτσι τὸ παιδὶ αὐτὸ τὸ φιλοξενῶ ἐγώ..

Ὁ ἀξιωματικὸς ζήτησε πολλὲς φορὲς συγγνώμη, ἂν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη πῶς ἦταν δυνατόν, παιδὶ Γερμανοῦ νὰ ἔχη ἑβραΐκο ὄνομα. Ἡ Δεμπονέρα εἶχε παίξει θαυμάσια τὸ ρόλο της. Ὁ κίνδυνος ὅμως ν' ἀποκαλυφθῆ ἡ ἀνθρωπιστική της αὐτὴ ἀπάτη, ἦταν μεγάλος. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε, ἀμέσως τὴν ἐπομένη τὸ πρωΐ, νὰ στείλη τοὺς φιλοξενουμένους της στὴ φίλη της στὸ Παγκράτι. Ὁ ἀξιωματικὸς θὰ ἐξέταζε ἀσφαλῶς νὰ μάθη, ἂν ὁ μικρὸς Χαΐμ ἦταν πράγματι γυιὸς τοῦ φὸν Μπάρτζ. Μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ δικαιολογηθῆ τότε;

Ἡ Δεμπονέρα δὲν ἔχασε καιρό. Πῆρε ἀμέσως ἕναν ἀριθμὸ τηλεφώνου καὶ ζήτησε κάποιον Κώστα Παπασταύρου. Μόλις ἐκεῖνος ἦρθε στὸ ἀκουστικό, τοῦ ἐξήγησε τί ἀκριβῶς τῆς συνέβη.

—Εἶναι ἀνάγκη νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ μέση, συμπλήρωσε στὸ τέλος. Τὸ μικρὸ αὐτὸ περιστατικό, μπορεῖ νὰ στοιχίση σὲ ὅλους μας ἀκριβά...

Τὰ λόγια της ἔμοιαζαν μὲ διαταγή. Ἡ Δεμπονέρα ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο κι' ἔμεινε πολλὴ ὥρα σκεφτική. Θ' ἀνησυχοῦσε ἀσφαλῶς φοβερά. Μὰ ὅταν ἔφτασε τὸ βράδυ καὶ ὁ ἀξιωματικὸς δὲν φάνηκε στὴ συνηθισμένη του ὥρα, ἄρχισε νὰ ἡσυχάζη. Ξαναβρῆκε τὸ θάρρος της καὶ τὸ χαμόγελό της. Ὅταν γύρισε ὁ ἄντρας της ἀπὸ τὴ δουλειά του, τὴ βρῆκε καθισμένη νὰ διαβάζη ἕνα γερμανικὸ βιβλίο. Κάθισε δίπλα της, μίλησαν κάτι σὲ χαμηλὸ τόνο οἱ δυό τους καὶ στὸ τέλος ἔβγαλε ἐκεῖνος ἕνα χαρτάκι ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τῆς τὸ ἔδωσε.

Ἡ Δεμπονέρα τὸ ξεδίπλωσε καὶ τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά. Ἀμέσως σχεδόν, τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε ὁλόκληρο.

—Δόξα σοι ὁ Θεός! ψιθύρισε χαρούμενη. Ποιὸς σοῦ ἔφερε τὸ σημείωμα αὐτό;

—Ὁ Ἀναστάσης Σκάλκος, ἀπάντησε ὁ Γεράσιμος Δεμπονέρας. Ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε στὰ Χρωματουργεῖα, στὸ γραφεῖο μου. Εἶναι μόλις δύο μέρες ποὺ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο...

Ὁ ἐπισμηνίας Σκάλκος, ἦταν ἀρχηγὸς μιᾶς ὁμάδος διαφυγῆς τῆς «Ἄντβανς Φὸρς 133». Κατοικοῦσε στὴν ὁδὸ Τζαβέλλα 16 κι' ἦταν βέβαιο πὼς εἶχε ἐπαφὴ μὲ τὴ Βιργινία Δεμπονέρα. Ὁ Σκάλκος πηγαινοερχόταν ἀπὸ τὴ Μ. Ἀνατολή, μεταφέροντας μαχητὲς καὶ πληροφορίες στὴν ἐλεύθερη ἀφρικανικὴ γῆ. Γενικὸς ἀρχηγὸς τῶν ἀποστολῶν αὐτῶν ἦταν ὁ τολμηρὸς Ἕλληνας ὑποπλοίαρχος Ζαχαρίας Ἰωαννίδης, ποὺ σύχναζε τότε στὸ κέντρο «Λούκουλος» τῆς πλατείας Κάνιγγος. Ἐκεῖ μέσα καταστρώνονταν τὰ πιὸ ἀπίθανα σχέδια τῶν συμμαχικῶν πρακτόρων καὶ οἱ πιὸ τολμηρὲς ἐπιχειρήσεις. Καὶ στὸ «Λούκουλο» πήγαινε πολὺ συχνὰ ἡ Βιργινία Δεμπονέρα, ὅπου ἐρχόταν σ' ἐπαφὴ μ' ἕνα σωρὸ μυστηριώδη πρόσωπα. Τί ἔφτιαχνε μαζί τους καὶ σὲ τί ἀπέβλεπαν οἱ ἐπαφὲς αὐτές; Ἄγνωστο.

Τὴν ἑπομένη τὸ μεσημέρι, ἡ Δεμπονέρα ξαναπῆγε στὸ κέντρο αὐτὸ καὶ περίμενε νὰ ἐμφανισθῆ ὁ Σκάλκος. Μόλις τὸν εἶδε, τοῦ ἔκανε νόημα νὰ καθήση κοντά της. Ὁ Ἕλληνας ἀεροπόρος, τῆς χαμογέλασε καὶ πῆρε τὰ χέρια της στὰ δικά του.

—Ὅλα πῆγαν καλά, τῆς εἶπε χαμηλόφωνα. Οἱ Ἄγγλοι ἔφτασαν μιὰ χαρὰ στὸν προορισμό τους. Τὸ ταξίδι ἦταν δύσκολο, μὰ ἱκανοποιηθήκαμε μὲ τὸ παραπάνω στὴ Σμύρνη...

—Ἦταν κι' ἄλλοι Ἄγγλοι ἐκεῖ;

—Πολλοί. Ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, θἄχουν φτάσει πιὰ στὴ Μ. Ἀνατολή. Ἔχεις τίποτ' ἄλλο ὑπ' ὄψι, Βιργινία; τὴ ρώτησε στὸ τέλος ὁ Σκάλκος.

—Πρὸς τὸ παρὸν τίποτα, Ἀναστάση, ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Ἀλλὰ διαισθάνομαι κάποιο κίνδυνο νὰ πλησιάζη. Πάντως, ἂν μοῦ συμβῆ τίποτε, θὰ σὲ εἰδοποιήσω ἐγκαίρως.

Ἔπειτα χωρίστηκαν. Λίγες μέρες ἀργότερα, ἡ Δεμπονέρα πληροφορήθηκε ὅτι ὁ Σκάλκος ἀρρώστησε ξαφνικὰ καὶ ὅτι τὸν εἶχαν μεταφέρει στὴν κλινικὴ τοῦ Σμπαρούνη. Εἶχε πάθει ἄνθρακα στὸ ἐπάνω του χεῖλος κι' ἔπρεπε νὰ ἐγχειριστῆ. Κανεὶς δὲν ἔμαθε ἂν τὸν ἐπισκέφθηκε στὴν κλινικὴ ἡ γυναῖκα. Τὸ γεγονὸς εἶναι, ὅτι λίγες μέρες ἀργότερα, πῆγε ἡ Γκεστάπο καὶ τὸν συνέλαβε μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἔκανε κατασκοπεία ὑπὲρ τῶν συμμάχων. Ὁ Σκάλκος βασανίστηκε ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς μὲ τὸν πιὸ ἀπάνθρωπο τρόπο, γιὰ νὰ μαρτυρήση τοὺς συνεργάτες του. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ τοῦ ἀποσπάσουν τὴν παραμικρὴ λέξι. Στὸ τέλος τὸν δίκασαν καὶ τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο.

Τὰ πληροφορήθηκε ὅλ' αὐτὰ ἡ Δεμπονέρα κι' ἄρχισε παρασκηνιακὰ τὶς ἐνέργειές της γιὰ νὰ τὸν γλυτώση. Τὶς μέρες ἐκεῖνες οἱ Γερμανοὶ μπαινόβγαιναν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ στὸ σπίτι της. Καὶ ἡ γειτονιὰ ποὺ ἔβλεπε τὴν κίνησι αὐτή, τῆς εἶχε κολλήσει τὴ «ρετσινιὰ» τῆς προδότισσας. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι κρίνουν συνήθως ἐπιπόλαια. Κανείς, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δὲν καθόταν νὰ ἐξετάση τὴν πραγματικότητα. Ἡ παραμικρὴ ἐπαφὴ μὲ τοὺς Γερμανοὺς ἔφτανε νὰ σὲ βλέπη ὁ κόσμος μὲ μισὸ μάτι. Κι' ὡστόσο, χωρὶς αὐτὲς τὶς ἐπαφές, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ πετύχουν τὰ θαύματα ποὺ εἶχαν πετύχει ὡς τότε οἱ μυστικὲς ὀργανώσεις, ὄχι μόνο στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ στὶς ὑπόλοιπες κατεχόμενες χῶρες τῆς Εὐρώπης.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ περίπτωσι τῆς Βιργινίας Δεμπονέρα, ἀποτελοῦσε κάτι τὸ ξεχωριστό. Ἔκλεινε μέσα της πολὺ μυστήριο. Κι' ἦταν πράγματι μυστήριο τὸ πῶς κατώρθωνε νὰ ἑλίσσεται ἀνάμεσα στοὺς ἐχθροὺς καὶ στοὺς συμμάχους, μὲ τὴν ἴδια εὐκολία. Μήπως δούλευε μὲ εἰλικρίνεια καὶ γιὰ τὶς δύο παρατάξεις; Ἢ εἶχε γεννηθῆ μὲ ἰδιαίτερο ταλέντο κατασκόπου; Τὸ τελευταῖο αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πιὸ βέβαιο. Διάφορα πρόσωπα ποὺ ρωτηθήκανε μετὰ τὴν κατοχή, βεβαίωσαν πὼς ἡ Δεμπονέρα ὑπῆρξε μεγάλη πατριώτισσα ἂν καὶ κανεὶς δὲν εἶχε νὰ πῆ τίποτε τὸ συγκεκριμένο. Μὰ κι' οὔτε ἕνας δὲν ἀνέφερε κάτι εἰς βάρος της.

Ἀλλὰ γιατὶ ἀποσιωπήθηκε ἡ δρᾶσι της ἀπὸ τὶς συμμαχικὲς ὑπη-

(Ἡ συνέχεια ὄπισθεν)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

ρεσίες, ὅποια κι' ἂν ἦταν αὐτή; Ὅλοι τὴν ἀγνόησαν, παρ' ὅλο ποὺ εἶναι ἀποδεδειγμένο ὅτι ἐργάστηκε συστηματικὰ γιὰ τὴν κοινὴ ὑπόθεσι τῆς ἀπελευθερώσεως. Μόνο ἕνας, ὁ Βρεταννὸς λοχαγὸς Πάτρικ Ντίξον, ἔστειλε κάποτε ἕνα γράμμα σὲ φίλο του στὴν Ἀθήνα, ποὺ ἔλεγε ὅτι ἡ Δεμπονέρα τὸν εἶχε βοηθήσει πολὺ στὴ διαφυγή του ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὸ 1943. Εἶνε μιὰ θετικὴ ἀπόδειξι κι' αὐτὸ γιὰ τὸν τίμιο ἀγῶνα της.

Ὡστόσο οἱ προσπάθειές της νὰ σώση τὸν Ἀναστάση Σκάλκο ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα, δὲν κατέληξαν σὲ τίποτα. Ὁ ἡρωϊκὸς ἀεροπόρος, κλεισμένος στὶς φυλακὲς Ἀβέρωφ, περίμενε καρτερικὰ τὸ θάνατό του. Στὰ μέσα Αὐγούστου 1944, σημειώθηκε κι' ἕνα ἄλλο παράξενο περιστατικό: Ὁ Νίκος Μαρούλης —τὸ παλληκάρι δηλαδὴ ποὺ εἶχε φέρει τοὺς Ἑβραίους στὸ σπίτι της— ἐξαφανίστηκε! Μάταια οἱ δικοί του ἔψαχναν νὰ τὸν βροῦν. Τελικὰ ἔγινε γνωστὸ πὼς τὸν συνέλαβε ἡ Γκεστάπο καὶ τὸν ἔστειλε στὰ κάτεργα τῆς Γερμανίας. Οἱ φῆμες ὀργίαζαν γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Δεμπονέρα. Κάθε ἄτομο ποὺ ἐρχόταν σ' ἐπαφὴ μαζί της, ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴν πέση στὴν «τσιμπίδα» τῶν Γερμανῶν. Καὶ τὰ συμπεράσματα ποὺ ἔβγαζαν οἱ ἀνίδεοι ἦταν πὼς τοὺς πρόδινε αὐτή.

Εἴπαμε ὅμως πὼς οἱ ἄνθρωποι κρίνουν ἀπὸ τὰ φαινόμενα καὶ δὲν προσπαθοῦν νὰ μποῦν στὸ βάθος τῆς οὐσίας. Ἀλλὰ στὸ σημεῖο αὐτὸ ἦταν φυσικὸ νὰ κρίνωνται ἔτσι τὰ πράγματα. Ὅλα στρέφονταν ἐναντίον της. Στὸ μεταξὺ οἱ Γερμανοὶ ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζωνται. Ἡ ἀπελευθέρωσι πλησίαζε.

Οἱ ἐπιθέσεις ἐναντίον τους στὶς συνοικίες, εἶχαν ἀρχίσει συστηματικὲς κι' ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα. Οἱ Γερμανοί, στὶς 3 Σεπτεμβρίου τοῦ 1944, ἀναγκάστηκαν νὰ ρίξουν ἀπὸ ἀεροπλάνα μιὰ ἔντυπη εἰδοποίησι, ποὺ ἔλεγε: «Ἡμέρα καὶ νύχτα λαμβάνουν χώραν δολοφονίαι, ἀνταλλαγαὶ πυροβολισμῶν, ληστρικαὶ ἐπιθέσεις, λεηλασίαι καὶ πράξεις σαμποτάζ. Ὁ Γερμανικὸς στρατὸς ἀπεφάσισεν ὅπως ἀμέσως καὶ μὲ ὅλα τὰ εἰς τὴν διάθεσίν του μέσα παρέμβη μὲ δριμύτητα. Τὸ ἀθῶον αἷμα τὸ ὁποῖον θὰ ρεύση κατὰ τὴν διάρκειαν τοιούτων ἐνεργειῶν, θὰ βαρύνη ἀποκλειστικῶς τοὺς ὑποκινητὰς τῶν ταραχῶν». Λόγια ἐπιπόλαια στρατοῦ ποὺ εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμία του.

Στὶς 8 Σεπτεμβρίου, ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα, ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο στάθμευσε μπρὸς στὸ σπίτι τῆς Δεμπονέρα. Ἀλλὰ τὸ ζεῦγος μόλις εἶχε βγῆ. Μαζί τους ἦταν κι' ἡ Εὐθυμία Γανιάρη, σύζυγος τοῦ γνωστοῦ ἐκδότη καὶ λογοτέχνη Γανιάρη καὶ φίλη στενὴ τῆς Δεμπονέρα. Οἱ Γερμανοὶ ἔφυγαν ἀμέσως. Κι' οἱ γείτονες ποὺ τοὺς εἶδαν κούνησαν πάλι τὸ κεφάλι τους.

— Ψάχνουν νὰ βροῦν τὴ χαφιέδισσά τους, εἶπαν. Σὲ λίγες μέρες ὅμως θὰ εἴμαστε ἐλεύθεροι. Καὶ τότε θὰ τὰ πληρώση ὅλα μαζεμένα!...

Τὸ αὐτοκίνητο μὲ τοὺς Γερμανοὺς ἔτρεχε στὴν ὁδὸ Κηφισιᾶς. Ξαφνικὰ σταμάτησε ἀπότομα μπρὸς σὲ τρεῖς ἀνθρώπους. Ἦταν ἡ Βιργινία κι' ὁ Γεράσιμος Δεμπονέρας, μαζὶ μὲ τὴν Εὐθυμία Γανιάρη, ποὺ προχωροῦσαν βιαστικά. Ἡ ὥρα τῆς κυκλοφορίας τῶν πολιτῶν κόντευε νὰ τελειώση. Ὡστόσο ἡ Δεμπονέρα, μόλις εἶδε τὸ αὐτοκίνητο μὲ τοὺς Γερμανούς, ἔσφιξε τὸ μπράτσο τοῦ συζύγου της μὲ κάποια ἀνησυχία. Ἀλλ' ἕνας Γερμανὸς ποὺ πήδησε ἔξω, τοὺς εἶπε μὲ πολὺ εὐγένεια:

— Μόλις ἐπιστρέφουμε ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς δῆ ὁ «Χὲρ κομαντὰν» γιὰ κάποια πολὺ σοβαρὴ ὑπόθεσι, κυρία Δεμπονέρα. Ἐλᾶτε καὶ οἱ τρεῖς μαζί μας...

Θέλοντας καὶ μὴ ὑπάκουσαν ἐκεῖνοι. Μπῆκαν στ' αὐτοκίνητο, ποὺ ξεκίνησε ὁλοταχῶς πρὸς τοὺς Ἀμπελοκήπους. Τὸ αὐτοκίνητο ἔφτασε πίσω ἀπὸ τὸ Γηροκομεῖο — στὸ γήπεδο τῆς ΠΑΟ — καὶ σταμάτησε. Κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἕνα καμιόνι μὲ καμμιὰ δεκαριὰ Γερμανοὺς μέσα. Οἱ ἄλλοι πλησίασαν ἀμέσως κοντά τους καὶ διέταξαν τοὺς Ἕλληνες νὰ βγοῦν ἔξω. Χωρὶς νὰ τοὺς δώσουν καμμιὰ ἐξήγησι, τοὺς ἔστησαν καὶ τοὺς τρεῖς σ' ἕναν τοῖχο καὶ τοὺς ἐξετέλεσαν μὲ αὐτόματο. Λίγα λεπτὰ πρὶν τὴν ἐκτέλεσι, ἡ Δεμπονέρα καὶ ἡ Γανιάρη —ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ Ἑλληνίδα, ποὺ πλήρωσε μὲ τὴ ζωή της χωρὶς νὰ ἔχη ἀσφαλῶς καμμιὰ σχέσι μὲ ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι— στάθηκαν μπρὸς στὸ ἀπόσπασμα μὲ ὑψωμένο τὸ μέτωπο.

Ἀλλὰ οἱ Γερμανοὶ δὲν περιωρίστηκαν μονάχα στὴν ἐκτέλεσι. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι πῆγαν στὸ σπίτι τῶν Δεμπονέρα κι' ἀφοῦ ἔκαναν συστηματικὴ ἔρευνα παντοῦ, τὸ λεηλάτησαν στὴν κυριολεξία κι' ἔφυγαν.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος μιᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ παράξενες, ἀλλὰ καὶ τὶς πιὸ δραματικὲς ὑποθέσεις τῆς Κατοχῆς. Ἡ Βιργινία Δεμπονέρα θὰ μείνη στὴν ἱστορία, ἕνα μεγάλο αἴνιγμα.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

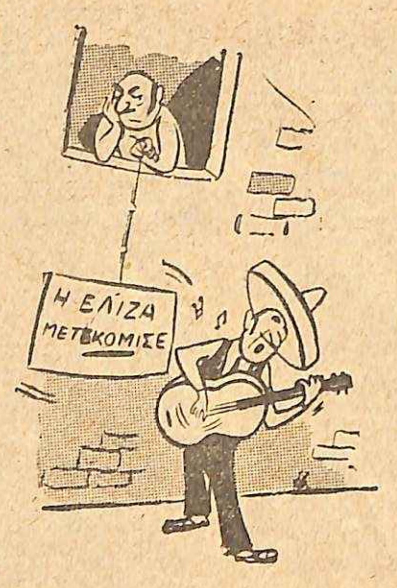

Ἄδικος κόπος...

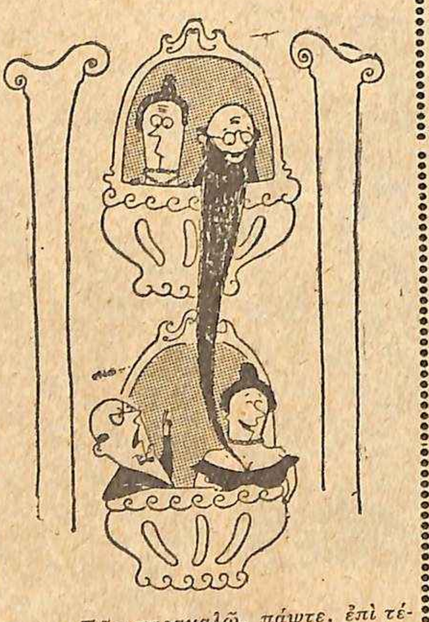

— Σᾶς παρακαλῶ, πάψτε, ἐπὶ τέλους, νὰ γαργαλᾶτε τὴ γυναῖκα μου!...

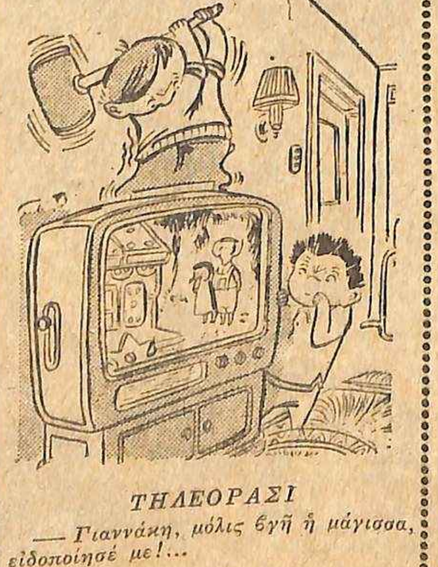

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ

— Γιαννάκη, μόλις βγῆ ἡ μάγισσα, εἰδοποίησέ με!...

ΤΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΤΙΚΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἀνδρέαν Κατσῆν, Πειραιᾶ: Τὴ βιογραφία τοῦ Φ. Κ. σᾶς τὴ στέλνω ταχυδρομικῶς. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστῶ. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς κ. κ. Νικ. Δεμέστιχαν, Δημ. Σισιλιάνον, Ἰωάννη Κοντρικᾶν, Ἁγνὸν Λέριον, Κων. Ζαμάνον, Λεονάρδαν Βίταλ, Σ. Παπαστάμον, Γεώργιον Καστρινάκην καὶ Γρηγ. Ἀντωνόπουλον, Μυτιλήνη: Μοῦ ἔστειλε τρεῖς, ἀλλὰ καμμιὰ δὲν ἦταν δική του. Ἀπόστολον Σαραντάκη, Μανώλη Φρινιωτάκην καὶ Γιάννη Σκορδύλην, Χανιά, Κρήτη: Γιὰ τὸ ἡρωϊκὸ νησί σας ἔγραψα πολλὲς φορές. Ἡ «Βασιλικὴ περιπέτεια» ἦταν ἕνα μικρὸ ἐπεισόδιο μόνο, ἀπὸ τὴ δραματικὴ αὐτὴ πορεία. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεχιστοῦν. Τὸ βιβλίο μου πουλιέται παντοῦ. Κων. Βιδάλην, Σμηναγόν, Θεσ)νίκη: Σᾶς σφίγγω τὸ χέρι καὶ περιμένω νὰ κατεβῆτε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ τὰ ποῦμε ἀπὸ κοντά. Νικ. Ἀναστασιάδην, ἱερέαν, Μ. Α. Ὄρους: Εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ ἔγινα ἡ αἰτία ν' ἀνακαλύψετε τὰ ἴχνη τοῦ συγγενῆ σας. Βεβαίως θὰ ἤθελα νὰ μοῦ γράψη καὶ ἐκεῖνος. Ἰωάννην Χαραλαμπόπουλον, Δ. Ἀποστολίδην, Γεώργιον Σάμιον, Γεώργιον Παπαδόπουλον, Μηνᾶν Ἀμανάτην, Κ. Λιόσην, Σ. Μυγδαλᾶν, Ἀριστ. Πομόνην, Κυριάκον Λιαροῦτσον, Γ. Γεωργουλόπουλον, Θωμᾶ Νικολετόπουλον, Σοφ. Ἀμπατζίδην, Νικόλαον Σαμουράκην, Χρῆστον Κατσαρόν, Βασ, Βασιλειάδην, Μιχάλη Λεοντόπουλον, Π. Σμυρλῆν καὶ Α. Ἀστερίου, Λ. Μ.Β.Σ.Τ. 914: Εὐχαριστῶ θερμά. Εὐάγγελον Εὐαγγελίδην, Ἐνταῦθα: Μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία θὰ σᾶς στείλω. Ἡ διεύθυνσι τοῦ φίλου σας εἶναι Μουσῶν 36, Ἐνταῦθα. Χ.Χ.Χ. Π. Φάληρον: Λυποῦμαι. Ι. Πανουράκην, Ἡράκλειον-Κρήτης: Εὐχαριστῶ Χρῆστον Μουτάφην, Σῦρον: Τὰ τραγούδια σας γιὰ τοὺς ἐθνικοὺς ἥρωες τῆς κατοχῆς ἀρκετὰ καλά, μὰ ὁ «Θησαυρὸς» ἔχει ὡς ἀρχὴ νὰ μὴ δημοσιεύη συνεργασία ἀναγνωστῶν. Κρατῶ τὰ χειρόγραφα στὴ διάθεσί σας. Ἰωάννην Π. Νικολούλην, Θεσ)νίκη: Δὲν ἔλαβα κανένα τέτοιο γράμμα καὶ τὰ παράπονά σας εἶναι ἀδικαιολόγητα. Ἑλένη Παπαγεωργίου, Ναύπακτον: Ἔχω ἀφιερώσει πολλὰ κεφάλαια γιὰ τὶς Ἑλληνίδες ποὺ πολέμησαν στὴν κατοχή. Καὶ θὰ ξαναγράψω. Μάριον Τοτόμην, Ν. Φάληρον: Ἴσως νὰ ἔχετε δίκηο. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἀπολύτως τίποτε. Ν' ἀπευθυνθῆτε στὸ Γ.Ε.Σ. Θεόδωρον Κυριακόπουλον, Μαζέϊκα: Κάποτε θὰ συμφωνήσετε μαζί μου. Πρὸς τὸ παρὸν εἶναι νωρὶς ἀκόμη, γιατὶ εἶσαστε μαθητής. Ἐμμ. Πατσουρίδην, Καβάλλα: Μακάρι νὰ μποροῦσα. Τότε θὰ εὐχαριστοῦσα πάρα πολὺ κόσμο καὶ θὰ τὸν ἔπαιρνα μὲ τὸ μέρος μου. Μικὲν Γοργυρόπουλον, Γύθειον: Διάβασα μὲ πολλὴ προσοχὴ τὸ γράμμα σας. Συμφωνῶ μὲ τὶς ἰδέες σας. Νὰ μοῦ ξαναγράψετε. Βλαδίμηρον, Ἐνταῦθα: Πῶς μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικά, ὅταν ἀκόμη ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἄνθρωποι ποὺ μὲ ἀπειλοῦν γι' αὐτὰ ποὺ γράφω; Μ. Μαυράκην, Ὠρωπόν: Ὁ Τσάρλς Ρόμπισον δὲν ἦταν Ἄγγλος, ἀλλὰ Νορβηγός. Τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Κὰρλ Μάουσμπεργκ καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴ Χριστιάνια. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Παιδ. τοῦ πολέμου 1940—1944, Ἐνταῦθα: Καταλαβαίνω τὴν πίκρα σου, μικρέ μου φίλε! Ἀλλὰ καλύτερα ἔτσι. Τὸ γράμμα σου, οἱ στίχοι σου καὶ τὸ πεζό σου, δείχνουν ὅτι πολὺ γρήγορα θ' ἀναδειχθῆς. Ὁ πόνος σου θὰ γίνη πηγὴ ἐμπνεύσεως. Νὰ μοῦ ξαναγράψης. Ἀλέξανδρον Παπαφίλην, Λάρισα: Μόνον ἡ ΕΣΠΟ καὶ μερικὰ παρακλάδια της, ἦσαν προδοτικὲς ὀργανώσεις. Ὅλες οἱ ἄλλες, λίγο ἢ πολύ, πρόσφεραν πολλὰ στὸ μυστικὸ ἀγῶνα. Ἡ ΠΑΟ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς καλὲς ὀργανώσεις τῆς κατοχῆς. Ι. Κάτρην, Ἐνταῦθα: Εὐχαρίστως ν' ἀνταλλάξουμε τὰ...προϊόντα μας. Ἕνα βιβλίο γιὰ κάθε φωτογραφία. Περᾶστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νὰ σᾶς τὰ δώσω. Ἰωάννην Πουλακάκην, Τρίκκαλα: Παρ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι ποὺ ὑπάρχει, δὲν θὰ σᾶς εὐχαριστήσω πρὸς τὸ παρόν. Λυποῦμαι. Ἐσεῖς ξέρετε καλύτερα ἀπὸ μένα τὸ λόγο. Νικόλαον Ζωγράφον, Κύμη: Βεβαίως. Ὅλ' αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔγιναν στὸ διάστημα τῆς κατοχῆς στὴ μικρή σας πατρίδα. Δὲν βρέθηκε κανεὶς νὰ σᾶς τὰ ἀφηγηθῆ ἀφοῦ ἐσεῖς λείπατε; Αἰκατερίνην Μοσχονησιώτη, Ν. Σμύρνη: Νὰ μὴν ἀμφιβάλλετε. Ἡ γειτονική σας οἰκογένεια ὑπῆρξε τίμια καὶ ὑποδειγματικὴ στὴν κατοχή. Τί σημασία ἔχει ὁ συγγενής τους; Ἀλέκτορα καὶ Μ. Κυπραῖον, Τρίπολιν: Ἀνοησίες μοῦ γράφετε καὶ οἱ δυό: Ἐκτὸς ἂν εἴσαστε... ὑπνοβάτες! Στέφανον Ταμπακόπουλον, Κων)πολιν: Ἡ ὀργάνωσι αὐτὴ ὑπῆρχε κι' ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες τῆς κατοχῆς. Ὁ ἀδελφός σας δὲν ἐκτελέσθηκε ἀπὸ τοὺς Ἰταλούς, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς στὶς 22)3)44 στὴν Καισαριανή. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια, εὐχαριστῶ. Κ. Σ., Θήβας: Τὸ βιβλίο μου «Ἕλληνες κατάσκοποι στὴν Ἑλλάδα» κυκλοφορεῖ παντοῦ.

Γ. Β. Ι.

Νηστεῖες καὶ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

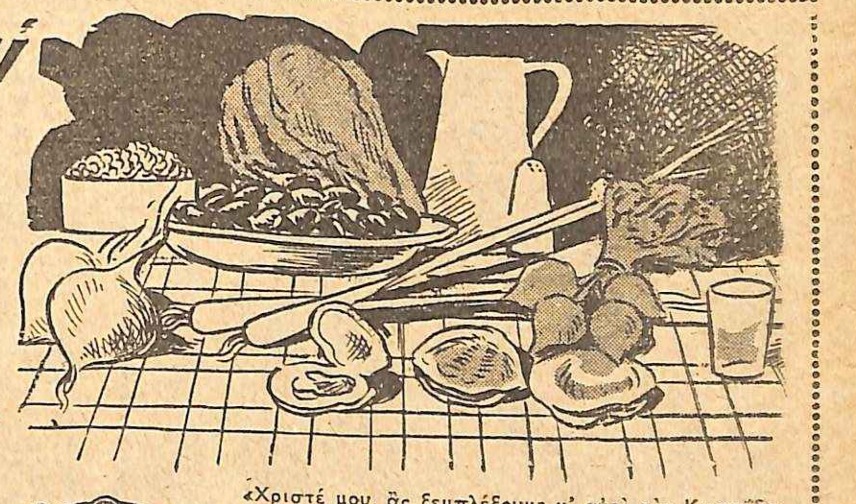

Ὅσο οἱ μέρες προχωροῦν
ἐκεῖνοι ποὺ στὸν Ὕψιστο ἀληθινὰ πιστεύουν
ἀλλοιῶς νὰ κάνουν δὲν μποροῦν
κι' εὐλαβικὰ προσεύχονται, χριστιανικὰ νηστεύουν.

★

Κι' οἱ εὐλαβεῖς οἱ Χριστιανοὶ
—παράξενο μὴ σᾶς φανῆ—
εἶναι οἱ περισσότεροι — κι' ἂς λείψουνε τ' ἀστεῖα.
Γι' αὐτὸ τὸ λόγο θέριεψε καὶ φούντωσε ἡ νηστεία
καί, ὡς ἐκ τούτου, κατ' αὐτὰς
οἱ πάντες μετεβλήθησαν σχεδὸν σὲ νηστευτάς

★

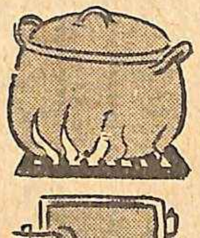

Νηστεύουνε οἱ ἄνθρωποι μὲ πίστι καὶ μὲ ζῆλον
καί, λόγω σκέψεως σωστῆς,
μεσούσης τῆς Σαρακοστῆς.
μιμοῦνται τὸ παράδειγμα χιλιάδων... ὑπαλλήλων,
πού, ὅπως ὅλοι ξέρετε, μετ' εὐλαβείας πλείστης
γεννιοῦνται καὶ πεθαίνουνε... νηστεύοντες καὶ νήστεις!

★

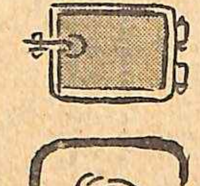

Μὰ εἶν' ἀναμφισβήτητο — ἂς ποῦμε τὴν ἀλήθεια —
πὼς ἡ νηστεία ἔγινε στὸν τόπο μας συνήθεια
καὶ στὴν παράδοσι πιστοί,
ὅλοι, μικροὶ μεγάλοι,
καὶ... Πάσχα καὶ Σαρακοστὴ
νηστεία ἐφαρμόζουμε, νηστεία θαυμαστὴ
καὶ κρέας ὁπωσδήποτε δὲν μπαίνει στὸ τσουκάλι.

★

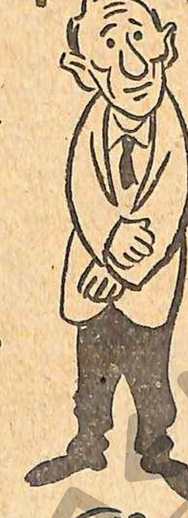

Φανατικὰ κι' ἐπίμονα νηστεύουν ὅλες κι' ὅλοι
κι' ὑμνεῖται καὶ δοξάζεται ἀγρίως τὸ φασόλι
πού, ἄνευ ἀντιρρήσεως κι' ἄνευ ἀμφιβολίας,
ἀκρίβηνε κι' ἐγίνηκε εἶδος πολυτελείας!

★

Μ' ἂς προστεθῆ ἀναγνῶσται μου, κι' αὐτὸ ἐν κατακλεῖδι:
γνωρίζουν μιᾶς ἀτέρμονης νηστείας τὰς τιμὰς
καὶ ὅλα τὰ... νηστίσιμα τῶν φαγωσίμων εἴδη,
ὅπως τὸ μπρίκ, ὁ ταραμᾶς,
γαρίδες κι' αὐγοτάραχα, καβούρια καὶ χαβιάρια.
Γιὰ δαῦτα τὴ Σαρακοστὴ
πάντοτε θὰ ἐφαρμοστῆ
τὸ «φᾶτε, μάτια, ψάρια»!

★

Τὶς προσευχὲς δὲν πρόκειται, βεβαίως, ν' ἀγνοήσω
διότι, ὡς εὐνόητον, κι' αὐτὲς δὲν πᾶνε πίσω.
Ἡ προσευχὴ εἶναι ἄλλωστε ἀνάγκη τῶν ψυχῶν
ποὺ ἔτσι ἐξιλεώνονται.
Καὶ κάθε ὥρα, φίλοι μου, χιλιάδες προσευχῶν
στοὺς Οὐρανοὺς ὑψώνονται.

★

Στὴν προσευχὴ τὸ ρίχνουνε, τὸ λέω ὑπευθύνως,
ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄνθρωποι κι' ἐσὺ κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος.
Πρωΐ-πρωΐ, ξημέρωμα, συχνὰ καὶ τὸ βραδάκι
προσεύχεται ὁ πλούσιος, μὰ καὶ τὸ φτωχαδάκι.
Κι' ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος, ὅπως καθένας ξέρει,
προσεύχεται γιὰ κάτι τί
ποὺ ἀσφαλῶς, ἀγαπητοί,
τὸν ἄλλον δὲν... συμφέρει!
Ὁ ἕνας θέλει τὰ καλὰ τοῦ ἄλλου ν' ἀποκτήση
κι' ὁ ἄλλος θέλει προφανῶς
εἰς βάρος πάντα τοῦ «ἑνὸς»
ἀκόμα νὰ πλουτίση!

★

Προσεύχονται οἱ ἄνθρωποι κρυφὰ καὶ φανερὰ
κι' ἀκοῦστε τί προσεύχεται καθένας στὴ σειρά:
Πολλοὶ μισθοσυντήρητοι, χωρὶς καιρὸ νὰ χάνουν,
τὴν πάρα κάτω, κύριοι, τὴν προσευχὴ θὰ κάνουν:
«Θεέ μας, Παντοδύναμε, ποὺ ταπεινὰ Σ' ὑμνοῦμε,
ἐλέησέ μας, Ὕψιστε, γεμᾶτος οἰκτιρμὸν
καὶ βόηθά μας, Πανάγαθε, ν' ἀκούσουμε ὅσο ζοῦμε
τὸ... «ἄξιος ὁ μισθὸς ἡμῶν»!

★

Προσεύχεται κι' ἡ ἀγροτιὰ
γεμάτη θέρμη καὶ φωτιὰ
καὶ μουρμουρίζει εὐλαβικὰ μὲ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα:
«Χριστέ μου, ἂς ξεμπλέξουμε μ' αὐτὴ τὴν Κωπαΐδα,
γιατί, ἂν μᾶς τὴν σκάσουνε ἀπότομα κι' αἰφνίδια,
τότε θὰ τοὺς τσακίσουμε κι' ἐμεῖς τὰ... κω-παΐδια»!

★

Εὐλαβικά, ὅσο ποτέ,
καὶ κάποιο θῦμα τοῦ Ο.Τ.Ε.
λέει τὴν προσευχή του
κι' αὐτὰ τὰ λόγια βγαίνουνε μέσ' ἀπὸ τὴν ψυχή του:
«Στενάζω πάντα καὶ πονῶ
ὅταν... «τηλεπικοινωνῶ»
καὶ παίρνω, Παντοδύναμε, μιὰν ὄψι παλαβοῦ
ἀπὸ τὸ ἀσταμάτητο ἐκεῖνο «βοὺ-βοὺ-βοὺ»!
Ἀπάλλαξέ με, Ὕψιστε, ἀπ' τὸν ἐν λόγω θρῆνον
καὶ κάνε νὰ... βουΐζουνε τ' αὐτιὰ τῶν ὑπευθύνων»!

★

Ὅλοι σχεδὸν προσεύχονται, καθὼς καλὰ τὸ εἶδες
καὶ τοὺς μιμοῦνται παρευθὺς καὶ τόσες δεσποινίδες
γεμᾶτες «σὶκ» καὶ νοστιμιά,
μὲ πλούσια «ἐλέη»
ἀπ' τὶς ὁποῖες κάθε μιὰ
στὴν προσευχή της λέει:
«Ἀπάλυνέ μου, Παναγιά, τοὺς πόνους, τοὺς καϋμούς.
Προστάτευσέ με, πρὸ παντός, ἀπ' τοὺς... συνωστισμούς,
ὅπου συχνὰ καραδοκεῖ ἕνα παλιὸ συνάφι
καὶ τὰ παλτὰ τὰ... ἐκτελεῖ μ' ἕνα μικρὸ ξυράφι.
Τέτοιο καζίκι ἀσφαλῶς ποτὲ δὲν θὰ τ' ἀντέξω.
Βόηθα με σὲ συνωστισμὸ ποτέ μου νὰ μὴ μπλέξω,
γιατ' εἶναι λίαν πιθανὸν—πώ! πώ! ἡ κακομοίρα!—
ὡς δεσποινὶς νὰ μπῶ στὸ τρὰμ καὶ νἄβγω.. ζωντοχήρα»!

★

Ἀμίλητοι καὶ σοβαροὶ
προσεύχονται ὅλοι γενικῶς
καί, φυσικά, δὲν ὑστερεῖ
κι' ὁ κόσμος ὁ πολιτικός.
Νά, ὁ Τσαλδάρης, φέρ' εἰπεῖν, ποὺ εἶδε τόσα κλέη
ὁλημερὶς κι' ὁλονυχτὶς προσεύχεται καὶ λέει:
«Λυπήσου με, Θεούλη μου, ποὺ ἔχω γίνει πτῶμα
καὶ πλήθυνε κι' αὐγάτισε τὸ Λαϊκό μου κόμμα.
Ἀπάλλαξέ με τὸν φτωχὸ ἀπ' τὶς κακὲς τὶς ὧρες
καὶ στεῖλε μου καλοῦ-κακοῦ καὶ ψήφους θηλυκές,
ἔστω κι' ἂν παραπονεθοῦν αὐτὲς οἱ ψηφοφόρες
πὼς γίναν «Λαϊκές»!

★

Ἐν μέσω κατανύξεως καὶ ψυχικῆς γαλήνης
εὐλαβικὰ προσεύχεται κι' ὁ Σπῦρος ὁ... «Σαΐνης»
ποὺ λέει αὐτὰ—τὸν ἄκουσα καθὼς ἐπαραμιλαγε:
«Θεέ μου, Παντοδύναμε, τὸν... Παπανδρέου φύλαγε,
γιατί, ἂν πάθη τίποτα, ἀτύχημα ἢ νίλα,
νταμπλᾶς θὰ μούρθη, Κύριε, ἀπ' τὴν πολλὴ σκασίλα!
Εἶναι περίφημο παιδὶ
κι' ἔτσι γιὰ κάθε πάθημα δικό του ἐγὼ θὰ κλάψω.
Κι' ἂν δὲν πιστεύης δηλαδὴ
γονυπετὴς στ' ὁρκίζομαι, Θεέ μου, νὰ τὸν...θάψω»!

★

Ἀλλὰ κι' ὁ Παπανδρέου μας γονατιστός, σκυφτὸς
μὲ τὴ σειρά του βέβαια προσεύχεται κι' αὐτός:
«Ὡς τώρα, Παναγία μου, εὐλαβικῶς ἐνήστευσα
καὶ σήμερα σ' ἐκλιπαρῶ μὲ μάτια βουρκωμένα,
ἐφ' ὅσον ἤμουν...εὔπιστος κι' εἰς ὅλα ἐγὼ ἐπίστευσα
βόηθα νὰ πιστεύσωσιν κι' οἱ Ἕλληνες σὲ μένα»!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Σκίτσα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

Τὸ «πινακλάκι» τῆς κοσμικῆς συντροφιᾶς ἔχει παραταθῆ πέραν τῆς 3ης πρωϊνῆς. Μία κυρία μὲ ἔκδηλα τὰ σημεῖα τῆς κοπώσεως στὸ στραπατσαρισμένο ἀπὸ τὸν ἀδυσώπητο χρόνο πρόσωπό της, μόλις τελειώνει ἡ παρτίδα, σηκώνεται ἀποφασιστικά.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ κουράστηκα, δηλώνει στοὺς συμπαῖκτες της.

— Καληνύχτα σας!, τῆς εὔχονται μὲ εὐγενική... πινακλικὴ ἀδιαφορία.

— Μήπως θὰ μποροῦσε νὰ μὲ συνοδεύση ἕνας κύριος ὥς τὴ γωνία νὰ πάρω ἕνα ταξί; ρωτάει ἡ ὤμορφη καὶ πληθωρικὴ κυρία.

Καὶ συμπληρώνει συνεσταλμένα:

— Ξέρετε φοβᾶμαι πολύ...

— Τί φοβόσαστε; ἀποροῦν οἱ ἄλλοι.

— Νά, τοὺς σωφέρ! Ἄλλο νὰ δοῦν μία γυναῖκα ἐντελῶς μόνη της καὶ ἄλλο νὰ τὴ συνοδεύση ἕνας ἄντρας.

— Μὰ τί λέτε, κυρία μου; τὴν καθησυχάζει ὁ οἰκοδεσπότης. Οἱ καϋμένοι οἱ σωφὲρ ληστεύονται! Δὲν ληστεύουν! Αὐτὸ λοιπὸν νὰ μὴ τὸ φοβώσαστε!

— Μὰ δὲν φοβᾶμαι μὴ μὲ ληστέψουν, ἐπεξηγεῖ ἐκείνη. Φοβᾶμαι μὴ μοῦ ριχτοῦν.

Καὶ ὁ οἰκοδεσπότης ἀνάλγητος:

— Ἄ! ὅσο γι' αὐτό, μὴν τὸ... ἐλπίζετε!

*

Τὸ τελευταῖο λεωφορεῖο τῆς Κηφισιᾶς ξεκινάει νυσταγμένο γιὰ τὸν προορισμό του. Ἐπιβάτες λίγοι καὶ ἐκλεκτοί. Ἀποκορύφωμα τῆς ἐκλεκτικότητος μία ὀνειρώδης ξανθὴ δεσποινίς, τὴν ὁποίαν ἔχει πλευρίσει ὁ πανταχοῦ παρὼν «Δὸν - Ζουάν».

Στὶς φλογερὲς ματιὲς ἐκείνου, ἡ ζωντανὴ κούκλα ἀπαντᾶ μὲ γύρισμα τοῦ κεφαλιοῦ πρὸς τελείως διαφορετικὲς κατευθύνσεις. Καὶ τότε ὁ «κατακτητὴς» καταφεύγει σὲ κυκλωτικὴ κίνησι. Βγάζει ἐφημερίδα, ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴν τελευταία σελίδα καὶ τῆς λέει:

— Εἴδατε τί ἀναβρασμὸς ἐπικρατεῖ στὴν Ἀλβανία;

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἡ πολιτική, τὸν ἀποπαίρνει.

Μιὰ ματιὰ σὲ ἄλλη εἴδησι καὶ νέα προσπάθεια προσεγγίσεως:

— Φοβερὲς αὐτὲς οἱ μάχες στὴν Κορέα.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ὁ πόλεμος.

Καὶ ἐπακολουθεῖ συνέχεια:

— Χώρισαν, λέει, ὁριστικῶς ἡ Ρίτα καὶ ὁ Ἀλῆ Χάν.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν οἱ ἔρωτες τῶν κινηματογραφικῶν ἀστέρων!

— Καταργεῖται τὸ δελτίον τροφίμων.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν οἱ διανομές!

— Πολὺ χαριτωμένα τὰ νέα παριζιάνικα μοντέλλα γιὰ τ' ἀνοιξιάτικα φορέματα.

— Γιὰ νὰ δῶ! Γιὰ νὰ δῶ!..

Ἡ «ἀχίλλειος πτέρνα» τῆς γυναικείας φιλαρεσκείας ἐτοξεύθη ἐπιτυχῶς, ἐνῶ τὸ λεωφορεῖο μπῆκε στὸν ἀνήφορο πρὸς τὸ Μαροῦσι μουγκρίζοντας, ἴσως ἀπὸ ἀγανάκτησι γιὰ τὴν «αἰωνία γυναῖκα»...

*

Ἐτῶν 49 εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ἔφτασε μόλις ἀπ' τὴν Ἀμερική. Εἶνε Ἕλλην ὑπήκοος καὶ περιλαμβάνεται στὴν κατηγορία τῶν λεγομένων «προσφύγων» ποὺ δὲν ἔχουν ἡλικία καὶ ποὺ στρατεύονται κανονικά. Τὸν βουτᾶνε, λοιπόν, καὶ τὸν ὁδηγοῦν στὸ στρατολογικὸ γραφεῖο:

—Τί θὰ μὲ κάνετε; ρωτᾶ μὲ ἀγωνία.

—Τίποτε, κύριε. Ἁπλούστατα, θὰ ντυθῆτε.

—Τί θὰ ντυθῶ;

— Τὴν στολὴ τοῦ στρατιώτου! Πρέπει νὰ ὑπηρετήσετε, ἀφοῦ δὲν ἔχετε πάει στρατιώτης...

Περίλυπος ὁ ἄνθρωπος κυττάζει τὴ φουσκωτὴ κοιλιά του καὶ λέει:

—Μά, κύριε στρατολόγε, μ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν κοιλιὰ θὰ πάω φαντάρος;

Κι' ὁ στρατολόγος μὲ χιοῦμορ:

—Ὤ, μὴν ἀνησυχῆτε! Ὅσο γιὰ τὴν κοιλιά σας μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι σὲ δυὸ βδομάδες θὰ ἐξατμισθῆ τελείως...

Καὶ προσθέτει:

—Κυττᾶξτε την, μάλιστα, καλά, γιατὶ δὲν θὰ τὴν ξαναδῆτε...

*

Ὡρισμένες φιλικοκοινωνικὲς ὑποχρεώσεις ὑποχρεώσανε ἕνα κατὰ τὰ ἄλλα ἐχέφρονα συμπολίτη νὰ παρακολουθήση τρεῖς διαφορετικοῦ περιεχομένου διαλέξεις.

Κατὰ σύμπτωσιν ὅμως ἀνεκάλυψε μεταξὺ καὶ τῶν τριῶν ἀκροατηρίων κάποιον γνωστό του ποὺ δὲν τὸν ἤξερε ὡς ἄνθρωπο ἐνδιαφερόμενο γιὰ γράμματα, τέχνες, ἐπιστῆμες καὶ παρόμοιες... διαλεκτικὲς ταλαιπωρίες.

— Μὰ πάλι ἐδῶ; τὸν ρώτησε κατάπληκτος στὴν τρίτη διάλεξι.

— Τί νὰ κάνω; ἀπάντησε ὁ ἄλλος μὲ ὕφος ἀπολογουμένου. Στὸ σπίτι μὲ πιάνουν... ἀϋπνίες! Ἐνῶ ἐδῶ κοιμᾶμαι σὰν ἀγγελάκι!

*

Σὲ λογοτεχνικὸ κύκλο σχολιάζεται ἡ καταπληκτικὴ εὐλυγισία τοῦ χωριατόπουλου ποὺ μπορεῖ ν' ἀνάψη καὶ νὰ καπνίση ἕνα τσιγάρο μὲ τὸ πόδι του.

— Μωρέ, χαρὰ στὸ πρᾶμα! παρατηρεῖ ἕνας.

— Δὲν σοῦ κάνει ἐντύπωσι δηλαδή;

— Καμμία!

— Καὶ γιατί;

— Γιατὶ ξέρω ἕνα σωρὸ συναδέλφους ποὺ... γράφουν μὲ τὰ πόδια!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 422

Ὁριζοντίως:

1 Τιμωρεῖται αὐστηρά. — Σίγουρα.
2 Προϊὸν τοῦ γάλακτος. — Θεός. — Τροφὴ θηρίου.
3 Παραπέμπει. — Κάνει τὰ μικρὰ νὰ κλαῖνε. — Ἐκπέμπει δυνατὸ φῶς. — Τίτλος εὐγενείας.
4 Τὴν ἐρωτεύτηκε ὁ Ζεὺς καὶ τὴν μεταμόρφωσε σὲ λευκὴ ἀγελάδα. — Γλύκισμα. — Ἱερὴ πόλις. — Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).
5 Ἄρθρο. — Πληρωμή.
6 Ἐκεῖ προσγειώθηκε ἕνα βιβλικὸ πλοῖο. — Διοικητικὸ διαμέρισμα. — Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
7 Κρατικὸ ἔσοδον. — Μᾶς ρίχνει στὸ κρεββάτι.
8 Διευκολύνει τὶς ἐμπορικὲς συναλλαγές. — Τὸ πρῶτον ἥμισυ ἀθλητικοῦ ὅρου. — Ξενικὴ ἄρνησις.
9 Ἀρχικὰ διεθνοῦς ὀργανισμοῦ. — Τέτοιος ἦταν ὁ Λυκοῦργος. — Ἀγαπῶ.
10 Τίτλος εὐγενείας. — Ἀρχαία θεά. — Ἐλαχίστη ποσότης ὑγροῦ.
11 Συμβάλλει στὴν καθαριότητα. — Μολυσμένα.
12 Σημεῖο τῆς ἀριθμητικῆς. — Πτηνόν. — Διατηρεῖ τρόφιμα (γεν.).
13 Πετοῦν. — Διπλασιαζόμενο, μᾶς δίνει συγγενικὸ πρόσωπο.
14 Πρόθεσις. — .... Χένυ: στὰρ ποὺ ἔχομε καιρὸ νὰ ἰδοῦμε στὴν ὀθόνη. — Ἀφορμές. — 505.
15 Ρῆμα ποὺ κλίνετε αὐτὴ τὴ στιγμή. — Κατοικία ζώων. — Ἀριθμητικό. — Παράγγελμα ποὺ ἀκολουθεῖται ἀπὸ μεγάλο θόρυβο.
16 Φωνῆεν. — Μνημεῖον. — Ἀόριστη ἀντωνυμία.
17 Τοπικὸ ἐπίρρημα (δημ.). — Ἄρχων σκοτεινοῦ βασιλείου.

Καθέτως:

1 Κατάλληλες πρὸς χρῆσιν (καθ.). — Νησὶ τῆς Μεσογείου.
2 Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Ἀνάστημα (ἀρχ.). — Κατοικίδιον ζῶον.
3 Κραυγὴ πτηνοῦ. — Ἡ πιὸ μικρὴ κατοικία. — Χλόη. — Ὄργανα αἰσθήσεως.
4 Νόμισμα τῆς Κίνας. — Νησὶ τοῦ Σαρωνικοῦ. — Διαταράσσουν τὴν ἡσυχία. — Προπομποὶ τοῦ βασιλέως.
5 Πόλις ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά της σὲ ἱστορικὴ ναυμαχία. — Ἡ μισὴ Κύπρος.
6 Ἀθλητικὸς ἀγών. — Προσδιορίζει μέγεθος (οὐδ.). — Πέλαγος.
7 Μοιάζουν μὲ τὸ ἁλάτι τῆς κουζίνας. — Ἀκατάλληλα γιὰ φάγωμα.
8 Τὸ μικρὸ ὄνομα πολλῶν ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου (θηλ.). — Βορρᾶς (ξεν.). — Ἐργαλεῖο τῶν ξυλουργῶν.
9 Ἀεροπορικὴ δύναμις. — Μέρος. — Ἡρωῒς ἐρωτικοῦ δράματος τῆς ἀρχαιότητος.
10 Εἶδος λουτροῦ. — Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. — Πρόθεσις.
11 Ἱδρυτὴς ἱστορικῆς πόλεως. — Ὀροσειρὰ τῶν Βαλκανίων.
12 Στερεώνει τὰ τζάμια. — Ὑπάρχουν πολλὰ στὸ Αἰγαῖον — Μερικά.
13 Σπόρ. — Μᾶς ξαναφέρνει πίσω στὴν πατρίδα μας.
14 Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο. — Τρυφερόν. — Δὲν βρίσκονται τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο. — 21.
15 Ἀνεστραμμένη νότα. — Αὐγή. — Δέντρα. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων.
16 Χρονικὸ διάστημα (πληθ.). — ..... Σῆρερ: περίφημη χορεύτρια καὶ στάρ. — Ἄλλα τρώγονται κι' ἄλλα στολίζουν.
17 Ἐξαργυρώνει νομίσματα. — Συγκέντρωσις ποὺ ἀποβλέπει σὲ διασκέδασι.

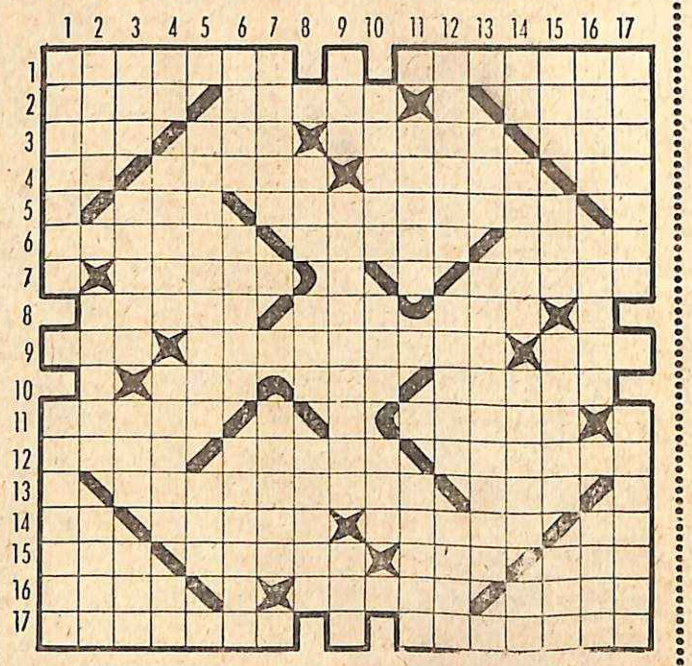

Γ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 421
στὴ σελ. 62

Ὑπερέκκρισις φολλικυλίνης

Κατὰ τὸν δόκτορα Πατρόν, τὰ κυανᾶ χέρια ποὺ συνοδεύονται καὶ ἀπὸ ἐλαφρὴ διόγκωσι τῶν δακτύλων (ποὺ εἶνε κυρίως χονδρὰ στὴ βάσι των) φανερώνουν στὶς γυναῖκες ὑπερέκκρισι φολλικυλίνης.

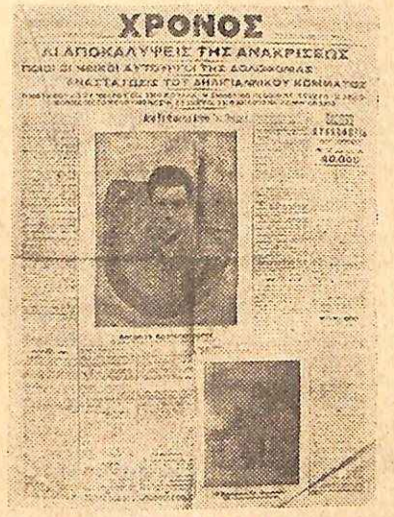

ΧΡΟΝΟΣ

ΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΚΡΙΣΕΩΣ

Ἡ πρώτη σελὶς τοῦ «Χρόνου», ὅπου δημοσιεύεται ἡ περιγραφὴ τῆς δολοφονίας τοῦ Πρωθυπουργοῦ Δηλιγιάννη (2 Ἰουνίου 1905)

Πενῆντα χρόνια ἀκμῆς καὶ κατακτήσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου (1900-1950)

Ἕνα πιεστήριο καὶ μιὰ σακκούλα βίδες...

Σ' ἕνα προηγούμενο σημείωμα ἀφηγήθηκα τὰ σχετικὰ μὲ τὸν καταπληκτικὸ τρόπο κατὰ τὸν ὁποῖο τὸ «Σκρὶπ» κατώρθωσε νὰ «ὑπεξαιρέση» ἀπὸ τὴν «Πρωΐα» τὴ σχετικὴ μὲ τὴν κήρυξι τοῦ ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου τοῦ 1897 εἴδησι. Τὴν ἀφήγησι ἐκείνη ἐστήριξα σ' ἕνα δημοσίευμα τοῦ Ζαχ. Παπαντωνίου. Ὁ Κωστῆς Χαιρόπουλος στὰ ἀπομνημονεύματά του περιγράφει κάπως διαφορετικὰ τὸ περιστατικό. Λέγει — καὶ αὐτὸ βέβαια, εἶναι τὸ σωστὸ ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος εἶναι ἐμπνευστὴς τῆς ἰδέας τῆς «κλοπῆς» τῆς εἰδήσεως — ὅτι ἀφοῦ ἐπείσθη ὅτι κάποια σοβαρωτάτη εἴδησι ἐπρόκειτο νὰ δημοσιεύση ἡ «Πρωΐα» τῆς ὁποίας τὸ τυπογραφεῖο ἐστεγάζετο στὴν ἴδια αἴθουσα μὲ τὸ «Σκρίπ», συνέστησε στὸν ἀρχιεργάτη τῆς ἐφημερίδος του Κόσκο νὰ παρακολουθῆ τὶς κινήσεις τοῦ χεριοῦ τοῦ ἀρχιεργάτου τῆς «Πρωΐας» ποὺ στοιχειοθετοῦσε, μετὰ φόβου Θεοῦ, τὴν εἴδησι καὶ νὰ συμπεράνη γιὰ τὸ περιεχόμενο. Καὶ ὁ Κόσκος κατώρθωσε, ὄχι μόνο νὰ συμπεράνη, ἀλλὰ νὰ «ἀρπάξη» ὁλόκληρο τὸ κείμενο τῆς εἰδήσεως, παρακολουθῶντας ἁπλῶς τὸ χέρι τοῦ ἀρχιεργάτου τῆς «Πρωΐας» τὴν ὥρα ποὺ μάζευε ἕνα-ἕνα τὰ στοιχεῖα, ἀπὸ τὴν τυπογραφικὴ κάσα Ὁ Παπαντωνίου στὴ σχετικὴ ἀφήγησι δὲν μνημονεύει τὸν Χαιρόπουλο καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε τὴν ἔμπνευσι τῆς ἐξ ἀποστάσεως κλοπῆς τῆς εἰδήσεως. Ἔχει ἄδικο ὅμως. Διότι κατὰ τὶς ἀφηγήσεις καὶ ἄλλων δημοσιογράφων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐμπνευστὴς τοῦ ἐκπληκτικοῦ τεχνάσματος ἦταν ὁ Χαιρόπουλος καὶ μόνον.

Στὰ ἀπομνημονεύματά του, ποὺ τὰ χαρακτηρίζει λεπτότατο καὶ σπινθηροβόλο πνεῦμα, ὁ Κωστῆς Χαιρόπουλος περιγράφει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸν «ἐξοντωτικὸ» ἀνταγωνισμὸ μεταξὺ Κουσουλάκου — τοῦ «Σκρὶπ» — καὶ Καλαποθάκη — τοῦ «Ἐμπρός». Ὁ Καλαποθάκης ἀπειλοῦσε νὰ φέρη ἀπὸ τὸ Παρίσι ἕνα καταπληκτικὸ ταχυπιεστήριο, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν φαινόταν στὸν ὁρίζοντα.

«Ἀντὶ τούτου—λέγει ὁ Κ. Χαιρόπουλος — τὸ «Ἐμπρὸς» ἐξετυποῦτο εἰς ἓν παμπάλαιον μηχάνημα, ἀγορασθὲν ὑπὸ τοῦ τυπογράφου Καλλαράκη ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ Τυπογραφεῖον καὶ μονταρισθὲν εἰς τὴν ὄπισθεν τῶν γραφείων τῆς ἐφημερίδος αὐλήν, ὑπό τινος αὐτοσχεδίου μηχανικοῦ, ὅστις τόσον καλὰ ἔκαμε τὴν ἐργασίαν αὐτήν, ὥστε μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ τυπογραφείου μίαν σακκούλαν γεμάτην ἀπὸ περισσευσάσας βίδας, τὰς ὁποίας «οἱ παλιόφραγκοι εἶχαν ἀποστείλει κατὰ λάθος». Τὸ δὲ λάθος τῶν «παλιοφράγκων» ἀπεδείχθη εὐθὺς ἀμέσως μὲ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς λειτουργίας τοῦ μηχανήματος, τὸ ὁποῖον ἐσταμάτα κάθε τέταρτον καὶ ἐπεσκευάζετο, εἰς τρόπον ὥστε τὸ «Ἐμπρός», ἄλλοτε μὲν ἐξεδίδετο τὴν ὀγδόην πρωϊνὴν ὥραν καὶ ἄλλοτε βραδύτερον, χωρὶς νὰ ὑπολογισθῆ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁλόκληρος ἡ συνοικία, ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου καὶ μετέπειτα διετέλει ἐν ἀναστατώσει ἀπὸ τὸν ἐκκωφαντικὸν θόρυβον τὸν ὁποῖον προεκάλει τὸ κακῶς στημένον καὶ συνεχῶς ἐκπυρσοκροτοῦν μηχάνημα...»

Τὸ ρεπορτὰζ τῶν πολεμικῶν ἀπεσταλμένων τοῦ ἀθηναϊκοῦ Τύπου στὸν πόλεμο τοῦ 97, κάθε ἄλλο παρὰ εὔκολο ἦταν. Τραγωδία. Ὁ δημοσιογράφος ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ διανύη χιλιόμετρα ὁλόκληρα μὲ μουλάρι, κάποτε καὶ πεζῆ, ὅσο νὰ βρῆ τηλεγραφεῖο γιὰ νὰ στείλη τὰ «νέα» του.

Τὰ ἀθηναϊκὰ φύλλα εἶχαν σπουδαία κίνησι κατὰ τὶς ὀλίγες, ἀλλὰ δραματικὲς ἡμέρες τοῦ πολέμου καὶ περισσότερη κατὰ τὴν ὑποχώρησι τοῦ στρατοῦ καὶ τὴν κατάληψι τῆς Θεσσαλίας ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ὕστερα πάλιν οἱ ἐφημερίδες ἀναζωογονήθηκαν μὲ τὴν ἐκκένωσι τῆς Θεσσαλίας.

Ὁ Κ. Χαιρόπουλος πῆγε στὸ Βόλο γιὰ τὴν παρακολούθησι τῶν γεγονότων ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ «Σκρίπ», καὶ ὁ Γ. Ἀσπρέας τοῦ «Ἐμπρός». Ὁ Βόλος ἦταν ἀκόμη «κατεχόμενος» ἀπὸ τὰ ἀντίπαλα στρατεύματα. Τηλεγραφήματα γιὰ τὴν Ἀθήνα ἦταν ἀδύνατο νὰ σταλοῦν χωρὶς νὰ ὑποστοῦν πρῶτα αὐστηροτάτη λογοκρισία! Σκέφθηκαν λοιπὸν τότε οἱ δύο ἀπεσταλμένοι νὰ πᾶνε στὴν ἑλληνοκρατουμένη Νέα Μιζέλα καὶ νὰ στείλουν ἀπ' ἐκεῖ τὰ τηλεγραφήματά τους. Ἔφυγαν μὲ μιὰ βάρκα κρυφά.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἔφθασαν στὴ Ν. Μιζέλα καὶ τράβηξαν κατ' εὐθεῖαν στὸ τηλεγραφεῖο, ὅπου βρῆκαν τὴν κόρη τοῦ τηλεγραφητοῦ, ποὺ ἀντικαθιστοῦσε τὸν ἄρρωστο πατέρα της. Πρῶτος παρέδωσε χειρόγραφα τοῦ τηλεγραφήματος ὁ Ἀσπρέας, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοοῦσε νὰ τελειώση. Ὁ Χαιρόπουλος διεμαρτυρήθη.

—Πολλὰ γράφεις ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε. Δὲν θὰ προλάβουμε.

—Μπᾶ, ἔκανε ὁ Ἀσπρέας. Ἔχουμε καιρό. Μιὰ φορὰ καὶ θ' ἀλλάξουμε σελίδα στὸ τυπογραφεῖο, ἂς τοὺς στείλουμε περισσότερα πράγματα.

Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε καὶ ὁ Ἀσπρέας δὲν ἐννοοῦσε νὰ διακόψη, ὥστε νὰ δώση καὶ ὁ Χαιρόπουλος τὴ δική του τηλεγραφικὴ ἀνταπόκρισι.

Τὸ «Σκρὶπ» κινδύνευε νὰ πάθη, μιὰ μεγάλη γκάφα ἐνῶ τὸ «Ἐμπρὸς» θὰ εἶχε μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία. Φυσικὰ ὁ Ἀσπρέας καθυστεροῦσε σκόπιμα.

Ἡ δεσποινὶς τοῦ τηλεγραφείου ἐξήγησε ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ χειρόγραφα μόλις κατὰ τὸ πρωῒ θὰ ἔφθαναν τηλεγραφικῶς στὴν Ἀθήνα. Ἔπρεπε νὰ τὰ διαβιβάση μόνη της μὲ τὸ μοναδικὸ μηχάνημα

Ὁ Χαιρόπουλος εἶχε ἀνάψει.

«...Εἶχον ἐμπέσει εἰς τὴν παγίδα— ἀφηγεῖται στὰ ἀπομνημονεύματά του. Ἦταν βέβαιον. Καὶ ἔπρεπε νὰ ἐξέλθω μὲ κάθε μέσον. Ἐνῶ ἡ δεσποινὶς ἡτοιμάζετο νὰ συνεχίση τὴν μεταβίβασιν τῆς ἀνταποκρίσεως τοῦ «Ἐμπρὸς» τὴν ἐσταμάτησα:

»—Πάρτε τὰ χειρόγραφά μου, δεσποινίς, τῆς εἶπον, καὶ ἐκδώσατέ μου μίαν ἀπόδειξιν. Εἶναι 500 λέξεις.

»—Δὲν περιμένετε;

»—Ὄχι, θὰ φύγω. Ὅταν τελειώσετε τὸ τηλεγράφημα τοῦ φίλου μου, στέλλετε μόνη σας καὶ τὸ ἰδικόν μου.

«Ἡ δεσποινὶς ἄφησε τὸ χειρόγραφον καὶ ἔγραψεν ἀμέσως τὴν ἀπόδειξίν μου. Ὅταν ἐτελείωσε καὶ μοὶ παρέδωσε, τὴν ἐπέστρεψα, λέγων:

»—Μίαν προσθήκην, παρακαλῶ. Τὸ τηλεγράφημά μου θὰ σταλῆ συστημένον. Θὰ πληρώσω διπλοῦν τέλος.

»Ἡ δεσποινὶς διέκοψεν ἀμέσως τὴν μεταβίβασιν τοῦ τηλεγραφήματος τοῦ φίλου μου καὶ ἤρχισε νὰ στέλλη τὸ ἰδικόν μου. Ἐπηκολούθησεν ἔντονος διαμαρτυρία, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως ἐδόθη ἡ ἀκόλουθος ἀπάντησις:

»—Τὰ συστημένα καὶ τοῦ Δημοσίου προηγοῦνται!

»Οἱ δύο ἀνταγωνισταὶ εἴχομεν κερδίσει ἀπὸ μίαν μικρὰν νίκην...»

Ἀποτέλεσμα: Ὁ Ἀσπρέας, καταστενοχωρημένος γιὰ τὸ πάθημά του, ζήτησε φιλικὸ συμβιβασμό. Καὶ ὁ Χαιρόπουλος δέχθηκε νὰ σταλῆ ἕνα κοινὸ τηλεγράφημα (αὐτὸ ποὺ εἶχε συντάξει ὁ Ἀσπρέας) μὲ δυὸ ἀποδέκτες.

«...Ἡ συμφωνία, λέγει ὁ Χαιρόπουλος, ἐκλείσθη. Καὶ διὰ πρώτην, ἴσως καὶ μόνην φοράν, τὸ «Ἐμπρὸς» καὶ τὸ «Σκρίπ», τὰ δύο ἀλληλοσπαρασσόμενα θηρία ἐνεφανίζοντο ἀδελφωμένα καὶ ἀλληλοϋποστηριζόμενα πρὸ τοῦ ἐκπλήκτου κοινοῦ...»

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΓΙΑ ΤΡΙΑ ΛΕΠΤΑ

Ἡ στάρλετ τοῦ Χόλλυγουντ Νέβα Πάτερσον (ἀριστερὰ στὴ φωτογραφία μας) φορεῖ ἕνα διαμαντένιο διάδημα ἡ ἀξία τοῦ ὁποίου ὑπερβαίνει τὶς 750 χιλιάδες δολλάρια. Ἡ Νέβα Πάτερσον ἀνακηρύχτηκε «βασίλισσα τῆς βραδιᾶς» κατὰ τὸ γεῦμα ποὺ παρετέθη ἐπ' εὐκαιρία τῆς δεκάτης ἐπετείου τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἑνώσεως Κοσμηματοπωλῶν τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἐστέφθη, γιὰ τρία μόνο λεπτά, μὲ τὸ διάδημα αὐτό, ποὺ ἀποτελεῖ περιουσία τῆς Ἑνώσεως καὶ ποὺ ξανακλείστηκε ἀμέσως μετὰ στὸ βαρὺ χρηματοκιβώτιο ἀπ' τὸ ὁποῖον βγαίνει πολὺ σπάνια.

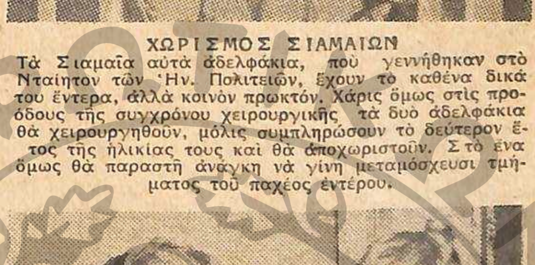

ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΣΙΑΜΑΙΩΝ

Τὰ Σιαμαῖα αὐτὰ ἀδελφάκια, ποὺ γεννήθηκαν στὸ Νταίητον τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ἔχουν τὸ καθένα δικά του ἔντερα, ἀλλὰ κοινὸν πρωκτόν. Χάρις ὅμως στὶς προόδους τῆς συγχρόνου χειρουργικῆς τὰ δυὸ ἀδελφάκια θὰ χειρουργηθοῦν, μόλις συμπληρώσουν τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας τους καὶ θὰ ἀποχωριστοῦν. Στὸ ἕνα ὅμως θὰ παραστῆ ἀνάγκη νὰ γίνη μεταμόσχευσι τμήματος τοῦ παχέος ἐντέρου.

ΔΑΚΡΥΑ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Ἡ Ντιάνα Χάρις εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς νέες ποὺ ἔχουν ἀναμιχθῆ στὸ σκάνδαλο τῶν «Κὼλ - γκὲρλς» τῆς Ἀμερικῆς. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια θέλησε ν' ἀποφύγη τὸν φωτορεπόρτερ, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐπέτυχε τὸν σκοπό του, χάρις σ' ἕνα καθρέφτη ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς πίσω της. Ἡ Ντιάνα ἔχει χαρακτηρισθῆ ὡς «ἡ χρυσομάλλα γόησσα τῶν γλεντζέδων», ἦταν δὲ ἡ σύζυγος ἑνὸς «προμηθευτοῦ» τοῦ Φαρούκ.

Πῶς θὰ βρῆτε
σύζυγο

Δώδεκα κανόνες γιὰ ἕναν εὐτυχισμένο γάμο

Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι ὁ γάμος εἶνε ἡ πιὸ σημαντικὴ πρᾶξις τῆς ζωῆς μας καὶ περισσότερο τῆς ζωῆς μιᾶς γυναίκας. Ὀφείλομε, λοιπόν, νὰ τὸν ἀντιμετωπίσωμε σὰν τέτοιον. Καί, πρῶτα ἂς προσπαθήσωμε νὰ τὸν ὁρίσωμε. Ἂν καλοεξετάσωμε τὰ πράγματα, θὰ ἰδοῦμε, ὅτι ὁ γάμος εἶνε ἡ συνένωσις δύο ἀνθρώπων διαφορετικοῦ φύλου, ποὺ ἐπιζητοῦν νὰ βροῦν ἀπὸ κοινοῦ τὴν εὐτυχία καὶ ἀποβλέπουν στὸ νὰ διαιωνίσουν τὸν ἑαυτό τους μὲ τὴ δημιουργία ἀπογόνων.

Ἡ δεύτερη ἀπὸ τὶς ἐπιδιώξεις τοῦ γάμου δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἐδῶ. Ἡ πρώτη εἶνε ἐκείνη ποὺ πρέπει νὰ συγκεντρώση τὴν προσοχή μας. Ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα δὲν παντρεύονται μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ περάσουν μαζὶ τὴ ζωή τους. Ἡ βασικὴ ἐπιδίωξίς τους εἶνε ἡ εὐτυχία. Τὸ νὰ τὸ ἀρνηθοῦμε θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ ἠλιθιότητα!...

Ἀλλ' αὐτὴ ἡ εὐτυχία εἶνε δυνατή; Καὶ ἂν εἶνε, τί πρέπει νὰ κάμωμε γιὰ νὰ τὴν βροῦμε;

Ὅταν μιλᾶμε γιὰ εὐτυχία, ἐννοοῦμε τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸν εὐτυχίας. Μὲ τὴ μορφὴ αὐτὴ ἡ εὐτυχία εἶνε κάτι τὸ ἐφικτὸ καὶ κάτι ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἐπιδιώξωμε. Τὸ νὰ ὀνειρευόμαστε ἀπόλυτη καὶ παντοτεινὴ εὐτυχία σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ χωρὶς καμμιὰ παρεμβολὴ δυσαρέστων στιγμῶν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ νὰ κυνηγοῦμε χίμαιρες.

Νά τώρα μερικοὶ κανόνες ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ φτάσετε σ' αὐτὸ τὸ σκοπό:

1) Οἱ δύο σύζυγοι πρέπει νὰ εἶνε «ὥριμοι», ὄχι μόνον ἀπὸ τὴ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ἄποψι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν αἰσθηματικὴ ἐπίσης. Ἔτσι μόνον θὰ μπορέσουν ν' ἀντιμετωπίσουν τὰ πολλαπλᾶ προβλήματα ποὺ παρουσιάζει ὁ γάμος. Οἱ αἰσθηματικὰ «ἄωροι» εἶνε ἀνίκανοι νὰ ἀντιμετωπίσουν μὲ ἐπιτυχία αὐτὰ τὰ προβλήματα, γιατὶ καταναλίσκουν τὸν καιρό τους σὲ ἀνόητες ζηλοτυπίες, πείσματα καὶ γκρίνιες. Οἱ αἰσθηματικῶς ὥριμοι, ξέρουν καλὰ τί ζητοῦν ἀπὸ τὸ γάμο καὶ δὲν παρασύρονται ἀπὸ χίμαιρες.

2) Πρέπει νὰ γνωρίζουν τοὺς φυσικοὺς καὶ ἠθικοὺς νόμους ποὺ διέπουν τὸ γάμο.

3) Καθένας ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους πρέπει νὰ σέβεται τὴν προσωπικότητα τοῦ ἄλλου καὶ νὰ μὴν προσπαθῆ νὰ τὸν ὑποδουλώση. Μιὰ τέτοια προσπάθεια εἶναι φυσικὸ νὰ προκαλῆ ἀντίδρασι καὶ διαταραχὴ τῆς ἁρμονίας στὴ συζυγικὴ ζωή.

4) Ἕνας γάμος δὲν μπορεῖ νὰ στηρίζεται ἀποκλειστικὰ πάνω στὴ βάσι τῆς φυσικῆς ἕλξεως. Οἱ δύο σύζυγοι πρέπει νὰ προσπαθήσουν, ἀναπτύσσοντας τὴν προσωπικότητά τους, νὰ δημιουργήσουν δεσμοὺς ἄσχετους μὲ τὴ φυσικὴ ἕλξι, δεσμοὺς διανοητικούς, ψυχικοὺς ἢ ἀκόμη ποὺ νὰ στηρίζωνται πάνω σὲ κοινὲς ἀντιλήψεις, ροπές, γοῦστα. Δὲν εἶνε ἀπαραίτητο, βέβαια, νὰ βλέπουν τὴ ζωὴ μὲ τρόπο ἀπαράλλακτα ὅμοιο. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ἡ στάσι τους ἀπέναντι στὴ ζωὴ νὰ εἶνε ριζικὰ ἀντίθετη. Αὐτὴ τὴν ἀντίθεσι κι' ἡ μεγαλύτερη ἀκόμη φυσικὴ ἕλξι δὲν μπορεῖ νὰ τὴν γεφυρώση.

5) Οἱ δύο σύζυγοι πρέπει νὰ θεωροῦν τὸ γάμο ὄχι σὰν ἁπλῆ περιπέτεια, ἀλλὰ σὰν τὸ σημαντικώτερο γεγονὸς τῆς ζωῆς τους καὶ νὰ εἶνε παρασκευασμένοι ψυχικὰ γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν ὅλες τὶς συνέπειές του καὶ ν' ἀναλάβουν θαρραλέα τὶς εὐθύνες ποὺ προκύπτουν ἀπ' αὐτόν. Μερικὲς γυναῖκες νομίζουν ὅτι παντρεύονται γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν περιωρισμένη ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ ριχτοῦν στὶς διασκεδάσεις. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς δὲν καταλαβαίνουν τὸ σκοπὸ τοῦ γάμου καί, φυσικά, θὰ ἀποτύχουν.

6) Τὸ σπίτι δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἕνα καταφύγιο, ἀλλ' ἕνα πραγματικὸ σπίτι. Στὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἡ γυναῖκα ἔχει νὰ παίξη πρωτεύοντα ρόλο. Ὁ ἄντρας πρέπει νὰ βρίσκη εὐχαρίστησι μένοντας στὸ σπίτι κι' ὄχι νὰ γυρίζη ἐκεῖ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τρώη καὶ νὰ κοιμᾶται. Ὅσο πιὸ εὐχάριστο εἶνε τὸ σπίτι γιὰ τοὺς δυὸ συζύγους, τόσο πιὸ σταθερὸς καὶ ἀκατάλυτος γίνεται ὁ δεσμὸς τοῦ γάμου. Δυὸ σύζυγοι ποὺ δὲν ἔχουν «σπίτι», δὲν μποροῦν νὰ βροῦν τὴν εὐτυχία στὸ γάμο καὶ θὰ εἶνε θαῦμα ἂν δὲν καταλήξουν στὸ διαζύγιο.

7) Ὁ γάμος ποὺ οἱ δύο σύζυγοι κάνουν ἐκ προθέσεως στεῖρο δὲν εἶνε γάμος, ἀλλὰ μιὰ ἁπλῆ συμβίωσις, πού, σύμφωνα μὲ ὅλες τὶς προβλέψεις, δὲν πρόκειται νὰ κρατήση πολύ. Δυὸ ἄνθρωποι ποὺ «δὲν θέλουν» ν' ἀποχτήσουν παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ παντρεύωνται. Εἶνε ἄλλο ζήτημα, βέβαια, τὸ ἂν δὲν μποροῦν ἢ δὲν πρέπει ν' ἀποχτήσουν παιδιά.

8) Μὴν ἀφήνετε τὶς σκοτοῦρες τῆς βιοπάλης νὰ καταστρέψουν τὴ συζυγική σας εὐτυχία. Ὁ ἄντρας πρέπει νὰ ἔχη, βέβαια, ὡρισμένες φιλοδοξίες. Δὲν πρέπει ὅμως, νὰ θυσιάση σ' αὐτὲς τὴν εὐτυχία τῆς γυναίκας του καὶ τὴ δική του. Στὸ κεφάλαιο αὐτὸ χρειάζεται ἕνα κάποιο μέτρο. Δὲν εἶνε σωστὸ ὁ ἄντρας νὰ παραμελῆ τὸ σπίτι του γιὰ ν' ἀφοσιωθῆ ὁλοκληρωτικὰ στὴ δουλειά του. Ἀλλὰ κι' ἡ ἐγκατάλειψι τῆς δουλειᾶς πρὸς χάριν τοῦ σπιτιοῦ δὲν εἶνε περισσότερο ἀξιοσύστατη.

9) Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ σέβεται τὴν ἐργασία τοῦ ἀντρός της καὶ νὰ καταλαβαίνη τοὺς κόπους του. Εἶνε ἐπικίδυνο νὰ τὸν βλέπη μόνο σὰν πηγὴ χρημάτων. Πρέπει νὰ συναισθάνεται ἐπίσης καὶ νὰ συμμερίζεται τοὺς κόπους ποὺ καταβάλλει ὁ σύζυγός της γιὰ νὰ τῆς δώση τὴν ἄνεσι καὶ τὴν εὐτυχία.

10) Ὁ σεβασμὸς τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ ἀντρὸς ἀποτελεῖ ἱερὴ ὑποχρέωσι γιὰ τὴ γυναῖκα. Τὸ νὰ μὴν τὴν ἀντιλαμβάνεται καὶ νὰ μὴν φέρνεται ἀνάλογα εἶνε πολὺ κακὸ καὶ ἐπικίνδυνο.

11) Πρέπει νὰ δείχνετε κάθε μέρα τὴν ἀγάπη καὶ τὴ στοργή σας στὸ ἢ στὴ σύζυγό σας. Ἀλλά, φυσικά, πρέπει νὰ τὸ αἰσθάνεσθε. Ἡ ὑποκρισία στὴν προκειμένη περίπτωσι εἶνε ὀλεθρία.

12) Οἱ δύο σύζυγοι πρέπει νὰ σέβωνται ὁ ἕνας τὴν οἰκογένεια τοῦ ἄλλου. Πολλὰ ἀντρόγυνα μ' ὅλο ποὺ ταίριαζαν ἀπόλυτα μεταξύ τους, κατέληξαν στὸ διαζύγιο ἐξ ἀφορμῆς τῶν συγγενῶν τοῦ ἢ τῆς συζύγου.

Καὶ τώρα δύο ἀκόμη συμβουλές :

Στὶς νέες : Ὁ καλύτερος γάμος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ὀφείλεται σὲ ἔρωτα. Ἀλλὰ σὲ πραγματικὸ ἔρωτα κι' ὄχι σ' ἕνα παροδικὸ καπρίτσιο. Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἀκόμη πρέπει νὰ σκεφθῆτε δυὸ φορὲς προτοῦ πάρετε τὴν ἀπόφασί σας.

Στοὺς νέους : Πρέπει νὰ παίρνετε στὰ σοβαρὰ τὶς ὑποθέσεις τῆς καρδιᾶς. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ συνδέεσθε μὲ μιὰ νέα δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε ποτὲ τί θὰ ἐπακολουθήση. Κἄποια σοβαρότης, λοιπόν, εἶνε ἀπαραίτητη. Καὶ κάτι ἄλλο : πέστε της μὲ εἰλικρίνεια τί κερδίζετε.

✪ ✪

Γεροντικὲς ζήλειες

Ἡ Ἔντιθ Μιτόσμαν 76 χρόνων καὶ ὁ Ρίτσαρντ Ἔντουαρντ Μπρέστερ, ἡλικίας 77 χρόνων κάτοικοι τοῦ Ἄσφορντ (Ἀγγλία) ἐχώρισαν, ἀφοῦ ἔζησαν ὡς σύζυγοι μόνον ἐπὶ ἕνα μῆνα. Ὁ λόγος ἦταν ὅτι ὁ ζηλότυπος Μπρέστερ κλείδωνε τὴ γυναῖκα του στὸ σπίτι καὶ δὲν τὴν ἄφηνε νὰ ξεμυτίση οὔτε στὸ παράθυρο!

ΧΙΟΥΜΟΡ

Δὲν ἦταν βλάκας

Ὁ δικηγόρος: Πρὶν ἀναλάβω τὴν ὑπεράσπισί σας, θέλω νὰ ξέρω ἂν εἶστε πραγματικὰ ἀθῶος.

Ὁ πελάτης: Καὶ μὲ θεωρεῖτε τόσο βλάκα, ὥστε ἂν ἤμουν ἀθῶος, ν' ἀποφάσιζα νὰ πληρώσω τὸν πιὸ ἀκριβὸ δικηγόρο;

★

—Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστικὴ οἱ μουσικοὶ ζοῦν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

—Ὄχι ὅμως καὶ οἱ γείτονές τους!

★

—Ἐσὺ μοῦ εἶπες ὅτι θὰ μοῦ δίνης γάλα ἀνόθευτο... Τὸ βλέπω ὅμως πολὺ νερουλό!...

—Ἀνόθευτο εἶναι ἀφεντικό. Τὸ ἀρμέγω κάθε βράδυ ὁ ἴδιος μὲ τὰ χέρια μου.

—Τότε θὰ τὸ ξεχνᾶς τὴ νύχτα ἔξω στὴ βροχή!

★

—Προτιμῶ νὰ πάρω ἕναν ἄντρα φτωχὸ κι' ἀφοσιωμένο, παρὰ ἕνα πλούσιο ποὺ θὰ μὲ ἀπατᾶ.

—Καὶ τόσες τουαλέττες ποὺ χρειάζεσαι;

—Αὐτὲς γίνονται εὔκολα!...

★

Ἕνας ἔμπορος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, πού, μόλις ὑπόγραψε τὸ ἀσφαλιστικὸ συμβόλαιο:

—Ἂν καῆ τὸ μαγαζί μου ὕστερ' ἀπὸ τρία χρόνια, πόσα θἄχω νὰ παίρνω; ρωτάει τὸν πράκτορα.

—Ὅλο τὸ ποσόν!. Τρεῖς χιλιάδες λίρες!

—Κι' ἂν καῆ ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες;

—Τρία χρονάκια φυλακή...

★

—Χτὲς τὴ νύχτα, διηγεῖται ὁ Μιστόκλης στὸ καφενεῖο, ξύπνησα ἀπὸ κάποιον θόρυβο καὶ εἶδα ἕνα χέρι ν' ἁπλώνεται στὴ τσέπη ποὺ εἶχα τὸ πορτοφόλι μου... Ἀμέσως ἅρπαξα τὸ πιστόλι μου κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι, μὰ... δὲν πυροβόλησα.

—Γιατί; ρωτάει ἕνας τῆς παρέας.

—Καὶ μήπως θέλατε στὰ καλὰ καθούμενα νὰ χηρέψω;...

★

—Πόσων χρόνων εἶναι ὁ ἀρραβωνιαστικός σου;

—Δὲν ξέρω ἀκριβῶς. Μὰ κι' οἱ δυό μας μαζὶ μόλις φτάνομε τὰ πενῆντα.

—Ὥστε, λοιπόν, ὁ ἀρραβωνιαστικός σου εἶναι... μωρό;

★

Στὸ σπίτι τῆς κ. Σαρδελλίδου γίνεται πνευματιστικὴ συγκέντρωσι. Τὸ μέντιουμ προσπαθεῖ ἀπεγνωσμένα νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ μακαρίτη ἄντρα της.

Τὸ πνεῦμα ὅμως δὲν ἀπαντᾶ.

Καὶ ἡ κ. Σαρδελλίδου λέει·

—Ἡ ὥρα εἶναι μόλις ἐντεκάμισυ. Ἂς κάνουμε ὑπομονή, γιατὶ ὁ μακαρίτης δὲν γύριζε ποτὲ πρὶν ἀπὸ τὶς δυὸ στὸ σπίτι του...

★

Μιὰ χήρα μὲ παιδιὰ παντρεύτηκε ἕναν χῆρο μὲ παιδιὰ καὶ μὲ τὴ σειρά τους ἔκαναν κι' ἄλλα παιδιά. Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἔγινε ἕνας τρομερὸς καυγᾶς, στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τους κι' ὁ σύζυγος ρώτησε τὴ γυναῖκα του τί συμβαίνει.

Κι' ἐκείνη τοῦ ἐξήγησε:

—Τὰ παιδιά σου καὶ τὰ παιδιά μου μαλλώνουν μὲ τὰ παιδιά μας!

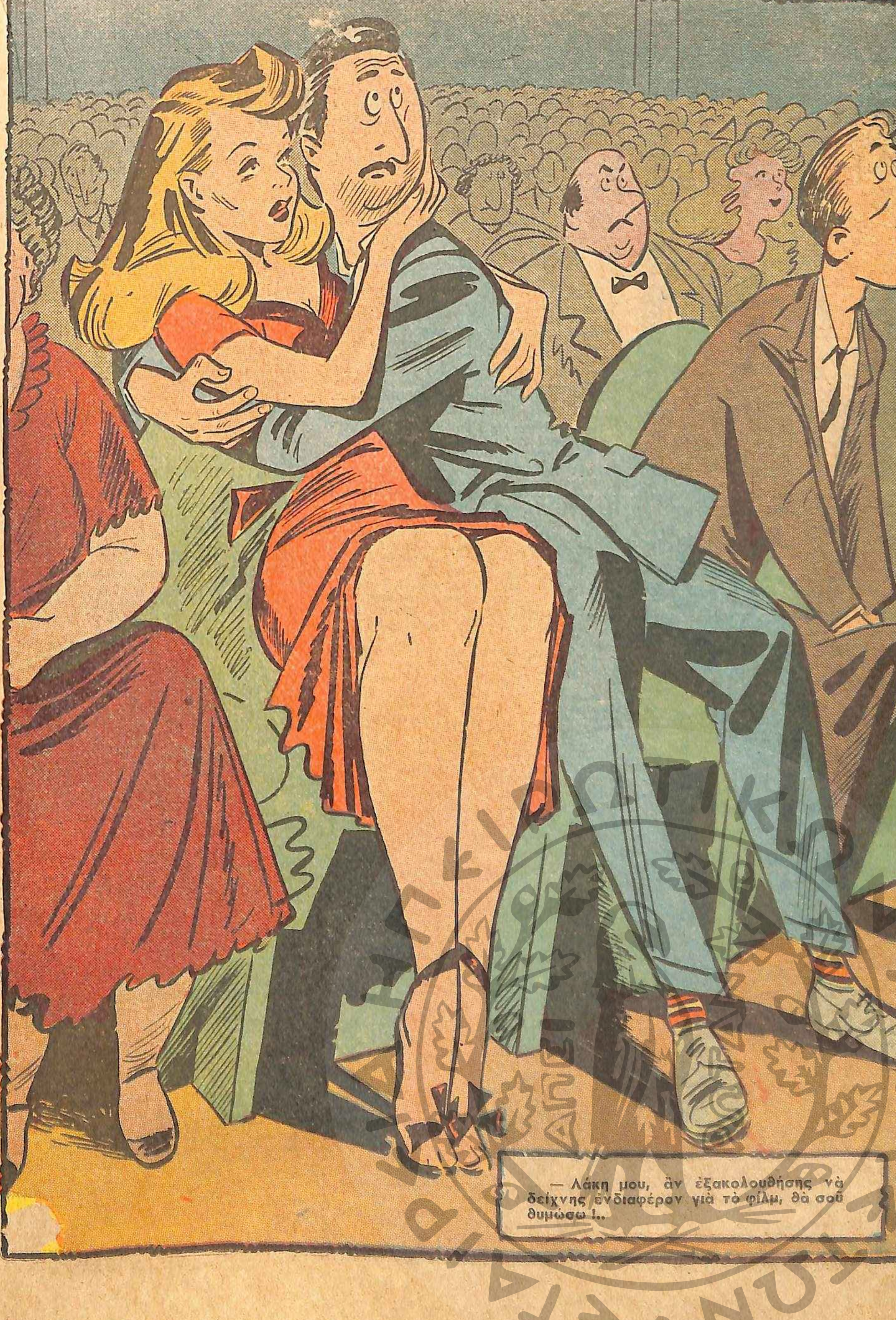

— Λάκη μου, ἂν ἐξακολουθήσης νὰ δείχνης ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ φίλμ, θὰ σοῦ θυμώσω !..

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ

Η κόρη ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ ντὲ Ζάκ, ἀφοῦ σκότωσε τὸ φρουρό, ἔπνιξε κατόπιν τὴν Περινέλλα. Ξαναγύρισε κατόπιν στὴ Μελοὺνη, ὅπου μαζὶ μὲ τὸν Ζακεβὶλ ἐξαργύρωσαν τὴν ἐπιταγὴ τῶν 60 χιλιάδων σκούδων. Φεύγουν ὕστερα γιὰ τὸ Παρίσι. Στὸ μεταξύ, ὁ Μαλὰτρ εἶχε κάμει γνωστό, στὸν δοῦκα τῆς Βουργουνδίας ὅτι κατάφερε νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸν Πασσαβάν, τὸν Ταλαζὰρ καὶ τὸν Μπρανκαγιόν. Τοῦ ἀνέφερε ἐπίσης ὅτι ὁ Ρομπὲν Ναρκουᾶ εἶχε ὁδηγήσει τὸ Δελφῖνο ἄρρωστο στὸν πύργο τῆς Γκάν. Στὸ Παρίσι ὁ λαὸς πανηγυρίζει γιὰ τὴν συμφιλίωσι τοῦ Δελφίνου μὲ τὴ μητέρα του. Ἡ Ἰζαμπὼ ἀποφασίζει νὰ πάῃ νὰ τὸν προϋπαντήσῃ.

10ον

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος τὴν ἐθαύμασε στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς του. Κατάλαβε ἀμέσως ποιὰ ἦταν τὰ ἐλατήρια ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ σκέπτεται ἔτσι. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ὑποπτευθῆ κανείς, ὅτι εἶχε κάποια ἀνάμιξι στὸ ἔγκλημα, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ σὲ λίγο. Καί, βέβαια, αὐτὸ ἦταν τὸ σωστό.

Ἡ Ἰζαμπὼ συνέχισε μ' ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο:

— Ἀγαπητέ μου δοῦκα, ὁ ἐξαίρετος αὐτὸς λαὸς ταχτοποίησε τὰ πράγματα πολὺ καλύτερα ἀπὸ ὅ,τι θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ κάμουμε ἐσεῖς κι' ἐγώ. Δὲν πρέπει, λοιπόν, ν' ἀλλάξουμε τίποτα. Ὁ λαὸς θέλει μιὰ ἐπιβλητικὴ πομπή. Θὰ τὴν ἔχῃ. Ἀντὶ γιὰ τοὺς πενήντα στρατιῶτες σας, θὰ ξεκινήσῃ ὅλη ἡ αὐλὴ ἡ δική μου καὶ ἡ δική σας. Ὅλοι οἱ εὐπατρίδες, ὅλες οἱ κυρίες τῆς ἀκολουθίας μου, οἱ σωματοφύλακες, οἱ στρατιῶτες μας, ὅλη ἡ φρουρὰ τοῦ Παρισιοῦ! Ὁ λαὸς φτιάχνει ἁψίδες; Θὰ περάσουμε θριαμβευτικὰ κάτω ἀπ' αὐτές! Θέλει νὰ ἰδῆ τὸν Δελφῖνο; Θὰ τὸν παρουσιάσουμε ἔφιππο στὸ πλευρό μας! Ὀνειρεύεται ἑκατομμύρια; Θὰ τοῦ δείξουμε πολλὰ ἁμάξια ποὺ θὰ εἶναι φορτωμένα μὲ σάκκους γεμάτους μὲ χρυσᾶ νομίσματα. Ὁ καλὸς αὐτὸς λαός, εἶναι ἀρκετὸ νὰ ἰδῆ πὼς τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ ἁμάξια ἔχει σάκκους μὲ χρυσᾶ νομίσματα, γιὰ νὰ πιστέψῃ πὼς καὶ τ' ἄλλα ποὺ θὰ ἀκολουθοῦν, ἔχουν τὸ ἴδιο πολύτιμο φορτίο. Θὰ τοῦ δείξουμε ἐπίσης ἁλυσσοδεμένο αὐτὸν τὸν καταραμένο μάγο... νομίζω πὼς τὸν εἴπατε Ρομπὲν Ναρκουᾶ... ποὺ μὲ τὰ μαγικὰ φίλτρα του κατέστρεψε τὸ λογικὸ καὶ τὴν ὑγεία τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου. Κι' ἐπειδὴ ὁ λαὸς θέλει πυροτεχνήματα, θὰ τοῦ παρουσιάσουμε ἕνα ποὺ θὰ εἶναι τὸ πιὸ ὄμορφο ἀπὸ ὅλα: θὰ παραδώσουμε στὶς φλόγες αὐτὸν τὸν Ναρκουᾶ. Ἔτσι ὁ λαός μας θὰ ἀπολαύσῃ ἕνα θαυμάσιο θέαμα καὶ θὰ ἐνθουσιαστῆ!

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος παρακολουθοῦσε τὰ λόγια της μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν εἶχε πῆ λέξι γιὰ τὸν ἱππότη ντὲ Πασσαβάν.

«Ὁ Ρομπὲν Ναρκουᾶ, σκεφτόταν, εἶναι ἕνας ἄθλιος κομπάρσος ποὺ μποροῦμε νὰ τὸν ρίξομμε στὴν πυρὰ χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις. Ὁ πραγματικὸς ἔνοχος, ὁ ἀρχηγός, εἶναι ὁ Πασσαβάν, ποὺ ἀνασταίνεται κάθε φορὰ ποὺ τὸν ξεπαστρεύουμε! Αὐτὸ δὲν εἶναι τάχα ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξι, ὅτι ἔχει πουλήσει τὴν ψυχή του στὸ Σατανᾶ; Ἄ! Αὐτὴ τὴ φορά, δὲν θὰ μοῦ γλυτώσῃ! Καὶ θὰ πεθάνῃ ὄχι μιὰ φορά, ἀλλὰ χίλιες! Θὰ τὸν ὑποβάλω σ' ὅλα τὰ μαρτύρια. Κανένας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν σώσῃ, οὔτε ἡ βασίλισσα»!

Ὁ νοῦς τῆς Ἰζαμπὼ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, πήγαινε στὴ Φλώρα.

«Δὲν ξέρει ἀκόμη τίποτα» σκεφτόταν.

— Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε, ἀγαπητέ μου δοῦκα, τοῦ εἶπε σὲ λίγο. Θὰ ξαναγυρίσετε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες γιὰ νὰ μὲ πάρετε. Μὴν ξεχάσετε νὰ κάμετε ὅσα σᾶς εἶπα!...

— Κατάλαβα τὶς προθέσεις σας κυρία, ἀπάντησε ὁ δοῦκας, ἐνῶ ὑποκλινόταν μπροστά της. Μπορεῖτε νὰ εἶσαστε βέβαιη, ὅτι ὅλα θὰ γίνουν ὅπως ἐπιθυμεῖτε.

Πυκνὲς μᾶζες λαοῦ ὑποδέχτηκαν τὸν δοῦκα, καθὼς βγῆκε ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, μόλις τὸν εἶδαν, ἔτρεξαν γύρω του. Οἱ ἐρωτήσεις ἔπεφταν σὰν βροχή. Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελαν νὰ μάθουν, ἦταν ἂν ἀλήθευε ἡ φήμη πὼς ὁ Δελφῖνος δήλωσε ὑποταγή.

— Ναὶ φίλοι μου, ἀπάντησε ὁ δοῦκας, ἀφοῦ ἀνέβηκε στὸ ἄλογό του. Ὁ Δελφῖνος ὑποτάχθηκε ἀπὸ δική του πρωτοβουλία. Ἡ βασίλισσα ἐγὼ κι' ὅλη ἡ αὐλή, θὰ ξεκινήσουμε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες γιὰ νὰ τὸν προϋπαντήσουμε. Ὅσο γιὰ τὸ θησαυρό, δὲν ξέρω ἂν εἶναι τόσο σημαντικός, ὅσο ἄκουσα νὰ λένε. Αὐτό, ὅμως, θὰ τὸ μάθετε σὲ λίγο, ὅταν θὰ τὸν μεταφέρουμε στὴν πόλι...

Οὐρανομήκεις ζητωκραυγὲς σκέπασαν τὰ τελευταῖα λόγια του. Ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος παραληροῦσε ἀπὸ τὴ χαρά του.

— Εἰρήνη! φώναζαν. Τέλειωσαν τὰ δεινά μας! Ζήτω ἡ βασίλισσα κι' ὁ Δελφῖνος! Ζήτω ὁ δοῦκας τῆς Βουργουνδίας!...

Ἦταν τόσος ὁ συνωστισμός, ποὺ ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος κι' οἱ ἄνθρωποί του ἀναγκάσθηκαν ν' ἀφίσουν τοὺς κεντρικοὺς δρόμους καὶ νὰ πάρουν διάφορα στενὰ σοκάκια, γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀπομακρυνθοῦν.

Ὁ δοῦκας, μόλις ἔφτασε στὸ μέγαρό του, ἔδωσε ἀμέσως τὶς σχετικὲς διαταγὲς γιὰ τὴν προετοιμασία τῆς πομπῆς ποὺ θὰ ξεκινοῦσε σὲ λίγο γιὰ τὸν πύργο τῆς Γκάν.

Δέχτηκε κατόπιν τὸν Μερσερό, ποὺ τοῦ ἔκαμε γνωστὴ τὴν ἐξαφάνισι τῆς Φλώρας.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος τὸν ἄκουσε, ὅπως θἄκανε γιὰ ἕναν μεθυσμένο ἢ ἕναν παράφρονα. Εἶχε πάρει τόσες προφυλάξεις, ποὺ ἡ ἀπαγωγὴ ἢ ἡ δραπέτευσις τῆς Φλώρας τοῦ φαινόταν ἀδύνατη.

Ἔτσι ὁ Μερσερὸ ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ ἐπαναλάβῃ πολλὲς φορὲς τὰ ἴδια λόγια. Ὅταν, τέλος, τοῦ μίλησε γιὰ τὴν Περινέλλα, ὁ δοῦκας τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἅρπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους τὸν Μερσερό.

— Λέτε ἀλήθεια, τοῦ φώναξε, ὅτι ἡ Φλώρα δὲν βρίσκεται στὸ διαμέρισμά της κι' ὅτι ἡ Περινέλλα δὲν ζῆ πιά;

— Αὐθέντα, ἀπάντησε τρέμοντας ὁ τραπεζίτης, μπορεῖτε νὰ βεβαιωθῆτε μὲ τὰ μάτια σας, ὅτι ὅλα ὅσα σᾶς εἶπα, εἶναι σωστά!

— Ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ τόλμησε νὰ πάρῃ τὴ Φλώρα ἀπὸ τὰ χέρια μου! φώναξε ὁ δοῦκας.

Κι' ὥρμησε σὰν τρελλὸς στὴ μυστικὴ δίοδο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ διαμέρισμα τῆς Φλώρας.

Ὁ τραπεζίτης τὸν ἀκολούθησε. Ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο μισάνοιγε τὰ χείλη του. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν σκεφτόταν, ὅτι ἡ Φλώρα κινδύνευε ἴσως, ἀλλ' ὅτι ὁ δοῦκας ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της. Κι' αὐτὸ τὸν ἐνθουσίαζε.

«Ἡ ἀγάπη του εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμουν συλλογίσθηκε. Φίλε μου Μερσερό, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, μπορεῖς νὰ πετύχῃς τὰ πάντα! Μὴ διστάζῃς, λοιπόν!».

Ἔφτασαν σὲ λίγο στὸ διαμέρισμα τῆς Φλώρας.

Ὁ δοῦκας ἐπισκέφτηκε ὅλα τὰ δωμάτια κι' ἐξέτασε μὲ προσοχὴ τὰ πάντα. Ἔπειτα ἔμεινε ἀρκετὲς στιγμὲς συλλογισμένος.

Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε ἀπαγάγει τὴ Φλώρα καὶ εἶχε σκοτώσει τὴν Περινέλλα ἔπρεπε νὰ εἶχε μπῆ ἀπὸ τὴ μυστικὴ πόρτα, γιατὶ ἡ ἄλλη ἦταν μανταλωμένη ἀπὸ μέσα, μὲ δυὸ γεροὺς σύρτες. Ἀλλὰ μετριόνταν στὰ δάχτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἤξεραν αὐτὴ τὴ μυστικὴ πόρτα!

Ὁ δοῦκας ξανάφερε στὸ μυαλό του αὐτὰ τὰ πρόσωπα. Ἄλλα δὲν ζοῦσαν πιὰ κι' ἄλλα βρισκόντουσαν μακρυά. Ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα...

Αὐτὸ τὸ πρόσωπο ἦταν ἡ κόμησσα ντὲ Ζιάκ, ποὺ εἶχε μείνει σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα τὸν πρῶτο καιρό, ποὺ συνδέθηκε μὲ τὸ δοῦκα.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος δὲν ἤξερε τότε ποιὲς ἦταν οἱ διαθέσεις τοῦ ντὲ Ζιὰκ καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτό, εἶχε ἐγκαταστήσει τὴ γυναῖκα του στὸ διαμέρισμα μὲ τὴ μυστικὴ δίοδο, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τὴν ἐπισκέπτεται ἐκεῖ χωρὶς νὰ τὸν ὑποπτεύεται κανείς.

Ἐκείνη ποὺ ἀπήγαγε τὴ Φλώρα, ἦταν, λοιπόν, ἡ κόμησσα ντὲ Ζιάκ;

Ὁ δοῦκας τὸ θεώρησε πιθανόν, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του, φώναξε τὸν στρατάρχη ντὲ Σατελοῦ ποὺ ἦταν διοικητὴς τῆς φρουρᾶς τοῦ μεγάρου.

— Θὰ διατάξετε ἀμέσως, τοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι, νὰ φυλακισθῆ ὁ ἀξιωματικός, ποὺ ἦταν τῆς ὑπηρεσίας χτὲς τὸ βράδυ. Ὅσο γιὰ τοὺς φρουρούς, νὰ κρεμαστοῦν! Ὅλοι!..

— Ὅλοι; ρώτησε τρομαγμένος ὁ Σατελοῦ.

— Ὅλοι, χωρὶς καμμιὰ ἐξαίρεσι! ἀπάντησε ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος.

— Αὐθέντα... τόλμησε νὰ πῆ ὁ Σατελοῦ.

Ὁ δοῦκας χτύπησε τὸ πόδι του στὰ πάτωμα.

— Κύριε στρατάρχα, εἶπε, μοῦ φαίνεται πὼς τὸ κεφάλι σας δὲν στέκεται καλὰ πάνω στοὺς ὤμους σας. Μιὰ ἀκόμη λέξι ἂν πῆτε, δὲν ἐγγυῶμαι γιὰ τὴ ζωή σας!...

Ἄρχισε κατόπιν νὰ βηματίζῃ νευρικά, ἀναποδογυρίζοντας μὲ τὰ πόδια του κάθε τι ποὺ εὕρισκε μπροστά του.

— Ποτὲ πρίγκηπας δὲν εἶχε τόσο ἐλεεινοὺς φρουροὺς ὅσον ἐγώ! φώναξε στὸν Σατελοῦ. Πρέπει νὰ τιμωρήσουμε παραδειγματικὰ τοὺς ἐνόχους γιὰ νὰ μάθουν ὅσοι βρίσκονται ἐδῶ ὅτι ἡ δουλειά τους δὲν εἶναι μόνο νὰ μεθοκοπᾶνε καὶ νὰ παίζουν ζάρια!... Ἀλλὰ πέστε μου, στρατάρχα, ξέρετε τί ἔγινε ἀπόψε στὸ σπίτι μου;

— Θὰ θέλετε ἴσως νὰ μιλήσετε γι' αὐτὸ τὸ στρατιώτη ποὺ βρέθηκε σκοτωμένος στὴ θέσι ποὺ φρουροῦσε; εἶπε τρομαγμένος ὁ Σατελοῦ.

— Πῶς; φώναξε ὁ δοῦκας. Κι' ἄλλος σκοτωμένος! Ποῦ βρισκόταν αὐτὸς ὁ στρατιώτης...

— Μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς ὁδοῦ Παβέ..

— Διάβολε! εἶπε ὁ δοῦκας. Ἀπὸ ἐκεῖ μπῆκαν λοιπὸν στὸ σπίτι μου! Δὲν μὲ νοιάζει γι' αὐτὸ τὸ στρατιώτη. Μάθετε, ὅμως, κύριε στρατάρχα ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ μπῆκαν ἀπόψε στὸ σπίτι μου ἀπήγαγαν ἕνα πρόσωπο, ποὺ εἶχα κάθε λόγο νὰ νομίζω πὼς ἦταν ἀπόλυτα ἀσφαλισμένο ἐδῶ! Καὶ κανεὶς δὲν εἶδε τίποτα! Καὶ κανεὶς δὲν ἄκουσε τίποτα! Γιατί λοιπόν, δὲν θὰ μποῦν καὶ πάλι ἀπόψε ἢ αὔριο γιὰ νὰ μὲ σκοτώσουν τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμᾶμαι; Σᾶς δίνω ὀχτὼ ἡμέρες προθεσμία γιὰ ν' ἀνακαλύψετε τοὺς ἐνόχους. Ἡ τιμωρία τους θὰ εἶναι παραδειγματική. Στὸ μεταξύ, θὰ διατάξετε νὰ κρεμασθοῦν οἱ στρατιῶτες ποὺ φρουροῦσαν ἀπόψε.

Ὁ Σατελοῦ βγῆκε τρικλίζοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ δούκα.

Προτοῦ περάσῃ μιὰ ὥρα, τὰ κορμιὰ τῶν ὀχτὼ στρατιωτῶν ποὺ φρουροῦσαν τὴν περασμένη νύχτα στὶς πύλες τοῦ μεγάρου, κρέμονταν στὸ κενό!...

Αὐτὴ ἡ ομαδικὴ ἐκτέλεσι, ἠρέμησε κάπως τὸν δοῦκα.

«Εἶμαι βέβαιος, σκεφτόταν ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἔργο τῆς καταραμένης Ἰζαμπώ. Διάβολε! Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ὁ Σατελοῦ δὲν θὰ μπορέσῃ βέβαια ν' ἀνακαλύψῃ κανένα ἔνοχο. Τί πρέπει νὰ κάμω τώρα γιὰ νὰ βρῶ τὴ Φλώρα;».

Γύρισε σὲ λίγο στὸ Μερσερό.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, τοῦ εἶπε. Σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι θὰ βρῶ τὴν κόρη σας!... Χωρὶς αὐτὴν ἡ ζωὴ θὰ μοῦ ἦταν ἀνυπόφορη!

Ὁ Μερσερὸ ὑποκλίθηκε μπροστά του.

— Τὸ πιστεύω αὐθέντα ἀπάντησε. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὸ σῶμα μου κι' ἡ ψυχή μου σᾶς ἀνήκουν!

Ὁ τραπεζίτης ἔφυγε κατόπιν.

Ἔφθασε σὲ λίγο στὸ σπίτι του, ὅπου ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ νὰ συνοδεύσῃ τὸν δοῦκα στὸν πύργο τῆς Γκάν.

Ἀλλά, τί περίεργο! Ἦταν χαρούμενος σχεδὸν γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς Φλώρας! Τὸ ὅτι ἡ κόρη του εἶχε ἐξαφανιστῆ δὲν τὸν εἶχε στενοχωρήσει καθόλου.

Ὁ δοῦκας τῆς Βουργουνδίας σκεφτόταν στὸ μεταξὺ ποιὰ στάσι ἔπρεπε νὰ τηρήσῃ ἀπέναντι στὴ βασίλισσα. Στὸ τέλος, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι γιὰ τὴ στιγμὴ ἔπρεπε νὰ ὑποκριθῆ πὼς δὲν ὑποπτευόταν τίποτα...

«Αὐτὴ τὴ στιγμή, σκέφτηκε, ἡ Ἰζαμπὼ ἔχει ἄλλες σκοτοῦρες στὸ κεφάλι της. Δὲν θὰ κάμῃ τίποτα, λοιπόν, ἐναντίον τῆς Φλώρας. Ἔτσι ἔχω μερικὲς ἡμέρες μπροστά μου. Στὸ διάστημα αὐτό, θὰ τὴν παρακολουθῶ σὲ κάθε της βῆμα. Ἔτσι θὰ ματαιώσω κάθε ἐνέργειά της».

Ἄρχισε κατόπιν νὰ ντύνεται καὶ τὴν ὡρισμένη ὥρα ξεκίνησε γιὰ τ' ἀνάκτορα.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς βασίλισσας, ἔσερνε πίσω του ἕνα μικρὸ στρατό. Οἱ εὐγενεῖς ποὺ τὸν περιστοίχιζαν καὶ ποὺ ἦσαν ντυμένοι ὅλοι μὲ πολυτελεῖς καὶ φανταχτερὲς στολὲς ξεπερνοῦσαν τοὺς πενήντα. Ἀκολουθοῦσαν διακόσιοι ἱππότες μὲ τὶς πανοπλίες τους καὶ διακόσιοι ἔφιπποι τοξότες. Ὁ Σατελοῦ, ποὺ εἶχε τὸν τίτλο τοῦ στρατάρχου τοῦ δουκάτου τῆς Βουργουνδίας, διοικοῦσε αὐτὴ τὴ μικρὴ στρατιωτικὴ δύναμι.

Οἱ Παρισινοὶ χαιρέτησαν μ' ἐνθουσιασμὸ τὸν δοῦκα τῆς Βουργουνδίας κατὰ τὸ πέρασμά του. Πολλοὶ μάλιστα τοῦ φώναζαν:

— Μὴν ξεχάσῃς νὰ φέρῃς τὸ θησαυρό!..

Μπροστὰ ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα περίμεναν καμμιὰ ἑκατοστὴ εὐγενεῖς, οἱ ἔφιπποι σωματοφύλακες, καὶ μερικὰ ἁμάξια ποὺ προορίζονταν γιὰ τὴ βασίλισσα καὶ τὶς κυρίες τῆς ἀκολουθίας της.

Ἡ Ἰζαμπὼ ἀνέβηκε στὸ πρῶτο ἀπ' αὐτά, μαζὶ μὲ τὴν κόμησσα ντὲ Ζιὰκ καὶ τὴν κυρία ντὲ Κουού. Ὁ πιστὸς Σακραμὰν μὲ καμμιὰ δεκαριὰ φρουροὺς περικύκλωσαν τὸ βασιλικὸ ἁμάξι.

Ἡ πομπὴ διευθύνθηκε ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

Μόλις βγῆκαν ἀπὸ τὴν πόλι, ἡ βασίλισσα παρακάλεσε τὸν δοῦκα τῆς Βουργουνδίας ν' ἀφήσῃ τὸ ἄλογό του καὶ νὰ πάῃ νὰ καθίσῃ πλάϊ της μέσα στὸ ἁμάξι.

Ἡ Ἰζαμπὼ φαινόταν πολὺ χαρούμενη καὶ μιλοῦσε μὲ μεγάλη ἐγκαρδιότητα στὸ δοῦκα. Ἀλλὰ κι' ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται ἀμέριμνος καὶ εὔθυμος. Καθένας τους ἔπαιζε τὸ παιγνίδι του. Κι' ὡστόσο, ἐκεῖνος ποὺ τοὺς ἔβλεπε, φανταζόταν πὼς ποτὲ δὲν βρίσκονταν σὲ καλύτερες σχέσεις.

Μόλις ξεπέρασαν τὸ Μονζερόν, δύο ἱππεῖς φάνηκαν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι. Ἦσαν δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ντὲ Ζιὰκ καὶ τοῦ Ζακεβίλ, ποὺ ζήτησαν τὸ στρατάρχη ντὲ Σατελοῦ.

— Ὁ κόμης ντὲ Ζιὰκ καὶ ὁ λοχαγὸς ντὲ Ζακεβίλ, τοῦ εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, σᾶς παρακαλοῦν νὰ κάμετε γνωστὸ στὸν δοῦκα ὅτι ἐξετέλεσαν τὴν ἀποστολὴ ποὺ τοὺς εἶχε ἀνατεθῆ. Ἤρθαμε ἐπίσης νὰ σᾶς γνωστοποιήσωμε ὅτι ὁ Δελφῖνος ψήνεται ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ βῆμα. Παρακαλεῖ, λοιπόν, τὴ μητέρα του νὰ τὸν συγχωρήσῃ, γιατὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν προϋπαντήσῃ ὅπως εἶνε σωστό. Σημειῶστε ἐπίσης ὅτι ὁ πρίγκηπας βρίσκεται σὲ τέτοια κατάστασι, ποὺ δὲν μπορεῖ ν' ἀκούσῃ τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Ὁ κόμης ντὲ Ζιὰκ κι' ὁ λοχαγὸς ντὲ Ζακεβὶλ σᾶς παρακαλοῦν, λοιπόν, νὰ πλησιάσετε ὅσο πιὸ ἀθόρυβα μπορεῖτε στὸν πύργο. Τὸ καλύτερο εἶνε, κατὰ τὴ γνώμη τους νὰ μείνῃ ἡ συνοδεία μακρυὰ καὶ νὰ μποῦν ἐλάχιστοι μόνο στὸν πύργο. Ὁ κύριος κόμης κι' ὁ λοχαγὸς ἤθελαν νὰ ἔρθουν μόνοι τους νὰ σᾶς προϋπαντήσουν, ἀλλὰ νομίζουν ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' τὸ Δελφῖνο.

Ὁ Σατελοῦ ἔτρεξε ἀμέσως γιὰ νὰ κάμῃ γνωστὲς στὴ βασίλισσα καὶ τὸν δοῦκα τὶς συστάσεις τοῦ ντὲ Ζιὰκ καὶ τοῦ Ζακεβίλ.

Ἡ Ἰζαμπὼ κι' ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος προσπάθησαν νὰ κρύψουν τὴν εὐχαρίστησί τους. Τὰ πράγματα εἶχαν ξετυλιχθῆ πολὺ ταχύτερα ἀπὸ ὅ,τι φαντάζονταν.

Ὁ δοῦκας ἔδωσε ἀμέσως τὶς ἀπαιτούμενες διαταγές, ποὺ ἐκτελέσθηκαν κατὰ γράμμα. Οἱ συζητήσεις καὶ τὰ γέλια σταμάτησαν κι' ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι προσπάθησαν νὰ δώσουν μιὰ περίλυπη ἔκφρασι στὸ πρόσωπό τους. Ἔτσι ἡ συνοδεία ἀπὸ χαρούμενη ποὺ ἦταν πρὶν ἔγινε πένθιμη. Θἄλεγες πὼς ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν πήγαιναν νὰ παραλάβουν ἕνα νεκρό.

Κατὰ τὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, τέλος, ἔφτασαν μπροστὰ στὸν πύργο τῆς Γκάν.

Οἱ ἱππεῖς, οἱ σωματοφύλακες καὶ οἱ τοξότες διατάχθηκαν νὰ σχηματίσουν μικρὲς ὁμάδες καὶ νὰ διασκορπισθοῦν ὁλόγυρα.

Οἱ ἔφιπποι εὐγενεῖς συγκεντρώθηκαν μπροστὰ στὴν πύλη.

Τὰ ἁμάξια μὲ τὶς κυρίες τῆς ἀκολουθίας σταμάτησαν σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι. Προχώρησε μόνον τὸ ἁμάξι τῆς Ἰζαμπώ.

Ἡ βασίλισσα κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ μαζὶ μὲ τὸν Ἰωάννη τὸν Ἀτρόμητο.

Μιὰ βαρειὰ σιωπὴ ἁπλωνόταν στὸν πύργο. Θἄλεγες πὼς ὁ θάνατος φτερούγιζε πίσω ἀπὸ τὰ τείχη του.

Ἡ πόρτα ἦταν ὀλάνοιχτη. Ὁ Ρομπὲν Ναρκουᾶ κι' ὁ Μαλὰτρ ὑποκλίθηκαν μπροστὰ στοὺς ὑψηλοὺς ἐπισκέπτες.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος ἔδωσε τὸ χέρι του στὴ βασίλισσα. Προχωροῦσαν κι' οἱ δύο μὲ γρήγορα βήματα.

Ἡ βιασύνη τους δὲν προερχόταν, ὡστόσο, ἀπὸ ἀνησυχία. Ἀνυπομονοῦσαν μόνο νὰ πιστοποιήσουν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια ὅτι ἡ κατάστασι τοῦ πρίγκηπος ἦταν τόσο σοβαρή, ὅσο τοὺς εἶχαν πῆ.

Πίσω τους ἀκολουθοῦσε ὁ Σακραμάν, ποὺ ὁ ρόλος του ἦταν νὰ συνοδεύῃ τὴν κυρία του παντοῦ καὶ πάντα.

Ἡ Ἰζαμπώ, καθὼς προχωροῦσε κάτω ἀπὸ τὸ θόλο τῆς εἰσόδου, ρώτησε μὲ ὑποκριτικὸ ἐνδιαφέρον:

— Πῶς ἔχει ὁ γυιός μου;

Ὁ Ρομπὲν Ναρκουᾶ ὑποκλίθηκε καὶ ἀπάντησε:

— Ἀλλοίμονο, μεγαλειοτάτη, ἡ κατάστασι τοῦ πρίγκηπος εἶνε πολὺ σοβαρή!...

Ἔκαμε κατόπιν μιὰ καινούργια ὑπόκλισι.

— Ἐπιτρέψετέ μου νὰ προηγηθῶ, μεγαλειοτάτη, εἶπε, γιὰ νὰ σᾶς ὁδηγήσω.

Οἱ εὐπατρίδες ποὺ εἶχαν μείνει κοντὰ στὴν πύλη ἀναρωτήθηκαν ἂν ἔπρεπε νὰ

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

«Σπορτγοῦμεν»

Φροσί, σοῦ τὄχω πῆ ξανὰ
πὼς περὶ σπὸρ χειμερινὸ
κουβέντα δὲ γουστάρω.
Κι' ὅμως παρλάρεις κι' ἐπιμέ-
ποὺ τὴν κακή σου τὴν ἡμέ-
καὶ τὸν ψυχρό σου φλάρο!

★

Ντόμπρα, Φροσί, σοῦ ἐξηγοῦ-
πὼς ὅταν κάνῃς τὴ σπορτγοῦ-
μὲ πιάνουν τὰ διαόλια.
Ψοφᾶς γιὰ χιονοδρομί-
καὶ λησμονᾶς κάθε στιγμὴ
τὸ γάλι σου, βρὲ δόλια!

★

'Αλλ' ἂν τὸ θὲς στ' ἀληθινὰ
νὰ πάρῃς, Φρόσω, τὰ βουνὰ
τὰ χιονοσκεπασμένα,
πάρτα καί, σὰν ἀλπινιστής,

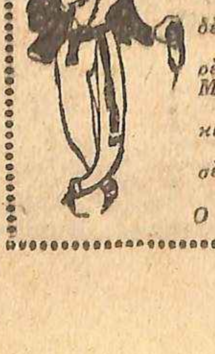

κύττα νὰ γκιμπατσακιστῆς
καὶ... σφύρα μου κι' ἐμένα!

★

'Αλλά, ἐν πάσῃ περιπτώ-
δὲν σὲ ἀντέχω πιὰ λεπτό,
ρὲ Φρόσω παπαρδέλα.
Μ' ἔχεις σκοτί-, μ' ἔχεις ζαλί-
κι' ἂν περὶ σκὶ ξαναμιλή-
σε... σκίζω σὰν σαρδέλλα!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

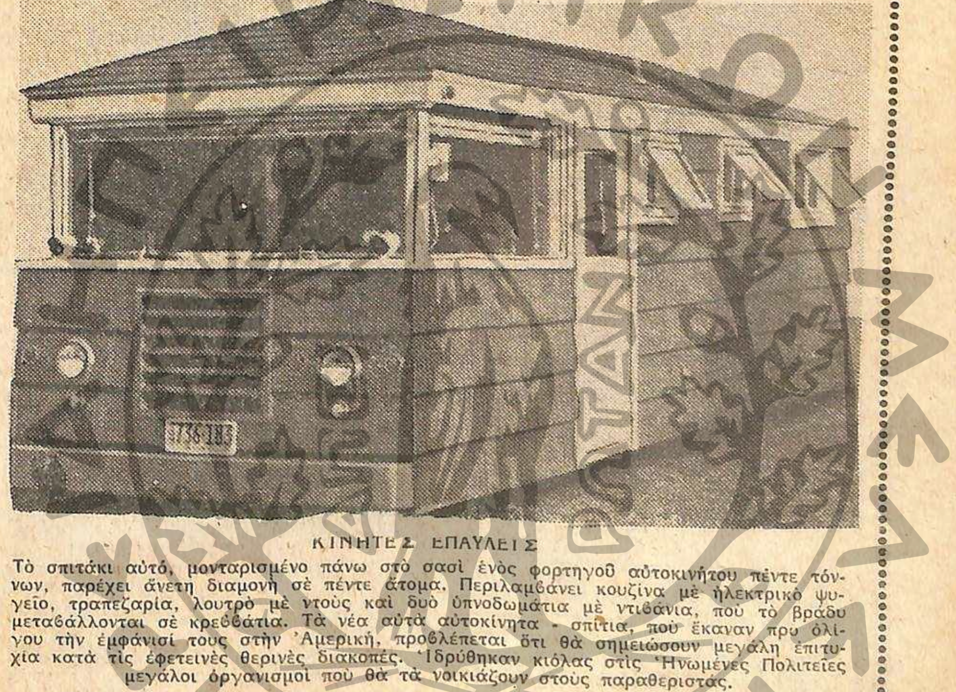

ΚΙΝΗΤΕΣ ΕΠΑΥΛΕΙΣ

Τὸ σπιτάκι αὐτό, μονταρισμένο πάνω στὸ σασὶ ἑνὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου πέντε τόννων, παρέχει ἄνετη διαμονὴ σὲ πέντε ἄτομα. Περιλαμβάνει κουζίνα μὲ ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο, τραπεζαρία, λουτρὸ μὲ ντοὺς καὶ δυὸ ὑπνοδωμάτια μὲ ντιβάνια, ποὺ τὸ βράδυ μεταβάλλονται σὲ κρεββάτια. Τὰ νέα αὐτὰ αὐτοκίνητα - σπίτια, ποὺ ἔκαναν πρὸ ὀλίγου τὴν ἐμφάνισί τους στὴν Ἀμερική, προβλέπεται ὅτι θὰ σημειώσουν μεγάλη ἐπιτυχία κατὰ τὶς ἐφετεινὲς θερινὲς διακοπές. Ἱδρύθηκαν κιόλας στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες μεγάλοι ὀργανισμοὶ ποὺ θὰ τὰ νοικιάζουν στοὺς παραθεριστάς.

μποῦν κι' αὐτοὶ στὸν πύργο. Κανεὶς δὲν τοὺς εἶχε πῆ τίποτα.

Ἀλλ' ἐνῶ ἔκαναν αὐτὲς τὶς σκέψεις, τὰ δυὸ βαρειὰ φύλλα τῆς πόρτας κλείστηκαν ἀπότομα. Ταυτόχρονα ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ φωνή:

— Ὁ δούκας τῆς Βουργουνδίας διατάσσει νὰ μὴν κινηθῆ κανεὶς ἀπὸ τὴ θέσι του!

Ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν κλείσει τὴν πόρτα κατέβαζαν τώρα τὶς βαρειὲς ἁλυσίδες καὶ τραβοῦσαν τοὺς σύρτες.

Οἱ εὐπατρίδες ποὺ εἶχαν μείνει ἀπ' ἔξω ἀλληλοκυττάχθηκαν μὲ κάποια ἀνησυχία. Τί ἐσήμαιναν ὅλα αὐτά; Ποιὸς εἶχε κλείσει τὴν πόρτα; Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο;

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος κι' ἡ Ἰζαμπὼ ἀνέβαιναν στὸ μεταξὺ τὶς σκάλες καὶ δὲν πρόσεξαν αὐτὸ τὸ μικρὸ περιστατικό.

Ὅταν ἔφτασαν στὸν δεύτερο ὄροφο, ὁ δούκας τῆς Βουργουνδίας ἄνοιξε ἀθόρυβα μιὰ πόρτα, ποὺ τοῦ ἔδειξε ὁ Ρομπὲν Ναρκουᾶ.

Τὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα ἦταν βυθισμένο στὸ μισοσκόταδο. Στὸ βάθος ὑπῆρχε ἕνα τζάκι, ὅπου ἔκαιγαν μερικὰ κούτσουρα. Μπροστὰ ἀπ' αὐτό, ἕνα παιδάκι ποὺ καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα, βογγοῦσε. Δυὸ ἄνθρωποι ἦταν σκυμμένοι πάνω του.

Ἡ Ἰζαμπὼ κι' ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος δὲν διέκριναν παρὰ τρεῖς σκιές. Φαντάσθηκαν, ὡστόσο, ὅτι δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ ἦταν ὁ Δελφῖνος, ὁ ντὲ Ζιὰκ κι' ὁ Ζακεβίλ. Πῆραν, λοιπόν, περίλυπο ὕφος καὶ προχώρησαν μέσα στὸ δωμάτιο πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν.

Ἡ πόρτα τότε κλείστηκε πίσω τους.

Οὔτε ἡ βασίλισσα, οὔτε ὁ δούκας τῆς Βουργουνδίας ἀναρωτήθηκαν ποιὸς τὴν εἶχε κλείσει. Καὶ δὲν ἀνησύχησαν οὔτε γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Σακραμάν, ποὺ ἀπὸ κάμποσες στιγμὲς δὲν τοὺς ἀκολουθοῦσε πιά.

Ὅπως εἴδαμε, ὁ πιστὸς ἀκόλουθος τῆς Ἰζαμπὼ βάδιζε πίσω της σὰν τὴ σκιά της. Ὅταν, ὅμως, ἔφτασε μπροστὰ στὴν πόρτα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν δεύτερο ὄροφο, τὰ δυὸ θυρόφυλλα κλείστηκαν ἀπότομα κι' ἔτσι δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήση περισσότερο.

Κύτταξε τότε γύρω του κι' εἶδε τρεῖς ἀνθρώπους ποὺ προχωροῦσαν πρὸς τὸ μέρος του. Ἦταν ὁ Μπρανκαγιόν, ὁ Ταλαζὰρ κι' ὁ Πασσαβάν.

Γελοῦσαν κι' οἱ τρεῖς σὰν νὰ τὸν κοροΐδευαν γιὰ τὸ πάθημά του.

Ὁ πιστὸς ἀκόλουθος τῆς Ἰζαμπὼ εἶχε γουρλώσει τὰ μάτια του καὶ τὸ πρόσωπό του φανέρωνε μιὰ πολὺ μεγάλη ἔκπληξι. Μάταια, ὡστόσο, θ' ἀναζητοῦσε κανεὶς πάνω σ' αὐτὸ ἴχνος τρόμου.

Πῶς, ὅμως, ὁ Πασσαβάν, ὁ Ταλαζὰρ κι' ὁ Μπρανκαγιόν, ποὺ ἀφήσαμε κλεισμένους μέσα σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ πύργου τῆς Γκάν, εἶχαν ξαναβρῆ τὴν ἐλευθερία τους;

Καὶ πῶς ὁ Ρομπὲν Ναρκουᾶ, ποὺ κάλπαζε πάνω στὸ δρόμο τῆς Μελούνης, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐμπίστους τοῦ δούκα τῆς Βουργουνδίας, βρισκόταν τώρα στὸν πύργο τῆς Γκάν;

Νά τί πρέπει νὰ ἐξηγήσωμε τώρα, προτοῦ προχωρήσωμε στὴ συνέχεια τῆς ἀφηγήσεώς μας.

Ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ Δελφίνου

Ἂς ξαναγυρίσωμε, πρῶτ' ἀπ' ὅλα στὸν Ρομπὲν Ναρκουᾶ.

Ὡς τὸ Σαραντόν, προσποιήθηκε πὼς δὲν εἶχε προσέξει ὅτι οἱ τρεῖς ἄνθρωποι, ποὺ βρίσκονταν πίσω του τὸν παρακολουθοῦσαν ἢ ὁπωσδήποτε δὲν ἔδειξε ὅτι εἶχε ἐνοχληθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν παρακολούθησι.

Ὅταν, ὅμως, προσπέρασαν αὐτὴ τὴν πόλι, σταμάτησε ἀπότομα στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Οἱ τρεῖς ἄνθρωποι ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν βρέθηκαν σὲ ἀμηχανία. Τί ἔπρεπε νὰ κάμουν; Νὰ σταματήσουν κι' αὐτοὶ ἢ νὰ τὸν προσπεράσουν; Ἀλλ' ἂν ἔκαναν τὸ δεύτερο ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ χάσουν τὰ ἴχνη του.

Ὁ Ρομπὲν Ναρκουᾶ κατάλαβε τὴν ἀμηχανία τους καὶ τοὺς φώναξε νὰ πλησιάσουν.

— Ἐλᾶτε κοντά, τοὺς εἶπε. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς φάω!

Οἱ τρεῖς ἄνθρωποι πλησίασαν ὄχι χωρὶς κάποια ἀνησυχία.

— Ἀκοῦστε, τοὺς εἶπε ὁ Ναρκουᾶ. Βαρέθηκα νὰ σᾶς βλέπω νὰ μὲ παρακολουθῆτε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βγῆκα ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ δούκα τῆς Βουργουνδίας.

» Ἀντί, λοιπόν, νἄρχόσαστε πίσω μου, θὰ μπορούσαμε νὰ ταξιδέψωμε μαζί. Ἔτσι τὸ ταξίδι θὰ μᾶς φανῆ σὲ ὅλους λιγώτερο ἀνιαρὸ καὶ κοπιαστικό.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ρώτησε τότε κάνοντας τὸν ἔκπληκτο:

— Γιὰ ποιὸ ζήτημα μιλᾶτε;

Ὁ Ρομπὲν Ναρκουᾶ γέλασε.

— Κάνετε πὼς δὲν καταλαβαίνετε; ἀπάντησε. Εἴσαστε τόσο ἠλίθιοι, ποὺ κι' ἕνα μικρὸ παιδάκι ἀκόμη θὰ σᾶς καταλάβαινε! Ἀλλ' ἂς ξαναγυρίσωμε στὴν πρότασί μου. Συμφωνεῖτε, ναὶ ἢ ὄχι; Ἂν ναί, ἂς ξεκινήσωμε μαζί. Ἂν ὄχι, κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ ξαναγυρίσετε τὸ γρηγορώτερο ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου ἤρθατε. Γιατί, διαφορετικά, θὰ σᾶς πετσοκόψω ὅπως σᾶς ταιριάζει, μ' ὅλο ποὺ εἴσαστε τρεῖς κι' ἐγὼ δὲν ἔχω παραπάνω ἀπὸ δύο χέρια.

Οἱ τρεῖς «παλληκαράδες», ἄρχισαν νὰ μιλοῦν σιγά.

— Τὸ κάτω - κάτω, εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, τί νὰ τὸν παρακολουθοῦμε τί νὰ πηγαίνωμε μαζί; Τὸ ἴδιο εἶνε! Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς ἡ δουλειὰ θὰ γίνη!...

Οἱ ἄλλοι δύο, ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς δισταγμούς, συμφώνησαν μὲ τὴ γνώμη του.

— Βλέπω πὼς εἴσαστε περισσότερο ἔξυπνοι ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμουν, τοὺς εἶπε ὁ Ρομπὲν Ναρκουᾶ, πού, ἀπὸ δική του πρωτοβουλία, πῆρε θέσι ἀνάμεσά τους.

Ξεκίνησαν λοιπὸν ἀμέσως.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα εἶχαν γίνει οἱ καλύτεροι φίλοι τοῦ κόσμου καί, φυσικά, δὲν ἄφησαν καπηλιὰ ποὺ νὰ μὴν μποῦν γιὰ νὰ πιοῦν ἕνα ποτηράκι. Τὸ λογαριασμὸ τὸν πλήρωνε πάντα ὁ Ναρκουᾶ. Οἱ σύντροφοί του μάλιστα ἐξετίμησαν ὅπως ἔπρεπε αὐτὴ τὴ γενναιοδωρία του. Ἡ ἐκτίμησίς τους δὲν τοὺς ἔκαμε, ὡστόσο, νὰ χαλαρώσουν ἔστω καὶ ἐλάχιστα τὴν ἐπαγρύπνησί τους.

Ὁ Ρομπὲν Ναρκουᾶ δὲν φάνηκε πὼς στενοχωριόταν γι' αὐτό, οὔτε ἔκαμε καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ ξεφύγη. Εἶχε σίγουρα κάποιο σχέδιο μέσα στὸ μυαλό του καὶ περίμενε μόνο τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ τὸ ἐφαρμόση.

Ὅταν ἔφτασαν στὴ Μελούνη, πῆγαν στὸ ἴδιο πανδοχεῖο κι' ὁ Ναρκουᾶ, γενναιόδωρος πάντα, παρήγγειλε ἕνα πλουσιώτατο γεῦμα. Ἔπειτα ἔφυγε.

Οἱ τρεῖς σύντροφοί του τὸν ἀκολουθοῦσαν σὲ ἀπόστασι εἴκοσι περίπου βημάτων, προσπαθῶντας νὰ μὴν τὸν χάσουν ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Ὁ Ναρκουᾶ, ἄλλωστε, οὔτε καὶ τώρα ἔδειχνε ὅτι εἶχε τὴ διάθεσι νὰ τοὺς ξεφύγη.

Η ΥΠΟΜΟΝΗ ΑΜΕΙΒΕΤΑΙ

Εἶνε ἀφάνταστη ἡ ὑπομονὴ ποὺ χρειάστηκε ὁ Τζὰκ Κόντελ γιὰ νὰ μάθη τὰ παπαγαλάκια του νὰ φοροῦν παγοπέδιλα καὶ νὰ πατινάρουν πάνω σὲ μιὰ μικρὴ πίστα. Τώρα ὅμως ἐμφανίζεται στὸ «Ἔμπρες - Χῶλλ» τοῦ Λονδίνου καὶ στὴν τηλεόρασι καὶ κερδίζει μεγάλα ποσὰ χάρις στὸν πρωτότυπο θίασό του!...

Ἀφοῦ διέσχισε μερικοὺς δρόμους, σταμάτησε ἕνα στρατιώτη καὶ τὸν ρώτησε δυνατὰ ποῦ ἦταν τὸ στρατηγεῖο τοῦ ἱππότου ντὲ Μπαρμπαζάν, ποὺ διοικοῦσε μιὰ στρατιωτικὴ μονάδα ἀπὸ Γασκώνους ποὺ βρίσκονταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ Δελφίνου.

Ὁ στρατιώτης τοῦ ἔδειξε ἕνα σπίτι ποὺ βρισκόταν σ' ἕνα μικρὸ ὕψωμα.

Ὁ Ναρκουᾶ διευθύνθηκε ἐκεῖ καὶ μπῆκε μέσα σ' αὐτὸ χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις.

Οἱ τρεῖς συνοδοί του ἄρχισαν τότε νὰ κάνουν βόλτες ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἀλλ' ἡ ὥρα περνοῦσε χωρὶς νὰ φαίνεται ὁ Ναρκουᾶ. Εὐτυχῶς, ἕνα μικρὸ καπηλιὸ βρισκόταν ἀπέναντι. Χωρὶς νὰ διστάσουν πῆγαν ἐκεῖ καὶ κάθησαν σ' ἕνα τραπέζι. Ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρίσκονταν, ἔβλεπαν πολὺ καλὰ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ Ναρκουᾶ δὲν θὰ μποροῦσε, λοιπόν, νὰ φύγη χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν.

Πέρασε ἔτσι περισσότερο ἀπὸ ὥρα.

Σὲ κάποια στιγμή, καμμιὰ δεκαριὰ στρατιῶτες βγῆκαν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μπαρμπαζὰν καὶ διευθύνθηκαν στὸ καπηλιό.

Ὁ τελευταῖος ἀπ' αὐτοὺς ἀφοῦ μπῆκε ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

Τὰ πράγματα ξετυλίχτηκαν μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς.

Οἱ στρατιῶτες αὐτοί, χωρὶς καμμιὰ πρόκλησι, ρίχτηκαν πάνω στοὺς ἀνθρώπους τοῦ δούκα τῆς Βουργουνδίας καί, προτοῦ αὐτοὶ μπορέσουν ν' ἀμυνθοῦν, τοὺς πῆραν τὰ ξίφη τους καὶ τοὺς ἔδεσαν τὰ χέρια στὴ ράχη. Ἔπειτα τοὺς ὡδήγησαν στὸ σπίτι τοῦ Μπαρμπαζάν.

Οἱ δυστυχισμένοι ἦταν ἀνίκανοι νὰ καταλάβουν πῶς εἶχαν βρεθῆ σ' αὐτὴ τὴν ἀξιοθρήνητη κατάστασι καὶ πῶς ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη εἶχαν χάσει τὴν ἐλευθερία τους.

Ἀλλ' ἂς παρακολουθήσωμε τὸν Ρομπὲν Ναρκουᾶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πέρασε τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μπαρμπαζάν.

Ἕνας κατώτερος ἀξιωματικὸς τὸν σταμάτησε, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ βήματα καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀπότομο ὕφος τί ζητοῦσε.

Ὁ Ναρκουᾶ ἔψαξε μέσα στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ ἐπενδύτου του κι' ἔβγαλε ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα χαρτί.

Ἦταν μιὰ διαταγὴ μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Δελφίνου, ποὺ διέτασσε ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς, ὁποιοσδήποτε κι' ἂν ἦταν ὁ βαθμός τους, νὰ ὑπακούσουν στὸν κομιστή.

Αὐτὴ τὴ διαταγὴ ὁ Ταννεγκὺ ντὺ Σατὲλ τὴν εἶχε δώσει στὸν Πασσαβάν, πού, μὲ τὴ σειρά του τὴν ἐμπιστεύθηκε στὸν Ρομπὲν Ναρκουᾶ, ὅταν συναντήθηκαν στὸ πανδοχεῖο καὶ συνωμίλησαν κρυφά, χωρὶς οἱ ἄνθρωποι τοῦ δούκα τῆς Βουργουνδίας νὰ ὑποπτευθοῦν τὸ παραμικρό.

Ὁ Ναρκουᾶ ἔβαλε αὐτὴ τὴ διαταγὴ μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ ἀξιωματικοῦ.

—Φαντάζομαι πὼς ξέρετε νὰ διαβάζετε, τοῦ εἶπε.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἄλλαξε ἀμέσως ὕφος.

—Περιμένω τὶς διαταγές σας, ἀπάντησε στὸ συνομιλητή του, ἑνώνοντας τὰ πόδια του σὲ στάσι προσοχῆς.

Ὁ Ναρκουᾶ δίπλωσε τὸ χαρτὶ καὶ τὸ ξανάβαλε στὴν τσέπη του. Ἔπειτα εἶπε:

—Σᾶς παρακαλῶ νὰ εἰδοποιήσετε τὸν κύριο ντὲ Μπαρμπαζὰν ὅτι ὁ ἀκόλουθος τοῦ ἱππότου Ἀρντὺ ντὲ Πασσαβὰν ἔχει νὰ τοῦ ἀνακοινώση κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ σοβαρὸ ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔφυγε ἀμέσως.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ ὁ Ναρκουᾶ ὑποκλινόταν μπροστὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο ὡς ἑξῆντα χρόνων, μὲ ἁδρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ γεροδεμένο κορμί. Τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα του στηλώθηκε πάνω στὸν ἐπισκέπτη.

—Ἐρχόσαστε ἐκ μέρους τοῦ ἱππότου ντὲ Πασαβάν; ρώτησε.

Ἀλλά, προτοῦ ὁ Ναρκουᾶ ἀπαντήση, συνέχισε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Κοινωνικὰ

Εἰς τοὺς τελέσαντας τοὺς γάμους των κ. Ἀθανάσιον Ν. Μοσχολιὸν καὶ δίδα Καλλιθέα Σ. Δάρα, εὐχόμεθα τὸν βίον εὐτυχισμένον.

Κατίνα Ἀρβανιτάκη

Ἱστορικοὶ τόποι ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ Γύθειο

Δὲν εἶναι μόνο τῆς σημερινῆς Σπάρτης ἐπίνειο τὸ Γύθειο, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρχαίας. Μόνο ποὺ ἡ παληὰ πολιτεία βρισκόταν λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὴ σημερινή — κοντὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας — στὴ θέσι ποὺ φέρνει τώρα τὸ ὄνομα Παλαιόπολις.

Οἱ ἀνασκαφὲς ποὺ ἔγιναν, μᾶς ἔδωσαν τὰ ἴχνη τοῦ ἀρχαίου Γυθείου, μὲ τὸ μαρμάρινο θέατρο, τὸ ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνα καὶ μὲ μερικὰ ἀκόμη ἐρείπια ἀπὸ τὰ κτίρια καὶ τὰ μνημεῖα του, καθὼς καὶ ἀξιόλογα μωσαϊκὰ κι' ἀνάγλυφα τῆς Δήμητρας, ποὺ λατρευόταν ἐκεῖ, ὅπως καὶ ἡ Ἀφροδίτη, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἀπόλλωνας, ὁ Ἀσκληπιὸς κι' ὁ Ἑρμῆς.

Ἡ παληὰ πολιτεία χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Φοινίκων, ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ σ' αὐτὴ γιὰ τὴν ἁλιεία τῆς πορφύρας. Καὶ σήμερα σ' ὅλο τὸ μῆκος τῆς δυτικῆς παραλίας τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, ὡς τὸ Ταίναρο καὶ τὰ Κύθηρα, ἀφθονοῦν τὰ θαλασσινὰ ὄστρακα, ποὺ ἔχουν τὴν πολύτιμη κόκκινη χρωστικὴ οὐσία γιὰ τὸ βάψιμο τῶν ὑφασμάτων. Κι' οἱ Φοίνικες ποὔταν ὀνομαστοὶ γιὰ τὰ κόκκινα ὑφάσματα, ποὺ ἔφτιαχναν, τὶς περιζήτητες πορφύρες, ἦταν φυσικὸ νὰ ἱδρύσουν στὸ μυχὸ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου ἕνα σπουδαῖο ἐμπορικὸ κέντρο, ποὺ διατηρήθηκε καὶ στὰ κατοπινὰ χρόνια σὰν ἐπίνειο καὶ ναύσταθμος τῆς ἀρχαίας Σπάρτης καὶ τῆς λακωνικῆς καὶ λακεδαιμονιακῆς ἐνδοχώρας.

Ἀπὸ τὸ Γύθειο ξεκινοῦσαν οἱ σπαρτιατικοὶ στόλοι κι' οἱ στρατοὶ γιὰ τὶς ὑπερπόντιες ἐκστρατεῖες, ἀλλὰ κι' οἱ εἰρηνικοὶ στόλοι, ποὺ ἔφερναν τὴν περίφημη λακωνικὴ πορφύρα καὶ τὰ χρωματιστὰ μάρμαρα τῶν λακωνικῶν βουνῶν — τὸν κροκεάτη λίθο, τὸν πορφυρίτη καὶ τ' ἄλλα — σὲ ξένες πολιτεῖες, σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Στὰ ρωμαϊκὰ χρόνια τὸ Γύθειο ἀκμάζει ἀκόμα ἐμπορικὰ καὶ οἱ ἄρχοντες τῆς Ρώμης στόλιζαν μὲ τὰ λακωνικὰ μάρμαρα τὰ παλάτια τους. Μὲ τέτοια μάρμαρα εἶχαν φτιάξει τὶς αὐλές τὰ λουτρὰ καὶ τὰ δάπεδα τῶν ἀνακτόρων τους, οἱ αὐτοκράτορες Ἀλέξανδρος Σεβῆρος καὶ ὁ περίφημος Ἡλιογάβαλος.

Ἔπειτα, τὸ ἀρχαῖο Γύθειο ἔπεσε στὴν παρακμὴ καὶ στὴ λησμονιά. Καινούργιες πολιτεῖες καὶ κάστρα δημιουργήθηκαν στὴν περιοχὴ ἐκείνη τοῦ Μωρηᾶ στὰ χρόνια τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς Φραγκοκρατίας καὶ ὅταν τὴν ἐποχὴ τῶν Βενετσιάνων ἡ Μάνη ἀποτελοῦσε μιὰ ἀπὸ τὶς ἑφτὰ ἐπαρχίες τοῦ βασιλείου τῆς Ρωμανίας τὸ Γύθειο ἦταν ἕνα ἄγνωστο χωριουδάκι ποὺ δὲν τὸ ἀναφέρουν κἂν οἱ χρονικογράφοι.

★

Τὸ σημερινὸ Γύθειο εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς μεγαλύτερες μανιάτικες πολιτεῖες καὶ τὸ κυριώτερο λιμάνι τῆς Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς προσηλιακῆς, ὅπως τὴ λένε οἱ ντόπιοι. Οἱ ἄλλες δυὸ πολιτεῖες, ἡ Οἴτυλος καὶ ἡ Ἀρεόπολις βρίσκονται στὴ δυτικὴ πλαγιὰ τοῦ Ταΰγετου πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεσσηνιακοῦ κόλπου στὴν ἀποσκιαδερὴ Μάνη.

Ἡ πόλις εἶναι χτισμένη ἀμφιθεατρικά, στὸ μυχὸ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, στὴν πλαγιὰ τοῦ Κούμαρου — ἑνὸς βουνοῦ ἀπὸ τὰ παρακλάδια τοῦ Ταΰγετου — ποὺ οἱ ἀρχαῖοι τὸ ὠνόμαζαν Λαρύσιο.

Κάτω στὸ λιμάνι, μὲ τὰ μακρυὰ καὶ καθαρὰ μουράγια, βρίσκονται τὰ μεγάλα σπίτια, τὰ δημόσια καταστήματα καὶ τὰ ξενοδοχεῖα. Ἕνα νησὶ χαμηλό, ἡ ἀρχαία Κρανάη — σήμερα λέγεται Μαραθωνῆσι ἢ καὶ ἁπλῶς Νησί — κλείνει τὸ λιμάνι στὰ δεξιὰ τοῦ Γυθείου καὶ συνδέεται μὲ τὴν πόλι μ' ἕνα μακρὺ χτιστὸ κρηπίδωμα.

Στὴν ἄκρη τοῦ Νησιοῦ προβάλλει ἐπιβλητικὸς ὁ ἄσπρος ὀκτάγωνος φάρος τοῦ Γυθείου, ψηλὸς ἐπάνω ἀπὸ 20 μέτρα καὶ φτιαγμένος ἀπὸ πελεκητὸ μάρμαρο τοῦ Ταινάρου ἐνῶ στὸ μέσο βρίσκεται ὁ πύργος τῶν Τζαννετάκηδων — Γρηγοράκηδων, μὲ τὴ μεσαιωνικὴ ἀρχιτεκτονική του, ποὺ τὸν εἶχε χτίσει γύρω ἀπὸ τὸ 1775 ὁ Τζαννήμπεης. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες τῆς Μάνης, ποὺ διακρινόταν γιὰ τὴ φιλανθρωπία καὶ τὴ γενναιοδωρία του.

Στὸ κονάκι τοῦ Τζαννήμπεη, μαζευόταν κάθε μεσημέρι, γιὰ πολλὰ χρόνια, ὅλη ἡ φτωχολογιὰ καὶ ἡ ἐργατιὰ τοῦ Γυθείου, γιὰ νὰ καθήση στὸ στρωμένο τραπέζι. Μιὰ καμπάνα ἀπὸ τὸν πύργο τῶν Τζαννετάκηδων, εἰδοποιοῦσε τοὺς φτωχοὺς αὐτοὺς μουσαφιρηδες, πὼς τὸ μεσημεριανὸ φαγητὸ τοὺς περίμενε...

★

Ἀλλὰ τὸ νησὶ τῆς Κρανάης ἔχει συνδεθῆ καὶ μὲ τοὺς ρωμαντικοὺς θρύλους τῶν ὁμηρικῶν χρόνων. Γιατὶ στὸ νησὶ αὐτὸ πέρασαν τὴν πρώτη ἐρωτική τους νύχτα ὁ Πάρις μὲ τὴν ὡραία Ἑλένη φεύγοντας ἀπὸ τὴ Σπάρτη γιὰ τὴν Τροία.

Εὐγνωμονῶντας τὴ θεὰ τοῦ ἔρωτα, ὁ Πάρις ἔχτισε στὴν ἀνατολικὰ πλαγιὰ τοῦ Κούμαρου, στὴ θέσι ποὺ τὴ λέγαν οἱ ἀρχαῖοι «Μιγώνιον» ἕνα περικαλλέστατο ἱερὸ τῆς Ἀφροδίτης. Ἀργότερα ὅταν ὁ Μενέλαος γύρισε ἀπὸ τὴν Τροία, φέρνοντας μαζί του τὴν ἄπιστη γυναῖκα του, ἔχτισε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του, κοντὰ στὸ ναὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἕνα καινούργιο ἱερό, ἀφιερωμένο ὅμως, ὄχι στὴ θεὰ τοῦ ἔρωτα, ἀλλὰ σὲ μιὰ αὐστηρὴ θεά, τὴν Πραξιδίκη, ποὺ προστάτευε τοὺς φρόνιμους καὶ δίκαιους ἀνθρώπους. Καί, φυσικά, ἀφοῦ τὰ χρόνια εἶχαν περάσει καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ καὶ ἡ ὀμορφιὰ τῆς γυναίκας ποὺ ἀναστάτωσε τὸ Πανελλήνιο μὲ τὴν ἀπαγωγή της, ἡ λατρεία τῆς Πραξιδίκης ταίριαζε πολὺ περισσότερο στὴ μεσόκοπη βασίλισσα τῆς Σπάρτης, ἀπὸ τὴ λατρεία τῆς Ἀφροδίτης...

★

Ὡς τὰ 1687, τὸ Μαραθωνῆσι ἦταν ἕνα ἄγνωστο καὶ ἀκατοίκητο νησάκι, ποὺ κανεὶς δὲν τὸ πρόσεχε. Κι' αὐτὴ ἡ δόξα του, πὼς εἶχε χρησιμεύσει γιὰ νυφικὴ παστάδα τοῦ Πάρι καὶ τῆς Ἑλένης, εἶχε ξεχαστῆ στὸ διάβα τῶν αἰώνων...

Τὴ χρονιὰ ὅμως ἐκείνη, στὸ ἀκατοίκητο αὐτὸ νησάκι, ἦρθε ὁ στόλος τοῦ Μοροζίνη γιὰ νὰ ξεσηκώση τοὺς Μανιάτες. Καί, πραγματικά, περισσότεροι ἀπὸ ἔξη χιλιάδες ὡπλισμένοι Μανιάτες ἀκολουθοῦσαν τὸ Βενετσιάνο στρατηγὸ στὴν ἐκστρατεία του ἐναντίον τοῦ Μυστρᾶ.

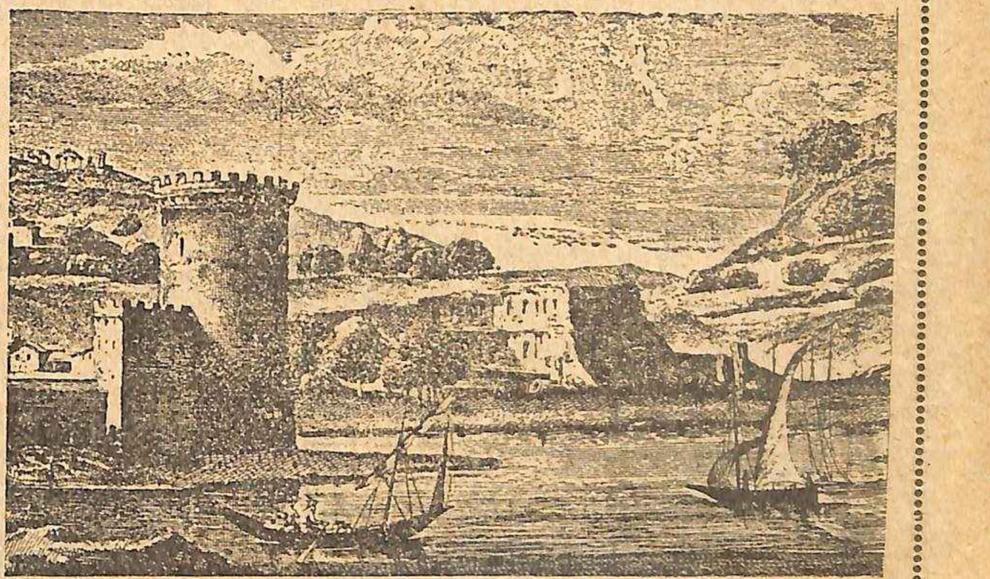

Τὸ Μαραθωνῆσι πρὶν ἀπὸ 150 χρόνια.

Ἀπὸ τότε ἐγκαταστάθηκε στὸ νησὶ ἡ οἰκογένεια τῶν Γρηγοράκηδων καὶ τὸ Γύθειο πῆρε καινούργια ζωή.

Ὡς πόλις τὸ Γύθειο δὲν παρουσιάζει ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Εἶναι ὅμως τὸ μεγαλύτερο ἐμπορικὸ κέντρο τῆς Μάνης καὶ ἡ ἀφετηρία τῶν δρόμων ποὺ φέρνουν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς περιοχῆς αὐτῆς, ποὺ μὲ τὴν ἄγρια φύσι της, τὰ περίεργα ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν κατοίκων καὶ τοὺς ἐθνικούς της ἀγῶνες, ἔχει πάρει μιὰ ἐξαιρετικὴ θέσι καὶ προσελκύει τουριστικό, λαογραφικὸ καὶ ἱστορικὸ ἐνδιαφέρον.

Ὅταν, στὶς 23 Μαρτίου τοῦ 1821, οἱ Μανιάτες μὲ τὸν Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη, ὕψωσαν στὴν Καλαμάτα, τὴν ἐπαναστατικὴ σημαία, κάποιο μυκονιάτικο πλοῖο, τοῦ Καπετὰν Φραγκιᾶ, ποὺ ἦταν ἀραγμένο στὸ Γύθειο, ἄρχισε τὶς κανονιὲς γιὰ νὰ χαιρετήση τὴν ἔναρξι τοῦ Ἀγῶνα.

Οἱ κατακτηταί, ποὺ βρισκόντουσαν στὸ κάστρο τῆς Βαρδούνιας, στὰ σύνορα τῆς Λακεδαίμονος καὶ τῆς Σπάρτης, σὰν ἄκουσαν τὶς κανονιές, ρωτῆσαν τί γινότανε κάτω στὸ γιαλό. Κι' ὅταν τοὺς εἶπαν γιὰ τὸ πλοῖο τοῦ Φραγκιᾶ, νόμισαν πὼς ἦλθε φράγκικος στόλος, κι' ἐγκατέλειψαν τὸ κάστρο καὶ τὰ κονάκια τους κι' ἔφυγαν πρὸς τὴν Τριπολιτσά...

Ὅπως πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι, ποὺ ἡ Μάνη εἶχε τὴν ἀνεξαρτησία της καὶ στὸ διάστημα τοῦ Ἀγῶνα, ὁ κατακτητὴς δὲν πάτησε τὰ μανιάτικα χώματα. Σὲ πολλὲς μάχες, μάλιστα, πρωτοστάτησαν οἱ Μανιάτισσες — «οἱ κόρες τοῦ Ταΰγετου», καθὼς τὶς ὀνομάζει ὁ Πουκεβίλ — ποὺ ριχτῆκαν στοὺς ἐχθροὺς μὲ πέτρες καὶ μὲ δρεπάνια. Ἡ λαϊκὴ μοῦσα ἔχει ἀποθανατίσει τὸ κατόρθωμά τους:

Τὶς ποδιὲς ἀνασκουμπῶσαν καὶ μὲ πέτρες τὶς γιομίσαν
καὶ ἁρπάζουσι δρεπάνια καὶ θερίζουσι κεφάλια.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ γιὰ ΟΛΟΥΣ

Οἱ καρδιακὲς μποροῦν νὰ γίνουν μητέρες

Ἀπαιτεῖται ὅμως δίαιτα καὶ προσοχὴ

Παρ' ὅλη τὴν κοινὴ ἀντίληψι, ὅτι οἱ καρδιακὲς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ γίνωνται μητέρες, νεώτερες ἔρευνες ἔχουν ἀποδείξει ὅτι τὰ 80 % τῶν γυναικῶν αὐτῶν μποροῦν δίχως κίνδυνο ν' ἀποκτήσουν παιδιά — ἀρκεῖ νὰ προσέξουν κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη τους καὶ νὰ βρίσκωνται ὑπὸ ἰατρικὴν παρακολούθησι. Ὁ γενικὸς κανόνας εἶναι, ὅτι ἡ γυναῖκα ποὺ ἡ καρδιακὴ πάθησί της δὲν τὴν ἐμποδίζει ἀπὸ τὶς συνηθισμένες ἀσχολίες της, δὲν πρέπει νὰ φοβᾶται τὴν ἐγκυμοσύνη — μία ἢ καὶ περισσότερες — καὶ τὶς φροντίδες τῆς μητρότητος.

Στὰ 90 % τῶν περιπτώσεων, οἱ καρδιακὲς γυναῖκες ἔχουν πάθει ἄλλοτε ὀξεῖς ρευματισμούς, ποὺ τοὺς προκάλεσαν χρόνιες ἀλλοιώσεις τῶν βαλβίδων τῆς καρδιᾶς, περισσότερο ἢ λιγώτερο σοβαρές. Ὁ γιατρὸς εἶναι ὁ ἁρμόδιος νὰ γνωματεύσῃ σὲ κάθε συγκεκριμένη περίπτωσι κατὰ πόσον ἡ καρδιὰ μπορεῖ ν' ἀνθέξῃ στὴ σημαντικὴ πρόσθετη ἐπιβάρυνσι ποὺ τῆς δημιουργεῖ ἡ ἐγκυμοσύνη.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι, μετὰ τὰ ἐφηβικὰ χρόνια — κατὰ τὰ ὁποῖα συμβαίνουν συνήθως ἐπανειλημμένες κρίσεις ὀξέων ρευματισμῶν — καὶ ὥς τὴν μέση ἢ τὴν προχωρημένη ἡλικία, οἱ κίνδυνοι θανάτου αὐτῶν τῶν καρδιακῶν γυναικῶν ἐλαττώνονται πολύ. Εἶναι τότε ἱκανὲς νὰ ζήσουν καὶ νὰ ἐργασθοῦν κανονικά. Ἑπομένως μποροῦν νὰ γίνουν μητέρες. Ἐξ ἄλλου, ἡ πενικιλλίνη καὶ οἱ σουλφαμίδες προλαμβάνουν τώρα τὶς ἐπανειλημμένες προσβολὲς ρευματισμῶν.

Ὅπως λοιπόν, ἀποδεικνύουν οἱ στατιστικὲς τῶν γιατρῶν, ἡ θνησιμότης τῶν καρδιακῶν ποὺ γίνονται μητέρες, δὲν εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ 1 % (κι' αὐτὴ δὲ ἀκόμη ἀφορᾷ περιπτώσεις ποὺ δὲν ἐφαρμόσθηκαν πιστὰ οἱ συστάσεις τοῦ γιατροῦ).

Ἔχουμε κατόπιν τὴν περίπτωσι τῶν λεγομένων «ψιθύρων» τῆς καρδιᾶς. Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, οἱ γιατροὶ πίστευαν ὅτι, ὅταν μιὰ ἔγκυος παρουσίαζε αὐτὸ τὸ σύμπτωμα (ἕνα ἦχο σὰν σφύριγμα) ἔπρεπε νὰ διακόπτεται ἡ ἐγκυμοσύνη της. Σήμερα ὅμως ξέρουν ὅτι πολλὲς ἔγκυες γυναῖκες, ὄχι καρδιακές, παρουσιάζουν «ψιθύρους» χωρὶς καμμιὰ σπουδαιότητα, ποὺ ἐξαφανίζονται μετὰ τὸν τοκετό.

Ἐπίσης, μιὰ ἔγκυος μπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ δύσπνοια καὶ φαινομενικὴ διεύρυνσι τῆς καρδιᾶς ποὺ ὀφείλονται στὴν πραγματικότητα στὴν ἀνύψωσι τοῦ διαφράγματος κι' ἑπομένως δὲν ἔχουν καμμιὰ σοβαρότητα.

Τέλος, ὑπάρχουν οἱ περιπτώσεις τῶν «ψευδοκαρδιακῶν» ποὺ τὰ συμπτώματά τους δίνουν τὴν ἀπατηλὴ εἰκόνα ὀργανικῆς καρδιακῆς παθήσεως. Ἐμφανίζουν δηλαδὴ δύσπνοια, πόνους στὸ στῆθος καὶ στὰ μπράτσα, κουράζονται εὔκολα κλπ. Ἡ ἐξέτασις ὅμως ἀποδεικνύει, ὅτι πάσχουν μόνο ἀπὸ νεύρωσι τῆς καρδιᾶς ποὺ χρειάζεται ψυχιατρικὴ θεραπεία καὶ ποὺ δὲν ἐμποδίζει καθόλου τὴν ἐγκυμοσύνη.

Τέτοια συμπτώματα μπορεῖ νὰ ἐμφανισθοῦν σὲ ἐγκύους, ἰδίως ὅταν ἡ ἐγκυμοσύνη τους εἶναι ἀνεπιθύμητη. Γενικῶς σὲ τέτοια περίπτωσι, μπορεῖ νὰ χειροτερέψῃ ἀκόμη καὶ μιὰ πραγματικὴ πάθησις τῆς καρδιᾶς, ἐνῶ ἀπεναντίας σημειώνει αἰσθητὴ καλλιτέρεψι ἡ καρδιακὴ ποὺ θέλει καὶ ἀγαπάει πραγματικὰ τὸ παιδὶ ποὺ θὰ φέρῃ στὸν κόσμο.

Ὑπάρχουν ὡστόσο καὶ μερικὲς καρδιακές, στὶς ὁποῖες ἀπαγορεύεται ἡ ἐγκυμοσύνη. Εἶναι ὅσες ἔχουν διεύρυνσι τῆς καρδιᾶς ἢ ἐξακριβωμένη καρδιακὴ ἀνεπάρκεια, καὶ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν μιὰ συνηθισμένη δουλειὰ χωρὶς δύσπνοια καὶ κόπωσι. Στὶς λίγες αὐτὲς περιπτώσεις, ὑπάρχουν πολὺ προχωρημένες ἀλλοιώσεις τῆς καρδιᾶς ἀπὸ ἐπανειλημμένες προσβολὲς ρευματισμῶν ἢ καρδιακὲς ἀνωμαλίες ἐκ γενετῆς, ἢ καρδιακὴ πάθησις συφιλιδικῆς προελεύσεως.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ γιατρὸς κρίνῃ, ὅτι ἡ ἐγκυμοσύνη μπορεῖ νὰ ἀπειλήσῃ τὴ ζωὴ τῆς γυναίκας, τὴν διακόπτει μὲ ἔκτρωσι, μέσα στοὺς τρεῖς πρώτους μῆνες.

Ὡστόσο, ἀκόμη καὶ σὲ τέτοιες σοβαρὲς περιπτώσεις, προσφέρει σήμερα πολλὲς ἐλπίδες ἡ χειρουργική. Πράγματι — ὅπως γράψαμε κι' ἄλλοτε — γίνονται τολμηρὲς ἐγχειρήσεις σὲ καρδιὲς πολὺ ἄρρωστες, μὲ ἀποτελέσματα ἀληθινὰ θαυματουργά.

Ὑπάρχουν, ἐξ ἄλλου, νέα καὶ δραστικὰ φάρμακα γιὰ τὴν καταπολέμησι διαφόρων παθήσεων τῆς καρδιᾶς καὶ τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος. Μὲ τὴ χρησιμοποίησί τους, αὐξάνει ἀκόμη περισσότερο τὸ ποσοστὸ τῶν καρδιακῶν ποὺ μποροῦν ἀκίνδυνα νὰ γίνουν μητέρες.

Πάντως, ὅταν μιὰ καρδιακὴ μείνῃ ἔγκυος, πρέπει νὰ συμβουλευθῇ ἀμέσως ἕνα γιατρὸ (ἀκόμη καλύτερα δέ, πρὶν ἀκόμη ἀποφασίσῃ νὰ γίνῃ μητέρα, νὰ πάρῃ τὴ συγκατάθεσί του). Τὸ ἴδιο θὰ κάνῃ πρὶν ἀπὸ κάθε καινούργια ἐγκυμοσύνη της, γιατὶ ἡ κατάστασί της μπορεῖ ν' ἄλλαξε στὸ μεταξύ.

Ἐξ ἄλλου, πρέπει ν' ἀκολουθῇ πιστὰ τὶς — ἁπλὲς ἄλλως τε — ὑποδείξεις τοῦ γιατροῦ της, καὶ νὰ τὸν συμβουλεύεται κάθε 2-3 βδομάδες στὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης της.

Πρέπει δὲ νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι ἀμέσως μόλις αἰσθανθῇ κάποια καρδιακὴ ἀδυναμία — ποὺ δείχνει ὅτι ἡ καρδιά της δὲν κατορθώνει ν' ἀνταποκριθῇ στὸ αὐξημένο ἔργο της, δηλαδὴ νὰ κινήσῃ 30-50% περισσότερο αἷμα ἀπὸ τὸ κανονικό.

Φρόνιμο εἶναι νὰ γίνωνται μητέρες οἱ καρδιακὲς ὅσο τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερα. Μετὰ τὰ 35 μεγαλώνει ὁ κίνδυνος τῆς καρδιακῆς ἀνεπαρκείας. Δὲν ἀληθεύει ὅμως ἡ ἀντίληψις ὅτι πρέπει νὰ μεσολαβοῦν 2 χρόνια τοὐλάχιστον ἀνάμεσα σὲ δυὸ διαδοχικὲς ἐγκυμοσύνες των. Οὔτε καὶ ὅτι χρειάζεται πάντοτε καισαρικὴ τομὴ γιὰ τὸν τοκετό.

Ἡ καρδιακὴ ποὺ ἔμεινε ἔγκυος, πρέπει νὰ φυλάγεται ἀπὸ τὶς ἀναπνευστικὲς ἀσθένειες, τὴν ἀναιμία καὶ τὴν παχυσαρκία.

Ἰδίως θὰ πάρῃ περισσότερες προφυλάξεις ἀπ' τὸν 4ο ὥς τὸν 8ο μῆνα, γιατὶ τότε εἶναι μεγαλύτερη ἡ ἐπιβάρυνσις τῆς καρδιᾶς. Στὴν κρίσιμη αὐτὴ περίοδο θ' ἀκολουθήσῃ πιστὰ τὴ δίαιτα ποὺ θὰ τῆς ὑποδείξῃ ὁ γιατρός, ἀνάλογα πρὸς τὴν κατάστασί της. Ἰδίως θ' ἀποφεύγῃ τὸ ἁλάτι, τὰ πολλὰ ὑγρά, τὴν σωματικὴ κόπωσι καὶ τὶς συγκινήσεις.

Μπορεῖ ἐξ ἄλλου νἆναι βεβαία, ὅτι τὸ παιδὶ ποὺ θὰ φέρῃ στὸν κόσμο θἆναι ἀπόλυτα ὑγιὲς καὶ φυσιολογικό. Ἐνδέχεται μόνο νἄχῃ μιὰ προδιάθεσι πρὸς τοὺς ὀξεῖς ρευματισμούς, ἰδίως ἂν εἶχαν πάθει κι' οἱ δυὸ γονεῖς του αὐτὴ τὴν ἀσθένεια.

✪✪

Ἐγχειρήσεις στὴν καρδιὰ

Μιὰ ἀκόμη τολμηρὴ καὶ πρωτότυπη ἐγχείρησι στὴν καρδιὰ ἔγινε στὸ νοσοκομεῖο Χάνεμαν τῆς Φιλαδελφείας. Οἱ γιατροὶ ἔδωσαν σὲ μιὰ κοπελλίτσα 11 ἐτῶν ἕνα γενικὸ ἀναισθητικὸ καὶ τὴν ἔβαλαν ὕστερα μέσα σ' ἕνα κοινὸ ψυγεῖο. Ὅταν ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός της ἔπεσε στοὺς 31 βαθμούς, ἄνοιξαν τὴν καρδιά της, σταμάτησαν γιὰ 5 λεπτὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος κι' ἔφραξαν μιὰ ὀπὴ ποὺ ὑπῆρχε στὸ διάφραγμα μεταξὺ τῶν δύο κόλπων τῆς καρδιᾶς. Ἡ ἰσχυρὴ ψῦξις εἶχε σκοπὸ τὴν ἐλάττωσι τοῦ μεταβολισμοῦ τοῦ σώματος, οὕτως ὥστε νὰ χρειάζωνται ἐλάχιστο μόνο ὀξυγόνο τὰ ζωτικὰ κέντρα τοῦ ἐγκεφάλου, κι' ἔτσι ν' ἀνθέξουν στὴ στέρησι αἵματος ἐπὶ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἡ ἐγχείρησι ἐπέτυχε θαυμάσια καὶ τὸ κοριτσάκι θεραπεύθηκε ἀπ' τὴ σοβαρὴ ἐκείνη ὀργανικὴ ἀνωμαλία τῆς καρδιᾶς του.

Ἐξ ἄλλου, στὴν Ἰατρικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ν. Ὑόρκης, δοκιμάσθηκε σὲ σκυλιὰ ἕνας νέος τρόπος γιὰ νὰ ἐφοδιάζεται μὲ περισσότερο αἷμα μιὰ ἐξασθενημένη καρδιά. Κόβεται κατὰ τὸ ἥμισυ ἕνα κομμάτι δέρμα ἀπ' τὸ στῆθος καὶ ράβεται πάνω στὸν καρδιακὸ μῦν. Τὰ πολλὰ μικρὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα, ποὺ ἔχει τὸ δέρμα αὐτό, παίρνουν αἷμα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ στήθους καὶ τὸ διαβιβάζουν στὸν καρδιακὸ μῦν, ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ ἔλλειψι αἵματος ἐξ αἰτίας ἀποφράξεως ἢ στενώσεως τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν.

Πῶς κοιμοῦνται τὰ παιδιὰ

Γυρίσθηκε ἕνα εἰδικὸ φίλμ ποὺ παρουσιάζει ὅλες τὶς φάσεις τοῦ ὕπνου ἑνὸς ἀτόμου. Σ' αὐτὸ λοιπὸν βλέπομε ὅτι ἕνας κοιμισμένος κινεῖται 35 φορὲς κατὰ μέσον ὅρον μέσα σὲ μιὰ νύχτα. Τὰ παιδιὰ κάνουν ἀκόμη πιὸ πολλὲς κινήσεις, στὸν ὕπνο τους. Πράγματι, δὲν μένουν ἀκίνητα περισσότερο ἀπὸ 11 λεπτὰ κατὰ μέσον ὅρον. Ἔτσι, ἀπὸ 9 ὧρες ὕπνου, τὴν μία βρίσκεται σὲ κίνησι τὸ παιδί. Τὰ ἀγόρια παρουσιάζουν μεγαλύτερη σωματικὴ χαλάρωσι στὴν δευτέρα ὥρα τοῦ ὕπνου των, καὶ τὰ κορίτσια στὴν τρίτη.

Οἱ λυχνίες φθορισμοῦ

Κατὰ τὸν δόκτορα Ἔρμαν, οἱ λυχνίες φθορισμοῦ εἶνε καταστρεπτικὲς γιὰ τὰ μάτια. Μποροῦν ἐπίσης νὰ προκαλέσουν ἰσχυρὲς καὶ ἐπίμονες κεφαλαλγίες καὶ νὰ διαταράξουν τὴν προσαρμοστικὴ ἱκανότητα τοῦ ματιοῦ.

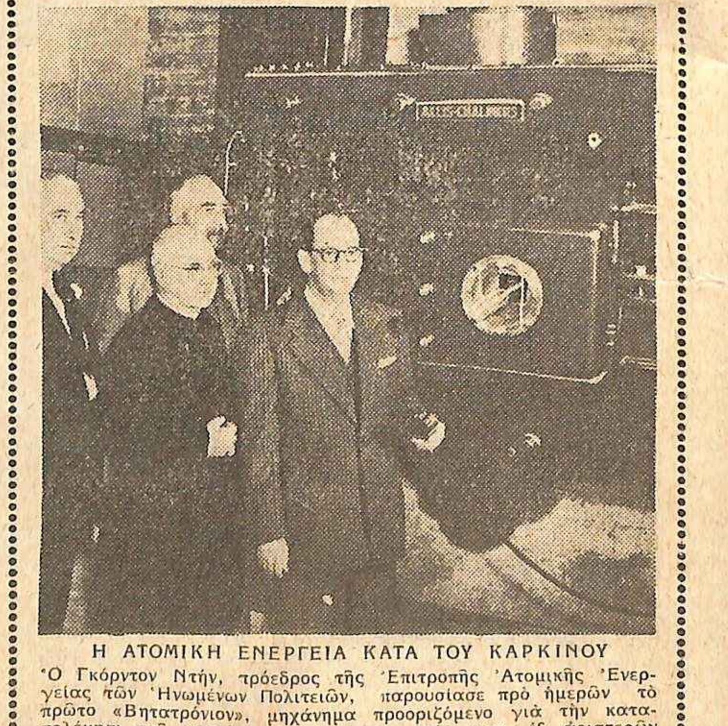

Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Ὁ Γκόρντον Ντήν, πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, παρουσίασε πρὸ ἡμερῶν τὸ πρῶτο «Βητατρόνιον», μηχάνημα προοριζόμενο γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ καρκίνου. Στὴ φωτογραφία μας, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, ὁ Φρὰνκ Χόουαρντ, ὁ καρδινάλιος Σπέλμαν καὶ ὁ Ρέτζιναλντ Κούμπ, πρόεδρος τοῦ Κέντρου Καταπολεμήσεως τοῦ καρκίνου, κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς νέας συσκευῆς, ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα ἀκόμη ἰσχυρὸ ὅπλο κατὰ τῆς τρομερῆς ἀρρώστειας.

Τί πρέπει νὰ ξέρετε ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗ

Συμπτώματα, ὑγιεινή, προφυλάξεις

Ἡ ἐγκυμοσύνη εἶναι μέσα στὴ φύση τῆς γυναίκας. Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἁπλῆ ἀλήθεια. Κι' ὡστόσο οἱ περισσότερες γυναῖκες ἔχουν τέλεια ἄγνοια γιὰ τὸ κεφαλαιῶδες αὐτὸ ζήτημα τῆς ζωῆς τους. Μερικὲς τρέχουν μὲ τὸ παραμικρὸ στὸ γιατρό. Ἄλλες, ὅμως, ἀποφεύγουν νὰ τὸ κάμουν, εἴτε ἀπὸ ντροπή, εἴτε γιατὶ δὲν ἔχουν τὰ μέσα καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐκθέτουν σὲ σοβαροὺς κινδύνους, ὄχι μόνο τὴ δική τους ὑγεία, ἀλλὰ καὶ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ πιθανὸν θὰ φέρουν στὸν κόσμο.

Ἀλλά, πῶς θὰ καταλάβετε, ὅτι εἴσαστε ἔγκυος; Καὶ τί πρέπει νὰ κάμετε σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι;

Νὰ τί συμβουλεύει σχετικὸ ἡ Γαλλίδα ἐπιστήμων δοκτορέσσα Γκάλ:

Πῶς θὰ καταλάβετε ὅτι εἴσαστε ἔγκυος.

Τὰ γενικὰ συμπτώματα, ποὺ μποροῦν νὰ σᾶς κάμουν νὰ ὑποπτευθῆτε ὅτι εἴσαστε ἔγκυος εἶνε τὰ ἑξῆς:

Ναυτία καὶ ἐμετοὶ τὸ πρωΐ, ὅταν εἴσαστε νηστική.

Ἀποστροφὴ γιὰ ὡρισμένες τροφές.

Γενικὴ κόπωσις, ποὺ συνοδεύεται κάποτε ἀπὸ ὀπτικὲς διαταραχὲς καὶ πονόδοντο.

Αὔξησις τοῦ ὄγκου τοῦ στήθους.

Ἡ ἐγκυμοσύνη εἶναι περισσότερο πιθανὴ ἂν ταὐτόχρονα ἔχει διακοπῆ ἡ ἔμμηνος ροή.

Κατὰ τὸν 3ο μῆνα, ὁ γιατρὸς ἀντιλαμβάνεται ἀκροαστικὰ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς τοῦ ἐμβρύου.

Μεταξὺ τοῦ 3ου καὶ τοῦ 4ου μηνὸς ἐξ ἄλλου ἡ μητέρα ἀντιλαμβάνεται τὶς κινήσεις τοῦ βρέφους.

Σὲ περίπτωσι ἀμφιβολίας, εἶναι ἀπαραίτητη ἡ εἰδικὴ ἐξέτασις τῆς ὑποτιθεμένης ἐγκύου σύμφωνα μὲ τὶς μεθόδους Φρῆντμαν καὶ Ζόντεκ. (Ἀνάλυσις τῶν οὔρων καὶ τοῦ αἵματος, σὲ συνδυασμὸ μὲ πειράματα πάνω σὲ ζῶα, κουνέλια, ποντίκια κλπ.).

Σὲ περίπτωσι ἐγκυμοσύνης, πρέπει νὰ ἐπισκεφθῆτε ἀμέσως τὸ γιατρό σας. Αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο, τόσο γιὰ τὴ δική σας ὑγεία, ὅσο καὶ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ πρόκειται νὰ φέρετε στὸν κόσμο.

Εἰδικώτερα πρέπει νὰ βεβαιωθῆτε, ὅτι δὲν πάσχετε ἀπὸ τὶς κάτωθι ἀσθένειες: φυματίωσι (ραδιογραφία), λεύκωμα ἢ διαβήτη (ἀνάλυσις τοῦ αἵματος), ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι, καρδιοπάθειες. Σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, ἐνδείκνυται ἐπίσης ἡ ραδιογραφικὴ ἐξέτασις τῆς λεκάνης (δυσμορφίες, ποὺ μποροῦν νὰ δυσχεράνουν τὸν τοκετό).

Ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν συστάσεων τοῦ γιατροῦ σας, πρέπει νὰ πάρετε ἐπίσης τὶς κάτωθι προφυλάξεις:

1) Ἡ ἀπόλυτη καθαριότης ἐπιβάλλεται σὲ περίπτωσι ἐγκυμοσύνης. Ὄχι πολὺ ζεστὰ μπάνια. Τὸ ἴδιο ἀπαραίτητος εἶναι κι' ὁ περίπατος (μιὰ ὥρα πεζοπορεία τὴν ἡμέρα σὲ ὁμαλὸ δρόμο).

2) Θὰ ἀποφεύγετε τὸ οἰνόπνευμα, τὸ κάπνισμα, τὰ ξενύχτια, τὶς κουραστικὲς διασκεδάσεις.

3) Ἡ τροφή σας πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρή, ἀλλ' ἐκλεκτὴ ποιοτικῶς καὶ πλουσία σὲ ἀσβέστιο καὶ βιταμίνες.

4) Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ χωνεύετε καλά. Θὰ προσέξετε ἰδιαιτέρως τὸν ἐντερικό σας σωλῆνα.

5) Πρέπει νὰ πίνετε ἄφθονο νερό, χωρίς, ὅμως, νὰ φουσκώνετε τὸ στομάχι σας.

6) Τὰ ροῦχα σας πρέπει νὰ εἶναι θερμὰ καὶ εὐρύχωρα. Θὰ φορέσετε παπούτσια μὲ ἴσια τακούνια καὶ θὰ ἀποφεύγετε κάθε τι, ποὺ μπορεῖ νὰ παρεμποδίσῃ τὴν κανονικὴ κυκλοφορία.

7) Θὰ ἀποφύγετε κάθε κούρασι, ἰδίως κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες. Ἐπίσης κάθε μῆνα, κατὰ τὶς ἡμέρες ποὺ θὰ εἴχατε τὴν περίοδό σας, ἂν δὲν ἤσαστε ἔγκυος καὶ ἕξη ἑβδομάδες πρὶν ἀπὸ τὴν πιθανὴ ἡμερομηνία τοῦ τοκετοῦ.

8) Τὸ ποδήλατο, ἡ κολύμβησι, ἡ κωπηλασία καὶ γενικὰ τὰ βίαια σπὸρ ἀπαγορεύονται. Ἂν ἐργάζεσθε σὲ ραπτομηχανὴ μὲ τὰ πόδια, πρέπει νὰ εἴσαστε πολὺ προσεκτική. Θὰ ἀποφεύγετε, ἐξ ἄλλου, τὰ κουραστικὰ ταξίδια. Κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ λεωφορεῖα ἢ σιδηρόδρομοι ὅταν δὲν ἔχουν καλὲς σοῦστες, μποροῦν νὰ σᾶς βλάψουν. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τ' ἀποφεύγετε ἢ τοὐλάχιστο νὰ μὴ κάνετε συχνὴ χρῆσι τους.

Ποιὰ εἶναι τὰ συμπτώματα ποὺ πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχήσουν;

Ἡ ροὴ αἵματος.

Οἱ δυνατοὶ πόνοι στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς.

Οἱ ἀκατάσχετοι ἐμετοί, ἰδίως ἂν συνοδεύωνται ἀπὸ διάρροια καὶ ἀπίσχνανσι.

Οἱ βίαιοι πονοκέφαλοι, ποὺ συνοδεύονται καὶ ἀπὸ ἰλίγγους.

Πότε πρέπει νὰ μπῆτε στὴν κλινική.

Εἶναι καλὸ νὰ πᾶτε στὴν κλινικὴ μόλις αἰσθανθῆτε τοὺς πρώτους πόνους. Οἱ πόνοι αὐτοὶ εἶναι μικρᾶς διαρκείας καὶ ἐπαναλαμβάνονται κάθε τέταρτο τῆς ὥρας. Ὅσο περνάει, ὅμως, ἡ ὥρα γίνονται, ὀξύτεροι καὶ συχνότεροι.

Μόλις, λοιπόν, ἰδῆτε ὅτι οἱ πόνοι συνεχίζονται καὶ ἀρχίζουν νὰ δυναμώνουν, εἶναι καλὸ νὰ τρέξετε στὴν κλινική.

Σὲ περίπτωσι ποὺ «χυθοῦν τὰ νερὰ» — πρόκειται γιὰ τὸ ἐνόμνιο ὑγρὸ ὅπου ζῇ τὸ παιδί — πρέπει νὰ τρέξετε στὴν κλινικὴ χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀναβολή. Γιατὶ ὁ τοκετὸς εἶναι πιὰ ζήτημα λεπτῶν καὶ δὲν ὑπάρχει περιθώριο ἀναμονῆς.

✪✪

Ἡ βιταμίνη Β

Σύμφωνα μὲ μιὰ πρόσφατη ἀνακοίνωσι τῆς Ἑταιρίας τῶν Ἀμερικανῶν ἰατρῶν ποὺ ἔχουν εἰδικευθῆ στὰ ζητήματα τῆς ἀλλεργίας, οἱ ἐνέσεις βιταμίνης Β σὲ μεγάλες δόσεις μποροῦν νὰ προκαλέσουν σοβαρὲς κυκλοφοριακὲς διαταραχές.

Γελωτοθεραπεία

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

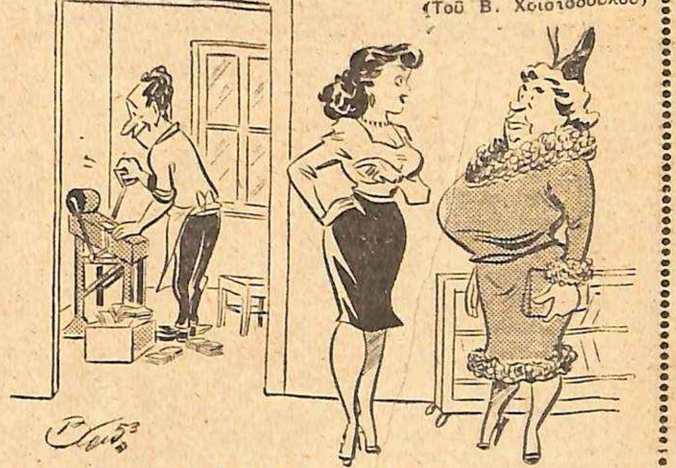

Ο ΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΗΣ

—Ὄχι πὼς θὰ τὸ παινεθῶ, μαμᾶ, ἀλλὰ πῆρα ἄντρα ποὺ κάνει πολλὰ τάλληρα!...

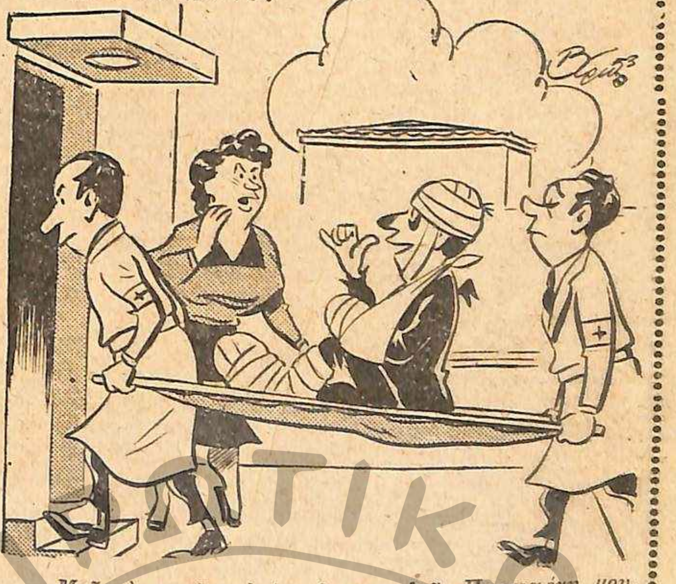

—Μοῦ τὸ προεῖπε ἐμένα ἡ καφετζοῦ, Περσεφόνη μου. Ἄλλες τρεῖς φορὲς καὶ θὰ πάρω τὸ δίπλωμα τοῦ σωφέρ!

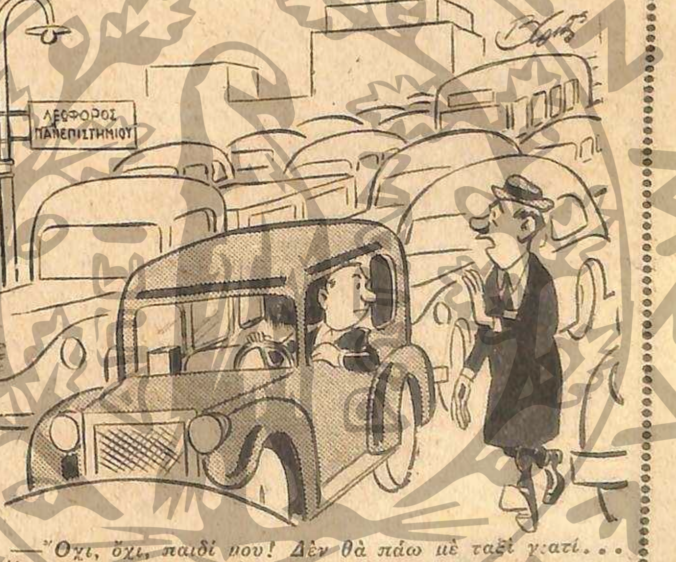

—Ὄχι, ὄχι, παιδί μου! Δὲν θὰ πάω μὲ ταξὶ γιατί... βιάζομαι!...

Τά χέρια της...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ τράβηξε τὸν Κέϊτ, ἦσαν τὰ χέρια τῆς Μόϊγελ: χέρια ὡραιότατα, λεπτὰ καὶ ἄσπρα, μὲ μακρειὰ δάχτυλα καὶ τέλεια νύχια.

Ὁ Κέϊτ ἦταν μικροϋπάλληλος σὲ μιὰ Τράπεζα. Καὶ σκεπτόταν πὼς οἱ γυναῖκες σὰν τὴ Μόϊγελ πρέπει νἄχουν στὴ διάθεσί τους πολὺ περισσότερα ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ μισθουλάκι...

Δὲν ἐργαζόταν ποτὲ ἡ Μόϊγελ. Πῶς θὰ μποροῦσε ἄλλωστε νὰ κάμη ὁποιαδήποτε δουλειά, μὲ τέτοια χέρια; Ἔμενε σὲ δυὸ καμαροῦλες, λιτὰ ἐπιπλωμένες μὰ ὁλοκάθαρες. Συγύριζε τὸ νοικοκυριό της μιὰ γρηὰ γειτόνισσα, ἐργατικὴ ἀλλὰ γκρινιάρα κι' ἐνοχλητική. Ἡ κοπέλλα παραπονιόταν συχνὰ γι' αὐτό. Κι' ὁ Κέϊτ τὴ ρώτησε μιὰ μέρα:

—Μὰ γιατί δὲν καθαρίζετε μόνη σας τὸ διαμέρισμό σας; Δὲν θ' ἀπαιτοῦσε πολὺ κόπο.

—Ἀδύνατον! ἀπάντησε ἡ Μόϊγελ. Θὰ κατέστρεφε τὰ χέρια μου.

—Σκέπτεσθε πάρα πολὺ τὰ χέρια σας, βλέπω...

—Ναί, ἔχουν μεγάλη σπουδαιότητα γιὰ μένα, Κέϊτ.

Κι' ἡ Μόϊγελ κύτταξε τὰ κατάλευκα κι' ὤμορφα χέρια της, ποὺ ἀκουμποῦσε στὰ γόνατά της.

Ὁ Κέϊτ εἶχε μεγαλώσει στὴν ἐξοχή. Ἡ μητέρα του ἔκανα πάντα ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ μόνη γιατὶ τὰ οἰκονομικά της δὲν ἐπέτρεπαν νὰ πληρώνη ὑπηρέτρια. Τὰ χέρια της λοιπὸν εἶχαν γίνει ἄσχημα, τραχειὰ καὶ σκασμένα.

Τὸ ἴδιο ἐργατικὴ νοικοκυρὰ ἦταν κι' ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κέϊτ. Εἶχε τὰ δάχτυλά της κατατρυπημένα ἀπ' τὴ βελόνα, κι' ἀρκετὰ σημάδια ἀπὸ μικροεγκαύματα τῆς κουζίνας τῆς παραμόρφωναν τὰ χέρια — σὰν ἀπόδειξι τῶν κόπων της γι' αὐτοὺς ποὺ ἀγαποῦσε.

Φαινόταν λοιπὸν στὸν Κέϊτ πὼς χέρια λευκὰ κι' ἄθικτα, σὰν τῆς Μόϊγελ, εἶχαν κάτι τὸ ἀφύσικο. Προπάντων, φανέρωναν μιὰ ἀσυγχώρητη ἀπάθεια καὶ τεμπελιά.

—Ἔχετε ἕνα ὕφος παράξενο... τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ἡ κοπέλλα. Τί σκέπτεσθε;

—Τὰ χέρια σας...

—Τὰ χέρια μου; Θέλετε νὰ σᾶς μιλήσω γι' αὐτά;

—Ὄχι, ὄχι!

Κι' ἔτσι ἡ Μόϊγελ δὲν προχώρησε σ' ἐκμυστηρεύσεις.

Ὁ Κέϊτ καταλάβαινε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ παντρευτῆ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀπόφευγε κάθε δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ μὴ χαλάση τὰ χέρια της.

—Ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπες ,καταλαβαίνω πὼς δὲν εἶν' ἡ γυναῖκα ποὺ σοῦ ταιριάζει... δήλωσε ἡ ἀδελφή του

—Μὰ τὴν ἀγαπῶ, Κίτυ!

—Ὁ ἔρωτάς σου εἶναι, σίγουρα, ἕνα ἐπιπόλαιο αἴσθημα. Θὰ περάση!

Δὲν πέρασε ὅμως.

Μιὰ μέρα, ὁ Κέϊτ ξανάδε τὴ Μόϊγελ, σ' ἕνα κέντρο. Ἡ κοπέλλα ἔπαιρνε τὸ τσάϊ μαζὶ μ' ἕνα παράξενο τύπο, ποὺ φαινόταν ἀπ' τὸ ντύσιμό του ζωγράφος. Τὸν κυρίεψε τότε ἀηδία κι' ὀδυνηρὴ ζήλεια, κι' ἔφυγε γιὰ νὰ μὴν τὴ βλέπη πιά.

—Τὴν πρόστυχη! εἶπε σ' ἕνα φίλο του μὲ θυμό. Τὴ βρῆκα στὸν «Παπαγάλο», μαζὶ μ' ἕνα καλλιτέχνη...

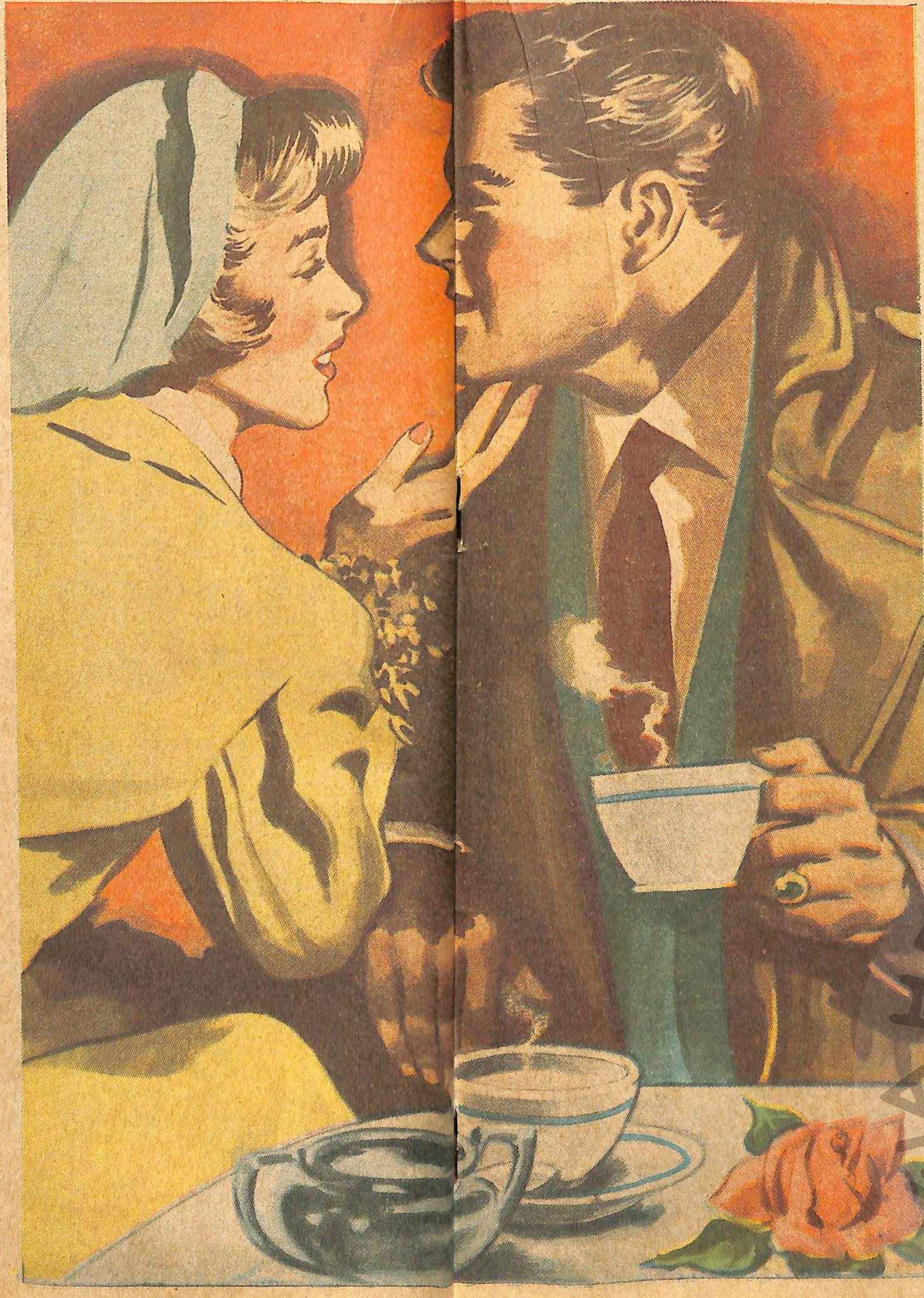

—Ἔ, καὶ ποῦ βρίσκεις τὸ κακό; τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Μὰ δὲν τὸ ἤξερες ὅτι ἡ Μόϊγελ ἐργάζεται ὡς μοντέλο ζωγράφων;

Ὁ Κέϊτ ἀπομακρύνθηκε γρήγορα ,δίχως ν' ἀπαντήση.

Μοντέλο!... Εὐτυχῶς ποὺ δὲν τὴν εἶχε παντρευτῆ! Καλὰ ποὺ εἶχε ἀκούσει τὴ συμβουλὴ τῆς ἀδελφῆς του!...

Ξαναεῖδε τὸ ἁρμονικὸ κορμί της, ὅπως σχεδιαζόταν κάτω ἀπ' ἕνα ἀδιάκριτο φόρεμα. Καὶ νὰ σκέπτεται τώρα πὼς εἶχαν ἀντικρύσει ἄλλα ἀντρικὰ μάτια τὴν ὑπέροχη γύμνια της!...

Τὰ μάτια του θόλωσαν ἀπ' τὸν πόνο. Καὶ τράβηξε γιὰ μιὰ ταβέρνα, γιὰ νὰ βρῆ παρηγοριά... Ἔλπιζε πὼς ἐκεῖ θὰ τὴν ξεχνοῦσε.

Πέρασαν βδομάδες ὀδυνηρῆς ἀβεβαιότητος. Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ διώξη ἀπ' τὸ νοῦ του τὴ χαμογελαστὴ ὀπτασία τῆς Μόϊγελ... Τὴ συλλογιζόταν ἀδιάκοπα, κι' ἡ ἀνοιχτὴ πληγή του ξαναμάτωνε.

Μιὰ μέρα ,πῆγε στὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκθέσεως τῆς Ἀκαδημίας Ζωγραφικῆς. Ἔλπιζε, στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς του, νὰ ξαναδῆ τὴ Μόϊγελ, ζωγραφισμένη τουλάχιστον. Διψοῦσε γιὰ τὸ πρόσωπό της, τὰ πράσινα καὶ ἤρεμα μάτια της, τὰ κατσαρὰ μαλλιά της...

Πέρασε ἀπ' τὶς μεγάλες σάλλες, σταματῶντας ἀνήσυχα μπροστὰ σὲ κάθε γυμνὸ σάρκινο λουλοῦδι, ζωγραφισμένο στὸ μουσαμᾶ. Μά, κάθε φορά, ἀναγνώριζε μ' ἀνακούφισι πὼς δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὴ Μόϊγελ, τὸ ἴνδαλμά του.

Ξαφνικά, ἡ ματιά του ἔπεσε σ' ἕνα πίνακα ποὺ ἀνάδινε μιὰ λεπτὴ γοητεία: Παρίστανε ἕνα στρωμένο τραπέζι, μὲ κρύσταλλα κι' ἀσημικά, καὶ μ' ἕνα σπάνιο λουλοῦδι μέσα σ' ἕνα καλλιτεχνικὸ βάζο, ποὺ τὸ κρατοῦσαν ψηλὰ δυὸ τέλεια χέρια.

Τὰ χέρια της!...

Ὁ ζωγράφος δὲν εἶχε ἀναπαραστήσει τὸ σῶμα, οὔτε τὸ πρόσωπο τῆς Μόϊγελ. Μόνο τὰ ἐκφραστικά της χέρια. Ὁ Κέϊτ ἀναγνώρισε ἀμέσως τὰ μακρειὰ κι' εὐκίνητα δάχτυλα, τὰ ρὸζ καὶ φιλντισένια νύχια...

Ξαναβρῆκε ὕστερα πολλὲς φορὲς τὰ σπάνια ἐκεῖνα χέρια στὰ ἔργα διαφόρων ζωγράφων, ποὺ σκέπαζαν τοὺς τοίχους.

Βγῆκε ἀπ' τὴν ἔκθεσι ἀναστατωμένος. Καί, στὴν αὐλή, τὴν εἶδε νἄρχεται πρὸς τὸ μέρος του. Ναί, ἦταν ἡ Μόϊγελ! Τὸν κύτταξε σοβαρά, σὰν νὰ τὸν μάλωνε γιατὶ δὲν εἶχε δώσει σημεῖα ζωῆς τόσον καιρό.

—Μόϊγελ!... τραύλισε ὁ νέος, σταματῶντας.

Δὲν κατώρθωσε νὰ πῆ τίποτε ἄλλο.

—Ἐσεῖς, Κέϊτ!...

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἀμηχανίας ,τόλμησε νὰ τῆς προτείνη:

—Ἐλάτε νὰ πάρουμε μαζὶ τὸ τσάϊ. Ξέρω μιὰ ἥσυχη γωνίτσα...

Λίγο ἀργότερα, κάθονταν σ' ἕνα τραπεζάκι.

—Τὰ χέρια σας;... εἶπε ὁ Κέϊτ.

—Εἶναι τὸ ἐπάγγελμά μου, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα. Ὅλοι οἱ ζωγράφοι μοῦ λένε πώς, ἐνῷ μποροῦν εὔκολα νὰ βροῦν ὡραῖα πρόσωπα καὶ σώματα, τὰ τέλεια χέρια εἶν' ἐλάχιστα. Ἔχω νοικιάσει λοιπὸν προκαταβολικὰ τὰ δικά μου γιὰ μῆνες.

Ὁ Κέϊτ χαμήλωσε τὰ μάτια του, ντροπιασμένος. Ὥστε δὲν ἔδειχνε τὸ κορμί της στοὺς ζωγράφους, ἡ Κέϊτ. Ποζάριζε μόνο γιὰ τὰ χέρια της... Πῶς εἶχε ὑποπτευθῆ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;...

Ἔμειναν κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ὕστερα ὁ Κέϊτ ρώτησε, τρυφερά:

—Θέλετε, Μόϊγελ, νὰ γίνετε γυναῖκα μου;

Ἡ κοπέλλα τοῦ ἅπλωσε, πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι τὰ δυὸ ζωντανὰ λουλούδια τῶν χεριῶν της, σὰν νὰ τοῦ λεγε πὼς τοῦ τὰ χάριζε γιὰ πάντα.

Καὶ ἦταν τόσο εὐτυχισμένοι κι' οἱ δυό!

ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΜΠΛΟΥΜ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ, ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

ΖΥΛ ΜΑΡΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἐνῶ κάνουν ἕνα περίπατο μὲ βάρκα στὸ ποτάμι, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Μποσκαρὶ κι' ὁ καλὸς φίλος τους Στέφανος Μπερνάρ, ὅλοι τίμια κι' εὐγενικὰ παλληκάρια, συναντοῦν ἕνα κλειστὸ φέρετρο ποὺ τὸ παρασύρει τὸ ρεῦμα. Τὸ τραβοῦν στὴν ὄχθη καὶ τ' ἀνοίγουν. Μέσα σ' αὐτὸ βρίσκεται μιὰ νέα κι' ὄμορφη γυναῖκα. Τὴ νομίζουν νεκρή, μ' αὐτὴ ἔχει πάθει μόνο νεκροφάνεια. Συνέρχεται σὲ λίγο καὶ ἀπορεῖ πῶς βρέθηκε μέσ' στὸ φέρετρο. «Θᾶνε κανένα καινούργιο ἔγκλημα τοῦ Ζὰν Λωραίν!» ψιθυρίζει. Ὁ Στέφανος ποὺ φαίνεται γοητευμένος ἀπ' τὴν ὠμορφιά της, προσφέρεται νὰ τὴν φιλοξενήσῃ σπίτι του καὶ τῆς ὑπόσχεται ἀπόλυτη ἐχεμύθεια. Πραγματικά, τὴν πηγαίνει στὴν καλή του μητέρα, ποὺ τὴν ὑποδέχεται στοργικά. Ἡ Ζερμαὶν — ἔτσι λέγεται ἡ νεκραναστημένη — βλέπει τὴ φωτογραφία τῆς μικρῆς κόρης τῆς κυρα-Μπερνάρ, ποὺ λέγεται Ναταλία. Τὸ ὄνομα αὐτὸ τῆς θυμίζει ἀμέσως τὴ «Χρυσομαλλοῦσα», μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔγινε ἡ αἰτία ὅλων τῶν παθημάτων της. Μὰ ἡ κυρα-Μπερνὰρ τὴν βεβαιώνει πὼς ἡ κόρη της πέθανε. Ἡ Ναταλία ἡ Χρυσομαλλοῦσα ἦταν μιὰ σειρῆνα τοῦ παρισινοῦ ἡμικόσμου.

2ον

Δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμη τὰ 20 χρόνια της. Κι' ὅμως, ἀπὸ δυὸ χρόνια τώρα, θάμπωνε τὸ Παρίσι μὲ τὴ σπατάλη καὶ τὶς ἰδιοτροπίες της.

Ὅταν ἡ κυρα-Μπερνὰρ εἶχε ἀπαντήσει στὴ Ζερμαὶν πὼς εἶχε πεθάνει ἡ κόρη της. τῆς εἶπε ψέμματα. Ἡ κόρη της ἦταν αὐτή, ἡ Ναταλία ἡ Χρυσομαλλοῦσα.

Εἶχε δραπετεύσει ἀπ' τὸ σπίτι της. ἕνα βράδυ, πρὶν ἀπὸ 5 χρόνια. Ἡ μητέρα της τὴν ἀναζήτησε παντοῦ, στὸ Παρίσι, μὰ τοῦ κάκου.

Ἕνα μῆνα, μετὰ τὴν ἐξαφάνισί της ἔλαβε ἕνα γράμμα της. Τῆς ἔγραφε μὲ κυνισμὸ ὅτι δὲν τῆς ἔφτανε πιὰ ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ κι' ὅτι εἶχε γνωριστῆ μὲ κάποιον «πλούσιο καὶ καλὸ νέο», ποὺ τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ τὴν παντρευτῆ, μόλις θὰ λάβαινε «κάτι χαρτιὰ» ἀπ' τὴ Μαρτινίκα.

Ἐπὶ δυὸ μῆνες, ἡ κυρὰ-Μπερνὰρ βρισκόταν μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

Τέλος, συνῆλθε. Μὰ ποτὲ πιὰ δὲν ἔκαμε λόγο σὲ κανένα γιὰ τὴν κόρη της.

Ὡστόσο, ὁ «πλουσιώτατος νέος» δὲν ἔλαβε τὰ χαρτιὰ ποὺ περίμενε, κι' ἡ Ναταλία τὸν ἐγκατέλειψε. Πέρασε γιὰ κάμποσον καιρὸ φριχτὴ φτώχεια. Σκέφθηκε μάλιστα νὰ γυρίσῃ πίσω, νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τῆς μητέρας της. Μὰ δὲν τόλμησε..

Ἔζησε τυχοδιωκτικά, ἀξιοθρήνητα. Τὶς νύχτες, ἔμπαινε κρυφὰ στὰ νεκροταφεῖα κι' ἔκλεβε τὰ λουλούδια ποὺ στόλιζαν τοὺς τάφους. Τἄκανε μπουκέτα καὶ τὰ πουλοῦσε τ' ἄλλο βράδυ στοὺς χορούς, στοὺς δρόμους, στὰ ρεστωράν... Κι' ἔτσι —τί φριχτὴ εἰρωνεία!— τὰ τριαντάφυλλα ἀπ' τοὺς τάφους στόλιζαν τὰ στήθη τῶν ὡραίων γυναικῶν καὶ τὶς μπουτονιέρες τῶν γλεντζέδων!

Μιὰ μέρα, πρόσεξε τὴ Ναταλία ἕνας πλούσιος Ρῶσος πρίγκηπας, ὀνόματι Τεμπιάκιν. Καὶ τὴν ἔκανε φιλενάδα του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη περίπου, συνέβη ἕνα ἐπεισόδιο, γιὰ τὸ ὁποῖο ἔγραψαν ὅλες οἱ ἐφημερίδες. Ἡ Ναταλία ἔδωσε ἕνα γεῦμα, στὸ σπίτι ὅπου τὴν εἶχε ἐγκαταστήσει ὁ καινούργιος φίλος της. Ὕστερα ἀπ' τὸ φαγητό, οἱ προσκεκλημένοι της ἔπαιξαν χαρτιά. Ὁ Τεμπιάκιν ἔκανε μπάνκο.

Ἕνας νέος —κάποιος Ραϋμὸν Ντεπρὲ— εἶχε κερδίσει ἕνα ἀξιόλογο χρηματικὸ ποσόν. Κάποια στιγμή, ἀκούμπησε στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας του κι' ἔμεινε ἀκίνητος.

— Κερδίσατε καὶ πάλι, κύριε, τοῦ εἶπε ὁ Τεμπιάκιν.

Κι' ἔσπρωξε πρὸς τὸ μέρος του κάμποσα μεγάλα χαρτονομίσματα. Μὰ ὁ Ντεπρὲ δὲν ἅπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὰ πάρῃ. Ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀκίνητος. Τὰ μάτια του εἶχαν γίνει σὰν γυάλινα, τὸ πρόσωπό του ἦταν κατάχλωμο καὶ τὰ χείλη του τρεμούλιαζαν σπασμωδικά.

Ἔντρομοι, οἱ ἄλλοι προσκεκλημένοι πῆγαν κοντά του, τὸν κούνησαν, τοῦ ἀνασήκωσαν τὸ χέρι. Μὰ ὁ Ντεπρὲ εἶχε ξεψυχήσει κι' ὅλας! Εἶχε πάθει συγκοπή, ἀπ' τὴ συγκίνησι τοῦ μεγάλου κέρδους.

Ὅταν τὄμαθε, ἡ Ναταλία ψιθύρισε:

— Τὸ ζῶον! Τοῦ εἶχα πῆ νὰ κερδίσῃ κάμποσα λεφτὰ ποὺ μοῦ χρειαζόντανε καὶ ποὺ ἀρνιόταν νὰ μοῦ τὰ δώσῃ ὁ Τεμπιάκιν. Τί κακοτυχία!...

Αὐτὸς ἦταν ὁ ἐπικήδειος τοῦ δυστυχισμένου νέου. Καθὼς βλέπομε, ἡ Ναταλία μορφωνόταν θαυμάσια...

Ἀφοῦ κράτησε ἔξη μῆνες τὸν πρίγκηπα, τὸν ἐγκατέλειψε ὕστερα, γιατὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἱκανοποιῇ τὴ δίψα της γιὰ τὴ σπατάλη. Σχετίσθηκε μὲ διαφόρους ἄλλους, καὶ τελικὰ γνώρισε ἕνα ἑλκυστικὸ νέο, τὸ Ζὰν Λωραίν, ποὺ ξετρελλάθηκε μαζί της.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ζοῦσε σὰν ἑκατομμυριοῦχος. Ὁ σύνδεσμός του μὲ τὴ Ναταλία διήρκεσε δυὸ χρόνια.

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα ἔμενε τώρα σ' ἕνα κομψὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Γκρὰνζ-Μπατελιέρ, ποὺ τῆς εἶχε ἀγοράσει καὶ ἐπιπλώσει ὁ Λωραίν.

Εἶχαν φτάσει οἱ ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως. Ὁ καιρὸς ἦταν ἀκόμη ψυχρός.

Ἕνα βράδυ, ἡ Ναταλία καθόταν κοντὰ στὸ ἀναμένο τζάκι, μὲ τὰ μικρὰ ποδαράκια της τεντωμένα πρὸς τὴ φωτιά, καὶ κρυφοκύτταζε τὸ Ζὰν Λωραὶν ποὺ πηγαινοερχόταν ἀνήσυχα.

Πρέπει ὅμως νὰ περιγράψουμε τὰ δυὸ αὐτὰ πρόσωπα, ποὺ θὰ παίξουν σπουδαῖο ρόλο στὴν ἱστορία μας.

Ἡ Ναταλία ἦταν μεγαλόσωμη. Εἶχε κλείσει τὰ 20 χρόνια της, μὰ φαινόταν μεγαλύτερη, μὲ τὶς φαρδειὲς πλάτες της καὶ τὸ γεροδεμένο καὶ πλαστικὸ κορμί της.

Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μαντέψῃ πὼς τὰ ἄσπρα χεράκια της, μὲ τὴ λεπτὴ ἐπιδερμίδα καὶ τὰ ρόδινα νύχια, ἔκρυβαν δύναμι ἀνδρική.

Ἡ φυσιογνωμία της ἦταν ἕνα ἀληθινὸ μυστήριο. Εἶχε ὄψι πονηρή. Τὰ γαλαζοπράσινα μάτια της πετοῦσαν φωτιές, ποὺ πρόδιναν τὶς τρικυμίες τῆς ψυχῆς της.

Τὰ πυκνὰ μαλλιά της εἶχαν ἕνα χρῶμα χρυσοκόκκινο —ποὺ τῆς εἶχε δώσει τὴν ὀνομασία Χρυσομαλλοῦσα. Εἶχε χείλη κατακόκκινα κι' ἡδυπαθῆ, λεπτὰ ρουθούνια καὶ ὕφος ὑπεροπτικό.

Ὅσο γιὰ τὸ Λωραίν, ἦταν ἕνας ὡραῖος νέος, ὡς 30 ἐτῶν, ντυμένος μ' ἁπλῆ κομψότητα, μὲ φυσιογνωμία εὐγενικὴ καὶ μὲ μάτια ὀνειροπόλα, ποὺ ἔκρυβαν ὅμως ψυχὴ χυδαία καὶ ταπεινή.

— Θέλεις νὰ σοῦ πῶ, Ζάν, γιατὶ εἶσαι ἔτσι νευρικός; τοῦ φώναξε κάποια στιγμὴ ἡ Ναταλία.

Ἐκεῖνος ἀνασκίρτησε καὶ σταμάτησε τὸν περίπατό του.

— Περιμένω νὰ μοῦ τὸ πῆς, ἂν τὸ ξέρης, ἀπάντησε.

— Ἔχεις καταστραφῆ οἰκονομικῶς, φίλε μου...

Ὁ Λωραὶν γέλασε νευρικά.

— Δὲν ἔχεις ἄδικο, ἀπάντησε. Μόνο ποὺ δὲν μεταχειρίσθηκες τὶς σωστὲς λέξεις... Ἀφοῦ δὲν εἶχα ποτὲ τίποτε, δὲν μπορῶ νὰ θεωρηθῶ κατεστραμένος οἰκονομικῶς!

— Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μάθω τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς σου. Δὲν εἶμαι περίεργη, ἐγώ... Ὁπωσδήποτε, τὸ γεγονὸς εἶναι πὼς ἔμεινες σχεδὸν ἀπένταρος. Λοιπόν, σ' ἀποχαιρετῶ, φίλτατέ μου!

— Μὲ διώχνεις δηλαδή;

— Καθόλου. Σοῦ δίνω τὴν ἐλευθερία σου, ὥστε νὰ ἐπωφεληθῆς ἀπ' αὐτὴν γιὰ ν' ἀποκτήσης μιὰ καινούργια περιουσία.

— Μὰ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Ναταλία! Σ' ἀγαπῶ τόσο ποὺ εἶμ' ἕτοιμος νὰ πεθάνω γιὰ σένα! Θἄθελα νὰ σκορπίζω χρυσάφι ἐμπρὸς στὰ πόδια σου, σὰν λουλούδια στὸ διάβα μιᾶς βασίλισσας! Θἄθελα νὰ ἱκανοποιῶ τόσο πολὺ τὶς ἰδιοτροπίες σου καὶ τὸν πόθο σου γιὰ τὴν πολυτέλεια, ὥστε νὰ μὴν ἔχης πιὰ νὰ ἐπιθυμήσης τίποτε... Εἶσαι ἡ ζωή μου! Καὶ δὲν μπορεῖς νὰ μὲ διώξης σὰν ὑπηρέτη...

— Εἶσαι κουτός, εἶπε εἰρωνικὰ ἡ νέα γυναῖκα.

Ὁ Λωραὶν ἔσφιξε τὶς γροθιές του κι' ὥρμησε ἐναντίον της, σὰν τρελλός. Μὰ ἐκείνη, ἀτάραχη, τοὔπιασε τὸ μπράτσο καὶ τὄστριψε ἀπότομα, λέγοντάς του:

— Μὴν παίζης μαζί μου αὐτὸ τὸ παιγνίδι, γιατὶ θὰ βγῆς πάντα χαμένος... Ναί, στὸ ξαναλέω, εἶσαι κουτός! Ὅταν ἔχη κανεὶς τὴν ἡλικία σου καὶ τὴν ὠμορφιά σου, ὅταν δὲν ἔχη ἔντιμο παρελθὸν κι' αὐστηρὴ συνείδησι, δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεται, οὔτε καὶ νὰ κάνη τὸ δύσκολο στὴν ἐκλογὴ τῶν μέσων γιὰ τὴν ἐπιτυχία του.

— Μὰ τὰ δοκίμασα ὅλα. ἀπὸ ἔξη μῆνες τώρα. Δὲν μπόρεσα νὰ πετύχω σὲ τίποτε! Μ' ἔπνιξαν πιὰ τὰ χρέη, οἱ δανειστές μου μοὔκαναν κατάσχεσι καὶ πούλησαν τὰ πράγματά μου. Ἀπόψε, δὲν ἔχω πιὰ οὔτε κρεβάτι!

— Θὲς νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ μιὰ συμβουλὴ δωρεάν;

— Νὰ τινάξω τὰ μυαλά μου στὸν ἀέρα;

— Ὄχι. Νὰ παντρευτῆς.

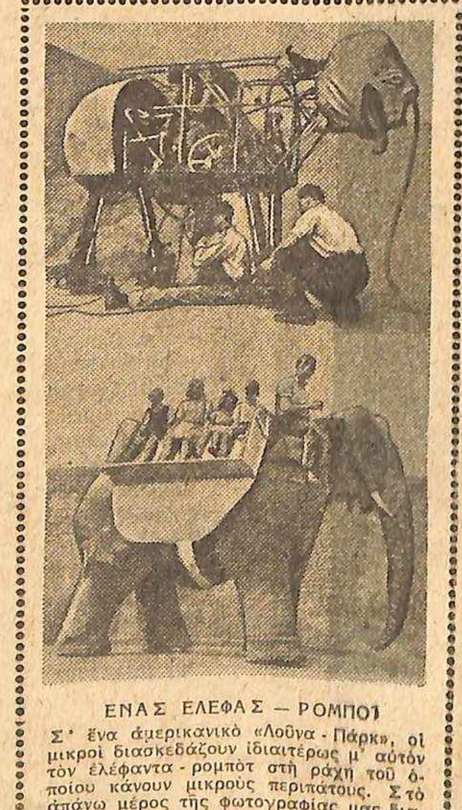

ΕΝΑΣ ΕΛΕΦΑΣ — ΡΟΜΠΟΤ

Σ' ἕνα ἀμερικανικὸ «Λοῦνα-Πάρκ», οἱ μικροὶ διασκεδάζουν ἰδιαιτέρως μ' αὐτὸν τὸν ἐλέφαντα-ρομπὸτ στὴ ράχη τοῦ ὁποίου κάνουν μικροὺς περιπάτους. Στὸ ἀπάνω μέρος τῆς φωτογραφίας μας διακρίνεται ὅλος ὁ ἐσωτερικὸς μηχανισμὸς τοῦ περίεργου αὐτοῦ ρομπότ.

Ὁ Ζὰν Λωραὶν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε:

— Πρὶν ἀπὸ ἔξη μῆνες, θὰ μποροῦσα. Μὰ σήμερα πιὰ δὲν πρέπει οὔτε νὰ τὸ σκέπτωμαι.

— Τότε λοιπὸν δὲν γίνεται τίποτε, φίλε μου. Γειά σου, καὶ καλὴ τύχη!

— Νὰ παντρευτῶ... συνέχισε ὁ Λωραίν, ἐξακολουθῶντας τὶς σκέψεις του. Αὐτὸ θὰ σήμαινε νὰ σὲ χάσω! Καὶ δὲν μπορῶ... μοῦ εἶσαι ἀπαραίτητη... Σ' ἀγαπῶ τόσο, ποὺ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σ' ἀφήσω!

Ἡ Ναταλία ἔβαλε τὰ γέλια καὶ φώναξε:

— Τί ἀνόητη ποὺ ἤμουν νὰ σὲ θεωρῶ ἔξυπνο! Ἀφοῦ νομίζεις γιὰ σοβαρὸ τὸ γάμο ποὺ σοῦ ὑποδεικνύω, δὲν μπορῶ πιὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβης!

Χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ διέταξε τὴν καμαριέρα της ποὺ παρουσιάστηκε σὲ λίγες στιγμές:

— Μαριέτα, φέρε τὸ καπέλλο τοῦ κυρίου καὶ συνόδεψέ τον ὡς τὴν πόρτα.

Ἅπλωσε τὸ χέρι της μὲ νωχέλεια στὸ νέο.

— Γειά σου, Ζάν, πρόσθεσε. Ξέρεις πὼς δὲν σὲ βρίσκω ἄνοστο... Μόλις ἀποκτήσης πάλι λεφτά, ξαναγύρισε κοντά μου καὶ θὰ μὲ βρῆς πάντα πρόθυμη νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιά σου... Μὴ μοῦ κρατήσης κακία, φίλε μου!

Ὁ νέος ἔπεσε στὸν καναπέ, χώνοντας τὰ δάχτυλά του στὰ μαλλιά του. Ἔτρεμε ὁλόκληρος ἀπ' τὴ νευρικὴ ταραχή του. Σηκώθηκε ξαφνικά, ἔκαμε δυὸ βήματα πρὸς τὴ γόησσα καὶ τὴν ἱκέτεψε:

— Ἔλεος! Ἄσε με νὰ ζῶ κοντά σου, σὰν σκύλος σου, σὰν ὑπηρέτης σου!... Ξέρεις πώς, ἂν βγῶ ἀπὸ δῶ, θ' αὐτοκτονήσω στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας σου!

— Θἄκανες ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; Μὰ θἆταν μιὰ περίφημη ρεκλάμα γιὰ μένα!... Ὡστόσο, ἀποκλείεται νὰ συμβῆ αὐτό. Ἐμᾶς μᾶς ἀγοράζουν σὰν ἐμπορεύματα, μᾶς πουλᾶνε, μᾶς ἐπιδεικνύουν, μὰ ποτὲ δὲν μᾶς παίρνουν στὰ σοβαρά... Κανεὶς δὲν θὰ σκεφθῆ ποτὲ ν' αὐτοκτονήση γιὰ μᾶς... Ἔλα, φτάνει πιά! Ἄφισέ με, πήγαινε...

Ὁ Ζὰν Λωραὶν ἔνοιωσε μιὰ ζάλη, τὰ μάτια του θόλωσαν. Ἔρριξε μιὰ ἱκετευτικὴ ματιὰ στὴ Ναταλία. Μὰ ἐκείνη κύτταξε ἀλλοῦ, μὲ δυσφορία...

Ὁ νέος σηκώθηκε κι' ἀκολούθησε τρεκλίζοντας τὴν καμαριέρα. Ὅταν ἔπαψε πιὰ ν' ἀκούῃ τὰ βήματά του, ἡ Χρυσομαλλοῦσα ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι.

— Οὔφ, τί μπελᾶς! ψιθύρισε.

Καί, σὲ λίγο ποὺ ξαναγύρισε ἡ Μαριέτα, τὴ ρώτησε:

— Περιμένει ἀκόμα ὁ πρίγκηπας;

— Μάλιστα, κυρία.

— Φέρε τον μέσα.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, μπῆκε ἕνας ἄντρας μεσόκοπος, μὲ ψαρὰ μαλλιὰ καὶ μουστάκι. Ἦταν ὁ πρίγκηψ Τεμπιάκιν.

Ἡ Ναταλία τοὔδωσε τὸ χέρι της καὶ τὸν κύτταξε μὲ περιπάθεια.

— Λοιπὸν δὲν ἐννοεῖτε νὰ μ' ἀφῖστε;... τοῦ εἶπε χαμογελῶντας προκλητικά.

— Ὁ χωρισμός μας μοῦ σπάραξε τὴν καρδιά!

— Μὲ συγχωρεῖτε γι' αὐτό;

— Μὰ εἶναι νὰ ρωτᾶτε;..

— Καλὰ λοιπόν, ἄς τὰ ξεχάσουμε ὅλα... Φρόντισε, Μαριέτα, νὰ μᾶς σερβίρης νὰ φᾶμε κάτι...

Ἡ καμαριέρα βγῆκε, χαμογελῶντας πονηρὰ καὶ λέγοντας μὲ τὸ νοῦ της:

«Οἱ ἔρωτες τῆς κυρίας μοιάζουν σὰν τραγοῦδι μὲ πολλὲς στροφές, ποὺ τελειώνουν ὅλες στὸν πρίγκηπα Τεμπιάκιν!».

ΣΤ΄.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔκλεινε ἡ πόρτα τοῦ μεγάρου πίσω ἀπ' τὸ Ζὰν Λωραίν, ἕνα ταξὶ σταμάτησε δίπλα στὸ πεζοδρόμιο καὶ φώναξε κάποιος δυνατά:

— Λωραίν!...

Ὁ νέος ἀνασκίρτησε, πλησίασε γρήγορα στ' αὐτοκίνητο καὶ κύτταξε μέσα.

— Ροσκώφ! εἶπε. Ἐσὺ πάλι!...

— Ἐγὼ ὁλόκληρος, ἀγαπητέ μου. Κατάφερα ἐπὶ τέλους, νὰ σὲ βρῶ!

— Τί θέλεις; Λεφτὰ δὲν ἔχω. Τὸ ξέρεις πολὺ καλά.

— Ἔλα μέσα στὸ ταξὶ νὰ τὰ ποῦμε μὲ τὴν ἡσυχία μας.

Ὁ Λωραὶν ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητο, κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν εἶχε φωνάξει, ἔδωσε μιὰ διεύθυνσι στὸ σωφέρ:

— Ὁδὸς Ὠτφέϊγ, ἀριθμὸς 17.

— Πᾶμε στοῦ Μοντενά; ρώτησε ὁ Λωραίν.

— Ἀκριβῶς. Αὐτὸς ὁ γερο-τοκογλύφος μ' ἔστειλε νὰ σὲ βρῶ. Ὁ θυρωρός του μοὔφερε κατὰ τὶς 6 ἕνα γράμμα του, ποὺ μὲ παρακαλοῦσε νὰ σὲ πάω στὸ σπίτι του ὁπωσδήποτε, ζωντανὸ ἢ νεκρό... Πιστεύω πὼς θὰ θέλη νὰ σοῦ προτείνη καμμιὰ βρωμοδουλειά, κι' ἐσὺ θὰ τὴ δεχθῆς, σίγουρα, γιὰ νὰ ξοφλήσης ἔτσι μερικὰ ἑκατομμύρια φράγκα ποὺ τοῦ χρωστᾶς!

Ὁ Λωραὶν δὲν ἀπάντησε. Ἔμεινε ἀμίλητος, ἐνῶ τὸ ταξὶ πήγαινε πρὸς τὴν ὁδὸν Ὠτφέϊγ.

Ὁ Ροσκὼφ εἶχε ἀλλάξει πολύ. Ἦταν σχεδὸν ἀγνώριστος. Εἶχε βουτηχτῆ στὴ φτώχεια καὶ στὴν ἀθλιότητα καὶ κατρακυλοῦσε ὁλοένα βαθύτερα στὸ βάραθρο τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος.

Φοροῦσε ροῦχα φθαρμένα, ἐλεεινά. Ὡστόσο, εἶχε ἕνα ὕφος θρασὺ καὶ περιγελαστικό.

Ἐνῶ ὁ Λωραίν, χωμένος στὴ γωνιὰ τοῦ αὐτοκινήτου, φαινόταν βυθισμένος σὲ θλιβερὲς σκέψεις, ὁ Ροσκὼφ τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸν τράνταξε δυνατά.

— Ἔχω νὰ σοῦ κάνω παράπονα, καὶ σοβαρὰ μάλιστα... τοῦ εἶπε σιγά.

Ὁ Ζὰν Λωραὶν ἀνασκίρτησε καὶ μουρμούρισε:

— Τί μὲ θέλεις;

— Εἶναι καιρὸς τώρα ποὺ μ' ἔχεις ἀφίσει τελείως ἀπένταρο. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ξεχνᾶς τὴν παληὰ φιλία ποὺ μᾶς συνδέει... Δὲν κάνεις καλὰ ὡστόσο! Καταλαβαίνεις γιατί...

— Δὲν ξέρω τί θὲς νὰ πῆς.

— Μπᾶ! Ξέχασες λοιπὸν κιόλας τὰ σφαγεῖα τοῦ Μομφωκὸν καὶ τὸν καλὸ ἐκεῖνο γεροντᾶκο ποὺ πετάξαμε στοὺς ποντικούς;

— Σῶπα, ἄθλιε!...

— Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς περιουσίας σου... Εἶσαι ἔξυπνος, ἐσύ, κι' ἔκανες καλὰ τὶς δουλειές σου. Ἐγὼ τὰ ξόδεψα ὅλα... Ὅσο γιὰ τὴ δουλειὰ ἐκείνη μὲ τὴν κόμησσα ντὲ Μιρμόν, δὲν μοῦ εἶχε ἀφίσει κανένα κέρδος. Ναυάγησε τὴν τελευταία στιγμή, ὅταν δὲν ἔμενε πιὰ παρὰ νὰ παντρευτῶ τὴν κόμησσα καὶ νὰ βάλω στὸ χέρι τὰ ἑκατομμύρια...

»Ἐσὺ πάλι μὲ ξέχασες. Μ' ἄφησες νὰ κυλιέμαι στὴ φτώχεια, ἐνῶ ἡ ἀφεντιά σου ζοῦσες σὰν μαχαραγιάς!

Ὁ Ροσκὼφ σταμάτησε λίγο, ἐνῶ ὁ Λωραὶν ψιθύριζε μὲ τρόμο:

— Τὰ σφαγεῖα τοῦ Μονφωκόν...

— Ἄ, τὸ θυμᾶσαι λοιπόν; Τὸ βλέπεις στὸν ὕπνο σου;... Μὰ βέβαια, ἦταν κάτι φοβερό!... Μὰ ὡστόσο εἴχαμε λάβει ὅλα μας τὰ μέτρα, ὥστε νὰ μὴ μᾶς ὑποπτευθῆ κανείς. Πέρασαν, ἐξ ἄλλου, πέντε χρόνια ἀπὸ τότε. Μποροῦμε πιὰ νὰ κοιμώμαστε ἥσυχοι.

— Καὶ τὸ πορτοφόλι ποὔχασα ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ σπρώχναμε τὸ γέρο μέσ' στὸ χαντάκι;...

— Χώθηκε στὴ λάσπη. Ἴσως νὰ τὄφαγαν κι' αὐτὸ τὰ ποντίκια.

— Μακάρι! Μὰ ποιὸς ξέρει...

— Στὸ κάτω-κάτω, τὰ χαρτιὰ ποὺ εἶχες μέσα, σ' ἀνέφεραν μὲ τὸ παληό σου ὄνομα: Σομπιγόν.

— Βέβαια, ποτὲ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ πὼς ὁ Ζὰν Λωραὶν κι' ὁ Σομπιγὸν εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο... Ἔχεις δίκηο, ἡ ἀστυνομία θἄχη χάσει τὰ ἴχνη μας...

Ἀφοῦ ξανασώπασαν γιὰ λίγο οἱ δυὸ συνένοχοι, εἶπε πάλι ὁ Ροσκώφ:

— Ὁ Μοντενὰ μᾶς περιμένει. Μά, πρὶν ἀνεβῆς στὸ σπίτι του, θ' ἀναλάβης τὴν ὑποχρέωσι νὰ μοῦ κόψης ἕνα γερὸ ἐπίδομα, ἂν σὲ βγάλη αὐτὸς ἀπ' τὴν κατάστασι ποὺ βρίσκεσαι. Στὸ συνιστῶ γιὰ τὸ καλό σου!

— Ὄχι, δὲν φοβᾶμαι τὶς ἀπειλές σου! Ἂν ἔκανες τὴν ἀνοησία νὰ μιλήσης, θὰ τὸ πλήρωνες καὶ σὺ μὲ τὸ κεφάλι σου. Δὲν μπορεῖς νὰ μ' ἐκβιάσης!

— Ἀρνεῖσαι λοιπόν;

— Ναί. Εἶσαι ἀχόρταγος! Δούλεψε καὶ σύ, ὅπως ἐγώ...

Ὁ Ροσκὼφ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε εἰρωνικά:

— Δουλειὰ τὸ λές, αὐτὸ ποὺ κάνεις; Χά, χά!... Ὡστόσο, εἶχα προβλέψει τὴν ἄρνησί σου κι' εἶχα προετοιμασθῆ γιὰ νὰ τὴν ἀντιμετωπίσω.

— Μὲ ποιὸν τρόπο;

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἀμέσως... Ἄκουσε πρῶτα τοὺς ὅρους μου. Ὁ Μοντενὰ μοῦ εἶπε δυὸ λόγια γιὰ τὴν ὑπόθεσι ποὺ θὰ σοῦ προτείνη. Πρόκειται γιὰ 400 ἑκατομμύρια φράγκα. Ἀφοῦ, λοιπόν, τελειώση ἡ δουλειὰ καὶ πληρώσης στὸ Μοντενὰ τὴν ἀμοιβὴ ποὺ θὰ σοῦ ζητήση, θὰ δώσης καὶ σὲ μένα 20 ἑκατομμύρια, χέρι μὲ χέρι.

Ὁ Λωραὶν γέλασε νευρικὰ κι' ἀπάντησε:

— Δὲν θὰ σοῦ δώσω οὔτε πεντάρα. Βάλ'το καλὰ στὸ μυαλό σου!

Ὁ Ροσκὼφ χαμογέλασε αἰνιγματικὰ καὶ φώναξε στὸ σωφὲρ νὰ σταματήση.

— Ἔλα μαζί μου, εἶπε στὸ Λωραίν.

— Ποῦ θὰ πᾶμε;

— Θὰ δῆς...

Μπῆκαν σ' ἕνα καφενεῖο, ποὺ ἦταν σχεδὸν ἄδειανὸ τὴν ὥρα ἐκείνη. Ὁ Ροσκὼφ παράγγειλε καφέδες καὶ ζήτησε μιὰ ὡρισμένη ἐφημερίδα. Τὴν πῆρε, τὴν ἄνοιξε κι' ἔδειξε στὸ σύντροφό του ἕνα τίτλο:

«Ὁ σκελετὸς τῶν σφαγείων Μομφωκόν».

Ὁ Ζὰν Λωραὶν χλώμιασε, σὰν πεθαμένος. Τὰ μάτια του θόλωσαν, τὸ κεφάλι του

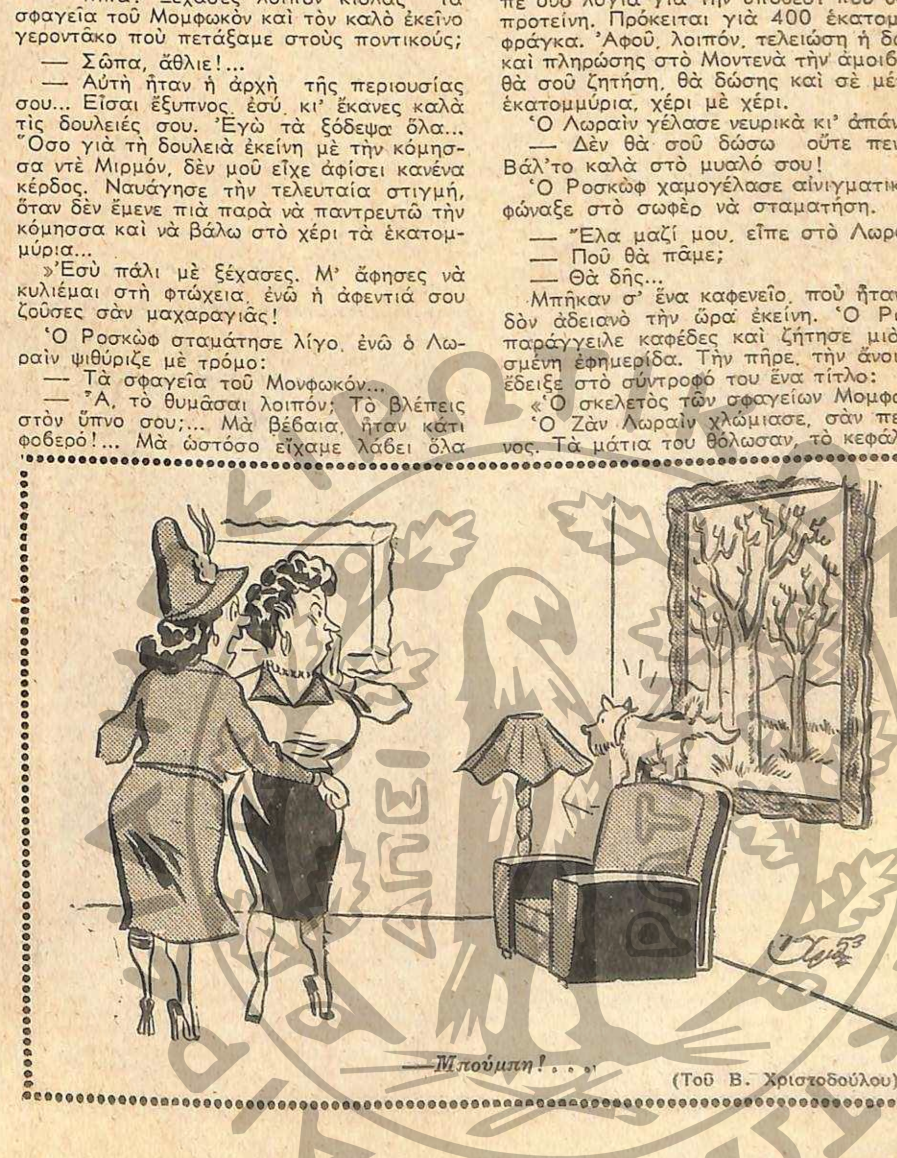

—Μπούμπη!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

βάρυνε, τόσο ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὸ κρατήση στὴ θέσι του.

Ὁ Ροσκὼφ τὸν κύτταζε σαρκαστικά.

Νά τί ἔγραφε ἡ ἐφημερίδα γιὰ τὸ φριχτὸ δρᾶμα ποὺ εἶχε συμβῆ πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια:

«Βρήκαμε στὸ γραμματοκιβώτιό μας τὴν παρακάτω ἀφήγησι γραμμένη ἀπὸ κάποιον ἄγνωστο, μ' ἀλλοιωμένο γραφικὸ χαρακτῆρα. Τὴ δημοσιεύουμε γιατὶ ἀναφέρει, ὁλοζώντανες, τὶς λεπτομέρειες ἑνὸς ἐγκλήματος, ποὺ εἶχε συνταράξει πρὸ ἐτῶν τὸ Παρίσι. Εἶναι ἄραγε προϊὸν φαντασίας, οἱ λεπτομέρειες αὐτές; Ἢ μήπως ὁ συντάκτης τῆς ἀφηγήσεως εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς δράστες καὶ θέλησε νὰ παίξη μὲ τὴ Δικαιοσύνη, μ' αὐτὸ τὸν θρασὺ καὶ προκλητικὸ τρόπο; Τὸ ἀγνοοῦμε. Πάντως, δημοσιεύουμε ὁλόκληρο τὸ κείμενο, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ἀστυνομία θὰ ἐξακριβώση περὶ τίνος πρόκειται.

«Ἤξερα πὼς ὁ γέρος ἐκεῖνος θἄφευγε τὸ βράδυ, ἔχοντας στὴν τσέπη του περὶ τὰ 2 ἑκατομμύρια. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὸν καθυστερήσουμε, ὥστε νὰ καταλήξη νὰ περάση μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀπ' τὰ ἔρημα γήπεδα τῶν λόφων Σωμόν.

» Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυό μας — ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἤξερε — τὸν παρέσυρε, τοὔκανε τὸ τραπέζι, τὸν μέθυσε καὶ τὸν κράτησε ὥς τὰ μεσάνυχτα. Ἐγὼ περίμενα, κρυμένος στὸ δρόμο τῶν σφαγείων.

»Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινή. Ὁ καιρὸς μᾶς εὐνοοῦσε πραγματικά: Φυσοῦσε δυνατὸς ἄνεμος καὶ ψιχάλιζε κάπου-κάπου. Δὲν εἴχαμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτε. Κι' ἂν ἀκόμη ὁ γέρος φώναζε, μὲ τὸ πρῶτο χτύπημα ποὺ θἄτρωγε στὸ κεφάλι, ὑπῆρχαν 90 τοῖς 100 πιθανότητες πὼς δὲν θὰ τὸν ἄκουγε κανείς...

»Ἔμεινα δυὸ ὁλόκληρες ὧρες κρυμένος σ' ἕνα γιαπί. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν πέρασε κανεὶς ἀπὸ κεῖ.

»Τώρα ἔπεφτε βροχὴ ραγδαία. Κρύωνα, πεινοῦσα... καὶ περίμενα λεφτὰ γιὰ νὰ φάω! Τίποτα δὲν φοβόμουν. Ἤμουν ἀποφασισμένος γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο... Ὅταν θἄβλεπα νὰ περνάη ὁ σύντροφός μου, μαζὶ μὲ τὸ μεθυσμένο γέρο, θὰ ὁρμοῦσα...

»Οἱ ὧρες περνοῦσαν. Τὰ χέρια μου εἶχαν μουδιάσει, τ' αὐτιά μου βούϊζαν; ἔνοιωθα μιὰ παραζάλη. Τὰ φθαρμένα ροῦχα μου κολλοῦσαν στοὺς ὤμους μου. Τὰ πόδια μου ἔβγαιναν ἀπ' τὰ τρύπια παπούτσια μου καὶ βουτιόνταν στὴ λάσπη...

»Ξαφνικά, μέσα στὰ μουγκρητὰ τοῦ ἀνέμου, ἄκουσα ἕνα συνθηματικὸ σφύριγμα. Τὴν ἴδια ὥρα, πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὸ γιαπὶ ὁ γέρος, σέρνοντας μὲ δυσκολία τὰ πόδια του. Τὸν πλησίασα ἀθόρυβα, ἀπὸ πίσω, καὶ χτύπησα...

»Ὁ γέρος ἔβγαλε ἕνα βογγητὸ καὶ σωριάστηκε χάμω, μὲ τὸ κεφάλι σπασμένο. Κούνησε τὰ πόδια του, προσπάθησε νὰ σηκωθῆ κι' ὕστερα ἔμεινε ἀκίνητος. Δὲν ἄργησα νὰ τοῦ ἀδειάσω τὶς τσέπες...

»Ὁ σύντροφός μου ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος μου.

»— Πέθανε; μὲ ρώτησε σιγανά.

»— Δὲν ξέρω... Τί θὰ τὸν κάνουμε τώρα;

»— Ἂς τὸν τραβήξουμε ὡς ἐκεῖ, στὸ σφαγεῖο. Δὲν θὰ μᾶς δῆ κανείς. Ποιός μπορεῖ νὰ γυρίζη τὴ νύχτα σ' αὐτὲς τὶς ἐρημιὲς καὶ μὲ τέτοιον παληόκαιρο;... Τὸν ρίχνομε πάνω ἀπ' τὸν τοῖχο μέσα στὴ μάντρα μὲ τὰ ποντίκια...

»— Ἐμπρὸς λοιπόν. Ἂς μὴ χασομερᾶμε!

»Ἔπιασα τὸ γέρο ἀπ' τὰ πόδια, ὁ σύντροφός μου τὸν σήκωσε ἀπ' τὶς μασχάλες καὶ τραβήξαμε πρὸς τὰ σφαγεῖα, ποὺ δὲν ἀπεῖχαν πολύ. Μὰ ἦταν βαρὺς ὁ γέρος. Μοῦ ξέφυγε δυὸ φορὲς κι' ἔπεσε μέσ' στὴ λάσπη. Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε, μὰ δὲν τὴ νοιώθαμε, στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόμαστε. Ὁ ἱδρώτας καὶ τὸ νερὸ μὲ στράβωναν, δὲν μ' ἄφιναν νὰ δῶ μακρύτερα ἀπὸ δυὸ βήματα.

»— Φτάσαμε! μοῦ εἶπε σὲ λίγο ὁ ἄλλος.

»Ἕνας τοῖχος ὑψωνόταν μπροστά μας. Ὁ σύντροφός μου μ' ἄφισε γιὰ λίγο μόνο, γιὰ νὰ φέρη μιὰ σκάλα, ποὺ τὴν ἔστησε στὸν τοῖχο. Ἀνέβηκε ὕστερα γιὰ νὰ κυττάξη ἀπὸ πίσω.

»Ὁ τοῖχος ἐκεῖνος περίφραζε τὸ χῶρο ὅπου ἔσφαζαν τ' ἄλογα. Ὁ φίλος μου ξανακατέβηκε καὶ μοῦ εἶπε:

»— Ἂς κάνουμε γρήγορα!

»Ἀνεβάσαμε μὲ κόπο τὸ γέρο ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου καὶ τὸν πετάξαμε ὕστερα στὸ κενό. Μιὰ δύναμι ἀκατανίκητη μᾶς κράτησε ἐκεῖ, πάνω στὸν τοῖχο, μολονότι καταλαβαίναμε πὼς δὲν ἦταν φρόνιμο. Εἴχαμε πέσει προύμυτα, σκύβαμε πρὸς τὰ κάτω καὶ κυττάζαμε, προσπαθῶντας νὰ συνηθίσουν τὰ μάτια μας, στὸ σκοτάδι.

»Ἔπρεπε νὰ βεβαιωθοῦμε πὼς τὸ πτῶμα θὰ ἐξαφανιζόταν....

»Ἀντικρύσαμε τότε ἕνα θέαμα ἀποτρόπαιο. Δεκάδες ποντίκια ξεπρόβαλαν ἀπ' τὶς φωλιές τους καὶ συγκεντρώθηκαν γύρω ἀπ' τὸ ἀκίνητο ἐκεῖνο σῶμα. Στὴν ἀρχή, προχωροῦσαν λίγο καὶ σταματοῦσαν διστακτικά, φοβισμένα, σὰν νὰ καταλάβαιναν τὴν παρουσία μας. Μὰ ὕστερα τὰ πρῶτα πῆραν θάρρος ἀπ' τ' ἄλλα, ποὔφταναν ὁλοένα. Ἔγιναν ἑκατοντάδες, χιλιάδες... Ἀκούγαμε, μέσ' στὸ σκοτάδι, τὶς ψιλὲς φωνίτσες τους καὶ τὸ ποδοβολητό τους.

»Εἶχαν σκεπάσει ὅλο τὸ ἔδαφος, εἶχαν ριχτῆ στὸ πτῶμα, εἶχαν προσκολληθῆ σ' ὅλα τὰ μέλη του καὶ δάγκαναν, τρώγανε τὶς σάρκες του.

»Ξαφνικά, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ στριγγή, ἀνατριχιαστική. Ὁ γέρος δὲν εἶχε πεθάνει! Εἶχε ζαλιστῆ μόνον ἀπ' τὸ χτύπημα. Οἱ δαγκωματιὲς τῶν ποντικῶν τὸν ἔκαμαν νὰ συνέλθη ἀπότομα κι' ἔδιωξαν τὸ μεθῦσι του. Σηκώθηκε, τρεκλίζοντας. Ἡ κίνησί του αὐτὴ φόβισε τὰ ποντίκια, τἄκαμε ν' ἀπομακρυνθοῦν λίγο καὶ νὰ σχηματίσουν ἕνα κύκλο γύρω του.

»Ἤμουν μισολιπόθυμος ἀπ' τὴ φρίκη. Ὁ σύντροφός μου ἔτρεμε σύγκορμος... Μὰ ἦταν πιὰ πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ βοηθήσουμε τὸ θῦμα μας! Κι' ἄλλωστε, θὰ βρισκόμαστε τότε στὴν ἀνάγκη νὰ τὰ ὁμολογήσουμε ὅλα καὶ νὰ τοῦ ἐπιστρέψουμε τὰ 2 ἑκατομμύρια —ὁλόκληρη περιουσία, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς σώση ἀπ' τὴν πεῖνα καὶ τὴ δυστυχία.

»Δέκα λεπτὰ ἀκόμη... κι' ὕστερα θὰ τελείωναν ὅλα!

»Ὁ γέρος εἶχε κολλήσει στὸν τοῖχο καὶ προσπαθοῦσε νὰ σκαρφαλώση σ' αὐτόν, μὰ ἔσπαζε τὰ νύχια του καὶ ξανάπεφτε. Τὰ ποντίκια καταλάβαιναν τὶς μάταιες προσπάθειές του. Κι' ὕστερα ἀπὸ κάθε πέσιμό του, χυμοῦσαν ἀπάνω του κατὰ χιλιάδες καὶ τὸν ξέσκιζαν μὲ τὰ μυτερά τους δόντια!

»Δεύτερο σπαρακτικὸ ξεφωνητὸ βγῆκε ἀπ' τὰ χείλη του. Μὰ οἱ ποντικοὶ δὲν φοβόνταν πιὰ τίποτε κι' ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν κατασπαράζουν ζωντανό... Τοὺς ἅρπαζε καὶ τοὺς πετοῦσε μὲ δύναμι πάνω στὸν τοῖχο. Ἡ πλάτη του ὅμως καὶ τὸ κεφάλι του εἶχαν μαυρίσει ἀπ' τὰ μικρὰ θηρία ποὺ τὸν σκέπαζαν... Ἔπεσε στὰ γόνατα, κυλίστηκε χάμω, φωνάζοντας ὁλοένα, μὲ φωνὴ βραχνή, ποὺ ἀδυνάτιζε λίγο-λίγο:

»— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Ἀχ, Θεέ μου!..

»Σώπασε στὸ τέλος. Σπάραξε λίγο ἀκόμα... Δυὸ χέρια ἄσαρκα, σκελετωμένα, σηκώθηκαν ψηλὰ καὶ ξανάπεσαν. Κι' ἔμεινε ἀκίνητος, ἐνῶ τὰ ποντίκια ἐξακολουθοῦσαν νὰ καταβροχθίζουν τὶς σάρκες του...

»Ἡ ἀνάσα μου ἔβγαινε σφυρίζοντας ἀπ' τὸ στεγνωμένο λαιμό μου, μ' ἕνα ἦχο ποὺ μὲ τρόμαζε πιὸ πολὺ κι' ἀπ' τὸν ἐπιθανάτιο ρόγχο τοῦ γέρου.

»Σκούντησα τὸ σύντροφό μου. Εἶχε λιποθυμήσει. Μὰ ἔπρεπε νὰ συνέλθη. Δὲν εἴχαμε νὰ χάνουμε καιρό! Ἴσως νἄχαν ἀκούσει οἱ ἄνθρωποι τῶν σφαγείων τὶς φωνὲς τοῦ γέρου.

»Τράνταξα δυνατὰ τὸ σύντροφό μου, ὥσπου τὸν ἔφερα στὰ συγκαλά του.

»— Τελείωσε... τοῦ εἶπα, συγκρατῶντας τον γιὰ νὰ μὴν πέση κι' αὐτὸς μέσ' στὴ μάντρα μὲ τὰ ποντίκια.

»Τοὔδειξα κάτω, τὸ μαῦρο κενό, καὶ πρόσθεσα:

»— Δὲν βλέπεις τίποτε;

»— Τί νὰ ἰδῶ;... πρόφερε, σὰν ἀποβλακωμένος.

»Ἔσκυψε, κύτταξε μὲ προσοχὴ μερικὲς στιγμὲς κι' ὕστερα φώναξε σὰν τρελλός:

»— Πᾶμε νὰ φύγουμε... νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ!

»Μέσα στὸ σκοτάδι, εἶχε διακρίνει κι' αὐτὸς —ὅπως κι' ἐγὼ— ἕνα ἄσπρο σχῆμα, σὰν σταυρό, πάνω στὸ ἔδαφος ποὺ ἔβριθε ἀκόμη ἀπὸ ποντικούς. Ἦταν ὁ σκελετὸς τοῦ γέρου!»

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

Μιὰ φωτογραφία ἀπὸ τὴν τρομερὴ συμφορὰ ποὺ ἔπληξε πολλὲς χῶρες τῆς Β. Εὐρώπης. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες Ὀλλανδέζες, ποὺ μπόρεσαν νὰ ξαναγυρίσουν στὸ σπίτι τους, ὕστερα ἀπὸ τὶς καταστροφικὲς πλημμύρες, ποὺ δημιούργησαν τόσα θύματα καὶ τόσους πρόσφυγες. Ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναίκα δὲν κατορθώνει νὰ συγκρατήση τὰ δάκρυά της μπροστὰ στὶς καταστροφὲς ποὺ ὑπέστη τὸ νοικοκυριό της.

Ζ΄.

Ὅταν ὁ Ζὰν Λωραὶν τελείωσε τὸ διάβασμα, τὰ χείλη του ἦταν ἄσπρα, τὰ μάτια του εἶχαν γουρλώσει ἀπ' τὸν τρόμο, τὰ δόντια του χτυποῦσαν.

Ἡ ἐφημερίδα ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια του, καὶ σκούπισε τὸν κρύο ἱδρῶτα ποὔβρεχε τὸ μέτωπό του.

— Σὺ τὄστειλες; ψιθύρισε.

— Ναί.

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ τραβήξω τὴν προσοχὴ στὸ ἔγκλημα αὐτό, νὰ ἐξαπολύσω τὰ λαγωνικὰ τῆς ἀστυνομίας, νὰ ξυπνήσω τὴν ἀνάκρισι ποὺ ἀποκοιμήθηκε, νὰ κινήσω καὶ πάλι τὴν περιέργεια τοῦ κόσμου γύρω ἀπ' τὸ μυστήριο τῶν σφαγείων τοῦ Μομφωκόν. Καὶ πιστεύω πὼς πέτυχα τὸ σκοπό μου.

— Ἄθλιε! Θὰ καταστραφοῦμε κι' οἱ δυὸ ἐξ αἰτίας σου!

— Πολὺ πιθανόν...

— Μὰ ποιὸς εἶν' ὁ σκοπός σου; Νὰ μὲ φοβίσης;... Ὄχι, δὲν ὑποχωρῶ στὸν ἐκβιασμό!

— Θὰ τὸ δοῦμε, αὐτό!... Σὲ ὀκτὼ μέρες, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας θὰ λάβη ἕνα σημείωμα, ποὺ θὰ τὸν πληροφορῆ ὅτι τὸ πρῶτο ψηφίο τοῦ ὀνόματος ποὺ εἶχε τότε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δράστες τοῦ ἐγκλήματος, εἶναι τὸ Σ... Ἂν δὲν κάνης ὅ,τι σοῦ ζητῶ, σὲ ὀκτὼ μέρες θὰ μάθη ἡ ἀστυνομία, μὲ ἄλλο ἀνώνυμο σημείωμα, τὸ δεύτερο ψηφίο τοῦ ὀνόματός σου: Ο. Ἂν ἐξακολουθήσης νὰ μὴ μὲ λογαριάζης, θὰ φανερώσω μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὸ τρίτο ψηφίο... ὥς που νὰ συμπληρωθῆ τ' ὄνομά σου: Σομπιγόν.

»Ἔπειτα πιὰ ἡ ἀστυνομία, μὲ τὸ στοιχεῖο αὐτὸ καὶ μὲ τὶς ὑπόλοιπες ὁδηγίες μου, δὲν θὰ δυσκολευτῆ νὰ φτάση ὡς τὸ Ζὰν Λωραίν... Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ σχέδιό μου;

— Θὰ καταστραφῆς καὶ σὺ μαζί μου!

— Κάνεις λάθος. Ὅταν θὰ στέλνω στὴν ἀστυνομία τὰ ἀνώνυμα γράμματα, θὰ φροντίσω νὰ βρίσκωμαι κι' ὅλας μακρυά, στὸ ἐξωτερικό, στὴν Ἀγγλία ἢ στὴν Ἀμερική. Δὲν πρόκειται νὰ περάσω στὰ μέρη αὐτὰ χειρότερα παρὰ ὅπως στὸ Παρίσι!

Ὁ Ζὰν Λωραὶν ἔρριξε μιὰ φαρμακερὴ ματιὰ στὸ Ροσκώφ. Ἐκεῖνος τὸ ἀντελήφθη καὶ γέλασε.

— Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ τί σκέφθηκες; εἶπε. Πώς, ἂν βρῆς ποτὲ εὐκαιρία ν' ἀπαλλαγῆς ἀπὸ μένα, δὲν θὰ τὴν ἀφίσης νὰ πάη χαμένη. Ἔτσι;

— Ναί, τὸ μάντεψες.

— Βλέπω πὼς ἔγινες ἔξυπνος καὶ πάλι! Μήπως σ' ἔπεισα πὼς ἔβγανες λαμπρά, δίνοντάς μου τὰ τριάντα ἑκατομμύρια ποὺ σοῦ ζήτησα;

— Εἴκοσι μοῦ ζήτησες!

— Ἔστω. Ἂς τὰ κάνουμε εἰκοσιπέντε, κι' ἂς μὴ γίνεται πιὰ λόγος γι' αὐτό.

— Σύμφωνοι πρόφερε ὁ Λωραίν, ἐνῶ κύτταζε τὸ Ροσκὼφ ἄγρια κι' ἐκδικητικά.

— Πᾶμε τώρα στοῦ Μοντενά.

Ξανανέβηκαν στὸ ταξὶ ποὺ τοὺς περίμενε, καὶ σὲ πέντε λεπτά ἔφτασαν στὸν ἀριθμὸ 17 τῆς ὁδοῦ Ὠτφέϊγ.

Ἀνέβηκαν στὸ τρίτο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ. Ὁ Ροσκὼφ χτύπησε μιὰ πόρτα, στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε μιὰ βραχνὴ φωνὴ ἀπὸ μέσα.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἐκδόσεις

Ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἀκαδημίας κ. Ἀνθίμου Παπαδοπούλου ἐξεδόθη μιὰ μικρὴ μελέτη ὑπὸ τὸν τίτλον: «Γλωσσικαὶ ἔρευναι» ἀνάτυπον ἐκ τοῦ 17ου τόμου τοῦ «Ἀρχείου τοῦ Πόντου». Εἰς τὴν μελέτην αὐτὴν γίνεται ἡ ἐτυμολογία πολλῶν λέξεων τῆς ποντιακῆς διαλέκτου καὶ ἡ ἀναγωγή τους εἰς τὰς ἀρχαίας ἑλληνικὰς λέξεις.

Γυναίκες ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΑΝ ΣΤΟ ΙΚΡΙΩΜΑ

Ἐλισάβετ Μπάρλον, ἡ «Ἁγία»

ΤΗΝ ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἑρρῖκος 8ος βασίλευε στὴν Ἀγγλία, γινόταν πολὺς λόγος στὴν κομητεία τοῦ Κὲντ γιὰ τὴν Ἐλισάβετ Μπάρλον, τὴν «Ἁγία τοῦ Ἄλντινγκτων».

Ἡ Ἐλισάβετ ἦταν μιὰ ὡραία νέα 23 χρόνων, ποὺ θὰ εἶχε παντρευτῆ ἀπὸ καιρό, χωρὶς τὴν περίεργη πάθησί της. Κάθε τόσο, κυριευόταν ἀπὸ σπασμούς, βυθιζόταν σὲ καταληψία κι' ἔλεγε τότε ἀσυνάρτητα λόγια.

Σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔπρεπε νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς «δαιμονόπληκτη». Ἀλλ' οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄλντινγκτων τὴν εἶδαν σὰν ἁγία καὶ θεώρησαν τὰ ἀσυνάρτητα λόγια της σὰν θεῖες ἐμπνεύσεις.

Τὸ χειρότερο, ὅμως, ἦταν πώς, μὲ τὸν καιρό, πίστεψε κι' ἡ ἴδια πὼς εἶχε τὸ χάρισμα νὰ ἐπικοινωνῆ μὲ τὸ Θεὸ καὶ πὼς ἦταν ἡ «ἐκλεκτὴ» ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ Δημιουργὸς γιὰ νὰ κάνη γνωστὲς στοὺς ἀνθρώπους τὶς θελήσεις του.

Ἄρχισε τότε νὰ προκαλῆ μόνη της αὐτὲς τὶς «καταληπτικὲς κρίσεις» καὶ νὰ παρουσιάζη σὰν θεῖες διαταγὲς διάφορα πράγματα ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό της.

Αὐτὴ ἡ «λαθροχειρία» θὰ μποροῦσε, ὡστόσο, νὰ παραμείνη ἕνα ἀθῶο παιχνίδι χωρὶς δυσάρεστες συνέπειες, ἂν ἡ Ἐλισάβετ δὲν εἶχε τὴν κακὴ τύχη νὰ προκαλέση τὴν προσοχὴ τοῦ Ρίτσαρντ Μάστερς, ποὺ ἦταν βικάριος —τοποτηρητὴς— τοῦ ἀρχιεπισκόπου τοῦ Καντέρμπωρυ στὸ Ἄλντινγκτων.

Ὅπως εἴπαμε, ἡ Ἐλισάβετ ἦταν πολὺ ὄμορφη καὶ ὁ Μάστερς εἶχε γοητευθῆ ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της. Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ τὴν ἐπισκέπτεται συχνὰ στὸ σπίτι της κι' ἔδειχνε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς «ἀποκαλύψεις» της. Ἔτσι κέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνη της καί, μιὰ μέρα, τὴν προσκάλεσε νὰ πάη στὸ σπίτι του, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴν ἐκκλησία.

Ὅταν ἡ Ἐλισάβετ ἔφυγε ἀπὸ κεῖ, εἶχε γίνει τρυφερὴ φίλη τοῦ Μάστερς. Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἄρχισε νὰ τὸν ἀγαπάη μὲ μιὰ ἀγάπη παράφορη, τρελλή, νοσηρὴ σχεδόν.

Οἱ ἐπισκέψεις τοῦ Μάστερς στὸ σπίτι του συνεχίστηκαν, ὅπως καὶ στὸ παρελθόν. Τὶς περισσότερες φορὲς συνοδευόταν καὶ ἀπὸ τὸν γραμματέα του Μπόκινγκ, ποὺ ὁ ρόλος του ἦταν νὰ γράφη τὶς «ἀποκαλύψεις» τῆς Ἐλισάβετ, κάθε φορὰ ποὺ βυθιζόταν σὲ καταληπτικὴ κατάστασι. Συχνά, μάλιστα, προσκαλοῦσε καὶ φίλους του γιὰ ν' ἀκούσουν μὲ τ' αὐτιά τους τὰ λόγια τῆς νέας.

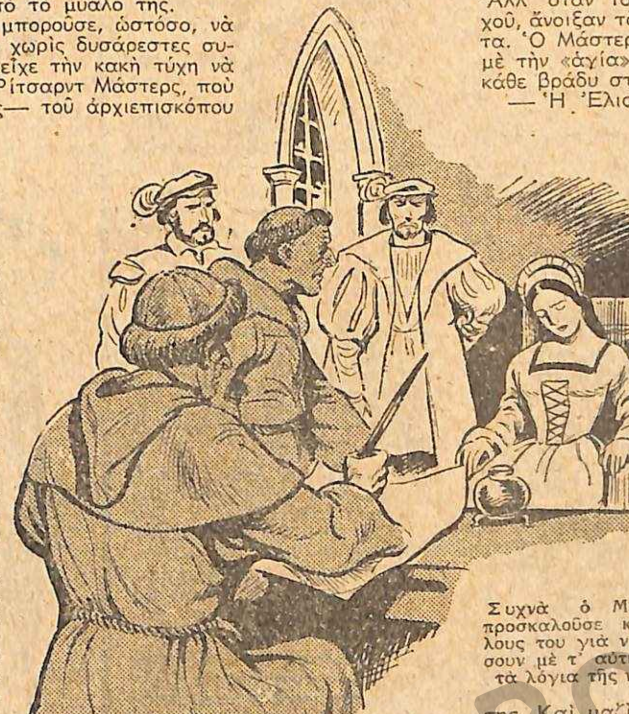

Συχνὰ ὁ Μάστερς προσκαλοῦσε καὶ φίλους του γιὰ ν' ἀκούσουν μὲ τ' αὐτιά τους τὰ λόγια τῆς νέας...

Ὁ Μάστερς ἔπαιρνε κατόπιν τὶς σημειώσεις τοῦ Μπόκινγκ, τὶς τροποποιοῦσε ὅπως ἤθελε καὶ τὶς κοινολογοῦσε. Μὲ τὸν καιρό, μάλιστα, ἔκανε κάτι καλύτερο. Ὑπαγόρευε στὴ νέα τί ἔπρεπε νὰ πῆ. Κι' αὐτὴ συμμορφωνόταν ἀδιαμαρτύρητα μὲ τὶς ἐπιθυμίες του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ βασιλῆας Ἑρρῖκος ὁ 8ος εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ χωρίση τὴ σύζυγό του Αἰκατερίνη τῆς Ἀραγωνίας καὶ νὰ παντρευτῆ τὴν Ἄννα Μπόλλεϋν. Ἐπειδή, ὅμως, ὁ Πάπας ἀρνιόταν νὰ διαλύση τὸν πρῶτο γάμο του ἄρχισε νὰ κινῆται μὲ τὸ σκοπὸ ν' ἀποσπάση τὴν ἀγγλικὴ ἐκκλησία ἀπὸ τὴ Ρώμη.

Ἀλλ' οἱ ἐνέργειές του αὐτὲς εἶχαν προκαλέσει μεγάλη ἀντίδρασι μεταξὺ τῶν ἀνωτέρων κληρικῶν, ποὺ προτιμοῦσαν νὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν Πάπα, ἀφοῦ ἡ ἐξάρτησις αὐτὴ ἦταν πρακτικὰ χωρὶς σημασία, παρὰ ἀπὸ τὸ βασιλῆα, ποὺ θὰ τὸν εἶχαν πάντα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δυσαρεστημένων ἦταν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Καντέρμπωρυ κι' ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Ρότσεστερ.

Ὁ Μάστερς ἦταν προστατευόμενος τοῦ πρώτου καὶ συμμεριζόταν ἀπόλυτα τὶς ἀπόψεις του. Σκέφθηκε, λοιπόν, νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὴν ἐπιβολὴ ποὺ εἶχε στὴν Ἐλισάβετ γιὰ νὰ ἐξυπηρετήση τὸν προστάτη του καὶ τὴν παράταξι στὴν ὁποίαν ἀνῆκε.

Ἡ Ἐλισάβετ, τυφλωμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπη της, εἶχε ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη στὸν Μάστερς. Ἡ ἰδέα, ἄλλωστε, ὅτι θὰ ἔσωζε τὴν Ἀγγλία ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σατανᾶ —ἔτσι τῆς εἶπε ὁ ἀγαπημένος της— τὴν ἐνθουσίασε!

Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ ἐκτοξεύη μύδρους ἐναντίον τοῦ Ἑρρίκου 8ου καὶ νὰ διακηρύσση ὅτι, ἂν τολμοῦσε ν' ἀποσπάση τὴν Ἀγγλία ἀπὸ τὴ Ρώμη, θὰ πέθαινε μέσα σὲ μιὰ ὥρα!...

Μὲ τὸν καιρό, οἱ προφητεῖες αὐτὲς τῆς Ἐλισάβετ ἄρχισαν νὰ διαδίδωνται σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία. Ἕνας κληρικός, ὁ Ντέερινγκ, ἐτύπωσε, μάλιστα, ἕνα βιβλίο, ποὺ περιεῖχε τὶς «θεῖες ἀποκαλύψεις» τῆς Ἐλισάβετ Μπάρλον.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ προξένησε μεγάλη ἐντύπωσι καὶ τὸ σπίτι τῆς Ἐλισάβετ Μπάρλον ἔγινε τόπος προσκυνήματος. Συνέρρεαν ἐκεῖ ἄνθρωποι ἀπὸ ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις, ἀκόμη καὶ ἀνώτατοι κρατικοὶ λειτουργοί, γιὰ νὰ ἀκούσουν τὶς «ἀποκαλύψεις» τῆς ἁγίας.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Ἑρρῖκος 8ος ἀποφάσισε νὰ ἐπέμβη. Διέταξε, λοιπόν, νὰ συλληφθοῦν ὅλοι οἱ ἐνεχόμενοι σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ νὰ ὑποβληθοῦν σὲ μιὰ ἐξονυχιστικὴ ἀνάκρισι μὲ τὰ βάρβαρα μέσα τῆς ἐποχῆς.

Ὁ Μάστερς καὶ ὁ Μπόκινγκ ἀρνήθηκαν στὴν ἀρχὴ πὼς εἶχαν ὁποιαδήποτε ἀνάμιξι στὶς «ἀποκαλύψεις» τῆς Ἐλισάβετ. Ἀλλ' ὅταν τοὺς ὑπέβαλαν στὸ μαρτύριο τοῦ τροχοῦ, ἄνοιξαν τὸ στόμα τους καὶ ὡμολόγησαν τὰ πάντα. Ὁ Μάστερς φανέρωσε, μάλιστα, τὶς σχέσεις του μὲ τὴν «ἁγία» καὶ ὑπέδειξε μὲ ποιὸ τρόπο πήγαινε κάθε βράδυ στὸ σπίτι της.

— Ἡ Ἐλισάβετ, εἶπε, ἦταν τυφλὸ ὄργανό μου. Ἐγὼ τῆς ὑπαγόρευα ἐκεῖνα ποὺ ἔλεγε, πιστεύοντας πὼς ἔτσι θὰ ἔσωζα τὴν ἐκκλησία καὶ τὴν πατρίδα μου...

Ἡ Ἐλισάβετ ἔπεσε ἀπὸ τὰ σύννεφα, ὅταν τῆς διάβασαν τὴν κατάθεσι τοῦ Μάστερς.

— Ἤμουν βέβαιη ὅτι ἐπικοινωνοῦσα μὲ τὸ Θεό, εἶπε, ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχα τὴν κακὴ τύχη ν' ἀγαπήσω τὸν Μάστερς. Ἀπὸ τότε ἔχασα τὴ δύναμί μου κι' εἶνε πιθανὸν νὰ ἔπεσα θῦμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δὲν μὲ εἶχε ἀγαπήσει ποτὲ καὶ ποὺ ὁ μόνος του σκοπὸς ἦταν νὰ μὲ ἐκμεταλλευθῆ γιὰ νὰ ἐπιτύχη τοὺς σκοπούς του.

Χοντρὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια της καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει μιὰ ἔκφρασι ἀνείπωτης λύπης καὶ ἀπογοητεύσεως. Ἡ δυστυχισμένη εἶχε χάσει πιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη της στὸν ἑαυτό της. Καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν εἶχε χάσει ἐπίσης καὶ κάθε ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ ζωή.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ἄνοιξε πιὰ τὸ στόμα της. Καὶ τὴν ἴδια σιγὴ κράτησε κι' ὅταν τὴν ὡδήγησαν στὸ δικαστήριο.

Συγκατηγορούμενοί της ἦταν ὁ Μάστερς, ὁ Μπόκινγκ καὶ δέκα ἑπτὰ ἄλλοι κληρικοί.

Τὸ δικαστήριο καταδίκασε σὲ θάνατο τὴν Ἐλισάβετ καὶ τοὺς δύο πρώτους. Στοὺς ἄλλους ἐπέβαλε μικρότερες ποινές.

Ἡ Ἐλισάβετ ἀνέβηκε ἀτάραχη στὸ ἰκρίωμα. Τὸ πλῆθος ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ ὁλόγυρα περίμενε πὼς θὰ ἔλεγε κάτι. Γιατὶ ὑπῆρχε τότε ἡ συνήθεια νὰ δίδεται στοὺς μελλοθανάτους ἡ εὐχέρεια νὰ μιλοῦν ἀπὸ τὸ ἰκρίωμα.

Ἀλλ' οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἄνοιξε τὸ στόμα της. Προσευχήθηκε μόνο σιωπηλὰ κι' ἔπειτα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ μοιραῖο κούτσουρο...

Ὁ δήμιος κατέβασε ἀμέσως τὸ τσεκοῦρι του καὶ τὸ κεφάλι τῆς Ἐλισάβετ κυλίσθηκε πάνω στὶς σανίδες.

Τὴν ἴδια μέρα ἀκριβῶς ἀποκεφαλίσθηκαν ἐπίσης ὁ Μάστερς καὶ ὁ Μπόκινγκ. Κι' οἱ δύο ἔδειξαν θάρρος μπροστὰ στὸ θάνατο. Τήρησαν, ὡστόσο, τὴν ἴδια σιωπὴ ὅπως καὶ ἡ δυστυχισμένη Ἐλισάβετ.

* * *

Ὁ συγγραφεὺς αὐτοκράτωρ

Ὁ Χιροχίτο θὰ δημοσιεύση κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα σὲ τέσσερες γλῶσσες —ἰαπωνικά, ἀγγλικά, γαλλικὰ καὶ γερμανικά— τὸ δεύτερο βιβλίο του σχετικὰ μὲ τοὺς βιολογικοὺς νόμους ποὺ διέπουν τὴ ζωὴ τῶν ψαριῶν. Γιὰ τὴ συγγραφὴ αὐτοῦ τοῦ βιβλίου χρειάστηκαν τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια.

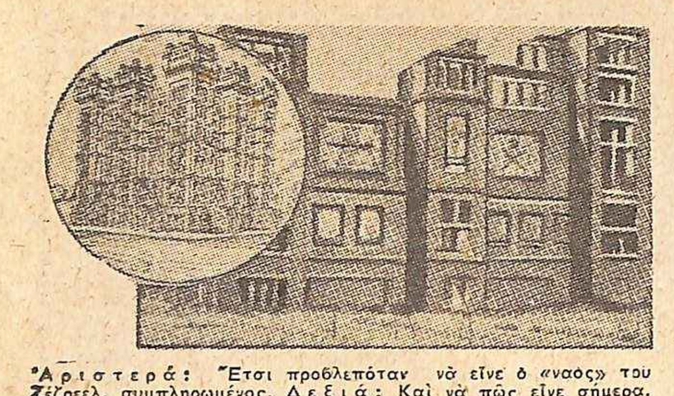

Ἀριστερά: Ἔτσι προβλεπόταν νὰ εἶνε ὁ «ναὸς» τοῦ Ζέζρεελ, συμπληρωμένος. **Δεξιά:** Καὶ νὰ πῶς εἶνε σήμερα.

Ἡ αἵρεσι τοῦ «Οἴκου τοῦ Ἰσραὴλ»

Ζέζρεελ ὁ «Ἀθάνατος» κι' ἡ «βασίλισσα» Ἔστερ

Ὑπάρχει στὴ μικρὴ ἀγγλικὴ πόλι Τζίλλινγκαμ ἕνα τεράστιο παληὸ κτίριο, ἐγκαταλελειμένο κι' ἀκατοίκητο, δίχως πόρτες καὶ παράθυρα, μὲ περιεργοτάτη ἱστορία. Ἐκεῖ μέσα πέθανε, τὸ 1888, μιὰ «βασίλισσα». Τὸ κουτσομπολιὸ τοῦ κόσμου διέδωσε τότε πὼς εἶχε χάσει τὴ ζωή της προσπαθῶντας ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν καρπὸ τῶν παρανόμων ἐρώτων της — γιατὶ ἦταν μιὰ νέα χήρα, 28 ἐτῶν.

Ὁ γιατρὸς ὅμως ποὺ τὴν ἐξέτασε, μετὰ τὸ θανατό της, διέψευσε αὐτὲς τὶς συκοφαντίες, βεβαιώνοντας ὅτι δὲν ἦταν ἔγκυος καὶ πὼς εἶχε πεθάνει ἀπὸ περιτονίτιδα.

Στὸ πιστοποιητικὸ ποὺ ἐξέδωσε γιὰ τὴν ταφή της, τὴν ἀνέφερε ὡς «Ἔστερ, χήρα τοῦ Τζέϊμς Οὐάϊτ ἢ Ζέζρεελ», χωρὶς κανένα βασιλικὸ τίτλο. .

Κι' ὅμως, ἡ «βασίλισσα» Ἔστερ, τὸ γένος Κλαρίσσα Ρότζερς, κόρη ξυλουργοῦ, εἶχε γίνει σύζυγος ἑνὸς παράξενου «βασιλέως», ψευτοπροφήτη καὶ ἀρχηγοῦ μιᾶς παράξενης θρησκευτικῆς αἱρέσεως — ποὺ εἶχε τελειώσει τὸ καταπληκτικὸ στάδιό του ὑπὸ συνθῆκες μυστηριώδεις.

Ἡ ἱστορία τους ἄρχισε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1875, ὅταν ὁ στρατιώτης Τζέϊμς Οὐάϊτ, τοῦ 16ου Συντάγματος, παρουσιάσθηκε στὸ «ναὸ» μιᾶς θρησκευτικῆς αἱρέσεως, ποὺ εἶχε ὀνομασθῆ «ὁ νέος οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ» καὶ ἐξήγησε:

— Ἦρθα ἀναζητῶντας τὴν Ἀλήθεια. Πρέπει ὅμως νὰ τὴ μάθω γρήγορα γιατὶ δὲν ἔχω πολὺ καιρὸ στὴ διάθεσί μου...

Τοῦ ἔδωσαν λοιπὸν νὰ μελετήση τὸ βιβλίο τῶν κανόνων τῆς «θρησκείας». Σὲ λίγες μέρες, ξαναγύρισε καὶ δήλωσε πὼς θὰ γινόταν ὀπαδός της.

Τρεῖς μῆνες ὅμως ἀργότερα, τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ κεῖ. Φεύγοντας, πῆρε μαζί του καὶ 16 ἄλλα μέλη, ποὺ ἔγιναν μαθηταί του. Ἰδίως τὸν συνώδευαν παντοῦ δυὸ ὡραῖες καὶ νέες κοπέλλες, οἱ «Παρθένοι» ὅπως τὶς ἀποκαλοῦσε.

Τὸ ἑπόμενο ἔτος, πῆγε στὶς Ἰνδίες μὲ τὸ σύνταγμά του. Ἐκεῖ ἔγραψε ὀγκώδη θρησκευτικὰ κείμενα. Στὸ μεταξύ, ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς «ὑπασπίστριές» του, ἡ Κλαρίσσα Ρότζερς, ἡλικίας 18 ἐτῶν, ἔκανε μιὰ θρησκευτικὴ «τουρνὲ» στὴν Ἀμερικὴ ὅπου σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία.

Ὅταν ἀποστρατεύθηκε, ὁ Οὐάϊτ γύρισε στὴν Ἀγγλία καὶ παντρεύτηκε μὲ τὴν Κλαρίσσα. Αὐτοτιτλοφορήθηκε κατόπιν «Πρίγκηψ Τζέϊμς Ζέζρεελ, ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ». καὶ ἵδρυσε στὸ Τζίλλινγκαμ τὸν «Νεώτερο καὶ τελευταῖο οἶκο τοῦ Ἰσραήλ». Ἰσχυριζόταν δὲ ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε ὑπαγορεύσει τὰ θρησκευτικὰ βιβλία του!

Κατώρθωσε ἔτσι νὰ προσηλυτίση ἑκατοντάδες πιστούς. Κάθε τόσο, ἔκανε ταξίδια μαζὶ μὲ τὴν ὡραία σύζυγό του, γιὰ νὰ ψαρέψη κι' ἄλλα θύματα.. Ἔπειθε τοὺς ἀφελεῖς νὰ πουλήσουν τὰ ὑπάρχοντά τους καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν στὸ Τζίλλινγκαμ.

Μὲ τὸ σύστημα αὐτό, τὸ Τζίλλινγκαμ γέμισε ἀπὸ ξένους.. κι' οἱ τσέπες τοῦ Οὐάϊτ ἀπὸ λεφτά! Ἀγόρασε τότε ἕνα μεγάλο σπίτι, γιὰ ἕδρα τῆς «θρησκείας» του, καὶ μιὰ ἀρκετὴ ἔκτασι γῆς. Ἄνοιξε μπακάλικο, φοῦρνο, παπουτσήδικο. ραφτάδικο κι' ἄλλα καταστήματα γιὰ τοὺς πιστούς του.

Ἀφοῦ παραχωροῦσαν ὅλα τὰ ἐγκόσμια ἀγαθά τους στὸν «Προφήτη» οἱ πιστοὶ ζοῦσαν καὶ ἐργάζονταν μ' ἕνα σύστημα κοινοκτημοσύνης. Ὁ Ζέζρεελ τοὺς βεβαίωνε ὅτι ἀποτελοῦσαν τὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τῶν 144.000 «Ἐκλεκτῶν» ποὺ ἀναφέρει τὸ Ἕβδομο Βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως.

Τὰ μόνα ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῆς πίστεώς τους ἦταν τὰ μακρυὰ μαλλιὰ καὶ γένεια ποὺ διατηροῦσαν, καθὼς κι' οἱ πορφυροὶ βελούδινοι μανδύες ποὺ φοροῦσαν. Οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς πόλεως πίστευαν ὅτι ἔλπιζαν νὰ τοὺς ἀνεβάση ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ στὸν οὐρανό, κρατῶντας τους ἀπ' τὰ μαλλιά!

Σὲ λίγον καιρό, ὁ Ζέζρεελ συνέλαβε τὸ πιὸ φιλόδοξο σχέδιό του: Νὰ χτίση ἕνα πελώριο «ναὸ» ποὺ θὰ χωροῦσε ὅλους τοὺς «Ἐκλεκτούς». Τὸ σχῆμα του θὰ ἦταν τετράγωνο, μὲ πλευρὲς μήκους 43 μέτρων καὶ μὲ πύργους ὕψους 37 μέτρων. Στὴν κορυφή του θὰ βρίσκονταν τὰ «Ἅγια τῶν ἁγίων», φωτισμένα ἀπὸ ἕνα περιστροφικὸ προβολέα.

Θὰ ὑπῆρχε ἕνα τεράστιο ἀναγνωστήριο, μὲ χιλιάδες θέσεις. Σειρὲς ἀπὸ ἐξῶστες θὰ περιέβαλλαν ἕνα κυκλικὸ δάπεδο, ποὺ θὰ μποροῦσε ν' ἀνεβοκατεβῆ ἢ νὰ περιστραφῆ. Πάνω σ' αὐτὸ θὰ στέκονταν οἱ ὁμιληταί. γιὰ ν' ἀπευθύνωνται σὲ κάθε πιστὸ στὴ γλῶσσα του

Τὸ κόστος τοῦ κτιρίου εἶχε προϋπολογισθῆ σὲ 55.000 λίρες.

Ξαφνικά, ξέσπασε ἡ καταστροφή: Πρὶν ἀκόμη βάλη τὸ θεμέλιο λίθο, ὁ Ζέζρεελ, ὁ «Ἀθάνατος».. πέθανε ἀπὸ ἀποπληξία!

Ἡ χήρα του ἀνέλαβε τὸ ἔργο του καὶ τὸ συνέχισε ἀντάξια. Ἀφώρισε τοὺς διστακτικούς, ποὺ ἡ πίστι τους εἶχε κλονισθῆ ἀπ τὸν θάνατο τοῦ Ζέζρεελ Κι' ἄρχισε τὸ χτίσιμο τοῦ μεγάλου ναοῦ. Μὰ τὸ σχέδιο ἀπεδείχθη ὑπερβολικὰ πολυδάπανο.

Συγχρόνως, ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν σκανδαλώδεις φῆμες γιὰ τὴ «θρησκεία» τοῦ Ζέζρεελ. Ἔλεγαν ὅτι ὁ ἱδρυτής της ἦταν ἕνα τέρας ἀκολασίας.. ὅτι ὠργίαζε καὶ μεθοκοποῦσε καθημερινῶς, ξαπλωμένος σ' ἕνα πολυτελὲς ντιβάνι καὶ φορῶντας μιὰ πλούσια κεντημένη ρόμπα, ἐνῶ γύρω του ἀσπροντυμένες παρθένες ἔπαιζαν ἅρπα γιὰ νὰ τὸν διασκεδάζουν!

Διηγοῦντο ἀκόμη ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε φυλακισθῆ κάποτε ἁλυσόδετη σ' ἕνα κελλί, ἐπὶ 24 ὧρες, κατὰ διαταγὴν τοῦ «Προφήτη». Κι' ὅτι νέα κορίτσια μαστιγώνονταν ἄγρια, γυμνὰ ὡς τὴ μέση, γι' ἀσήμαντα παραπτώματα.

Ἡ τοπικὴ ἐφημερίδα δημοσίευσε συνταρακτικὲς «ἀποκαλύψεις» διαφόρων πρώην μελῶν τῆς «θρησκείας». Καὶ ἄρχισε μιὰ ἐξοντωτικὴ πολεμικὴ κατὰ τῶν «Ζεζρεελιτῶν».

Οἱ περισσότεροι πιστοὶ διαλύθηκαν τότε κι' ὁ ναὸς ἔμεινε ἀσυμπλήρωτος, ἀφοῦ εἶχαν δαπανηθῆ γι' αὐτὸν 35.000 λίρες.

Ὕστερα πέθανε κι' ἡ «βασίλισσα» Ἔστερ, κι' ἔτσι τελείωσε ὁριστικὰ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Σήμερα, τὴ θυμίζουν μόνον οἱ δίχως παράθυρα τοῖχοι τοῦ «ναοῦ», ποὺ ὑψώνονται θλιβεροὶ πρὸς τὸν οὐρανό, σὰν μνημεῖο τῆς ἀνθρώπινης εὐπιστίας.

✪✪

Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ!

Στὸ διευθυντὴ ἑνὸς σχολείου στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως τῆς Ζακατέκα (Μεξικὸ) παρουσιάσθηκε πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἕνας γέρος ἡλικίας 87 χρόνων ζητῶντας νὰ ἐγγραφῆ ὡς μαθητής. «Αἰσθάνθηκα τὴν ἐπιθυμία νὰ μάθω νὰ διαβάζω καὶ νὰ γράφω», εἶπε μὲ σοβαρότητα.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνε

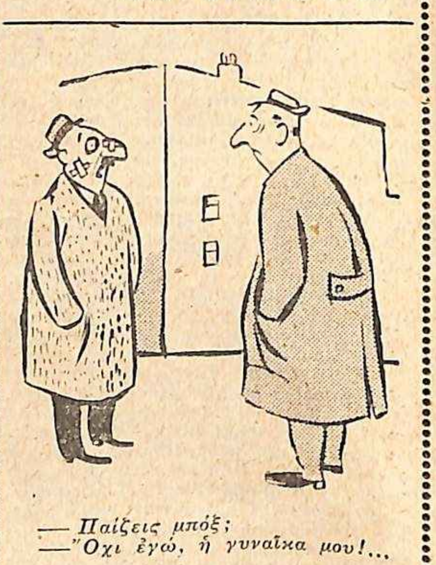

— *Παίζεις μπόξ;*
— *Ὄχι ἐγώ, ἡ γυναῖκα μου!...*

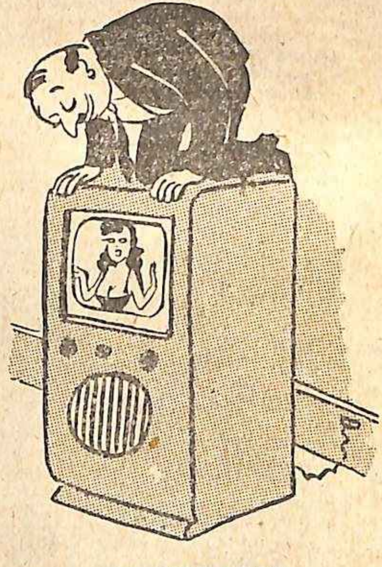

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ
Ὁ ἀνικανοποίητος!...

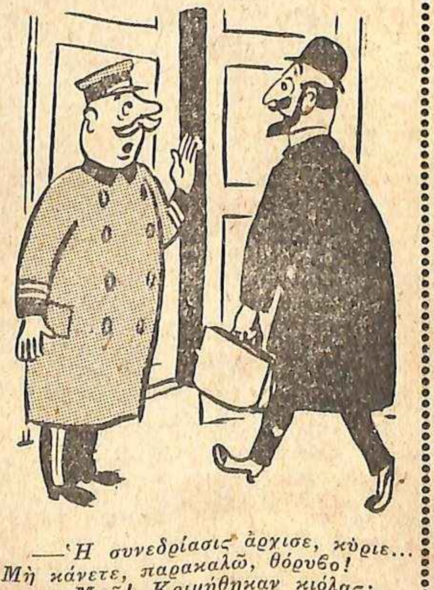

— *Ἡ συνεδρίασις ἄρχισε, κύριε... Μὴ κάνετε, παρακαλῶ, θόρυβο!*
— *Μπᾶ! Κοιμήθηκαν κιόλας;...*

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ
ποὺ ἔζησε δυὸ φορὲς

Μιὰ καταπληκτικὴ περίπτωσι μετενσαρκώσεως

Ἡ περίπτωσι τῆς μικρῆς Ἰνδῆς Σάντι Ντέβι, ἀπ' τὴν πόλι Δελχί, ἔχει καταπλήξει ἐκείνους ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὶς ψυχικὲς ἔρευνες. Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πιστέψη ὅτι ἡ ἱστορία τῆς μετενσαρκώσεώς της εἶναι μιὰ μπλόφα, μιὰ ἀπάτη, σκηνοθετημένη ἀπ' τοὺς δικούς της.

Πῶς ὅμως νὰ ἐξηγηθοῦν τότε τὰ ἐκπληκτικὰ στοιχεῖα ποὺ φαίνονται ν' ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ μικροῦλα αὐτὴ τῶν 9 ἐτῶν ἔζησε πραγματικὰ δυὸ ζωές, κι' ὅτι θυμᾶται περίφημα καὶ λεπτομερέστατα τὸν προηγούμενο βίο της;...

Ἦταν 8 χρονῶν ἡ Σάντι — στὴν ἡλικία δηλαδὴ ποὺ τὰ περισσότερα κοριτσάκια παίζουν ἀκόμη μὲ τὶς κοῦκλες τους — ὅταν ἄρχισε νὰ μιλάη στοὺς γονεῖς της γιά... ἕνα σύζυγό της, ὑφασματέμπορο, ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένος στὴν μικρὴ πόλι Μούτρα!

Ἡ μητέρα της χαμογέλασε στὴν ἀρχὴ μ' αὐτὸ ποὺ θεωροῦσε σὰν ἕνα παιδιάστικο παραμῦθι. Ἄρχισε ὅμως ν' ἀνησυχῆ, ὅταν ἡ κόρη της περιέγραψε τὴ γενικὴ ὄψι τῆς Μούτρα καὶ εἰδικὰ τὸ δρόμο ὅπου κατοικοῦσε ὁ σύζυγός της καὶ ζήτησε ἐπίμονα ἀπ' τοὺς γονεῖς της νὰ τὴν πᾶνε «στὸ σπίτι της».

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ Σάντι δὲν εἶχε ἐπισκεφθῆ ποτὲ τὴ Μούτρα. Κι' ὅμως ἡ περιγραφή της ἀνταποκρινόταν ἀπόλυτα στὴν πραγματικότητα ὅπως βεβαίωσαν οἱ συγγενεῖς της ποὺ ἤξεραν αὐτὴ τὴν πόλι. Ὑπῆρχε ἐξ ἄλλου ἐκεῖ ἕνας δρόμος σὰν ἐκεῖνον ποὺ ἀνέφερε ἡ Σάντι .. καὶ κατοικοῦσε σ' αὐτὸν ἕνας ὑφασματέμπορος ὀνομαζόμενος Ἀχμὲτ Λοῦγκντι. Εἶχε δηλαδὴ ὁ ἔμπορος αὐτὸς τῆς Μούτρα τὸ ἴδιο ὄνομα ποὺ ἔδινε ἡ μικροῦλα Σάντι στὸ «σύζυγό» της!

Ὅταν ἔμαθαν τὴν παράξενη αὐτὴ ἱστορία οἱ συγγενεῖς τοῦ Λοῦγκντι, ἔστειλαν ἕνα ξάδελφό του στὸ Δελχί, γιὰ νὰ ἐξακριβώση περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Μόλις λοιπὸν τὸν εἶδε ἡ Σάντι τὸν ἀποκάλεσε μὲ τὸ σωστὸ ὄνομά του καὶ δήλωσε ἀδίστακτα στοὺς ἄλλους πὼς ἦταν ἐξάδελφός της ἀπ' τὸν ἄντρα της...

Δίχως νὰ ξέρη τίποτε ἡ μικροῦλα, οἱ γονεῖς της κανόνισαν τότε μιὰ συνάντησί της μὲ τὸν ἴδιο Λοῦγκντι. Τὴ στιγμὴ λοιπὸν ποὺ ὁ ἔμπορος χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της, ἡ Σάντι φώναξε μὲ λαχτάρα, πρὶν ἀκόμη τὸν δῆ:

— Ἄχ, γύρισε ἐπιτέλους κοντά μου ὁ ἄντρας μου! Πόσο μοῦ εἶχε λείψει! ..

Καὶ τὸν ἀγκάλιασε. μὲ δάκρυα στὰ μάτια...

Τρεῖς νέοι συνώδευαν τὸν ἔμπορο. Ἀνάμεσά τους λοιπόν, ἡ Σάντι ἀνεγνώρισε εὔκολα τὸ γυιό του καὶ τὸν ὠνόμασε «ἀγόρι της», σὰν νἄταν δηλαδὴ δικό της παιδί!

Οἱ κύκλοι ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὶς ψυχικὲς ἔρευνες, ἐνδιεφέρθησαν τότε γιὰ τὴν ὑπόθεσι καὶ ὑπέβαλαν σὲ λεπτομερῆ ἐξέτασι τὴ Σάντι. Σὲ κάθε ἐρώτησί τους σχετικὴ μὲ τὴν προηγουμένη ζωή της ἡ μικρὴ ἀπαντοῦσε μὲ τέτοια ἀκρίβεια, ὥστε νὰ μὴν ἐπιτρέπεται πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὰ λόγια της.

Εἶπε πὼς τὸ οἰκογενειακὸ ὄνομά της ἦταν Ἀννέντ, ὅτι εἶχε γεννηθῆ (στὴν πρώτη της ζωή) τὸ ἔτος 1902 κι' ὅτι εἶχε πεθάνει στὶς 24 Ὀκτωβρίου 1925 στὴν Ἄγρα, ἀφοῦ ἔφερε στὸν κόσμο τὸ γυιό της.

Ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν ἐξακριβώθηκε ὅτι ἀλήθευαν μέχρι κεραίας γιὰ τὴ σύζυγο τοῦ ἐμπόρου, ποὺ ἦταν πεθαμένη ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Ὁ Ἀχμὲτ Λοῦγκντι ἦταν τώρα τελείως βέβαιος ὅτι ἡ Σάντι ἀποτελοῦσε μετενσάρκωσι τῆς γυναίκας του. Εἶπε πὼς ἡ μικρὴ εἶχε τὴ φωνὴ τῆς νεκρῆς, τὸ χαρακτῆρα της, τοὺς τρόπους της, τὶς κινήσεις της — μολονότι δὲν τῆς ἔμοιαζε καθόλου στὸ πρόσωπο. Ἐξ ἄλλου, ἤξερε στὴν ἐντέλεια διάφορες λεπτομέρειες τῆς ἰδιαίτερης συζυγικῆς ζωῆς τους, ποὺ μόνο ἡ γυναῖκα του θὰ μποροῦσε νὰ τὶς ξέρη.

Οἱ ἐπιστήμονες ὅμως ποὺ ἐρευνοῦσαν τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ περίπτωσι, ἤθελαν νὰ βεβαιωθοῦν ἀπόλυτα ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀπάτης. Θεώρησαν λοιπὸν πὼς θἄταν πειστικώτερη δοκιμὴ νὰ ἐπισκεφθῆ ἡ Σάντι τὴ Μούτρα καὶ νὰ βρῆ μόνη της τὸ «σπίτι της».

Εἶχαν ἐξακριβώσει θετικὰ ὅτι ἡ μικρὴ δὲν εἶχε φύγει ποτὲ ἀπὸ τὸ Δελχί.

Ὡστόσο, μόλις ἔφτασε στὸ σταθμὸ τῆς Μούτρα, ἡ Σάντι ἀναγνώρισε ἀμέσως ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τὴν «πεθερά» της καὶ τὸν «κουνιάδο» της καὶ τοὺς προσφώνησε μ' ἕνα χαιρετισμὸ ποὺ συνηθίζεται μόνο σ' αὐτὴ τὴν πόλι. Τὴν ἔβαλαν ὕστερα σ' ἕνα ἁμάξι καὶ διέταξαν τὸν ἁμαξᾶ ν' ἀκολουθήση τὴ διεύθυνσι ποὺ θὰ τοῦ ὑποδείκνυε ἐκείνη.

Ἡ Σάντι λοιπὸν βρῆκε εὔκολα τὸ δρόμο καὶ τὸ σπίτι τοῦ Ἀχμὲτ Λοῦγκντι. Στὴν πόρτα στεκόταν ἕνας γέρος.

— Ἐδῶ εἶνε τὸ σπίτι μου, κι' αὐτὸς εἶνε ὁ πεθερός μου, εἶπε ἀδίστακτα ἡ Σάντι.

— Ἀλλάχ! φώναξε ὁ γέρος. Μιλάει ἀπαράλλαχτα σὰν τὴ νύφη μου!

Ποιὸ θὰ εἶνε τώρα τὸ τέλος τῆς ἀλλόκοτης αὐτῆς ἱστορίας; Δεδομένου ὅτι στὶς Ἰνδίες ἐπιτρέπονται οἱ γάμοι μὲ μικρὰ παιδιὰ δὲν ἀποκλείεται νὰ πάρῃ ἡ μικροῦλα Σάντι τὴ θέσι τῆς οἰκοδέσποινας στὸ σπίτι τοῦ Ἀχμὲτ Λοῦγκντι καὶ νὰ γίνη «μητέρα» ἑνὸς γυιοῦ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν πατέρας της...

✪✪

Τὴν προσέβαλαν

Ἡ κυρία Ἄλις Σπάρτυ, κάτοικος τοῦ Πόρτλαντ (Ὀρεγκόν), ποὺ εἶνε σήμερα 45 χρόνων, ἀλλὰ ποὺ παραδέχεται μόλις τὰ 30, ὑπέβαλε μήνυσι «κατ' ἀγνώστων», γιατὶ τὴν ἡμέρα τῆς ὀνομαστικῆς της ἑορτῆς ἔλαβε ἕνα δέμα ποὺ περιεῖχε μιὰ βαφὴ γιὰ τὰ μαλλιά, μιὰ σκόνη ποὺ κάνει τὶς ὀδοντοστοιχίες νὰ κολλοῦν πάνω στὰ οὖλα, ἕνα κουτὶ μὲ χάπια κατὰ τῶν αἱμορροΐδων καραμέλλες ἐναντίον τῆς κακοσμίας τοῦ στόματος, μιὰ ἀλοιφὴ ἐναντίον τῶν ρυτίδων καὶ μιὰ λοσιὸν ἐναντίον τῆς κακοσμίας τῶν ποδιῶν.

Ἡ κυρία Σπάρτυ ἰσχυρίζεται ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ τῆς ἔστειλαν τὰ δῶρα αὐτά, τὴν ἐξέθεσαν ἀνεπανόρθωτα, παριστῶντας την μεγαλύτερη ἀπὸ ὅ,τι εἶνε.

Ἡ καλὴ ποιότης δὲν θέλει ρεκλάμα. Τὴν γνωρίζουν οἱ καταναλωταί.

ARIZONA

ΜΙΑ ΤΟΛΜΗΡΗ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΣ

Ἡ Ἀγγλίδα Ἄνν Ντέϊβισον, ἡλικίας 38 χρόνων, εἶνε ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ διέσχισε τὸν Ἀτλαντικὸ ὁλομόναχη πάνω σ' ἕνα πλοιάριο μήκους 8 μέτρων, αὐτὸ ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας. Ἡ Ἄνν ἐπεχείρησε τὸ ἴδιο αὐτὸ ταξεῖδι μαζὶ μὲ τὸν σύζυγό της τὸ 1949. ἀλλὰ ἡ ἀπόπειρά της κατέληξε τότε σὲ ναυάγιο, στὸ ὁποῖο μάλιστα πνίγηκε ὁ ἄντρας της. Ἡ τολμηρὴ θαλασσοπόρος, χωρὶς νὰ ἀπελπιστῆ ἄρχισε ἀπὸ τότε νὰ προετοιμάζῃ τὸ νέο της ταξεῖδι καὶ πρὸ ἡμερῶν ἔφτασε στὴ νῆσο Λιοῦαρντ τῶν Ἀντιλλῶν. Ἂν καὶ κουρασμένη ἀπὸ τὶς ἀφάνταστες ταλαιπωρίες, ἡ Ἄνν Ντέϊβισον δήλωσε ὅτι θὰ συνεχίση τὸ ταξεῖδι της μὲ τὸν σκοπὸ νὰ κάνη τὸν γῦρο τῆς Γῆς.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟ ΠΟΔΙ

Πρόκειται γιὰ μιὰ πρωτοτυπία μιᾶς γερμανικῆς βιομηχανίας καλτσῶν ἀπὸ περλόν. Χάρις σὲ δυὸ πλαϊνὲς ραφές, οἱ κάλτσες ἐφαρμόζουν καλύτερα στὸ πόδι καὶ στοὺς ἀστραγάλους, ἐξασφαλίζοντας ἔτσι στὰ πόδια πιὸ ἁρμονικὲς γραμμές.

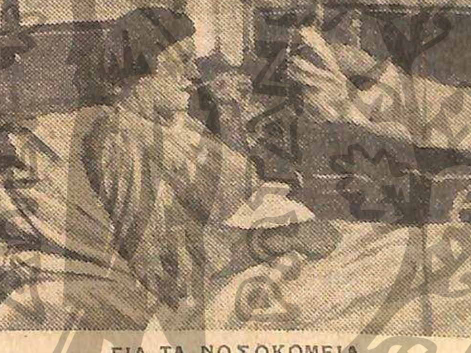

ΓΙΑ ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

Σὲ πολλὰ ἀγγλικὰ νοσοκομεῖα ἄρχισε νὰ γίνεται ἐγκατάστασις εἰδικῶν μικροφώνων ποὺ θὰ ἐπιτρέπουν στοὺς ἀσθενεῖς νὰ συνδέωνται ἀμέσως μὲ τὸν θάλαμο τῶν ἀδελφῶν τῆς ὑπηρεσίας γιὰ νὰ ζητήσουν ὁποιαδήποτε ἐξυπηρέτησι.

Ὁ φυλακισμένος
ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ

Ἱστορικὸ διήγημα

Ἀφοῦ περιπλανήθηκα μέσα στὶς πολυτελεῖς αἴθουσες τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Οὐΐνδσωρ, ἀνέβηκα στὸ μικρὸ δωμάτιο, ὅπου ἔζησε φυλακισμένος γιὰ πολλὰ χρόνια ὁ βασιληᾶς τῆς Σκωτίας Ἰάκωβος ὁ 1ος, αὐτὸς ποὺ ἡ ἱστορία ἀποκάλεσε «ἐστεμμένο ποιητὴ» γιὰ τὰ ὡραῖα ποιήματα ποὺ ἄφησε. Αὐτὰ τὰ ποιήματα εἶναι γραμμένα μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι στὸ «βιβλίο τοῦ βασιληᾶ», ποὺ διατηρεῖται ἀνέπαφο μέσα σ' ἕνα γυάλινο κιβώτιο. Ἕνας ὑποχρεωτικὸς φρουρός, ἄνοιξε αὐτὸ τὸ κιβώτιο κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ ξεφυλλίσω μ' ὅλη μου τὴν ἄνεσι τὸ βιβλίο...

Ἦταν μιὰ σεληνοφώτιστη νύχτα—ἀφηγεῖται ὁ Ἰάκωβος. Ὁ ὕπνος δὲν ἔκλεινε τὰ μάτια του κι' ἡ ψυχή του ἦταν βαρειὰ κι' ἀνήσυχη. Κάθησε τότε κοντὰ στὸ παράθυρο κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα του βιβλία, τὶς «Χαρὲς τῆς φιλοσοφίας» τοῦ Βοητίου. Καὶ τόσο πολὺ ἀπορροφήθηκε ἀπὸ τὸ διάβασμα τοῦ βιβλίου, ποὺ σὲ μιὰ στιγμή, ἄκουσε τοὺς πετεινοὺς νὰ κράζουν...

Εἶχε ξημερώσει! Αἰσθάνθηκε τότε τὴν ἐπιθυμία ν' ἀφηγηθῆ σὲ στίχους τὴ ζωή του. Καί, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, ξετύλιξε ἕνα ρολὸ χαρτιοῦ, ἔφτιαξε μὲ προσοχὴ στὸ ἐπάνω μέρος ἕνα σταυρὸ γιὰ νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ κι' ἄρχισε νὰ γράφη...

Ἦταν ἕντεκα χρόνων ὅταν ὁ πατέρας του, ὁ βασιληᾶς τῆς Σκωτίας Ροβέρτος ὁ 3ος, θέλοντας νὰ τὸν προστατέψη ἀπὸ τὶς ἀδιάκοπες συνωμοσίες καὶ τὶς ἐπαναστάσεις τῶν ἰσχυρῶν φεουδαρχῶν, ποὺ ἐπιβουλεύονταν τὸ θρόνο του, ἀποφάσισε νὰ τὸν στείλη στὴ Γαλλία γιὰ νὰ μείνη ἐκεῖ ὥσπου νὰ ἠρεμήση ἡ κατάστασι. Μὰ οἱ Ἄγγλοι, ποὺ ὑποκινοῦσαν ὅλες αὐτὲς τὶς ταραχές, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ὑποδουλώσουν μιὰ μέρα τὴ Σκωτία κατάφεραν νὰ μάθουν τὴν ἀναχώρησι τοῦ νεαροῦ πρίγκηπα καὶ τὸν αἰχμαλώτισαν, ὅταν τὸ πλοῖο ποὺ τὸν μετέφερε περνοῦσε κοντὰ στὶς ἀγγλικὲς ἀκτές. Μόλις ἔμαθε τὴν αἰχμαλωσία τοῦ γυιοῦ του, ὁ βασιληᾶς Ροβέρτος ἔπαθε συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς ἀπ' τὴ στενοχώρια του καὶ πέθανε.

Ὁ νεαρὸς πρίγκηπας ἔμεινε δεκαοχτὼ χρόνια στὴ φυλακή του. Οἱ Ἄγγλοι τὸν περιποιήθηκαν ὅπως ταίριαζε στὴ θέσι του καὶ φρόντισαν γιὰ τὴ μόρφωσί του. Μόνο ποὺ δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ἐπικοινωνήση μὲ κανένα, οὔτε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ κελλί του. Αὐτὸ τὸ κελλὶ ἦταν, ὡστόσο, ἕνα καθαρὸ κι' εὐρύχωρο δωμάτιο στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ χτιρίου. Ἐκεῖ μέσα κυλοῦσε μονότονα καὶ πληκτικὰ ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ φυλακισμένου.

Ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωϊνό, ἔπειτα ἀπὸ χρόνια ὁ πρίγκηπας ἄκουσε ξαφνικὰ θόρυβο κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό του. Πλησίασε τότε στὰ σιδερένια κάγκελλα καὶ εἶδε στὸν κῆπο ποὺ ἁπλωνόταν ἀπὸ κάτω μιὰ γοητευτικὴ νέα ποὺ ἔτρεχε ἀνάμεσα στὰ λουλούδια καὶ ξεφώνιζε χαρούμενα ὅπως τὰ πουλιὰ ποὺ πηδοῦσαν πάνω στὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων.

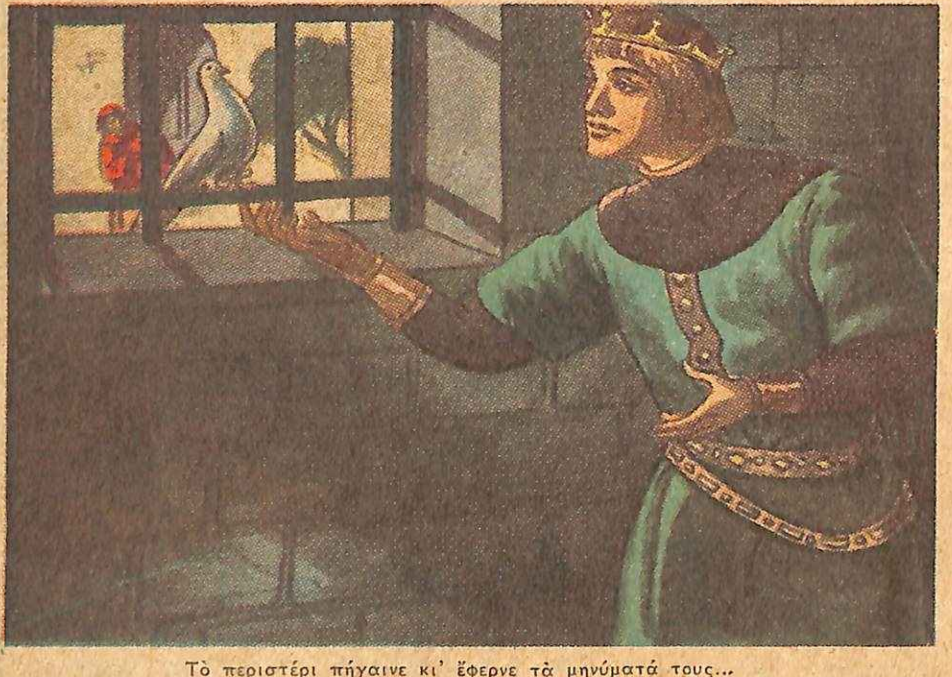

Τὸ περιστέρι πήγαινε κι' ἔφερνε τὰ μηνύματά τους...

Ὁ νεαρὸς πρίγκηπας παρακολουθοῦσε ἐκστατικὸς τὸ παιχνίδι τῆς νέας, ὥσπου, σὲ μιὰ στιγμή, τὴν ἔχασε ἀπὸ μπροστά του. Τὰ μάτια του πλημμύρισαν τότε ἀπὸ δάκρυα κι' ἔμεινε ἀκίνητος σ' αὐτὴ τὴ θέσι ὥσπου νύχτωσε...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ λοιπόν, ἔγραψε στὸ «βιβλίο» του:

«Ἡ ἀγάπη! Τί πρᾶγμα εἶναι ἡ ἀγάπη; Εἶναι μήπως ἡ θερμὴ κι' εὐωδιαστικὴ πνοὴ τοῦ Μαΐου; Ἂν αὐτὴ ἡ ἀγάπη ποὺ σμίγει ὅλη τὴ φύσι μέσα στὴν ἔκστασι ἑνὸς τραγουδιοῦ εἶναι μιὰ τόσο μεγάλη εὐτυχία, ἕνα δῶρο ποὺ ὁ Δημιουργὸς χάρισε σὲ ὅλους, γιατί τότε μόνο σὲ μένα ἀπαγορεύεται νὰ τὴν γνωρίσω, νὰ τὴ χαρῶ σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους;»

Τὴν ἄλλη μέρα προτοῦ ἀκόμη ξημερώση, ὁ Ἰάκωβος βρισκόταν στὸ παράθυρο. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ οἱ πρῶτες ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου χάϊδευαν τὴ γῆ, ἡ νέα ξανακατέβηκε στὸν κῆπο. Τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ οἱ δυὸ νέοι χαμογέλασαν μὲ τρυφερότητα ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἤξερε ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ κοπέλλα. Καταλάβαινε ὡστόσο πὼς τὴν ἀγαποῦσε. Μὰ κι' αὐτὴ σίγουρα θἄπρεπε νὰ τὸν ἀγαπᾶ. Γιατὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ κατεβαίνη πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα στὸν κῆπο καὶ δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ κυττάζη ἀδιάκοπα τὸ παράθυρο τοῦ φυλακισμένου. Δὲν μποροῦσαν ὅμως νὰ μιλήσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Μὰ πόσα πράγματα δὲν ἔλεγαν τὰ φλύαρα βλέμματά τους!

Ἔτσι πέρασε κάμποσος καιρός. Ἕνα βράδυ ὁ Ἰάκωβος εἶδε ἕνα ὁλόλευκο περιστέρι νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιό του. Τὸ πῆρε ἀμέσως στὰ χέρια του καὶ τότε εἶδε πὼς στὸ πόδι του ἦταν δεμένο ἕνα μικρὸ χαρτάκι. Τὸ ξεδίπλωσε μὲ λαχτάρα καὶ διάβασε:

«Ἀγαπημένε μου ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας δὲν εἶναι μακρυά. Ἔχε ἐμπιστοσύνη στὸ Θεὸ καὶ σ' ἐκείνην ποὺ σὲ λατρεύει ἀπὸ μακρυά...».

Ὁ Ἰάκωβος τῆς ἀπάντησε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἐκφράζοντάς της τὴν εὐγνωμοσύνη του.

Ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ ἐπικοινωνοῦν πολὺ τακτικά. Τὸ περιστέρι πηγαινοέφερνε τὰ μηνύματά τους. Ἡ νέα ἔδινε ἐλπίδες στὸ φυλακισμένο. Κι' αὐτὸς τῆς ἀπαντοῦσε μὲ ποιήματα ποὺ ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ ἀγάπη καὶ τρυφερότητα.

Ἕνα βράδυ τὸ μήνυμα, ποὺ τὸ περιστέρι ἔφερε στὸ φυλακισμένο, ἔγραφε:

«Νὰ εἶσαι ἕτοιμος! Ἀπόψε κατὰ τὰ μεσάνυχτα θ' ἀνοίξη ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς σου».

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο σταματάει τὸ «βιβλίο τοῦ βασιληᾶ». Γιατὶ ἀπὸ τότε ὁ Ἰάκωβος δὲν βρῆκε ἴσως πιὰ τὸν καιρὸ νὰ τὸ συνεχίση.

Ἀλλὰ νά ποιὰ εἶναι ἡ συνέχεια αὐτῆς τῆς ἱστορίας:

Ἡ νέα ποὺ ἀπελευθέρωσε τὸ νεαρὸ πρίγκηπα, δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Ἰσαβέλλα, τὴν κόρη τοῦ βασιληᾶ τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκου τοῦ 4ου.

Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι κατάφεραν ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, νὰ φτάσουν στὴ Σκωτία ὅπου ὁ Ἰάκωβος ἀνακηρύχτηκε βασιληᾶς κι' ἔκαμε ἀμέσως σύζυγό του τὴν Ἰσαβέλλα χωρὶς νὰ περιμένη τὴ συγκατάθεσι τοῦ πατέρα της.

Ὁ Ἐρρῖκος ὁ 4ος προσποιήθηκε τότε ὅτι δὲν εἶχε ἀντίρρησι γι' αὐτὸ τὸ γάμο. Ἦταν, ὡστόσο, πολὺ θυμωμένος μὲ τὴν κόρη του. Ὁ θρόνος τῆς Σκωτίας εἶχε μείνει κενὸς δεκαοχτὼ ὁλόκληρα χρόνια καί, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ἀγγλικὲς μηχανορραφίες μὲ τοὺς Σκώτους λόρδους ἄρχιζαν νὰ φέρνουν τοὺς καρπούς τους ἡ Ἰσαβέλλα μὲ τὸ παράλογο αἴσθημά της εἶχε κάμει ὅλα τὰ φιλόδοξα σχέδια τοῦ πατέρα της νὰ ναυαγήσουν.

Ὁ Ἐρρῖκος ὁ 4ος δὲν δίστασε ἀνάμεσα στὸ συμφέρον του καὶ στὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν κόρη του. Κι' ὀργάνωσε μιὰ μεγάλη συνωμοσία ἐναντίον τοῦ γαμβροῦ του. Ἀρχηγός της ἦταν ὁ κόμης τοῦ Ἄθολ, θεῖος τοῦ Ἰακώβου τοῦ 1ου.

Οἱ συνωμόται ἐπωφελήθηκαν ἀπὸ μιὰ περιοδεία ποὺ ἔκανε τὸ βασιλικὸ ζεῦγος στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Σκωτίας.

Ἕνα βράδυ ὀκτὼ ἀπ' αὐτοὺς μπῆκαν μὲ γυμνὰ τὰ ξίφη τους μέσα σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Πέρθ ὅπου βρισκόντουσαν ὁ βασιληᾶς κι' ἡ βασίλισσα κι' ὅρμησαν ἐναντίον τοῦ Ἰακώβου.

Ἀλλ' ἡ Ἰσαβέλλα, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, μπῆκε μπροστὰ στὸν ἄντρα της, σκεπάζοντάς τον μὲ τὸ σῶμα της.

Οἱ συνωμότες ποὺ δὲν περίμεναν αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη ἐπέμβασι προσπάθησαν νὰ συγκρατήσουν τὴν ὁρμή τους. Ἀλλ' ἦταν πιὰ ἀργά. Τὸ ξίφος ἑνὸς ἀπ' αὐτούς, χώθηκε μέσα στὸ στῆθος της, ἐνῶ δύο ἄλλα τῆς τρύπησαν τὴν κοιλιά.

Ἡ δυστυχισμένη κυλίσθηκε στὸ πάτωμα πλημμυρισμένη στὰ αἵματα.

Οἱ συνωμότες ὅρμησαν κατόπιν ἐναντίον τοῦ Ἰακώβου καὶ τὸν σκότωσαν μὲ τὸν πιὸ ἄγριο κι' ἀπάνθρωπο τρόπο.

Αὐτὸς ἦταν ὁ τραγικὸς ἐπίλογος τοῦ εἰδυλλίου ποὺ ἄρχισε κάποιο ἀνοιξιάτικο πρωϊνὸ μεταξὺ μιᾶς γοητευτικῆς πριγκήπισσας κι' ἑνὸς φυλακισμένου πρίγκηπα...

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ ΙΡΒΙΝΓΚ

Ὁ καρκῖνος
ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΑΙΜΟΥ

Τί στοιχίζει μιὰ καθυστέρησι

Οἱ στατιστικὲς μᾶς λένε ὅτι ὁ καρκῖνος τοῦ στόματος καὶ τοῦ λαιμοῦ εἶνε ἀσθένεια ἀνδρικὴ κυρίως. Πράγματι προσβάλλει τετραπλάσιους ἄνδρες, παρὰ γυναῖκες, — κανεὶς ὅμως δὲν ξέρει τὸ γιατί.

Ὡστόσο, ὅσα γράφομε πιὸ κάτω δὲν ἐνδιαφέρουν μόνο κάθε ἄνδρα ἀλλὰ καὶ κάθε γυναῖκα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπωφεληθῆ κάποτε ἀπὸ τὶς γνώσεις αὐτὲς γιὰ νὰ σώση τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα της, τοῦ ἀδελφοῦ της, τοῦ συζύγου της...

Πρῶτα ἀπ' ὅλα λοιπόν, πρέπει νὰ νοιώσουμε ὅτι οἱ περισσότεροι καρκῖνοι τοῦ στόματος καὶ τοῦ λαιμοῦ ἂν ἀνακαλυφθοῦν ἐγκαίρως, μποροῦν ν' ἀφαιρεθοῦν μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβασι ἢ νὰ θεραπευθοῦν μὲ ἀκτῖνες, χωρὶς νὰ ὑποφέρη πολὺ ὁ ἄρρωστος. Εὐτυχῶς δέ, ἐνῶ τόσες ἄλλες μορφὲς καρκίνου τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων ἐξελίσσονται ὕπουλα, χωρὶς φανερὰ συμπτώματα στὴν ἀρχή, οἱ καρκῖνοι τοῦ στόματος καὶ τοῦ λαιμοῦ χτυποῦν σχεδὸν πάντοτε ἐγκαίρως τὸ κουδοῦνι τοῦ κινδύνου προτοῦ φθάσουν στὸ ἐπικίνδυνο στάδιό τους. Ἀρκεῖ μόνο νὰ ξέρη κανεὶς ν' ἀναγνωρίζη τὰ πρῶτα αὐτὰ συμπτώματα.

Τὸ κυριώτερο εἶνε μιὰ ἐξέλκωσις στὴν κοιλότητα τοῦ στόματος, στὸ λαιμό, στὴ γλῶσσα, στὰ οὖλα, στὰ χείλη ἢ στὰ μάγουλα. Ἂν ὀφείλεται σὲ καρκῖνο, εἶνε συνήθως (ἀλλ' ὄχι πάντα) σκληρότερη ἀπὸ τοὺς γύρω ἱστούς.

Δὲν ἔπεται ὡστόσο ὅτι, σὲ κάθε ἐξέλκωσι τοῦ στόματος, πρέπει νὰ τρέχετε στὸ γιατρό. Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται μόνον ἂν ἡ ἐξέλκωσις εἶνε μεγάλη, ὅταν τὴν ἀνακαλύψατε, ἢ ἐὰν εἶνε μικρὴ μὲν ἀλλὰ διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ μιὰ βδομάδα. Οἱ μεγαλύτερες πιθανότητες εἶνε νὰ μὴν πρόκειται καὶ πάλι περὶ καρκίνου. Στὴν ἀντίθετη ὅμως περίπτωσι, κάθε μῆνας κάθε βδομάδα, κάθε μέρα ποὺ καθυστερήσατε τὴν ἐξέτασι καὶ τὴ διάγνωσι, μπορεῖ νὰ σᾶς κοστίση ἕνα μάτι, ἕνα μέρος τῆς μύτης, τοῦ σαγονιοῦ ἢ τοῦ λαιμοῦ σας, εἴτε καὶ τὴ ζωή σας ἀκόμη.

Δεύτερο σπουδαῖο συμπέρασμα εἶνε ἕνα πρήξιμο στὸ ἐξωτερικὸ μέρος τοῦ τραχήλου μαλακὸ ἢ σκληρὸ ἐπώδυνο ἢ ἁπλῶς εὐαίσθητο (τόσο ποὺ σᾶς τὸ ἀποκάλυψε ἡ πίεσι τοῦ κολλάρου ἢ μιὰ τυχαία ἐπαφή) μικρὸ σὰν κόκκος ρυζιοῦ ἢ πολὺ μεγαλύτερο. Ἐνδέχεται νἆνε ἁπλῶς ἕνας πρησμένος λεμφικὸς ἀδὴν — ὅπως συμβαίνει σ' ἑκατομμύρια περιπτώσεις. Ὡστόσο, ἂν παρατηρήσετε ἕναν ἢ περισσότερους τέτοιους ὄγκους πηγαίνετε ἀμέσως στὸ γιατρό. Ἴσως νὰ πρόκειται γιὰ κάτι ἀσήμαντο, ὅπως εἴδαμε καὶ στὶς ἐξελκώσεις τοῦ στόματος. Δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ διακινδυνέψετε.

Μάλιστα, ἕνας ὄγκος στὸν τράχηλο εἶνε πιθανώτατα πιὸ ἐπικίνδυνος ἀπὸ μιὰ ἐξέλκωσι τοῦ στόματος. Γιατί, ἂν ὀφείλεται σὲ καρκῖνο, σημαίνει σχεδὸν πάντοτε ὅτι ἔχετε ἤδη κάπου ἀλλοῦ ἕνα καρκίνωμα — π. χ. στὴ μύτη ἢ στὸ στόμα — ποὺ δὲν τὸ ἔχετε ἀντιληφθῆ καὶ ποὺ ἔχει κάμει «μετάστασι» στὸν τράχηλο.

Ἄλλο χαρακτηριστικὸ σύμπτωμα τοῦ καρκίνου τοῦ λαιμοῦ εἶνε ἡ βραχνάδα. Μπορεῖ, βέβαια, νὰ βραχνιάση κανεὶς ἀπὸ κρυολόγημα, ἀπὸ δυνατὲς φωνές, ἀπ' τὸ πολὺ κάπνισμα ἢ ἀπὸ κάποιον ἄλλο παροδικὸ ἐρεθισμό. Ἡ βραχνάδα ὅμως αὐτὴ περνάει, ὅταν λείψη ἡ αἰτία ποὺ τὴν προκάλεσε. Ἂν συνεχισθῆ πάνω ἀπὸ δυὸ βδομάδες, ἐπιβάλλεται ἐξέτασι ἀπὸ εἰδικὸ γιατρό, γιατὶ μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ καρκῖνο τοῦ λάρυγγος, ἰδίως δὲ τῶν φωνητικῶν χορδῶν. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, μιὰ καθυστέρησι μπορεῖ νὰ στοιχίση στὸν ἀσθενῆ τὴ χειρουργικὴ ἀφαίρεσι τῶν φωνητικῶν χορδῶν καὶ τὴν ἀπώλεια τῆς φωνῆς του, ἢ καὶ τὸν θάνατο ἀκόμη.

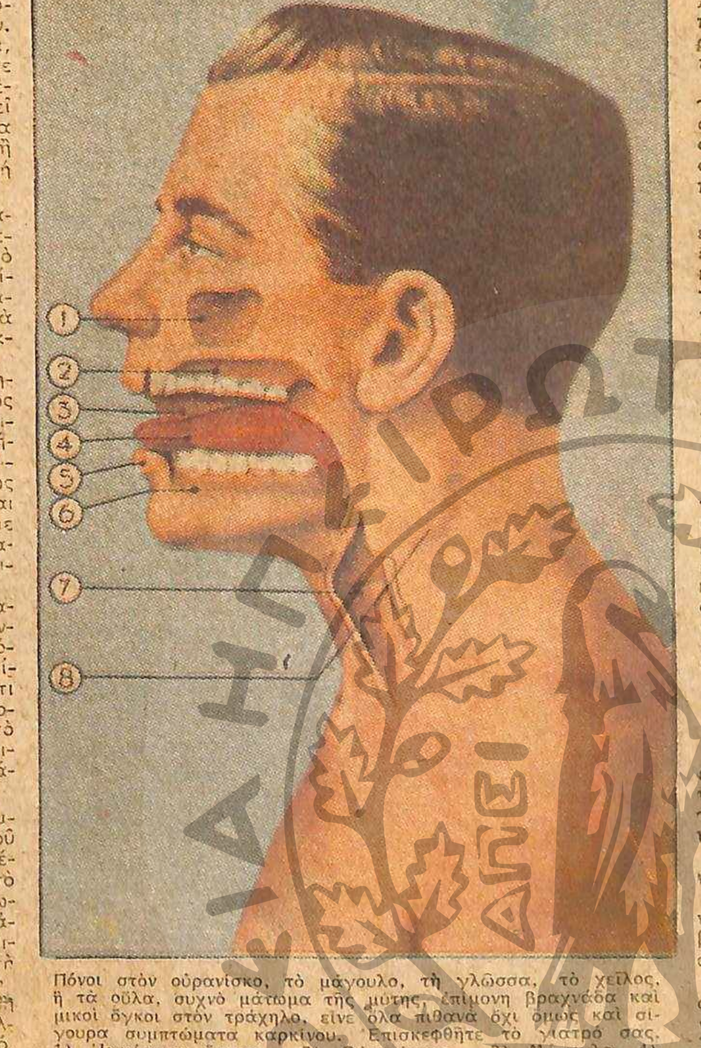

Πόνοι στὸν οὐρανίσκο, τὸ μάγουλο, τὴ γλῶσσα, τὸ χεῖλος, ἢ τὰ οὖλα, συχνὸ μάτωμα τῆς μύτης, ἐπίμονη βραχνάδα καὶ μικοὶ ὄγκοι στὸν τράχηλο, εἶνε ὅλα πιθανὰ ὄχι ὅμως καὶ σίγουρα συμπτώματα καρκίνου. Ἐπισκεφθῆτε τὸ γιατρό σας. 1) Ἱγμόρειον ἄντρον. 2) Οὐρανίσκος. 3) Μάγουλο. 4) Γλῶσσα. 5) Χεῖλος. 6) Οὖλα. 7) Λάρυγξ (φωνητικὲς χορδές). 8) Σκληροὶ ὄγκοι στὸν τράχηλο.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ τρία κοινὰ συμπτώματα, ὑπάρχουν κι' ἄλλα σπανιώτερα καὶ λιγώτερο ἀντιληπτά: Οἱ συνεχεῖς ἢ ἐπανειλημμένες αἱμορραγίες τῆς μύτης, ἰδίως σὲ μεσόκοπους. Μιὰ αἰσθητὴ διαφορὰ μεγέθους τῶν δύο πλευρῶν τοῦ προσώπου, κ.λ.π.

Συντελεῖ τὸ κάπνισμα στὴν ἐμφάνισι καρκίνου τοῦ στόματος; Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ τέτοια ἀπόδειξι. Ὡστόσο ὡρισμένες ἐνδείξεις ὁδηγοῦν στὴν ὑπόνοια ὅτι τὸ κάπνισμα αὐξάνει τὴν ἐπιδεκτικότητα τῶν ἱστῶν τοῦ στόματος, τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν πνευμόνων στὸν καρκῖνο. Δὲν ὀφείλεται δὲ αὐτὸ στὴν πίσσα ποὺ περιέχει ὁ καπνὸς τοῦ τσιγάρου ἀλλὰ καὶ στὸν ἐρεθισμὸ ποὺ προκαλεῖ ὁ ἴδιος ὁ καπνὸς (θερμὸς ἢ κρύος, φιλτραρισμένος ἢ ὄχι).

Εἶνε ὅμως σημαντικὴ καὶ ὑπολογίσιμη αὐτὴ ἡ αὔξησι τῆς εὐαισθησίας τῶν ἱστῶν; Ἄγνωστον ἀκόμη. Βέβαια, ἡ μεγάλη πλειονότης ἐκείνων ποὺ παθαίνουν τέτοιες μορφὲς καρκίνου, εἶνε καπνισταί. Αὐτὸ ὅμως δὲν μᾶς λέει τίποτε, ἐφόσον οἱ καπνισταὶ ἀποτελοῦν τὴ μεγάλη πλειοψηφία τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου. Δὲν λείπουν ἄλλωστε τελείως κι' οἱ καρκινοπαθεῖς ποὺ δὲν ἔχουν καπνίσει ποτέ τους. Πάντως καλὸ εἶνε ν' ἀποφεύγη κανεὶς τὸ πολὺ κάπνισμα, τὴν κατάχρησι δηλαδή.

Μποροῦμε λοιπὸν νὰ ποῦμε ὅτι οἱ πρόσφατες ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις περὶ τῆς σχέσεως τοῦ καπνίσματος καὶ τοῦ καρκίνου, ἔβλαψαν μᾶλλον ἀντὶ νὰ ὠφελήσουν, γιατὶ δημιούργησαν ἀγωνίες καὶ φοβίες.

Θὰ τελειώσουμε ἀναφέροντας τὴν περίπτωσι ἑνὸς Ἀμερικανοῦ ἐπιχειρηματίου, ποὺ δείχνει πόση βοήθεια μπορεῖ νὰ προσφέρη ἡ Ἐπιστήμη σ' ἕνα καρκινοπαθῆ, ἀκόμη καὶ πολὺ προχωρημένο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ἐπίμονη βραχνάδα, ἐπὶ πολλοὺς μῆνες. Τέλος πῆγε στὸ γιατρό, ποὺ διέγνωσε καρκῖνο τοῦ λάρυγγος καὶ τοῦ δήλωσε ὅτι ἔπρεπε ν' ἀφαιρεθῆ τελείως ὁ λάρυγξ του, καὶ συνεπῶς νὰ χάση τὴ φωνή του.

Ὁ ἄρρωστος τακτοποίησε τότε τὶς δουλειές του ἀποφασισμένος ν' αὐτοκτονήση. Μὰ ὁ γιατρός του ἀνακάλυψε τὸ σχέδιό του καὶ τὸν ἔπεισε ὅτι ἡ αὐτοκτονία εἶνε δειλία.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὑπεβλήθη στὴν ἐγχείρησι, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔμαθε νὰ μιλάη μὲ μιὰ ἠλεκτρικὴ συσκευή. Καὶ τώρα εἶνε ὑγιέστατος, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωή του καὶ ἀφωσιωμένος στὶς δουλειές του. Μποροῦμε μάλιστα νὰ ποῦμε ὅτι ἔγινε πολὺ καλύτερος ψυχικὰ καὶ πνευματικά, ἔπειτα ἀπὸ τὴ μεγάλη νίκη ποὺ σημείωσε κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ὡστόσο, οἱ περισσότερες περιπτώσεις δὲν εἶναι τόσο σοβαρές σὰν αὐτὴν ποὺ ἀναφέραμε. Μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι, μερικὲς μέρες στὸ νοσοκομεῖο... κι' ὕστερα ὁ ἀσθενὴς ἐπιστρέφει στὸ σπίτι του θεραπευμένος, ἱκανὸς νὰ ζήση καὶ νὰ ἐργασθῆ κανονικά, ὅπως καὶ πρῶτα.

⁂

Τὸ σάλιο τῆς γάτας

Προσέξτε πολὺ τὶς γάτες σας. Πολλὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες τρελλαίνονται τόσο μ' αὐτές, ὥστε δὲν τοὺς κάνει κόπο νὰ φιλήσουν τὴ γατίτσα τους.

Ἔ, θέλετε νὰ μάθετε καὶ τὸ νεώτερο;

Ἕνας Ἑλβετὸς γιατρὸς ἀνέλυσε τὸ σάλιο τῆς γάτας καὶ βρῆκε πὼς ἔχει μέσα πλῆθος ἀπὸ δηλητηριώδη βακτηρίδια.

Δέκα κουνέλια ποὺ μπολιάστηκαν μὲ σάλιο γάτας, πέθαναν μὲ φρικτοὺς πόνους μέσα σὲ 24 ὧρες!

Τὸ νοῦ σας, λοιπόν, στὶς γάτες!...

Ἀστυνομικὸ διήγημα

Ἄλμα ἐπὶ κοντῷ

Ο Στάνλεϋ Μπάτερφιλντ, ἀρχιταμίας σὲ μιὰ μεγάλη ἐμπορικὴ ἀποθήκη κοντὰ στὴν ἀγγλικὴ πόλι Τόμκεϋ, εἶχε ἀποφασίσει νὰ σκοτώση τὴν ἡλικιωμένη καὶ γκρινιάρα γυναῖκα του γιὰ πολλοὺς καὶ διάφορους λόγους, ποὺ μόνο ὁ ἴδιος ἤθελε νὰ τοὺς ξερη. Ἦταν πολὺ τυπικὸς καὶ ἀκριβὴς σὲ ὅλες του τὶς δουλειές. σὰν ἕνα καλοκουρδισμένο χρονόμετρο, γι' αὐτὸ πίστευε ὅτι θὰ πίεζε μόνο ἕνα κουμπὶ κι' ἡ ἐπιθυμία του αὐτὴ θὰ πραγματοποιόταν.

Τὸ βράδυ ποὺ εἶχε κανονίσει νὰ κάνη τὸ ἔγκλημά του, στὶς ἑπτὰ καὶ τέταρτο ἀκριβῶς ἄρχισε νὰ καθαρίζη τὸ τσιμποῦκι του. Ἐκεῖνο τὸ βραδυ ἡ ρουτίνα τῆς ζωῆς του θα γινόταν καὶ τὸ τέλειο, τὸ ἀκλόνητο «ἄλλοθί» του.

Γιὰ τὸν Μπάτερφιλντ ἡ κάθε στιγμὴ εἶχε μεγάλη σημασία. Τὸ πέσιμο μιᾶς καρφίτσας ἢ ἑνὸς σπίρτου εἶχε τὴν ἴδια σπουδαιότητα μὲ τὴ σωστὴ χρῆσι τοῦ μαχαιριοῦ ἢ τοῦ κουταλιοῦ. Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν καλὴ ὀργάνωσι. Κατόπιν, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πατήσης ἁπλῶς τὸ κουμπί...

Ἦταν ὑπερήφανος ὁ Μπάτερφιλντ ποὺ ζοῦσε μὲ τὸν δικό του τρόπο.

Μὲ τὴν ἀκρίβεια λοιπὸν ποὺ μετροῦσε τὰ χρηματοδέματα, μετροῦσε τώρα καὶ τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἐπὶ δέκα λεπτὰ ὁ Μπατερφιλντ στεκόταν στὴν πίσω βεράντα τοῦ σπιτιοῦ του καὶ πετοῦσε διάφορα ἀντικείμενα γιὰ τὸν Τρότυ. Τὸ μικρὸ μαῦρο σκυλὶ ἔτρεχε τότε στὸ μονοπάτι τοῦ παραμελημένου κήπου κι' ἔψαχνε στὸ χορτάρι. Εὕρισκε ὅτι τοῦ εἶχε πετάξει ὁ κύριός του καὶ τοῦ τὸ ἔφερνε πίσω. Ἡ πήγαινε καὶ τὸ ἔβαζε στὴ σωστή του θέσι.

Αὐτὴ ἡ νυκτερινὴ ἐξάσκησι ποὺ ὁ Μπατερφιλντ τὴν εἶχε τελειοποιήσει μὲ τόση ὑπομονή, διατηροῦσε τὸ σκυλὶ στὰ κιλά του κι' ἱκανοποιοῦσε τὸ πάθος τοῦ Μπάτερφιλντ γιὰ τὴν ἀκρίβεια.

Στὶς ἑπτὰ καὶ εἴκοσι πέντε λεπτὰ ὁ Μπατερφιλντ πῆγε στὸ μπάνιο κι' ἔκανε τὴν βραδυνή του τουαλέττα. Καὶ στὶς ἑπτάμιση μουρμούρισε ἕνα «ὠρεβουάρ» στὴ γυναῖκα του καὶ βγῆκε ἔξω. Ἀκόμα καὶ τὰ δέντρα ἤξεραν ὅτι αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς Πέμπτης ὁ Μπάτερφιλντ θὰ πήγαινε, ὅπως πάντα, στὸ σπίτι τοῦ παλιοῦ του φίλου, τοῦ Κρεπστόουν.

Ἄνοιξε λοιπὸν τὴν ἐξώπορτα, τὴν ἔκλεισε δυνατὰ καὶ κατόπιν ἀθόρυβα πῆγε καὶ περίμενε πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους τοῦ κήπου. Ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά, ἡ μὶς Ράντοκ, ποὺ καθόταν ἀντίκρυ, ξέροντας ὅτι ὁ Μπάτερφιλντ εἶχε ἀπομακρυνθῆ, βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι της γιὰ νὰ πάη καὶ νὰ κρατήση συντροφιὰ στὴ γειτόνισσά της.

Ἡ μὶς Ράντοκ, μιὰ κουφὴ γυναῖκα ἑβδομήντα χρόνων, ἦταν σὰν τὸν Μπάτερφιλντ: Σχολαστική, λεπτόλογη, θῦμα τῆς ρουτίνας. Εἶχαν φιλονεικήσει μαζί, πολλὲς φορές. Ἔπειτα ὅμως συνήθισαν στὴν ἀντιπάθειά τους αὐτὴ καὶ περιορίζονταν στὸ ν' ἀγνοοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἡ μὶς Ράντοκ ἦταν ἡ φίλη τῆς Ἔμμας Μπατερφιλντ. Καὶ κάθε τόσο τὴν παρηγοροῦσε καὶ τὴ βοηθοῦσε νὰ σηκώνη τὸ σταυρὸ τῆς μαρτυρικῆς συζύγου...

Κυττάζοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὁ Μπάτερφιλντ εἶδε τὴν μὶς Ράντοκ νὰ καλησπερίζη τὴ γυναῖκα του καὶ κατόπιν νὰ πηγαίνη στὴν κουζίνα νὰ ἑτοιμάση τὸ τσάϊ. Ὁ Μπάτερφιλντ περίμενε ὥσπου νὰ κλείση ἡ πόρτα τῆς κουζίνας. Ὕστερα γλύστρησε μέσα, πῆρε ἀπὸ τὴν κρεμάστρα τοῦ χὼλ τὴν βαρειὰ στριφτὴ μαγκούρα του καὶ μὲ τὴν χοντρὴ λαβή της χτύπησε τὴν ἀνύποπτη γυναῖκα του στὸ κεφάλι. Γιὰ νὰ εἶναι σίγουρος ὅτι τὴν σκότωσε τὴ χτύπησε πολλὲς φορές. Κατόπιν γιὰ νὰ δημιουργήση «τὰ ἐλατήρια τοῦ φόνου», λεηλάτησε τὸ μικρὸ σιδερένιο κουτί της. Τὸ ἄδειασε ἀπὸ κάθε πολύτιμο ἀντικείμενο — λεπτὰ καὶ κοσμήματα — καὶ τὸ πέταξε χάμω. Ὕστερα πῆρε μαζὶ τὴ μαγκοῦρα του κι' ἔφυγε.

Ὅλα αὐτὰ τελείωσαν γρήγορα, μόνο μέσα σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας.

*

Ὁ Μπάτερφιλντ καθόταν στὰ περίχωρα τοῦ Ντάρτμουρ καὶ κανονικὰ γιὰ νὰ φτάση ὣς τὴ γέφυρα τοῦ ποταμοῦ ἔκανε τὴν ἀπόστασι αὐτὴ — τὸ ἐνάμισυ μίλι — μέσα σε τριάντα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀκριβῶς Κατ' εὐθεῖαν ὅμως, πάνω ἀπὸ τὴ δασώδη κοιλάδα καὶ τὸ ποτάμι, ἡ ἀπόστασι ἦταν μόνο δέκα λεπτὰ ὣς τὸ σπίτι τοῦ Κρεπστόουν.

Τρέμοντας λίγο ὁ Μπάτερφιλντ μπῆκε στὸ ὑπόστεγο, ὅπου φύλαγε τὰ διάφορα ἐργαλεῖα του καὶ φόρεσε τις λαστιχένιες μπότες του.

Τὰ παπούτσια του τὰ κρέμασε στὸ λαιμό του ἀπὸ τὰ κορδόνια τους. Ὕστερα, πηδῶντας τὸ φράχτη κατηφόρισε στὴν κοιλάδα ὣς τὴν βαλτώδη ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἔφτασε ἔτσι στὸ πιὸ στενό, ἀλλὰ ἀδιάβατο μέρος τοῦ ποταμοῦ, ποὺ τὸ εἶχε ἀπὸ ἄλλοτε ἐπισημάνει. Πέταξε μέσα στὴν πυκνὴ βλάστησι τοῦ βάλτου τὴν μαγκούρα του καὶ ἀπὸ τὸν κούφιο κορμὸ ἑνὸς δέντρου ἔβγαλε ἕνα ψηλὸ κοντάρι ποῦχε κρύψει ἐκεῖ.

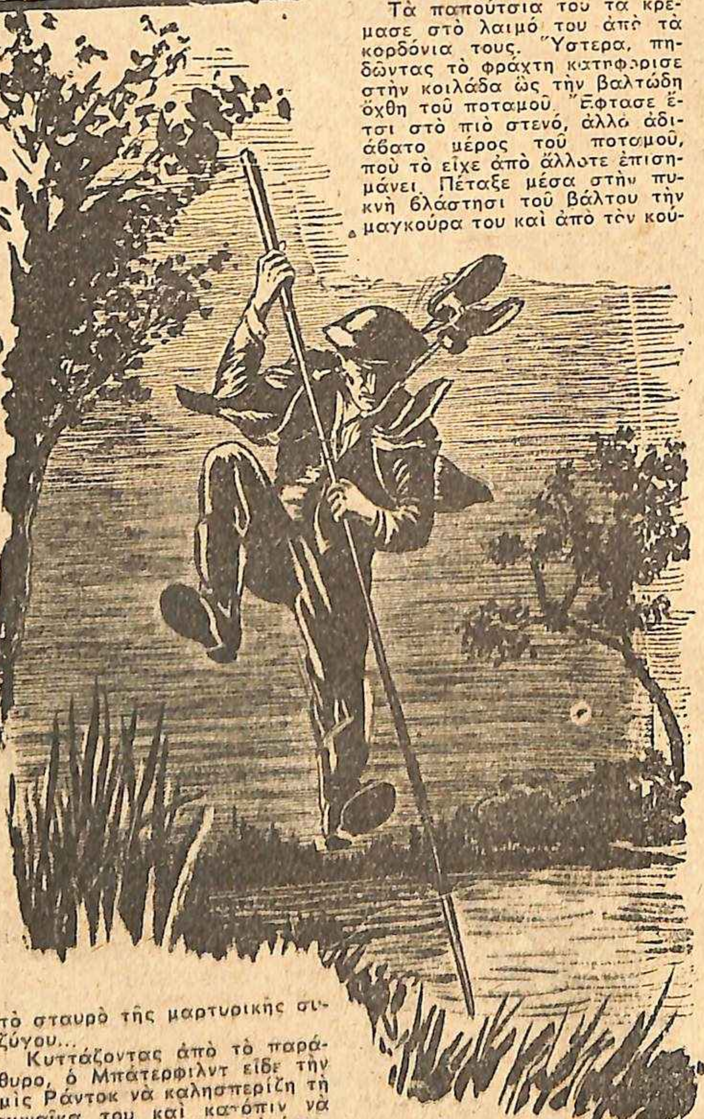

Μόλις βρέθηκε στὴν ὄχθη, πῆρε φόρα καὶ πήδηξε...

Χρόνια ὁλόκληρα ὁ Μπάτερφιλντ γυμναζόταν στὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῷ. Πολλὲς φορὲς τὸν τελευταῖο χρόνο εἶχε πηδήξει μὲ τὸ κοντάρι του τὸ ποτάμι σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Τώρα μάλιστα εἶχε τελειοποιηθῆ στὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ πήδημα. Μόλις, λοιπόν, βρέθηκε στὴν ὄχθη, πῆρε φόρα καὶ τὸ πήδηξε. Στὴν ἄλλη ὄχθη, ἔκρυψε κάπου τὸ κοντάρι καὶ τὶς λαστιχένιες μπότες του κι' ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ Κρεπστόουν στὴ συνηθισμένη του ὥρα: ἀκριβῶς στὶς ὀχτώ.

Τὰ εἶχε καταστρώσει καὶ τὰ εἶχε ἐκτελέσει ὅλα στὴν ἐντέλεια: Ἡ μὶς Ράντοκ θὰ βεβαίωνε ὅτι εἶχε δῆ ζωντανὴ τὴν Ἔμμα, μετὰ τὴν ἀναχώρησί του κι' ὁ Κρεπστόουν θὰ ὁρκιζόταν πὼς εἶχε φτάσει στὸ σπίτι του ἀκριβῶς στὴ συνηθισμένη του ὥρα, στὶς ὀχτώ. Κανεὶς δὲν θὰ ὑποπτευόταν ποτὲ ὅτι αὐτός, ἕνας φιλήσυχος ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ εἶναι ἕνας ἀθλητικὸς τύπος, ἱκανὸς νὰ πηδήξη μὲ κοντάρι πάνω ἀπ' τὸ ποτάμι.

Ἡ κατηγορία λοιπὸν θὰ ἔπεφτε σὲ κάποιο ἄγνωστο ἀλήτη

—Καλῶς τον! τοῦ εἶπε ὁ Κρεπστόουν, ἀνοίγοντας στὸ χτύπημά του, τὴν πόρτα. Σὲ περιμένω γιὰ νὰ πιοῦμε τὸ κρασάκι μας...

Ἡ τραγικὴ εἴδησι ἔφτασε στ' αὐτιά του, λίγο ἀργότερα, ὅταν βρίσκονταν στὴν ταβέρνα ἡ «Καμπάνα». Καὶ ἡ προσποιητὴ κατάπληξι του συγκίνησε τοὺς γνωστούς του ποὺ τὸν ἔβλεπαν.

*

Ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του ὁ Μπάτερφιλντ βρῆκε ἀρκετὸ κόσμο, ποὺ τὸν ὑποδέχτηκε μὲ ψιθύρους συμπόνοιας. Μπῆκε μέσα καὶ πρὶν κυττάξη τὸ πτῶμα, ἔπεσε βαρειὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ὁ Τζὰκ Μίλλαρ, πόλισμαν τῆς περιφερείας, βρισκόταν ἐκεῖ. Κι' ἡ μὶς Ράντοκ ἐξιστοροῦσε πάλι μὲ λυγμοὺς τὸ τραγικὸ περιστατικό. Σὲ λίγο ἔφτασε κι' ὁ ἀστυνόμος τῆς περιφερείας μ' ἕναν ἀρχιφύλακα.

Ὁ Μπάτερφιλντ καθόταν, σὰν ζαλισμένος, ἐνῶ ἀπὸ πάνω του ἔστεκε προστατευτικὸ ὁ Κρεπστόουν. Ἕνας γιατρὸς ἔκανε τὴν αὐτοψία καὶ τραβήχτηκαν φωτογραφίες.

—Μὴ στενοχωριέσαι, φίλε μου! τὸν συμβούλευε ὁ Κρεπστοουν. Ὅλα θὰ τὰ φροντίσουν...

Ὁ Μπάτερφιλντ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζη γύρω του σὰν ἀποσβολωμένος. Μέσα του ὅμως ἔνοιωθε ψυχραιμία καὶ αὐτοπεποίθησι. «Δολοφονία μετὰ ληστείας ἀπὸ ἄγνωστο ἢ ἀγνώστους!» ἄκουγε κιόλας ἀπὸ τώρα τὴν ἐτυμηγορία τοῦ δικαστηρίου.

Ξαφνικὰ ὅμως ἄκουσε κάποιον νὰ λέη:

—Ἀσφαλῶς ὁ δολοφόνος θὰ νοιώθη τρομερὲς ἀνησυχίες, ποὺ δὲν φρόντισε νὰ τὸ κρύψη... Αὐτὸ ἦταν τὸ ὅπλο του! Κυττάξτε τὶς τρίχες καὶ τὸ αἷμα... Κι' ὁ Ντάλιελ λέει ὅτι ἔχει ἀρκετὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα...

Ὁ Μπάτερφιλντ τότε στὴ γωνιά τοῦ χώλ, εἶδε ἀκουμπησμένη τὴν στριφτὴ μαγκοῦρα του. Δίπλα, ὑπερήφανος, τὴ φύλαγε ὁ σκῦλος του ὁ Τρότη, ποὺ τὴν εἶχε βρῆ στὴν ἄκρη τοῦ βάλτου καὶ τὴν εἶχε φέρει πίσω στὸ σπίτι ὅπως τὸν εἶχε διδάξει τόσες φορὲς νὰ κάνη ὁ ἀφεντικός του!..

Σ. ΤΖΟΝΣΟΝ

* *

Γιατὶ δὲν ἐπέτυχε στὴν ἀπόπειρά του

Στὴ Ντέφιανς τοῦ Ὀχάϊο, κάποιος Ρίτσαρντ Μὰκ Κιουΐρ ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήση φυτεύοντας μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι του. Ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ κατάφερε ἦταν νὰ τραυματισθῆ ἐλαφρά. Ὁ τοπικὸς δικαστὴς τὸν καταδίκασε σὲ πρόστιμο 25 δολλαρίων καὶ φυλάκισι 30 ἡμερῶν γιὰ διατάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας.

Νά ἡ ζωή μου!..

Τί μᾶς ἀποκαλύπτει ἡ Τζίνα Λολομπριγκίτα

Θὰ ἦταν, βέβαια, πολὺ πρόωρο νὰ γράψη ἀπὸ τώρα τὰ ἀπομνημονεύματά της μιὰ ἠθοποιὸς τόσο νέα καὶ στὴν ἀρχὴ ἀκόμη τῆς ἐπιτυχίας, ὅπως εἶναι ἡ Τζίνα Λολομπριγκίτα. Γι' αὐτό, ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ στάρ, ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου, περιορίσθηκε ἁπλῶς νὰ διηγηθῆ, ἀπὸ τὶς σελίδες ἑνὸς ξένου περιοδικοῦ, μερικὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς της καὶ τῆς εὐτυχισμένης συναντήσεώς της μὲ τὸν κινηματογράφο. Καὶ τώρα, ἂς δώσουμε τὸ λόγο σ' αὐτὴν τὴν ἴδια.

Ἡ Τζίνα Λολομπριγκίτα, ὅπως παρουσιάζεται στὸ τελευταῖο της φίλμ.

Η πρώτη ἐπαφή μου μὲ τὸν κινηματογράφο ὑπῆρξε πικρὴ κι' ἀπογοητευτική. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1946, ἤμουν 18 χρονῶν ἀκόμη. Καθὼς λοιπὸν περνοῦσα ἀπὸ κάποιο δρόμο τῆς Ρώμης, μαζὶ μὲ μιὰ συμμαθήτριά μου στὸ Καλλιτεχνικὸ Λύκειο, πρόσεξα πὼς μᾶς παρακολουθοῦσε ἕνας ἄντρας ὡς 30 ἐτῶν, μελαχροινός, μετρίου ἀναστήματος, κομψός, μὲ μικρὰ μάτια. Μᾶς προσπέρασε, μᾶς κύτταξε ἐπίμονα, ἐρευνητικά, κι' ἐπιτέλους μᾶς σταμάτησε. Μ' εὐγενικὸ καὶ μελιστάλακτο τόνο, μὲ ρώτησε ἂν ἤθελα νὰ παίξω στὸν κινηματογράφο. Θὰ μποροῦσα νὰ κερδίσω —μοῦ εἶπε— 2 χιλιάδες λιρέττες τὴν ἡμέρα.

Πίστεψα στὴν ἀρχὴ πὼς μὲ κορόϊδευε. Ἄλλαξα ὅμως γνώμη, ὅταν ὁ ἄγνωστος αὐτοσυστήθηκε ὡς παράγων τοῦ κινηματογραφικοῦ κόσμου. Μοῦ ὑπέδειξε ποῦ καὶ πότε ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῶ.

Σκέφθηκα ὅλη τὴν ἡμέρα, κι' ἐπιτέλους πῆρα τὴν ἀπόφασι, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσω ἕνα ποσὸν γιὰ νὰ συνεχίσω τὰ μαθήματα τραγουδιοῦ μου.

Τ' ἄλλο πρωΐ, στὶς 8, πῆγα στὴν ὡρισμένη διεύθυνσι. Ἦταν ἕνα ξενοδοχεῖο. Ὁ θυρωρὸς μοῦ εἶπε ὅτι ὁ κύριος Ντ. μὲ περίμενε στὸ γραφεῖο του, στὸ τρίτο πάτωμα. Σκέφθηκα τότε πὼς ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἤθελε νὰ μοῦ στήση παγίδα, καὶ γύρισα σπίτι μου ἀπογοητευμένη. Ἀργότερα μόνο κατάλαβα ὅτι εἶχα κάμει λάθος.

Δὲν ὀνειρευόμουν τότε δόξες Γκρέτας Γκάρμπο ἢ Ρίτας Χαίηγουωρθ. Ἤθελα, βέβαια, νὰ παίξω στὸν κινηματογράφο, μὰ ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὸ πληρώσω μὲ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψί μου, προτιμοῦσα νὰ ἐξακολουθήσω νὰ σπουδάζω σχέδιο καὶ τραγοῦδι...

Δεκαπέντε μέρες ἀργότερα, ὅταν ἡ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη χρημάτων μὲ εἶχε φέρει σ' ἀπελπισία, γνώρισα σ' ἕνα χορὸ ἀθλητικοῦ σωματείου κάποιο διευθυντὴ κινηματογραφικοῦ στούντιο, ξάδελφο μιᾶς συμμαθητρίας μου, ποὺ ζητοῦσε νέα κορίτσια γιὰ ἕνα φίλμ. Ἔτσι, μετὰ δύο μέρες, ντυμένη ὀδαλίσκη, ἔπαιζα σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ «Μαῦρος Ἀετός». Εἶχα στὸ πλευρό μου τὴν Ὑβὸν Σανσόν, ποὺ εἶχε προσληφθῆ κι' ἐκείνη, μὲ 1.000 λιρέττες τὴν ἡμέρα, γιὰ ἕνα ρόλο ὀδαλίσκης.

Ἔμεινα τέσσερες μέρες... στὸ χαρέμι, κι' ἔτσι πλήρωσα τὸ δάσκαλο τοῦ τραγουδιοῦ!

Ὡστόσο, ὁ κινηματογράφος ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ μὲ τραβάη — μολονότι, ὡς τὰ 16 χρόνια μου, ἀψηφοῦσα τὸ θυμὸ τοῦ πατέρα μου, γιὰ νὰ πάω νὰ δῶ τὰ φίλμ τοῦ Κλὰρκ Γκαίημπλ καὶ τῆς Τζίντζερ Ρότζερς..

Ἡ Τζίνα Λολομπριγκίτα σὲ ἡλικία 13 χρόνων.

Πραγματικά, οἱ γονεῖς μου μοῦ ἐπέτρεπαν νὰ βλέπω μόνο φίλμ τῆς Σίρλεϋ Τέμπλ. Καί, κάθε φορὰ ποὺ παρέβαινα τὶς διαταγές τους, φρόντιζα νὰ... κρύβωμαι κάτω ἀπ' τὰ καθίσματα τοῦ κινηματογράφου, μόλις ἄναβαν τὰ φῶτα στὸ διάλειμμα!

Ἄλλοτε πάλι, μὲ τὴ συνενοχὴ τοῦ μηχανικοῦ τοῦ κινηματογράφου, κόβαμε μερικὲς σκηνὲς τῶν φίλμ, ἰδίως ὅσες περιεῖχαν φλογερὰ φιλιὰ καὶ μουσικὴ τῆς τζάζ. Καί, τὰ πρωϊνὰ τῶν Κυριακῶν, τὶς προβάλλαμε στὴν ἀδειανὴ αἴθουσα, συναρμολογημένες ὅπως - ὅπως τὴ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη.

Μιὰ μέρα, μὲ τσάκωσε ὁ πατέρας μου, πίσω ἀπ' τὴν ὀθόνη τοῦ κινηματογράφου, ἐνῶ παιζόταν ἕνα φίλμ μὲ τὸ Λέλι Χόουαρντ, τὴ Τζόαν Μπλοντὲλ καὶ τὸ Χόμφρεϋ Μπόγκαρτ. Μὲ πῆρε στὸ σπίτι καὶ μοῦ τὶς ἔβρεξε μὲ τὸ σκουπόξυλο!

Τόσκασα τότε ἀπ' τὸ σπίτι μου, εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας, καὶ περιπλανήθηκα ἐπὶ μιὰ ὥρα κάτω ἀπὸ ραγδαία βροχή. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, εἶχα πέσει στὸ κρεβάτι μὲ πλευρίτιδα...

Δὲν εἶχα ὡστόσο ὀνειρευτῆ ποτὲ νὰ γίνω βεντέτα. Μοῦ εἶχε κάνει ἄλλωστε θλιβερὴ ἐντύπωσι ἕνας θίασος, ποὺ εἶχα δῆ νὰ «γυρίζη» τὰ ἐξωτερικὰ ἑνὸς φίλμ. Τὰ φρικτὰ βαμένα ἐκεῖνα τέρατα, οἱ κατάκοποι καὶ ξεμανίκωτοι ἄνθρωποι, οἱ φωνὲς κι' ἡ φασαρία, μοῦ εἶχαν δώσει τὴν εἰκόνα ἑνὸς καραβανιοῦ ἀπὸ γύφτους...

Στὰ 7 χρόνια μου, εἶχα παραστήσει τὴν πεταλοῦδα σὲ μιὰ παιδικὴ παράστασι. Κι' ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχα ἀρχίσει νὰ κρατάω ἡμερολόγιο, ὅπου σημείωνα ὅλα τὰ σπουδαιότερα ἐπεισόδια τῆς παιδικῆς μου ζωῆς. Νά ἕνα ἀπόσπασμά του:

«Γνώρισα τὸν πρῶτο μου ἔρωτα. Λέγεται Φερούτσιο κι' εἶνε 9 ἐτῶν. Ἴσως εἶνε πολὺ μεγάλος γιὰ μένα».

Ἡ Τζίνα (ἀριστερὰ) σὲ ἡλικία ἔξη χρόνων μὲ τὸν πατέρα της Τζιοβάνι, τὴ μητέρα της Τζιουζεπίνα καὶ τὶς ἀδελφοῦλες της Τζουλιάνα καὶ Μαρία.

Σημείωσα τὶς πρῶτες ἐπιτυχίες μου στὸ θεατράκι τοῦ σχολείου μας ὡς... ἀρσενικὸς ἠθοποιός! Παρίστανα δηλαδὴ ἕνα χωριατόπουλο, τὸν Τοτό. Κατέβαινα μάλιστα στὴν πλατεία κι' ἀστειευόμουν μὲ τὸν ἐπίσκοπο.

Ὁ κόσμος ἔλεγε ὅτι, στὸ ρόλο τοῦ μάγκα Τοτοῦ, ξαναζοῦσα τὸν ἑαυτό μου. Γιατὶ ἤμουν πραγματικὰ τὸ σκάνδαλο τοῦ τόπου μας! Γύριζα στὰ χωράφια γιὰ νὰ μαζεύω στάχυα, χτυποῦσα τὰ κουδούνια τῶν σπιτιῶν, κρυβόμουν μέσα ἀπ' τὸ παράθυρό μου γιὰ νὰ πετάξω στάχτη στὰ κεφάλια τῶν χωρικῶν ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ κάτω μὲ τὰ γαϊδουράκια τους...

Ὅταν ἄκουσα κάποτε τὴ μητέρα μου νὰ παραπονῆται γιὰ τὸν κακότροπο σπιτονοικοκύρη μας, τὸν ἐκδικήθηκα μπαίνοντας κρυφὰ στὸ ὑπόγειό του, ὅπου φύλαγε τὰ βαρέλια μὲ τὸ κρασί του κι' ἀνοίγοντας ὅλες τὶς κάνουλες!

Ὅταν γεννήθηκε ἡ ἀδελφούλα μου Φερνάντα, ἀπόκτησα τὴ συνήθεια νὰ τῆς στρίβω σιγὰ - σιγὰ τὰ δάχτυλα, μὲ σαδισμό, ὥσπου ἔβαζε τὰ κλάματα.

Κάποτε, μιὰ συμμαθήτριά μου κατηγόρησε τὴ μύτη τῆς μητέρας μου. Τὴν ἄρχισα τότε στὰ χαστούκια, ἁρπαχτήκαμε ἀπ' τὰ μαλλιά, κυλιστήκαμε χάμω... κι' εἶδαν κι' ἔπαθαν γιὰ νὰ μᾶς χωρίσουνε!

ΤΖΙΝΑ ΛΟΛΟΜΠΡΙΓΚΙΤΑ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Χωρὶς ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Τρία ἀλλόκοτα παιδιὰ

Ἦρθε στὸ γραφεῖο καὶ μὲ βρῆκε ἕνας νέος.

— Γράψατε γιὰ μένα, μοῦ εἶπε. Εἶμαι ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ποὺ παντρεύτηκαν τὰ κορίτσια τοῦ ξυλουργοῦ στοὺς Α... (καὶ μοῦ ἀναφέρει μιὰ συνοικία). Μὰ ξέρετε τί ἔγινε; Μεγάλος σαματᾶς! Οἱ γυναῖκες, βλέπετε, δὲν κρατᾶνε τὴ γλῶσσα τους. Ἡ πεθερά μου φαίνεται ὅτι εἶχε συζητήσει τὴν ὑπόθεσι ὅτι τὰ κορίτσια της ἀγάπησαν καὶ παντρεύτηκαν δυὸ παιδιὰ ἀπὸ τὸ Ἀναμορφωτικὸ Σχολεῖο. Ἔτσι ὅλοι τώρα μὲ κυττάζουν σὰν φαινόμενο!...

— Γιατί; ἀπόρησα. Ἀφοῦ δὲν ἀνέφερα τ' ὄνομά σου; Κι' ἔπειτα εἶνε κάτι κακὸ ποὺ ἔζησες στὸ Ἀναμορφωτικὸ Σχολεῖο; Ἀπὸ αὐτὸ πολλοὶ ἄνθρωποι ἐπῆραν τὸ πτυχίο τῆς τέχνης τους. Γίνανε ἐκεῖ πέρα τεχνίτες καὶ σήμερα κερδίζουν τίμια τὴ ζωή τους.

— Μὰ εἶνε καὶ κάτι ἄλλο... Δὲν «ἀποφυλακιστήκαμε» ἀπὸ τὸ Σχολεῖο αὐτό, ἀλλὰ πήραμε ἀποφοιτήριο, ὅπως σ' ἕνα ὁποιοδήποτε ἄλλο σχολεῖο!...

— Σωστά! Μὰ βλέπω ὅτι κάτι σὲ βασανίζει... Τί συμβαίνει;

— Ξέρετε, ἐγὼ ἤμουν ὀρφανός, γι' αὐτὸ φρόντισαν καὶ μ' ἔκλεισαν στὸ Ἀναμορφωτικὸ Σχολεῖο. Δὲν ἤμουν οὔτε λωποδύτης, οὔτε ἀλήτης...

— Μὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι στ' Ἀναμορφωτικὸ Σχολεῖο κλείνονται πολλὰ παιδιὰ γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸν κακὸ δρόμο. Νὰ μὴν γίνουν κλέφτες καὶ ἀλῆτες. Ἄλλα γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴ δηλητηριώδη ἀτμόσφαιρα τῆς οἰκογενείας τους, ἀπὸ τὰ βάσανα ἑνὸς ἀλκοολικοῦ πατέρα, ἀπὸ μιὰ ὕποπτη γυναῖκα ποὺ λέει ὅτι εἶναι μητέρα τους, ἀπὸ μιὰ κακὴ μητρυιὰ ποὺ τὰ βασανίζει, ἀπὸ γονεῖς κλέφτες, ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ σκοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, ποὺ καταστρέφουν τὴ ζωή του.

Κυττάζω αὐτὸν τὸν καλοντυμένο νέο καὶ τὸν καμαρώνω.

Εἶνε ἡ ζωντανὴ ἀπόδειξι τοῦ ἔργου ποὺ κάνει τὸ Ἀναμορφωτικὸ Σχολεῖο.

Ἔχουν ἀπόλυτο δίκηο ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύουν ὅτι σ' ὅλες τὶς πόλεις τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ ἱδρυθοῦν Ἀναμορφωτικὰ Σχολεῖα. Μέσα δὲ σ' αὐτὰ νὰ συγκεντρωθοῦν ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ οὐσιαστικὰ εἶνε χωρὶς οἰκογένεια...

Κι' ὅπως θὰ ἰδῆτε εἶναι πάρα πολλὰ αὐτὰ τὰ παιδιά. Εἶνε περισσότερα ἀπὸ ὅσα μπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ. Καὶ τὸ καθένα ἔχει τὴν καταπληκτικὴ περίπτωσί του, ποὺ πολλὲς φορὲς εἶνε ἀπίστευτη... Θυμᾶμαι ἕναν φίλο ταγματάρχη τῆς χωροφυλακῆς, ποὺ ἔχει ἐπιληφθῆ κι' ἔχει διαλευκάνει ἕνα σωρὸ σκοτεινὲς ὑποθέσεις κι' ὅμως μὲ ρώτησε μὲ περιέργεια γιὰ μιὰ περίπτωσι:

— Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι ἀληθινή;...

— Ἀπόλυτα!...

— Καὶ συνέβη στὴν Ἀθήνα μιὰ τόσο παράξενη ἱστορία;...

— Μὰ βέβαια!...

— Μπράβο! Σπουδαία δουλειὰ γίνεται στὸ Ἀναμορφωτικὸ Σχολεῖο!...

Τοῦ ἐξήγησα τότε ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἱδρύματος εἶνε ἕνας ἐξαίρετος ἄνθρωπος, ὁ κ. Προκοπίδης, ποὺ ἔχει μελετήσει τόσο ἐδῶ ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ τὴν ψυχολογία τοῦ παραστρατημένου παιδιοῦ καὶ γενικὰ τοῦ παιδιοῦ χωρὶς οἰκογένεια.

Μὰ δὲν εἶνε ὁ μόνος ποὺ ἔχει ἀγωνισθῆ γιὰ τὸ παραστρατημένο παιδί. Ἀπὸ τὴν κ. Εὐανθία Γκινοπούλου ἄρχισε αὐτὸ τὸ κήρυγμα καὶ ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο εἰσαγγελέα Ρηγανᾶκο. Σήμερα τὸ ἔργο ἐνισχύεται ἀπὸ κορυφαίους ἐπιστήμονές μας ὅπως ὁ ψυχίατρος κ. Κωνσταντινίδης, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Σωφρονιστικοῦ Τμήματος τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης κ. Τριανταφυλλίδης, ὁ κ. Βεργόπουλος ἀνώτατος ὑπάλληλος τοῦ ἰδίου ὑπουργείου, ἕνα πλῆθος ἄλλων καὶ ὁ θαυμάσιος παιδοδικαστὴς κ. Δημητρόπουλος.

Μὰ ἂς δοῦμε μιὰ ἄλλη ἱστορία. Θὰ μπορούσατε νὰ φαντασθῆτε ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ νὰ ἔχῃ ἀποκτήσει τρία παιδιὰ μὲ τὴν κόρη του;...

Ἔκανα τὴ γνωριμία αὐτῆς τῆς ἀλλόκοτης μητέρας, πρὶν ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸ στὸ γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας ὑπαστυνόμου κ. Κανελλοπούλου. Τὴν εἶχα ἰδῆ νὰ κάθεται σ' ἕνα πάγκο καὶ νὰ θηλάζῃ τὸ μωρό της. Δίπλα της στεκόντουσαν φοβισμένα δυὸ ἄλλα μικρὰ παιδιά...

— Βρεφοκομεῖο εἶνε τὸ γραφεῖο σου; εἶπα χαμογελῶντας.

— Εἶνε μιὰ ὑπόθεσις τοῦ Τμήματος Ἠθῶν, μοῦ ἀπάντησε. Μιὰ ὑπόθεσι ποὺ ὅταν τὴν ἀκούσῃς θὰ σηκωθῆ ἡ τρίχα σου...

— Δηλαδή;

— Τὰ βλέπεις αὐτὰ τὰ παιδιά; Ἔ, ὁ παπποῦς τους εἶνε καὶ πατέρας τους!...

— Κι' ἡ μητέρα τους; παρατήρησα ταραγμένος.

— Ἡ μητέρα τους εἶνε καὶ... θεία τους καὶ κόρη τοῦ παπποῦ τους καὶ τοῦ πατέρα τους!...

— Θὰ μὲ τρελλάνῃς! φώναξα.

Μὰ ὅπως ἀπεδείχθη ὁ φίλος κ. Κανελλόπουλος δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι ν' ἀστειευθῆ. Ἄνθρωπος ἀφοσιωμένος στὸ καθῆκον του, καλὸς οἰκογενειάρχης καὶ καλὸς Χριστιανὸς εἶχε χάσει ἐκείνη τὴ μέρα τὸ μυαλό του μπροστὰ στὸ θέαμα ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένος ν' ἀντικρύζῃ τόση ὥρα. Σηκωνόταν ἀπὸ τὴ θέσι του, βημάτιζε, ἔβγαινε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, φούσκωνε καὶ ξεφούσκωνε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πειθαρχήσῃ τὴν ἐπαναστατημένη συνείδησί του.

Ἡ ἱστορία εἶναι παράξενη! Ὁ ἐγκληματίας αὐτὸς εἶχε παντρευτῆ μιὰ χήρα, ποὺ γιὰ νὰ μὴ μείνῃ ὁλομόναχη στὸν κόσμο, εἶχε υἱοθετήσει ἕνα κορίτσι. Ὅταν τὴν παντρεύτηκε ὁ κοκορισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος, τὸ κοριτσάκι ἦταν δώδεκα χρόνων. Μὲ τὴ γυναῖκα του αὐτὴ ἔζησε τέσσερα χρόνια. Ἔπειτα ὅμως ἐκείνη ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ πέθανε. Ἔτσι αὐτὸς ἔμεινε στὸ σπίτι μὲ αὐτὸ τὸ θετὸ κορίτσι τῆς γυναίκας του, ποὺ τοῦ ἔδειχνε μιὰ παθολογικὴ ἀφοσίωσι, γιατὶ τὸ περιποιόταν καὶ τὸ φρόντιζε πάρα πολύ...

Τὸ σπίτι τους ἦταν μοναχικό. Γείτονες δὲν εἶχαν. Καὶ τὸ ἔγκλημα ἔγινε...

Ἔτσι ἦρθε στὸν κόσμο τὸ πρῶτο παιδί. Μετὰ δυὸ χρόνια ἦρθε καὶ τὸ δεύτερο.

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ οὔτε τὰ εἶχαν βαφτίσει, οὔτε τὰ εἶχαν δηλώσει στὸ Ληξιαρχεῖο!...

Τέλος στὸ τρίτο παιδί, ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ συγγενῆ τους, ποὺ ἐντελῶς τυχαῖα ἀνεκάλυψε ποῦ ἔμεναν καὶ τοὺς ἐπεσκέφθηκε, ἀπεκαλύφθη ἡ ἀλλόκοτη αὐτὴ συμβίωσι.

— Δικά σου εἶνε καὶ τὰ τρία παιδιά; Μπράβο! Νὰ σοῦ ζήσουν! τοῦ εὐχήθηκε.

— Κρῖμα, τοῦ παρατήρησε ἐκεῖνος, ποὺ πέθανε ἡ γυναῖκα μου κι' ὅλο τὸ βάρος τῆς ἀνατροφῆς τους ἔπεσε στὴ θετὴ κόρη της!

Μὰ ὁ συγγενὴς αὐτὸς ἔμαθε πότε ἀκριβῶς εἶχε πεθάνει κι' ἀπὸ πληροφορία σὲ πληροφορία βρέθηκε τέλος ἡ ἱστορία γι' αὐτὰ τὰ τρία παιδιά. Κατόπιν ἔφτασε καὶ στ' αὐτιὰ τῆς Ἀστυνομίας. Ἐρευνήθηκε λοιπὸν προσεχτικὰ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συλληφθῆ αὐτὸς ὁ φοβερὸς πατέρας κι' ἡ νέα γυναῖκα ποὺ δὲν εἶχε συναίσθησι τοῦ ξεπεσμοῦ της. Κλείστηκαν φυσικὰ στὴ φυλακή. Ὅσο γιὰ τὰ τρία αὐτὰ παιδιὰ τὰ ἔβαλαν σ' ἕνα ἵδρυμα γιὰ νὰ τὰ σώσουν ἀπὸ τὸ περιβάλλον τους.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

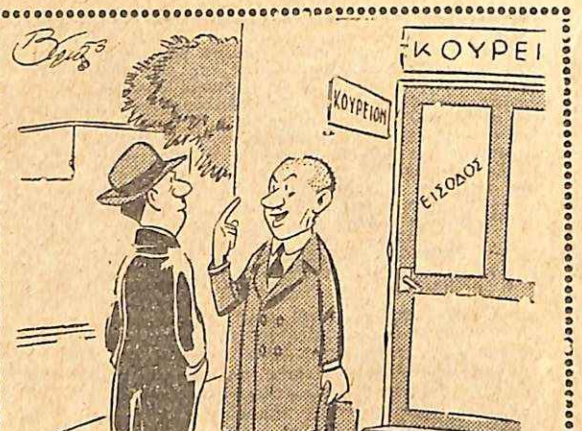

— Πῆγα, ποὺ λές, σ' αὐτὸν τὸν κουρέα νὰ κουρευτῶ καὶ μοῦ ἄρχισε τὶς κλάψες... «Δὲν πᾶνε καλὰ οἱ δουλειές», μοῦ λέει. Τὸν λυπήθηκα καὶ τοῦ λέω: «τράβα ἕνα δεύτερο κούρεμα»... «Ἔχω», λέει, «καὶ τὸ παιδὶ ἄρρωστο καὶ δὲν ἔχω λεφτά»... «Τράβα», τοῦ λέω «κι' ἕνα τρίτο»... Τὸ τρίτο ἔφερε τὸ τέταρτο, τὸ τέταρτο τὸ πέμπτο, ἀλλὰ δὲν εἶχα ἄλλα... μαλλιὰ καὶ σταματήσαμε!...

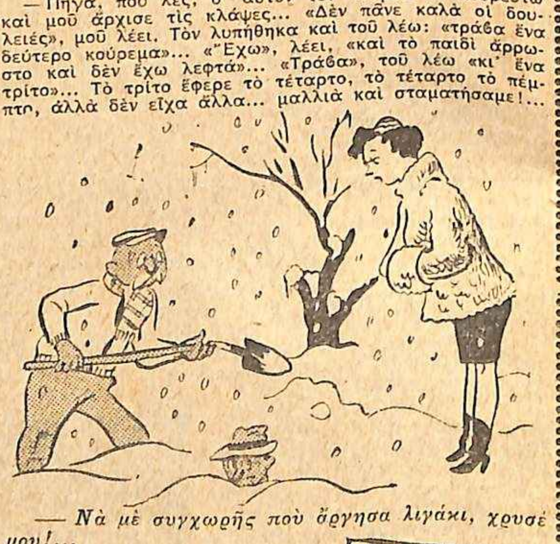

— *Νὰ μὲ συγχωρῇς ποὺ ἄργησα λιγάκι, χρυσέ μου!...*

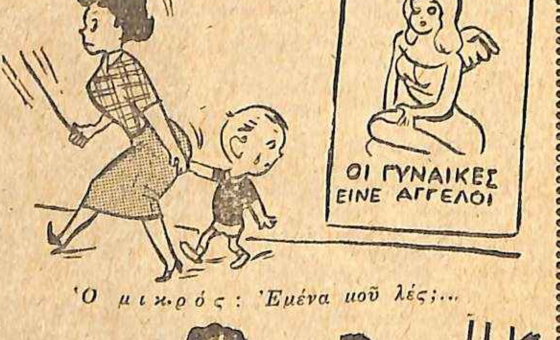

Ὁ μικρός: Ἐμένα μοῦ λές;...

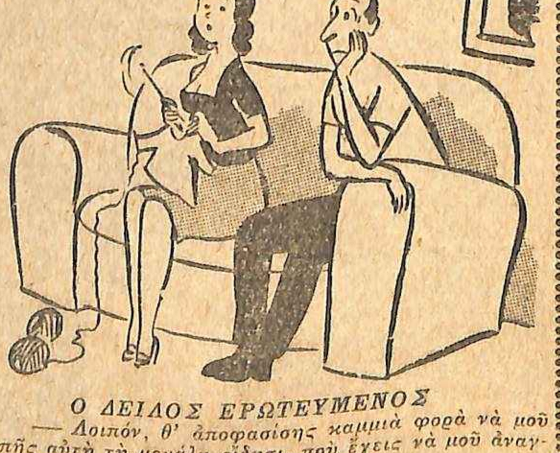

Ο ΔΕΙΛΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

— Λοιπόν, θ' ἀποφασίσῃς καμμιὰ φορὰ νὰ μοῦ πῇς αὐτὴ τὴ μεγάλη εἴδησι, ποὺ ἔχεις νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς;...

Η ΕΥΤΥΧΙΑ καὶ ἡ δυστυχία ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ὀμορφιά, ὁ χαρακτὴρ καὶ τὰ συμπλέγματα κατωτερότητος

Μιὰ ἀγγλικὴ ἐπιθεώρησις ἀπηύθυνε σὲ διαφόρους διασήμους ψυχολόγους μερικὰ ἐρωτήματα, ποὺ ἀναφέρονται στὴ ψυχοσύνθεσι τῆς γυναίκας καὶ στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἀντιμετωπίζει τὸ πρόβλημα τῆς εὐτυχίας. Συνώψισε κατόπιν τὶς ἀπαντήσεις των, ποὺ εἶνε οἱ ἑξῆς:

1) Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ ρέπουν στὴ δυστυχία;

Ναί. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς θέλουν ἀσυνείδητα νὰ εἶνε δυστυχισμένες. Ἡ δυστυχία, ὅμως ἱκανοποιεῖ τὸ ἔνστικτο τῆς ἀνησυχίας ποὺ ὑπάρχει μέσα τους καὶ γι' αὐτὸ εἶνε εὐτυχισμένες μὲ τὸν τρόπο τους. Πρόκειται, δηλαδή γιὰ μιὰ εἰδικὴ μορφὴ ψυχασθένειας.

2) Ὑπάρχει μιὰ ἡλικία ποὺ εἶνε περισσότερο εὐτυχισμένη ἀπὸ τὶς ἄλλες;

Ὅλες οἱ ἡλικίες εἶνε εὐτυχισμένες. Οἱ ἱκανοποιήσεις διαφέρουν στὴν καθεμιὰ ἀπ' αὐτές. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἔγνοιες ἐπίσης.

3) Ποιὰ ψυχοσύνθεσις προδιαθέτει περισσότερο στὴν εὐτυχία;

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μποροῦνε νὰ ἐλπίσουν ὅτι θὰ βροῦν τὴν εὐτυχία. Ἀκόμη καὶ κεῖνοι ποὺ εἶνε κλεισμένοι στὸν ἑαυτό τους βρίσκουν τὴν εὐτυχία μέσα τους. Οἱ διαχυτικοὶ τύποι, ἀντίθετα δὲν εὐχαριστοῦνται παρὰ μόνον ὅταν ἔρχωνται σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἄλλους. Οἱ συναναστροφές, συνεπῶς, οἱ διασκεδάσεις κτλ. τοὺς τέρπουν, ἐνῶ οἱ πρῶτοι ἀποφεύγουν τὸ θόρυβο καὶ τὸ πλῆθος. Τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας συνίσταται, λοιπὸν στὸ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ διαμορφώσῃ τὴ ζωή του σύμφωνα μὲ τὸν χαρακτῆρα τὴν ψυχοσύνθεσί του κτλ.

4) Τὰ μοναχοπαίδια, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἔχουν λιγώτερες πιθανότητες νὰ εἶνε εὐτυχισμένα;

Στὶς πολυμελεῖς οἰκογένειες, κανένας δὲν εἶνε τὸ κέντρο τοῦ κόσμου κι' ἔτσι τὸ παιδὶ συνηθίζει σιγὰ-σιγὰ στὴν κοινωνικὴ πραγματικότητα ποὺ ὁ πυρήν της εἶνε ἡ οἰκογένεια. Ἐνῶ ὁ μοναχογυιὸς ἢ ἡ μοναχοκόρη γίνονται ἀπαιτητικοὶ καὶ ἐγωϊσταί.

5) Ἡ νέα ποὺ προέρχεται ἀπὸ πολυμελῆ οἰκογένεια ἔχει μεγαλύτερες πιθανότητες νὰ παντρευτῇ καὶ νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἄντρα της.

Ὅσο λιγώτερο ἐγωϊστὴς εἶνε ὁ ἄνθρωπος τόσο μεγαλύτερες πιθανότητες ἔχει νὰ βρῇ τὴν εὐτυχία. Ἡ ἐξοικείωσις μὲ τὴν κοινωνία ἐξ ἄλλου μᾶς κάνει πιὸ ἱκανοὺς νὰ κρίνωμε ἐκείνους ποὺ μᾶς περιστοιχίζουν. Μιὰ νέα, λοιπόν, ποὺ προέρχεται ἀπὸ πολυμελῆ οἰκογένεια κι' ἔχει ἐξοικειωθῆ μὲ τὴν κοινωνία θὰ διαλέξῃ μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τῆς ταιριάζει. Ἐνῶ ἡ μοναχοκόρη «πέφτει στὰ τυφλὰ» συνήθως στὸν πρῶτο ἄντρα ποὺ θὰ βρῇ μπροστά της.

6) Ποιὰ ἀσθένεια ἢ ποιὰ ἀναπηρία ἐπηρεάζει περισσότερο τὸ ἠθικὸ τῆς γυναίκας;

Ἡ στείρωσις σὲ πρῶτο λόγο. Ἔπειτα ἡ σεξουαλικὴ ψυχρότης. Ἀκολουθεῖ ἡ ἀσχημιά, ὅταν εἶνε μεγάλη καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διορθωθῇ. Ἡ κωφότης, τέλος, δημιουργεῖ ἕνα δυσάρεστο σύμπλεγμα κατωτερότητος.

7) Αἰσθάνεται κανεὶς λιγώτερο τὴ δυστυχία ὅταν εἶνε ἀπορροφημένος ἀπὸ μιὰ ἐργασία;

Ναί. Ὅταν δὲν ἔχωμε τίποτε νὰ κάμωμε, τὸ μυαλό μας πηγαίνει ἀκατάπαυστα στὴ δυστυχία μας. Ἔτσι γινόμαστε περισσότερο δυστυχισμένοι.

8) Ποιὸ ἀπὸ τὰ φυσικὰ χαρίσματα καταστρέφει περισσότερο τὴν εὐτυχία τῆς γυναίκας;

Ἡ πολὺ μεγάλη ὀμορφιά.

9) Ἡ γέννησις ἑνὸς παιδιοῦ κάνει μεγαλύτερη τὴν εὐτυχία τῆς γυναίκας ἢ τὴν καταστρέφει;

Κάθε γυναῖκα προσαρμόζεται εὔκολα στὸ ρόλο τῆς μητέρας, ὅσο δύσκολος κι' ἂν εἶνε. Ἡ φυσιολογικὴ καὶ ψυχικὰ ὁμαλὴ γυναῖκα, ἄλλωστε, ποθεῖ πάντοτε νὰ γίνῃ μητέρα.

10) Μιὰ γυναῖκα ἀνακουφίζεται κρατῶντας τὸ ἡμερολόγιο τῆς ζωῆς της;

Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς περιστάσεις. Ἡ μέθοδος αὐτὴ χρησιμοποιήθηκε πολλὲς φορὲς γιὰ τὴ θεραπεία διαφόρων ψυχασθενειῶν. Μὲ τὸ ν' ἀποτυπώνωμε τὶς σκοτοῦρες, τὶς ἀγωνίες, τὶς ψυχολογικὲς συγκρούσεις μας στὸ χαρτὶ ἀνακουφιζόμαστε, γιατὶ εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ τὶς βγάζωμε ἀπὸ πάνω μας. Ἀλλ' ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶνε ἐπικίνδυνη. Γιατὶ τὸ νὰ «μιλᾶμε πάνω στὸ χαρτὶ» καταντάει μιὰ κακὴ συνήθεια, ἕνα πάθος. Δημιουργοῦμε φανταστικὲς συγκρούσεις καὶ ἀγωνίες μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ «ἐκμυστηρευθοῦμε» κάτι στὸ χαρτὶ βέβαια. Ἕνας ἄλλος κίνδυνος εἶνε ὅτι συνηθίζομε νὰ ζοῦμε μὲ τὸν ἑαυτό μας. Ἔτσι χάνομε κάθε ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα.

11) Μποροῦμε ν' ἀλλάξωμε χαρακτῆρα ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἐξωτερικὸ περιστατικό, π.χ. μὲ τὸ νὰ γίνωμε, ξαφνικὰ πλούσιοι ἢ νὰ καταλάβωμε ἕνα ἀνώτερο ἀξίωμα κ.τ.λ.;

Κατὰ κανόνα ὁ χαρακτὴρ ἑνὸς ἀτόμου ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο καὶ ἀναλλοίωτο μέρος τῆς προσωπικότητός του ὅπως ἀκριβῶς τὸ μῆκος τῆς μύτης του. Ἀλλὰ μιὰ δυνατὴ συγκίνησις μπορεῖ ν' ἀποκαλύψῃ πτυχὲς τοῦ χαρακτῆρος μας ποὺ δὲν εἶχαν ἐκδηλωθῆ πρίν. (Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ π.χ. στὴν περίπτωσι ποὺ πλουτίζομε ξαφνικὰ ἢ κατακτοῦμε τὴ δόξα, τὴ δύναμι κ.τ.λ.).

12) Τί κάνει περισσότερο δυστυχισμένη μιὰ γυναῖκα;

Τὸ νὰ παρανοοῦν οἱ ἄνθρωποι γιὰ τοὺς ὁποίους ἐνδιαφέρεται τὶς προθέσεις της. Μιὰ γυναῖκα ἀνέχεται τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὴν περιφρόνησι ἢ τὴν ἀπιστία. Ἀλλ' ἡ ἔλλειψις κατανοήσεως τὴν σκοτώνει. Στὸ κεφάλαιο αὐτὸ ὁ ἄντρας ἔχει μεγαλύτερη ὑπομονὴ καὶ ἑλίσσεται εὐκολώτερα. Ἡ γυναῖκα εἶνε μονοκόμματη. Καὶ γι' αὐτὸ ὑποφέρει περισσότερο.

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Πορτοκάλλι γλυκὸ

Αὐτὲς τὶς περιβόητες «κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις», ἐγώ, προσωπικῶς, τὶς γράφω στὰ παληά μου τὰ παπούτσια. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα μου ἔχει τελείως διαφορετικὲς ἀντιλήψεις πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἐννοεῖ νὰ εἴμαστε τυπικοὶ μὲ ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους — καὶ δυστυχῶς διαθέτουμε πολλοὺς ἀπὸ δαύτους.

Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὸν κώδικα τῶν κοινωνικῶν ὑποχρεώσεων, ἔπρεπε (τὸ «ἔπρεπε» ἐκφράζει τὶς πεποιθήσεις τῆς γυναίκας μου) νὰ κάνουμε μία ἐπίσκεψι στὴν κυρία Χαραμοφαγάκη.

— Γιατί εἶναι ἀπαραίτητη αὐτὴ ἡ βίζιτα; ζήτησα ἐξηγήσεις, ἐλπίζοντας νὰ ξελασκάρω.

— Γιατὶ προχτὲς ἡ κυρία Χαραμοφαγάκη σηκώθηκε ἀπὸ γρίππη...

— Ἔ, καί;...

— Τί θὰ πῇ «ἔ, καί;», βρὲ ἀκοινώνητε; Ξεχνᾶς ὅτι κι' ἐκείνη ἦρθε καὶ μ' ἐπισκέφθηκε μόλις μοῦ πέρασε ἡ ἰσχιαλγία;

Κατάλαβα πὼς οὔτε ἡ δικαιολογία, οὔτε ἡ Μερόπη, ἡ γυναῖκα μου, σηκώνανε κουβέντα. Καὶ λούφαξα.

Τὸ ἴδιο ἀπόγεμα στολιστήκαμε καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸ σπίτι τῶν Χαραμοφαγάκηδων, ὅπου, ὅπως τὸ περίμενα, περάσαμε ἀπαίσια. Ἡ κυρία Χαραμοφαγάκη μᾶς διηγήθηκε καταλεπτῶς τὴν πορεία τῆς γρίππης της κι' ὕστερα κουτσομπόλεψε εὐσυνείδητα ὅλη τὴ γειτονιά της καὶ τὸ συγγενολόϊ της. Καί, σὰν εἶδος μικρῆς ἀποζημιώσεως, μᾶς πρόσφερε μιὰ κομπόστοποιημένη πορτοκαλλόφλουδα.

Γιὰ ν' ἀποφύγω τὴ γκρίνια τῆς Μερόπης, ἀποφάσισα μὲ βαρειὰ καρδιὰ νὰ τὴν φάω. Ἀλλά, εὐτυχῶς, ἡ πορτοκαλλόφλουδα διέψευσε τὶς ἀπαισιόδοξες προσδοκίες μας. Ἐπρόκειτο πραγματικὰ γιὰ ἕνα γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ περίφημο. Κι' ἂν δὲν εἶχα μία ἔμφυτη ἀξιοπρέπεια, θὰ ἔβαζα χέρι στὸ βάζο.

★

Ὅταν ἀποτινάξαμε τὰ δεσμά μας καὶ βγήκαμε ἐλεύθεροι στὸ δρόμο, μὲ ρώτησε ἡ Μερόπη:

— Δὲν σοῦ φάνηκε δυναμωμένη ἡ κυρία Χαραμοφαγάκη;

— Βεβαίως, καὶ ἰδιαιτέρως ἡ γλῶσσα της, τῆς ἀπάντησα.

— Καὶ τὸ γλυκό; μὲ ξαναρώτησε. Σ' ἄρεσε τὸ γλυκό;

— Τὸ γλυκὸ μάλιστα! φώναξα ἐνθουσιασμένος. Ποτὲ δὲν μποροῦσα νὰ φανταστῶ πὼς μιὰ φλουδίτσα ἀπὸ ἕνα πορτοκάλλι, θ' ἀποκτοῦσε μὲ κατάλληλη ἐπεξεργασία, τέτοια ὑπέροχη γεῦσι!...

Προχωρήσαμε γιὰ λίγο ἀμίλητοι. Ξαφνικὰ ἡ Μερόπη εἶπε:

— Θὰ φτιάξω κι' ἐγώ!

— Τί;

— Γλυκὸ πορτοκάλλι!

★

Τὸ ἄλλο πρωΐ, εἶχα ξεχάσει τὴν ἀπειλή της κι' ἑτοιμαζόμουν νὰ φύγω γιὰ τὴ δουλειά μου.

— Μὴν ξεχάσῃς, γυρίζοντας τὸ μεσημέρι, νὰ φέρῃς καμμιὰ τριανταριὰ πορτοκάλλια χοντρόφλουδα! μοῦ εἶπε ἡ Μερόπη.

— Τί τὰ θέλεις τόσα πολλὰ πορτοκάλλια; ξαφνιάστηκα.

— Μὰ δὲν εἴπαμε χθὲς τὸ βράδυ, ὅτι θὰ φτιάξω γλυκό;

Δηλαδὴ δὲν «εἴπαμε». Ἡ Μερόπη τὸ εἶπε. Κι' ἅμα λέῃ κάτι ἡ Μερόπη, εἶναι, φαίνεται σὰν νὰ τὸ λέμε καὶ οἱ δυό μας...

Πάντως, τὸ μεσημέρι γύρισα πορτοκαλλόφορτος. Ἡ γυναῖκα μου ἐξέτασε μ' ἐμβρίθεια τὸ ζουμερὸ φορτίο μου, πασπάτεψε τὰ πορτοκάλλια, τὰ ζούληξε, τὰ μύρισε, ἔβγαλε ἄχρηστα ἑφτά, χωρὶς νὰ παραλείψῃ νὰ μοῦ παρατηρήσῃ ὅτι «ψωνίζω πάντα γουροῦνι στὸ σακκὶ» καί, στὸ τέ-

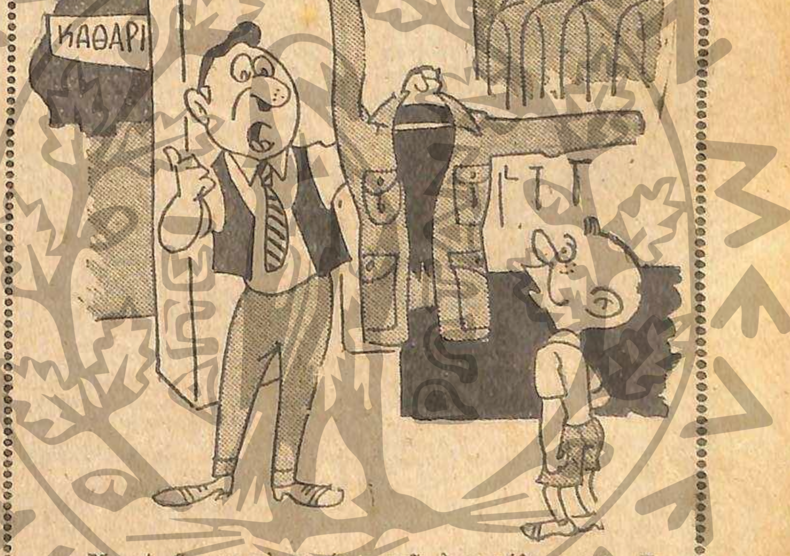

—Μικρέ, ἕτοιμο τὸ χιτώνιο τοῦ ἀστυφύλακα τῆς Τροχαίας... Πήγαινέ το σπίτι του!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

λος, μοῦ ἔσκασε τὸ παραμύθι:

— Μετὰ τὸ φαγητό, δὲν ἔχει ὕπνο! Θὰ φτιάξουμε τὸ γλυκό, ὅπως εἴπαμε!...

Εἴσαστε μάρτυρες ὅτι πάλι δὲν «εἴπαμε» τέτοιο πρᾶμα. Ἁπλῶς ἡ Μερόπη εἶπε ὅτι «θὰ φτιάξη γλυκό».

Γιὰ νὰ καταλάβη, λοιπόν, ἐπὶ τέλους, πὼς εἶμαι ἄντρας καὶ πὼς δὲν μὲ τρομάζει τίποτα, μόλις φάγαμε, φόρεσα μία ποδιὰ νάϋλον, μὲ ρὸζ λουλουδάκια καὶ τρύπωσα στὴν κουζίνα. Ἡ Μερόπη ἀπίθωσε στὸ τραπέζι τὰ πορτοκάλλια καὶ μοῦ εἶπε τελεσιγραφικά:

— Πρῶτα-πρῶτα θὰ τὰ ξύσης!...

Ὕστερα ἔφυγε γιὰ νὰ τακτοποιήση δῆθεν τὴν τραπεζαρία κι' ἐγὼ στρώθηκα στὴ δουλειά. Μπορεῖ βέβαια καὶ νὰ μὴν ἔχω νύχια κατάλληλα. γι' αὐτὴ τὴ λεπτὴ ἐργασία. Πάντως ἔκανα φιλότιμες προσπάθειες γιὰ νὰ πετύχω ἕνα εὐπαρουσίαστο ξύσιμο τῶν πορτοκαλλιῶν.

Σὲ τρία τέταρτα περίπου κι' ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔσπαγε ἀπὸ ὑπερκόπωσι τὸ ὄγδοο νύχι μου, κατάλαβα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου τὴ Μερόπη.

— Τί κάνεις ἐκεῖ, βρὲ κουτεντέ; μὲ μάλλωσε. Μὲ τὰ νύχια σου ξύνεις τὰ πορτοκάλλια;

— Ἄμ' μὲ τί νὰ τὰ ξύσω;

— Μὲ τὸ μαχαῖρι, βρὲ χάχα! Νά, ἔτσι!

Καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ μαγικὸ τρόπο. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ κάτω τὰ πράγματα ἁπλουστευθήκανε. Τὰ πορτοκάλλια ξυσθήκανε καὶ οἱ φλοῦδες τους κοπήκανε σὲ συμμετρικὲς φέτες.

— Ἔχεις ὑπ' ὄψι σου πῶς ἀκριβῶς γ[illegible]ποιοῦνται οἱ πορτοκαλλόφλουδες; ρώτησα ἀνήσυχος.

— Παρακάλεσα τὴ διπλανή μας καὶ μοὔδωσε τὴ συνταγή, μὲ καθησύχασε.

Μὲ βάσι λοιπόν, αὐτὴ τὴ συνταγή, προχωρήσαμε στὴ ζαχαροπλαστική μας ἐξόρμησι καὶ σὲ τρεῖς ὧρες, ὅταν κρύωσε τὸ γλυκό, ἑτοιμασθήκαμε ν' ἀπολαύσουμε τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μας.

Τζῖφος! Οἱ φέτες τοῦ πορτοκαλιοῦ εἶχαν σφίξει κι' εἶχαν γίνει σὰν γομολάστιχες. Ἐπὶ πλέον ἦταν καὶ πικρόξυνες, λὲς καὶ ἡ ζάχαρη ποὺ ρίξαμε ἐξαερώθηκε.

—Δὲν πειράζει! Θὰ ξαναδοκιμάσουμε αὔριο, μὲ παρηγόρησε ἡ Μερόπη.

Τζῖφος καὶ ἡ δεύτερη δοκιμή, ὅπως καὶ ἡ τρίτη.

Κι' ἐπειδὴ διαισθανόμουν τὸν κίνδυνο καὶ τέταρτης δοκιμῆς — εἶναι πεισματάρα ἡ Μερόπη μου, ζωὴ νάχη! — θεώρησα σκόπιμο καὶ ἀπαραίτητο νὰ ζητήσω τὰ φῶτα ἑνὸς ἐμπειρογνώμονος. Συγκεκριμένα τῆς κυρίας Χαραμοφαγάκη, ποὺ πετυχαίνει τόσο τὸ πορτοκάλι τὸ γλυκό.

Λίαν πρωΐ, ποὺ λέτε, τὴν ἑπομένη στὸ σπίτι της!

—Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐνόχλησι — ἐξηγῶ τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου — ἀλλὰ θὰ ἤθελα, κυρία Χαραμοφαγάκη μου, νὰ μοῦ ἐξηγήσετε ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία τοῦ γλυκοῦ πορτοκάλι ποὺ μᾶς προσφέρατε.

—Δὲν εἴσαστε ὁ πρῶτος! μὲ διαβεβαίωσε. Ὅλοι ὅσοι ἔφαγαν στὸ σπίτι μου γλυκὸ πορτοκάλι, ἔχουν νὰ τὸ κάνουνε. Αὐτὸ τὸ γλυκὸ λοιπὸν τὸ ἀγοράζω ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖο ἑνὸς πατριώτη μας. Θὰ σᾶς δώσω τὴ διεύθυνσι.

Εὐχαριστήθηκα πολὺ γιὰ τὴ λύσι τοῦ μυστηρίου, ἀλλὰ λυπήθηκα κατάκαρδα, γιατὶ ἐξ αἰτίας τοῦ ξυσίματος τῶν πορτοκαλιῶν βρίσκομαι μὲ σπασμένα νύχια καὶ δὲν μπορῶ νὰ γδάρω τὴ Μερόπη!

Γ. ΓΙΑΝ.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Διευθύνσεις Ἀστέρων

Σκάρλετ, Κων)πολιν: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Clark Gable εἶνε: 4545 N. Petite Encino, Hollywood, Calif U.S.A. Μαρινέλλα, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Gregory Peck εἶνε: 1700 San Remo Drive, Santa Monica Calif. U.S.A. Κ. Σισμάνογλου, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Greer Garson εἶνε: 680 Stone Canyon Road, Bel Air, Los Angeles, Calif. U.S.A. Καὶ τῆς Lana Turner: Metro - Goldwyn - Mayer Studios, 10202 W. Washington Blrd. Culver City, Calif. U.S.A. Κ. Ἀναστασάκην, Ἐνταῦθα: Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴν διεύθυνσι τοῦ Γκρέγκορυ Πέκ. Ἡ διεύθυνσις τῆς Ava Gardner εἶνε: 2395 Nichols Canyon Road, Hollywood, Calif. U.S.A. Μυλαίδη, Κύπρον: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Cornell Wilde εἶνε: 916 N. Beverly Drive, / Beverly Hills, Los Angeles Calif. U.S.A. Τοῦ δὲ Chariton Heston: Paramount Pictures Corp. 5451 Marathon Street, Hollywood 38, Calif. U.S.A. Ἀπευθύνετε τὸ γράμμα ποὺ προορίζετε γιὰ τὸν Michael Wilding στὴν ἀκόλουθη διεύθυνσι: 703 N. Elm Drive, Beverly - Hills, Los Angeles Calif. U.S.A. Καὶ γράψετε τέλος στὸν Lawrence Olivier στὴν ἀκόλουθη διεύθυνσι: J. Arthur Rank Organisation, 21—23 Shaftesbury Avenue, London W. 1, England. Κάτια-Κλαίρη, Κέρκυρα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Silvana Mangano εἶνε: Via XXIV Maggio 14, Roma, Italia. Τὴν διεύθυνσι τῆς Σεσὶλ Ὠμπρὺ θὰ τὴν βρῆτε σὲ προσεχὲς τεῦχος μας. Τακτικὸν ἀναγνώστην, Ν. Α. Γ.: Ἡ διεύθυνσις τῆς Elizabeth Taylor εἶνε: 703 N. Elm Drive, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U.S.A. Ἄγνωστη ἀναγνώστρια: Δὲν πρόκειται πρὸς τὸ παρόν, νὰ ἰδῆτε σὲ κανένα φίλμ τὸν Ἀλέκο Ἀλεξανδράκη ποὺ ἦταν μέχρι πρὸ ὀλίγου στρατιώτης. Ἡ διεύθυνσις τῆς Σμαρούλας Γιούλη εἶνε: Κεφαλληνίας 84, Ἀθῆναι. Καίτη Μαρά, Ἐνταῦθα: Ὁ ἠθοποιὸς ποὺ ἔπαιζε τὸν ρόλο τοῦ Μουσταφᾶ στὸ φίλμ «Ὁ γυιὸς τοῦ Ἀλῆ Μπαμπᾶ» ὀνομάζεται William Reynolds. Ἡ διεύθυνσίς του εἶνε: Universal - International Pictures Co. Universal City, Calif. U.S.A. Στὸ φίλμ «Ἀετὸς τῆς Μαδαγασκάρης» ἐκτὸς τοῦ Ἔρρολ Φλὺνν καὶ τῆς Μωρῆν Ο'Χάρα ἔπαιζαν καὶ οἱ ἀκόλουθοι ἠθοποιοί: Κάπταιν Ρόκ: Ἄντονυ Κήν, Πριγκήπισσα Πάτμα: Ἄλις Κέλλεϋ καὶ Μὶς Μὰκ Γκρέγκορ: Μίλντρεντ Νάτγουϊκ. Γεωργία Κ.: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Rossano Brazzi εἶνε: Casa Lux - Film, Via Po 36, Roma, Italia.

Συνεργασία ἀναγνωστῶν

Γαληνὸν Ραγκούσην, Πάρον: Τὸ σχέδιο καθιστᾷ τὸ σταυρόλεξό σας τελείως ἀκατάλληλο γιὰ τὴν στήλη μας. Στεῖλτε μας κάτι πολὺ καλύτερο, ἂν θέλετε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Δημήτριον Ζορμπάνον, Σῦρον: Πολλὲς ἀνορθογραφίες καὶ ἀνύπαρκτες λέξεις μᾶς ἀναγκάζουν νὰ παραμερίσωμε καὶ τὰ δυὸ σταυρόλεξά σας. Τὸ ἕνα μάλιστα τὸ χωρίζετε μὲ τὸ σχέδιο σὲ πέντε κομμάτια, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται. Νικόλαον Μακρῆν, Στουπὶ - Κατερίνης: Πολὺ καλὸ τὸ νέο σας σταυρόλεξο. Θὰ δημοσιευθῇ συντόμως. Παναγιώτην Χατζηγιάννην καὶ Νικόλαον Ἀνανιάδην: Προχειροφτιαγμένα τὰ σταυρόλεξά σας καὶ γεμᾶτα ἀνορθογραφίες. Εἶνε ἀδύνατον νὰ δημοσιευθοῦν. Χαράλαμπον Καλαϊτζίδην, Πειραιᾶ: Τὸ σταυρόλεξό σας θὰ ἦταν πολὺ καλὸ ἂν ἔλειπαν μερικὲς γενικὲς καὶ αἰτιατικὲς καὶ δυὸ λέξεις ποὺ ἀποτελοῦν καθαρὴ διαφήμισι. Θὰ προσπαθήσωμε νὰ τὸ διορθώσουμε καὶ νὰ τὸ δημοσιεύσουμε. Στεῖλτε μας ἐν τῷ μεταξὺ κανένα ἄλλο, ἀκόμη πιὸ φροντισμένο. Γιάννην Μακρῆν, Πάτρας: Δὲν ἐπιτρέπονται μέσα σ' ἕνα σταυρόλεξο οὔτε οἱ ἀνορθόγραφες οὔτε οἱ ἀνύπαρκτες λέξεις. Αὐτὸ ὅμως δὲν φαίνεται νὰ σᾶς ἀπασχόλησε κατὰ τὴν συμπλήρωσι τοῦ δικοῦ σας σταυρολέξου. Τέσσερις ἀνωνύμους: Ἐλάβαμε καὶ τέσσερα σταυρόλεξα χωρὶς ὑπογραφή. Καὶ τὰ τέσσερα, ἂν καὶ προέρχονται ἀπὸ διαφόρους ἀποστολεῖς, ἔχουν πολλὰ ἐλαττώματα, ποὺ καθιστοῦν ἀδύνατη τὴν δημοσιευσί τους. Κ. 2 Μάρτεν, Θεσ)νίκην: Οἱ γελοιογραφίες σας ὄχι καὶ τόσο καλές. Ἐπίσης καὶ στὰ σχέδια ὑστεροῦν. Παναγ. Μπρεγιάννην, Πεταλίδιον - Μεσσηνίας: Πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια: δὲν ἐπιτρέπουν στὶς λέξεις τοῦ σταυρολέξου σας μιὰ ἱκανοποιητικὴ διασταύρωσι. Συμπληρώσετε καλύτερα κανένα ἀπὸ τὰ σχέδια ποὺ ἔχουν ἤδη δημοσιευθῆ στὸ περιοδικό μας. Γεώργιον Παπανικολόπουλον, Πειραιᾶ: Καλὰ τὰ σταυρόλεξα ποὺ προορίζατε γιὰ τὶς ἑορτές. Τὰ κρατοῦμε στοὺς φακέλλους μας γιὰ τοῦ χρόνου. Το τρίτο, αὐτὸ ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπιγραφή, θὰ δημοσιευθῇ σὲ προσεχὲς τεῦχος μας. Ἀχ. Κεφαλᾶν: Τὸ σχέδιο τοῦ σταυρολέξου σᾶς ὑποχρέωσε νὰ χρησιμοποιήσετε ἀποκλειστικὰ λέξεις τῶν 3,4 καὶ 5 γραμμάτων, ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες.

Ζητοῦν ἀλληλογραφία

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Εὐθ. Βουλγαράκης ΚΕΝΗ) Β. 5 Σ.Τ.Γ. 911Α, Γ. Παπαδόπουλος, ΚΕΝΗ)Γ.Η.Α., Σ.Τ.Γ. 911Α, Κ. Μέντζελος, Ἀνδρ. Κορδᾶς, Εὐθ. Λίτσιος, Χρ. Φαβατᾶς, Δ. Μουσμούτης, Θ. Δόδωρας, Μιλτ. Τζιλίνης καὶ Γ. Τοπαλίδης, 224 Τ. Προκ. Λόχον Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 900, Ι. Γκούμας καὶ Ἰάκ. Θεοδοσίου, 569 Τ.Π. Λόχον Δ)σεως Σ.Τ.Γ. 916, Κ. Ἰωάννου 144 Μ.Ο. Πυρ. Σ.Τ.Γ. 914, Λουκᾶς Μιχαὴλ 233 Τ.Π. Β.Σ.Τ. 900, Νεοκλῆς Ἰωαννίδης, Σταῦρος Βαλσαμῆς, Σπ. Δεληδημητρίου, Ι. Σαρπόγλου, Ρήγας Κανέλλος, Ἀντ. Τόμπρος, Λεων. Πανίδης, Γ. Καραβασίλης, Ἀθ. Παπαβασιλείου, Κ. Τζήμας καὶ Θ. Κασιοτάκης 941 Κ.Δ.Σ. Β.Σ.Τ. 901, Ἀνδρ. Ἀδαμόπουλος καὶ Σωτ. Σαράτσης, Λόχον Βαρέων Ὅπλων, Σ.Τ.Γ. 916Γ, Παν. Κοτταρίδας 589 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 918Β, Ἀδ. Τερζόπουλος, Χαρ. Τσολάκος, Διον. Ράπτης, Ἡρ. Σάτρας, Ἀντ. Νταῆς καὶ Ν. Γοργίας Δ)Δ 9ον Σ. Προκ. Β.Σ.Τ. 900, Παν. Κωνσταντῆς, Εὐθ. Πρήφτης, Ι. Μιχαηλίδης, Ν. Σουρουβίνος, Δ. Ἀναστασίου καὶ Γρ. Βαΐου, 569 Τ.Π. Λόχ. Βαρέων Ὅπλων, Σ.Τ.Γ. 916Γ, Λάμπρος Ἀποστολίδης, Γ. Ρώσιος, Δ. Ταμπάσης, Ἀπ. Καραδῆμας, Ι. Ντούμας, Ζήσης Σωτηρόπουλος καὶ Δημοσθ. Πιτσαρῆς 222 Τ. Προκ. Σ.Τ.Γ. 927, Εὐθ. Στρατίκης, Σχολὴ Μονίμων Ὑπ)κῶν, Σ.Τ.Γ. 925, Πάτρας, Κ. Παπαμάρκου 502 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 912, Θωμᾶς Ζακόπουλος 583 Τ.Π. Δ. Δ)σεων, Σ.Τ.Γ. 918Β, Σπ. Ἀρβανιτάκης, 723 Τ.Μ. Ὅρχος Β.Σ.Τ. 903, Ν. Ρασσιᾶς καὶ Δ. Σωτηριάδης 508 Τ.Π. Λόχος Βαρέων Ὅπλων Σ.Τ.Γ. 912Γ, Κ. Ἀποστολόπουλος, Ι. Ἀλιάγας, Σωτ. Καψῆς καὶ Χαρ. Πολίτης, 582 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 918Β, Κ. Κωνσταντινίδης, 809 Μ.Λ. Μετ. Σ.Τ.Γ. 917, Τώνης Ξανθουλάκης, Ντῖνος Δρακούλης, Μᾶνος Παπαδόπουλος καὶ Λάκης Κοκαλῆς, ΚΕΝΗ Σ.Τ.Γ. 911Α, Παντ. Φιλιππίδης καὶ Παν. Χάλαρης, 757 Λ.Ο.Μ. Σ.Τ.Γ. 917, Εὐστ. Μοντῆς, Σπ. Λυστερόπουλος καὶ Ι. Γιαννόπουλος, 569 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 916, Αἰμ. Σμυρνιώτης, 573 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 917Α, Π. Συργανάκης, 108 Σ.Π.Π. 2α Μοῖρα, Β.Σ.Τ. 903

Οἱ κάτωθι μαθηταὶ τῆς Σχολῆς Μονίμων Ὑπαξ)τικῶν Πατρῶν, ζητοῦν κι' αὐτοὶ ἀλληλογραφία μὲ νεαρὲς Ἑλληνίδες: Βλάσιος Τυρλῆς, Δ. Γοῦτος, Δ. Γρηγορίου, Ἀθ. Πλίτσης, Ν. Ἀγελαδέλης, Ν. Ἀγγελόπουλος, Μάρ. Ἰωάννου, Γ. Νικολάου, Βλαδ. Τσισμαλίδης, Αἰμ. Καλαϊτσίδης, Ἀναστ. Μανόπουλος, Χρ. Θεοδώρου καὶ Ἀνδρέας Βεζύρης (τοῦ 1ου Λόχου), Κ. Μακράκης, Ἀναστ. Λάγαρης καὶ Ἀγγ. Παπαθανασίου (τοῦ 2ου Λόχου), Ἰάσων Ἀνδριανόπουλος, Εὐστ. Στυλίδης καὶ Ι. Βουτβουκῆς (τοῦ 3ου Λόχου), Εὐλάμπιος Χριστόπουλος, Διον. Ξήβας, Δ. Λάσκαρης καὶ Ν. Πλακάκης (τοῦ 4ου Λόχου), Κ. Κουλουψούζης καὶ Ι. Γιακουμίδης (τοῦ 5ου Λόχου), Ἀλέκος Δραγούμης (τοῦ 6ου Λόχου) καὶ Μάρ. Δεληγιαννάκης (τοῦ 7ου Λόχου). Ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἡ διεύθυνσις εἶνε: Σ.Μ.Υ. Σ.Τ.Γ. 925.

Ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ζητοῦν καὶ οἱ ἀκόλουθοι ἀξιωματικοί: Ὑπ)χαγὸς Τάκης Παπαδόπουλος καὶ Ἀνθ)γὸς Ἀριστοτέλης Παπαθανασίου Α.Γ.Δ.Λ.)Δ.Δ. Σ.Τ.Γ. 913, Ἀνθ)γὸς Σωτ. Παπούλιας, 3213 Τ.Ε.Α. Ἅγιον Δημήτριον - Ἐλασσῶνος, Ἀνθ)γὸς Παν. Ἀεράκης Ε.Μ.Υ. 9, Σ.Τ.Γ. 913 (μὲ νέες τῆς Θεσ)νίκης 17—22 ἐτῶν) καὶ Ἀνθ)γὸς Σοφ. Γραμμένος Σ.Τ.Γ. 913.

Μιὰ νεαρὰ Ἑλληνίδα ἐπιστολογράφο ζητοῦν καὶ οἱ ναῦτες μας: Πάρις Σεντούτας, Δ.Β.Σ. Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. καὶ Γ. Σιφάκης Δ.Σ. Ἁγ. Νικόλαος Νομὸς Λασηθίου - Κρήτης.

Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχουν καὶ οἱ ἀκόλουθοι στρατιῶτες μας: Ἀντ. Μπερτέλης Λάμπρος Μήτσιος, Σωτ. Μπότσης, Π. Κούσης, Γ. Μαρμαρᾶς, Σπ. Μαγγανιάρης, Σταῦρος Μαυρογιώργης, Ν. Μασούρας, Ι. Αὐγέρης, Ι. Νικολόπουλος, Ν. Παπαδάκος, Ἀθ. Τσαλουχίδης, Ἰορδ. Λοστορίδης, Χαράλ. Ντονάδος, Ἀνδρομέγας Βολωνάσης, Μίκης Φεργαδιώτης, Γ. Παπαχρήστου, Χρ. Καραγιάννης, Ἀνδρ. Ραματζᾶς, Χρύσ. Τσαναξίδης, Μιχ. Σάντης, Εὐάγγ. Κουτοπόδης, Δ. Βορρίσης καὶ Χρύσανθος 182 Σ.Α)Τ Πυρ., ΙΙ Μοῖρα Β.Σ.Τ. 903, Ἀλέκος Ριπιδώνης, Α.Γ.Δ.Λ.)Δ.Δ. Σ.Τ.Γ. 913, Λάμπρος Ἀντωνόπουλος, Δ.Μ.Κ. 73 Λ.Ο.Κ. Β.Σ.Τ. 904, Χρ. Τσαγγάλης 521 Τ.Π. Σ.Τ.Γ 913Α, Ἠλ. Βερβελές, 245 Τ. Προκ. Σ.Τ.Γ. 917, Ἄρης Λουλουδάκης, Σ.Τ.Γ. 913, Σ. Παναγιωτίδης Ζ' ΑΣΔΑΝ, Β.Σ.Τ. 902, Βαλεντῖνος Ἰατρίδης, Κ.Ε.Δ.)Τ.Ο.Δ. Β.Σ.Τ. 902.

Οἱ κάτωθι τραυματίες καὶ ἀσθενεῖς στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Γεώργιος Θεοφυλάκος καὶ Μιχαὴλ Παπαδάκος, 401 Σ. Ν. Θάλαμος Ἁγίων Ἀναργύρων, Β.Σ.Τ. 902, Γεώργιος Γαρύφαλος, Λάζαρος Τριανταφύλλου, Σπυρίδων Καλογερόπουλος, Ἄγις Πλατάναγκας, Μιχαὴλ Καραπάνος, Πάρις Σαλαμπρίδης καὶ Τρανὸς Χαρίσης 415 Στρατ. Νοσοκομεῖον, Β.Σ.Τ. 902, Τάκης Νότας, Στυλιανὸς Παπαρογιαννάκης, Δημήτριος Ἀντωνιάδης, Ἐμμανουὴλ Γιαννακόπουλος, Γεώργιος Παπάζογλου, Ἐπαμεινώνδας Δημητριάδης καὶ Σπυρίδων Στεργιώτης, 430 Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον, Β.Σ.Τ. 902.

Ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ζητοῦν καὶ οἱ ἀκόλουθοι στρατιῶτες μας: Ἰωάννης Σταθάκης 148 Μ. Ο. Π. Α. Πυρ)χία Σ.Τ.Σ. 913, Ἀπόστολος Δήμου, Γεώργιος Δούμας, Θεόφιλος Παλάσκας καὶ Ρῖζος Πατσιᾶς, 724 Τ. Μ. Β.Σ.Τ. 904, Μιλτιάδης Μουζακίτης, Ἰωάννης Κόντης, Σπυρίδων Μιχαλᾶτος, Χρῆστος Πουλημένος, Εὐάγγελος Παρασκευόπουλος, Στέργιος Χαρούδης, Θωμᾶς Ζακόπουλος καὶ Βασίλειος Σαματᾶς, 583 Τ. Π. Σ.Τ.Γ. 918Β, Γεώργιος Παπαγεωργίου καὶ Ἀθανάσιος Μάλλιος XV Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 917, Γεώργιος Μηνᾶς, Παναγιώτης Ἐρέσιος καὶ Θεόδωρος Δούριος, 582 Τ. Π. 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918Β, Μιλτιάδης Χατζηγιάννης 724 Τ. Μ. Β.Σ.Τ. 904, Θεμιστοκλῆς Μπέσσας, 552 Τ. Π. Σ.Τ.Γ. 915Α.

Ὁ δολοφόνος ΜΕ ΤΟ ΧΛΩΡΟΦΟΡΜΙΟ

Τὸν κατέστρεψαν δυὸ ὅμοιες ὑπογραφές

Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἄλμπερτ Πάτρικ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ σατανικώτερα ποὺ ἀναφέρουν τὰ δικαστικὰ χρονικὰ τοῦ αἰῶνος μας.

Ὁ δράστης του, ἕνας Ἀμερικανὸς δικηγόρος, τύπος ἀρριβίστα τυχοδιώκτη, εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιο νὰ βάλη ὁπωσδήποτε στὸ χέρι τὴν περιουσία τοῦ γέρου καὶ πλουσίου Χένρυ Ράϊς: περίπου 3 ἑκατομμύρια δολλάρια. Ἡ πρώτη προσπάθεια ποὺ κατέβαλε, ἦταν νὰ εἰσχωρήση στὸ περιβάλλον του καὶ ν' ἀποκτήση τὴν ἐμπιστοσύνη του. Δὲν τὸ κατώρθωσε ὅμως, γιατὶ ὁ Ράϊς αἰσθανόταν μιὰ ἔνστικτη ἀντιπάθεια γι' αὐτὸν καὶ δὲν ἤθελε νάχη καμμιὰ σχέσι μαζί του.

Ἔτσι, ἀποφάσισε νὰ χρησιμοποιήση γιὰ τοὺς καταχθόνιους σκοπούς του, κάποιον Τσάρλ Τζόνες, ἔμπιστο τοῦ ἑκατομμυριούχου ποὺ τοῦ εἶχε ἀναθέσει καθήκοντα γραμματέως καὶ καμαριέρη του συγχρόνως. Τὸ ἐκπληκτικὸ δὲ εἶναι ὅτι κατώρθωσε — ἄγνωστο μὲ ποιὸ τρόπο — ν' ἀποκτήση τόση ἐπιρροὴ πάνω σ' αὐτὸν τὸ νέο, ὥστε νὰ τὸν κάμη τυφλὸ ὄργανό του καὶ νὰ τὸν σπρώξη, ὅπως θὰ δοῦμε πιὸ κάτω, στὴν δολοφονία τοῦ εὐεργέτη του κι' ὕστερα στὴν αὐτοκτονία!

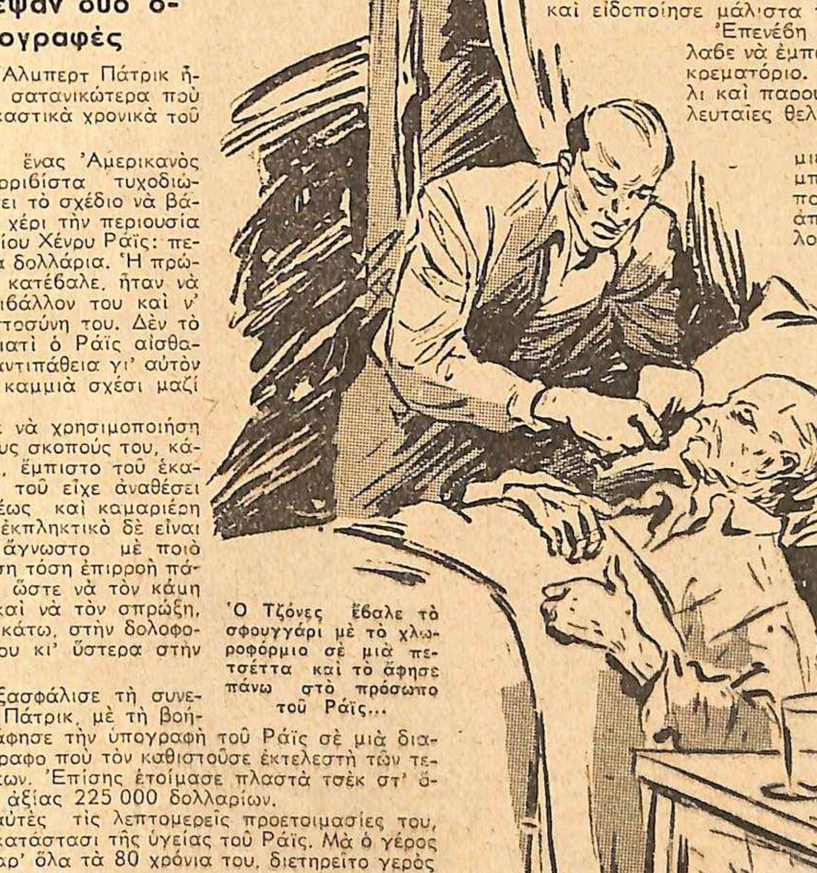

Ὁ Τζόνες ἔβαλε τὸ σφουγγάρι μὲ τὸ χλωροφόρμιο σὲ μιὰ πετσέττα καὶ τὸ ἄφησε πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Ράϊς...

Ἀφοῦ, λοιπόν, ἐξασφάλισε τὴ συνενοχὴ τοῦ Τζόνες, ὁ Πάτρικ, μὲ τὴ βοήθειά του πλαστογράφησε τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Ράϊς σὲ μιὰ διαθήκη καὶ σ' ἕνα ἔγγραφο ποὺ τὸν καθιστοῦσε ἐκτελεστὴ τῶν τελευταίων του θελήσεων. Ἐπίσης ἑτοίμασε πλαστὰ τσὲκ στ' ὄνομά του συνολικῆς ἀξίας 225.000 δολλαρίων.

Ἀφοῦ τελείωσε αὐτὲς τὶς λεπτομερεῖς προετοιμασίες του, ἀσχολήθηκε μὲ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας τοῦ Ράϊς. Μὰ ὁ γέρος ἑκατομμυριοῦχος, παρ' ὅλα τὰ 80 χρόνια του, διετηρεῖτο γερὸς καὶ ἀκμαῖος.

Μόνο κάπου-κάπου ὑπέφερε ἀπὸ δυσπεψία κι' ἔπαιρνε γι' αὐτὴν κάτι χάπια μὲ ὑδράργυρο. Ὅταν λοιπὸν τὸ ἔμαθε ἀπ' τὸν καμαριέρη του, ὁ Πάτρικ τὸν ἐφωδίασε μὲ χάπια ποὺ φαίνονταν ὅμοια μὲ τ' ἄλλα, ἀλλὰ περιεῖχαν πολὺ περισσότερο ὑδράργυρο. Ὁ Τζόνες φρόντισε νὰ τὰ πάρη ὁ κύριός του, κι' ἔτσι ὁ Ράϊς ἄρχισε ν' ἀδυνατίζη καὶ νὰ λυώνη σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴ χρονία ἐκείνη δηλητηρίασι

Ἀλλ' ὁ ὑδράργυρος ἀφίνει ἴχνη τῆς παρουσίας του στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό. Ὁ Πάτρικ, λοιπὸν ποὺ τὰ προέβλεπε ὅλα, σκέφθηκε ὅτι, γιὰ νὰ λείψη τὸ ἐνοχοποιητικὸ αὐτὸ στοιχεῖο, θάπρεπε νὰ καῇ τὸ σῶμα τοῦ Ράϊς, μετὰ τὸ θάνατό του. Σκάρωσε, λοιπὸν μιὰ πλαστὴ ἐπιστολή του μὲ τὴν ὁποία ὥριζε νὰ κάψουν τὸ λείψανό του σὲ «κρεματόριο».

Ἦσαν πιὰ ὅλα ἕτοιμα γιὰ νὰ ἐγκαταλείψη ὁ Ράϊς τὸν μάταιο αὐτὸ κόσμο καὶ ν' ἀφίση τὸν Πάτρικ νὰ χαρῇ τὰ ἑκατομμύριά του... Μὰ ἡ Τύχη — ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς ὅλων τῶν ἐγκληματιῶν — τάφερε ὥστε νὰ καταστραφῇ ἀπὸ πυρκαγιὰ ἕνα διϋλιστήριο πετρελαίου, στὸ Τέξας, στὸ ὁποῖο ἦταν μέτοχος ὁ Ράϊς.

Ὁ γέρος ἑκατομμυριοῦχος ἀποφάσισε τότε νὰ στείλη γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησί του ἕνα ποσὸν 250.000 δολλαρίων, δηλαδὴ ὅλα τὰ χρήματα ποὺ εἶχε διαθέσιμα σὲ διάφορες Τράπεζες τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὁ καμαριέρης του ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήση τὸν Πάτρικ γι' αὐτὴ τὴν ἀπόφασι τοῦ κυρίου του. Κι' ἐκεῖνος ἔκρινε, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπισπεύση τὴ δολοφονία τοῦ θύματός του. Ἔδωσε, λοιπόν, τὶς ἀπαιτούμενες ὁδηγίες στὸν Τζόνες καὶ τὸν ἐφωδίασε μὲ μιὰ μπουκάλα χλωροφόρμιο.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Τζόνες μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου του καὶ τὸν βρῆκε κοιμισμένον. Δίχως νὰ χάση καιρὸ τότε, μούσκεψε ἕνα σφουγγάρι μὲ χλωροφόρμιο, τόβαλε μέσα σὲ μιὰ πετσέτα, τυλιγμένη σὲ σχῆμα κώνου τ' ἄφησε πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Ράϊς κι' ἔφυγε.

Ὅταν ξαναγύρισε, σὲ μιὰ ὥρα, ὁ Ράϊς ἦταν νεκρός. Ὁ Τζόνες κατέστρεψε τὸ σφουγγάρι καὶ τὴν πετσέτα κι' ἄνοιξε τὰ παράθυρα, γιὰ νὰ φύγη τελείως ἡ μυρωδιὰ τοῦ χλωροφορμίου. Ὕστερα τηλεφώνησε στὸν Πάτρικ πὼς εἶχε ἐκτελέσει τὶς διαταγές του.

Δίχως νὰ χάση καιρό, ὁ Πάτρικ ἔστειλε ἕνα ἄνθρωπό του στὴν Τράπεζα Σβένσον, μ' ἕνα πλαστὸ τσὲκ 25.000 δολλαρίων. Μὰ ἡ Τύχη τὸν σταμάτησε καὶ πάλι. Ἀπὸ ἕνα ἀσυγχώρητο λάθος του, αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε γράψει τὸ μικρό του ὄνομα στὸ τσὲκ «Ἄμπερτ» ἀντὶ «Ἄλμπερτ». Κι' ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπέζης, ἐξαιρετικὰ λεπτολόγος, διέταξε νὰ μὴν πληρωθῆ τὸ τσέκ, προτοῦ ἐρωτηθῆ σχετικὰ ὁ ἐκδότης του, δηλαδὴ ὁ Ράϊς.

Φυσικά, δὲν ἄργησε νὰ μάθη ὅτι ὁ ἑκατομμυριοῦχος ἦταν νεκρός. Οἱ ὑποψίες του ἐνισχύθηκαν τότε καί, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες τοῦ Πάτρικ, δὲν ἐπλήρωσε τὸ τσὲκ καὶ εἰδοποίησε μάλιστα τὸν εἰσαγγελέα.

Ἐπενέβη ἀμέσως ἡ ἀστυνομία καὶ πρόλαβε νὰ ἐμποδίση τὸ κάψιμο τοῦ νεκροῦ στὸ κρεματόριο. Ὁ Πάτρικ διαμαρτυρήθηκε πάλι καὶ παρουσίασε τὴν ἐπιστολὴ μὲ τὶς τελευταῖες θελήσεις τοῦ Ράϊς.

Ἕνας ἔξυπνος ὅμως ἀστυνομικός, τὴν πῆρε καὶ τὴν κράτησε μπροστὰ στὸ φῶς, δίπλα στὸ ὕποπτο τσὲκ ποὺ εἶχε παραδοθῆ ἀπ' τὴν Τράπεζα. Καὶ στὰ δυὸ λοιπόν, οἱ ὑπογραφὲς ἦσαν πανομοιότυπες, σὰν νάχαν ἀποτυπωθῆ μὲ λαστιχένια σφραγίδα. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποδείκνυε τὴν πλαστογραφία, γιατὶ ποτὲ ἕνας ἄνθρωπος δὲν ὑπογράφει δυὸ φορὲς μὲ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο! Ἡ μεγάλη πλαστογραφικὴ δεξιότης τοῦ Πάτρικ τὸν εἶχε καταστρέψει.

Ὁ Πάτρικ κι' ὁ Τζόνες συνελήφθησαν τότε, κατηγορούμενοι γιὰ πλαστογραφία καὶ φυλακίσθηκαν σὲ δυὰ γειτονικὰ κελλιά.

Ὁ Πάτρικ κατάφερε νὰ δώση στὸ συνένοχό του τὸ σουγιᾶ του, μαζὶ μ' ἕνα σημείωμα ποὺ τοῦ ἔγραφε: «Εἴμαστε πιὰ χαμένοι! Αὐτοκτόνησε ἐσὺ πρῶτα, κι' ὕστερα θὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο».

Πραγματικά, ὁ Τζόνες ἔκοψε τὸ λαιμό του μὲ τὸ σουγιᾶ. Ἔτυχε ὅμως, τὴν ὥρα ἐκείνη, νὰ περάση ἕνας δεσμοφύλακας, καὶ τὸν βρῆκε μισοπεθαμένο, στὸ δάπεδο τοῦ κελλιοῦ του. Τὸν μετέφεραν ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο σ' ἀπελπιστικὴ κατάστασι. Μὰ οἱ γιατροὶ κατώρθωσαν νὰ τὸν σώσουν, γιὰ νὰ τὸν χρησιμοποιήση ἡ ἀστυνομία ὡς τὸν κυριώτερο μάρτυρα κατηγορίας.

Ὅταν συνῆλθε ὁ Τζόνες τὰ νεῦρα του εἶχαν τσακίσει ὁλότελα. Τὰ ὡμολόγησε λοιπὸν ὅλα στὴν ἀστυνομία. Καί, στὴ δίκη ποὺ ἀκολούθησε, σώθηκε ὁ ἴδιος, μὲ τὸ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς κύριος μάρτυς κατηγορίας κατὰ τοῦ συνενόχου του. Ὁ Πάτρικ καταδικάσθηκε σὲ θάνατο.

Ἐνῶ ὅμως περίμενε νὰ ἐκτελεσθῆ ἡ ποινή του, ἀνέλαβε, ὡς δικηγόρος, τὴν ὑπεράσπισι ἑνὸς ἄλλου φυλακισμένου καὶ τὸν γλύτωσε ἀπ' τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Μ' αὐτὴ τὴν πρᾶξι του, κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴ συμπάθεια τοῦ κόσμου. Ὅπως συμβαίνει συχνά, τὸ θῦμα του εἶχε πιὰ ξεχαστῆ... Ἔτσι, ἡ θανατικὴ καταδίκη του μετετράπη σὲ φυλάκισι, κι' ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρό, πῆρε χάρι γιὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ποινῆς του κι' ἀποφυλακίσθηκε.

Ἀπὸ τότε, χάθηκαν τελείως τὰ ἴχνη του.

Η ΣΕΛΙΣ τῆς γυναίκας

Κουβεντοῦλες

Ἀγράμπελη: Οἱ Ἀποκρηὲς ἔχουν πάντα κάτι τέτοια ἐπακόλουθα, ἀλλὰ μὴ ξεχνᾶτε καὶ τί λέει τὸ τραγοῦδι: «Εἶναι μιὰ τρέλλα ποὺ ξεχνιέται τῆς μάσκας τὸ φιλί...» Ἂν λοιπὸν ὁ νεαρὸς Ἀρλεκῖνος ἔχῃ διαφορετικὴ γνώμη, θὰ τοῦ δώσετε νὰ καταλάβῃ μὲ τὸ ὕφος σας ὅτι εἶστε πολὺ εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἄντρα σας καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει θέσις στὴ ζωή σας γιὰ τίποτ' ἄλλο. Ἀφοῦ λέτε δὲ πῶς εἶναι συμπαθητικὸς καὶ ἔχει κατανόησι, ἀσφαλῶς θὰ σᾶς καταλάβῃ. Ὡστόσο νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς πῶ ὅτι βρίσκω ἀρκετὰ ἐπικίνδυνη αὐτὴ τὴ φιλία, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποκρηάτικη περιπέτεια. Εἶναι προτιμώτερο νὰ μὴ βλέπεστε συχνά, γιατὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλετε θὰ δημιουργηθῇ ἕνας σύνδεσμος, ποὺ θὰ χαλάσῃ τὴν οἰκογενειακή σας γαλήνη. Τὸ νὰ ἐγκαταλείψετε τὴ θέσι σας, τὸ βρίσκω ὑπερβολή, μια κι' ἔχετε ἀνάγκη νὰ ἐργάζεστε.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΤΑΓΙΕΡ

Τὸ πρῶτο ἀνοιξιάτικο κοστοῦμι εἶναι δίχως ἄλλο τὸ ταγιέρ ἕνα ταγιὲρ ἀπὸ λαινὰζ φανταιζὶ ἢ μονόχρωμο, γιατὶ καὶ τὰ δυὸ εἴδη συνηθίζονται. Ὅταν λέμε φανταιζί, ἐννοοῦμε ἰδίως ὕφασμα καρρεδάτο ἢ σκωτσέζικο. Κι' ὅταν λέμε μονόχρωμο, ἔχομε ὑπ' ὄψι μας τὰ χρώματα τῆς μόδας, ποὺ εἶναι μᾶλλον ἀνοιχτὰ καὶ ζωηρά.

Τὸ σχέδιο τῆς ζακέττας δὲν εἶναι ἐντελῶς κλασσικό, ἀλλὰ τείνει πρὸς τὸ κλασσικό. Εἶναι ἀρκετὰ μεσάτη, μὲ φαρδεῖς ὤμους καὶ πρὸς τὰ κάτω στενεύει. Τὸ κλείσιμό της εἶναι τρία ἢ τέσσερα κουμπιά, τὰ πέτα εἶναι ἀρκετὰ μεγάλα καὶ φαρδυὰ καὶ κάτω εἶναι τοποθετημένες δύο μεγάλες τσέπες. Τὰ μανίκια, εἶναι κολλημένα λιγάκι χαμηλὰ καὶ καταλήγουν σὲ δυὸ ἢ τρία κουμπιά, ὅπως τὰ ἀντρικά. Ἡ μόδα ἀπαιτεῖ νὰ μὴν εἶναι πολὺ μακρυὰ ὥστε νὰ ἀφήνουν νὰ φαίνωνται τὰ μανίκια τῆς μπλούζας.

Τὸ «φισύ» στὸν λαιμὸ εἶναι ἀπαραίτητο, στηριγμένο μὲ μία ὄμορφη παραμάνα. Στα φανταιζὶ ὅμως ταγιέρ, ποὺ θεωροῦνται σὰν σπορτίφ, μποροῦμε νὰ ἔχωμε γιὰ συμπλήρωμα μία γραβάτα-ἐσάρπα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ἀρκετὰ μεγάλη καὶ πλατειά. Ἡ ἐσάρπα αὐτὴ ἔχει διπλὸ προορισμό: καὶ στολίδι εἶναι καὶ μᾶς προφυλάσσει.

Τὰ ὑφάσματα ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τ' ἀνοιξιάτικα αὐτὰ ταγιὲρ εἶναι λεπτὰ λαινὰζ καὶ λεπτὰ μάλλινα ζέρσεϋ. Αὐτὰ τὰ τελευταῖα ὅμως εἶναι γιὰ ὅσες ἔχουν λεπτὴ σιλουέττα. Οἱ χοντρὲς πρέπει νὰ τ' ἀποφεύγουν.

Μὲ τὰ ταγιὲρ θὰ φοριοῦνται καπέλλα κανοτιὲ μὲ ἀκανόνιστα μπὸρ καὶ χαμηλοὺς τεπέδες ἢ μικρὲς φάρμες, εἶδος μπερέ, φορεμένες πίσω.

Παράλληλα μὲ τὰ ταγιέρ, θὰ φορεθοῦν μπολερὸ ἀπὸ λεπτὸ βελοῦδο, ἀρκετὰ σφιγμένα στὴ μέση καὶ μὲ κορσὰζ κιμονό. Αὐτὰ τὰ μπολερό, μαζὶ μὲ μπλοῦζα καὶ φοῦστα, θὰ ἀποτελοῦν ἕνα δεύτερο ἀνοιξιάτικο κοστοῦμι, ποὺ φοριέται μὲ ἴσιο παγιασσὸν στὸ σχῆμα ποὺ εἶχαν τὰ παληὰ ἀνδρικὰ ψαθάκια.

Τρίτο κοστοῦμι εἶναι μιὰ πλατειὰ ζακέττα σὲ ἀνοικτὸ χρῶμα, μὲ σοῦρες πίσω καὶ μαρτενκάλ. Ἔχει μακρουλὰ ρεβὲρ καὶ φαρδειὰ μανίκια.

Τὰ χρώματα τῆς μόδας

Εἶναι τὸ κόκκινο τῆς φωτιᾶς, τὸ γκρενά, τὸ κερασί, τῆς φράουλας.

Τὸ μπλὲ ντὲ νουΐ, τὸ σάξ, τὸ σαφύρ.

Τὸ κίτρινο τοῦ παληοῦ κεχριμπαριοῦ, τὸ χρυσαφί, τὸ μουσταρδί.

Τὸ χρῶμα τῆς σκουριᾶς.

Τὸ ἄσπρο.

Αὐτὰ εἶναι τὰ κυριώτερα χρώματα.

Φυσικά, οἱ ἀναμίξεις δυὸ ἢ καὶ περισσοτέρων χρωμάτων, ποὺ νὰ ἀποτελοῦν ἁρμονικὸ σύνολον.

Κάτι ποὺ θὰ εἶναι πολὺ «ἂν βόγκ», εἶναι τὸ ἄσπρο φόντο μὲ σκοῦρα πουά, ἄσπρο φόντο καὶ σκωτσέζικα σχέδια μὲ κίτρινο καὶ μαῦρο, ἢ μαῦρο καὶ κόκκινο ἢ μαῦρο καὶ γκρί. Ἐπίσης θὰ ἰδοῦμε πολλὰ σχέδια λαχώρια καὶ ἄλλα σὲ εἶδος μουαρέ.

Πολλὰ κρὲπ ντὲ σὶν θὰ παρουσιασθοῦν μὲ σχέδια περσικὰ καὶ ἄλλα σανζάν, ποὺ μιμοῦνται τὰ παληὰ λαχώρια.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα θὰ ἰδοῦμε ὡραιότατα φορέματα ἀπογευματινά, γαρνιρισμένα μὲ μιὰ μαύρη βελούδινη φοῦντα στὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ καὶ φορεμένα μὲ μαῦρα γάντια, μαῦρα ὑποδήματα καὶ μαῦρο πλατύγυρο καπέλλο.

Κι' ἕνα ὡραῖο ἐντελῶς ἀσυνήθιστο ὕφασμα ἀνοιξιάτικο ἀπὸ μετάξι «συρὰ» γκρὶ πὲρλ μὲ μαῦρα πουά. Κάνει ἕνα πολὺ ἀμπιγιὲ κοκέτικο φορεματάκι ἀπογεύματος φορεμένο μὲ μαῦρα γάντια καὶ γκρὶ πλατύγυρο καπέλλο γαρνιρισμένο μὲ μαῦρο βελοῦδο.

Τὸ ἴδιο σχέδιο θὰ τὸ ἰδοῦμε μὲ φόντο πράσινο-τσουγάλι καὶ μαῦρα πικὼ ἢ ρὸζ πὰλ φόντο μὲ ἐπίσης μαῦρες βοῦλες. Εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ μοντέρνα ὑφάσματα τῆς φετεινῆς ἀνοίξεως.

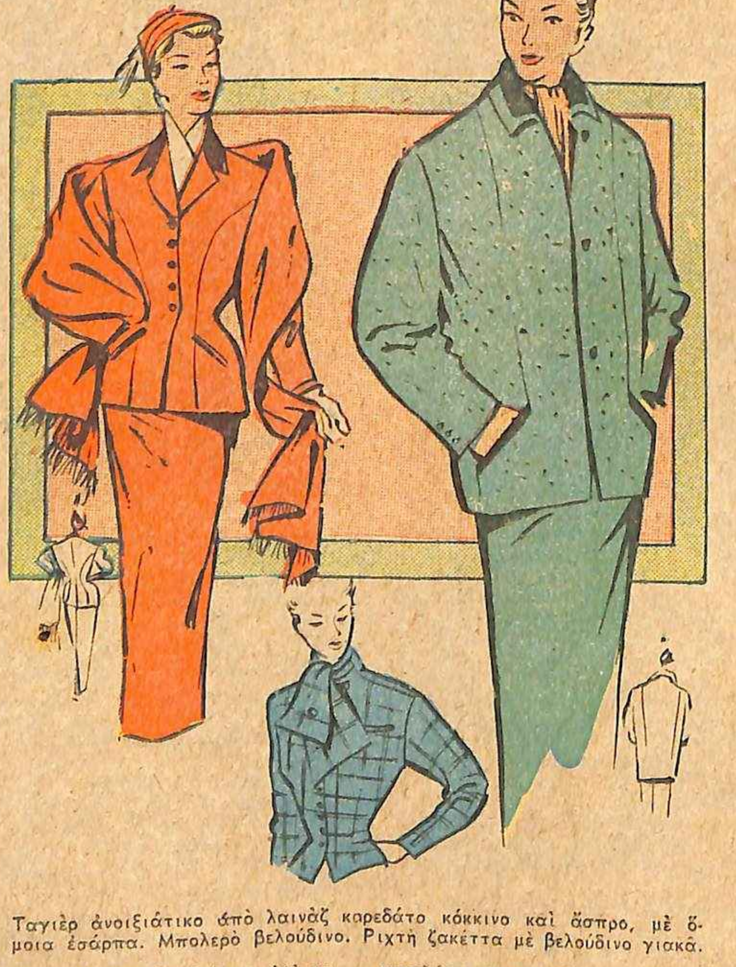

Ταγιὲρ ἀνοιξιάτικο ἀπὸ λαινὰζ καρεδάτο κόκκινο καὶ ἄσπρο, μὲ ὅμοια ἐσάρπα. Μπολερὸ βελούδινο. Ριχτὴ ζακέττα μὲ βελούδινο γιακά.

Τὰ νέα χτενίσματα

Ὅλα τὰ μαλλιὰ εἶναι κομμένα κοντά, πολὺ κοντά — «ἀλ' Ἀμερικαὶν» τὸ λένε οἱ κομμωταί, ἐμεῖς ὅμως μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε «κεφάλι ἐφήβου». Τὸ χτένισμα αὐτὸ λοιπὸν εἶναι χαριτωμένο, ἔχει ὅμως μεγάλες ἀπαιτήσεις, γιὰ νὰ εἶναι πάντα εὐπαρουσίαστο. Ὅλη ἡ τέχνη ἔγκειται στὸ καλὸ κόψιμο. Μόνον τὰ καλοκομμένα μαλλιὰ χτενίζονται πάντα ὡραῖα καὶ διατηροῦν τὴ φόρμα τους. Ὅσο δυνατὸς ἄνεμος κι' ἂν φυσάῃ, δὲν φεύγουν ἀπὸ τὴ θέσι τους. Γιατὶ τὸ κόψιμο, ἀπὸ κομμωτὴ ποὺ ξέρει τὴ δουλειά του, γίνεται μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε ἡ κάθε τρίχα παίρνει τὴ θέσι της καὶ δὲν μετατοπίζεται. Ὅταν τὸ κόψιμο δὲν εἶναι τεχνικό, τότε μόνο τὴν ἡμέρα ποὺ πηγαίνομε στὸ κομμωτήριο θὰ ἔχωμε καλοχτενισμένο κεφάλι καὶ ὅλες τὶς ἄλλες ἡμέρες θὰ εἴμαστε ἀχτένιστες!. .

Ἀλλὰ τὰ κουρεμένα κεφάλια δὲν ταιριάζουν μὲ τὶς βραδυνὲς τουαλέττες. Πῶς θὰ διορθώσωμε λοιπὸν αὐτὴ τὴν παραφωνία;

Ἁπλούστατα, θὰ εἴμαστε ἐφωδιασμένες μ' ἕνα «σινιόν», ποὺ θὰ τὸ τοποθετοῦμε στὸ κεφάλι μας τὶς βραδυές, ποὺ θὰ ντυθοῦμε ἐπίσημα. Μάλιστα θὰ γαρνίρωμε τὸ «σινιὸν» μὲ μιὰ αἰγκρέττα, ἕνα λουλούδι ἢ ἕνα κόσμημα.

Κάτι ποὺ συνηθίζεται ἐπίσης τὰ βράδυα εἶναι ἡ χρησιμοποίησις χρωματιστῆς σκόνης ποὺ δίνει στὰ μαλλιά μας τὴν ἀπόχρωσι τουαλέττας μας καὶ ὕστερα βγαίνει πολὺ εὔκολα μὲ ἕνα καλὸ βούρτσισμα. Οἱ θαυματουργὲς αὐτὲς σκόνες εἶναι χρυσές, ασημένιες, μπλέ, κόκκινες, πράσινες.

Πάντως τὰ τελευταῖα χρόνια δίδεται ἐντελῶς ἰδιαίτερη προσοχὴ στὰ μαλλιὰ καὶ πολὺ δίκαια, γιατὶ ἀναντίρρητα εἶναι τὸ ὡραιότερο στολίδι τῆς γυναίκας. Κακοχτενισμένα μαλλιὰ καταστρέφουν τὴν ὡραιότερη ἐμφάνισι.

Πλεκτὲς μπλοῦζες

Καλότυχες ὅσες ξέρουν πλέξιμο! Μὲ λίγα ἔξοδα ἀποχτοῦν μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ μπλοῦζες! Δὲν ἀρκεῖ ὅμως νὰ ξεύρουν πλέξιμο, πρέπει νὰ ἔχουν καὶ διαθέσιμες ὧρες. Κι' αὐτὲς ὅμως βρίσκονται, ὅταν ὑπάρχῃ σύστημα. Τότε ὅσες ἀσχολίες καὶ ἂν ἔχουν, θὰ διαθέτουν 1—2 ὧρες τὴν ἡμέρα γιὰ πλέξιμο, πρᾶγμα ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέπῃ νὰ πλουτίζουν τὴν γκαρνταρόμπα τους.

Τώρα τὴν ἄνοιξι, μάλιστα, συνηθίζονται πολὺ οἱ πλεχτὲς μπλοῦζες σὲ χρώματα πράσινο ἀνοικτό, μπλὲ σὰξ ἢ νατιέ, ροζέ, φραίζ, σαίρ.

Προτιμᾶτε γιὰ τὸ πλέξιμο τους μαλλὶ «μὸς» διπλὸ καὶ βελόνες νούμερο 2½. Κόβετε πρῶτα ἕνα πατρὸν πάνω σὲ κάτι, ποὺ σᾶς ἐφαρμόζει καλὰ καὶ ἀρχίζετε τὸ πλέξιμο ἀπὸ κάτω μὲ βελονιὰ κάλτσας.

Ὅταν φτάσετε στὴ μασχάλη, προσθέτετε πόντους ἀπὸ τὶς δυὸ μεριὲς γιὰ τὰ κιμονὸ μανίκια καὶ συνεχίζετε πλέκοντας μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὴν πλάτη μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι, ὅταν φθάσετε στὶς μασχάλες, θὰ χωρίσετε τὸ πλεχτὸ σὲ δύο γιὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἐκλαὶρ πίσω καὶ θὰ συνεχίσετε πλέκοντας χωριστὰ κάθε κομμάτι.

Γιὰ τὸ κάτω μέρος τῆς μπλούζας καὶ τῶν μανικιῶν πλέκετε χωριστὰ λουρίδες στὰ κόντρα. Δηλαδή, ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ πλάϊ. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὶς λουρίδες τῶν μανικιῶν καὶ τοῦ γιακᾶ.

Γιὰ τὴ σιλουέττα σας

Τὸ ζήτημα τοῦ πάχους ἔχει καταντήσει ἐφιάλτης γιὰ τὴ γυναῖκα. Ὅταν δὲ ἀρχίζῃ νὰ πλησιάζῃ τὶς διαστάσεις ποὺ τόσο ἀγαποῦσε ὁ Ροῦμπενς καὶ ἄλλοι παλαιοὶ ζωγράφοι, αἰσθάνεται ὅτι πρέπει νὰ βάλῃ φραγμὸ σὲ ὡρισμένες μικροαπολαύσεις, ὅπως οἱ νόστιμοι μεζέδες κλπ.

Ποτὲ ὅμως δὲν σκέπτεται ὅτι πρέπει νὰ στερηθῇ καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα, ποὺ συντελοῦν στὸ νὰ ἀνεβαίνουν τὰ κιλά.

Τὸ νερὸ π. χ. τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ παχαίνει. Νὰ τὸ λιγοστέψῃ, λοιπόν. Ὄχι νὰ τὸ σταματήσῃ γιατὶ τότε θὰ ἔχῃ ἱστορίες μὲ τὰ νεφρά, ἀλλὰ νὰ τὸ πίνῃ ἄλλες ὧρες: Τὸ πρωΐ, ὅταν ξυπνήσῃ, ἢ τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῇ. Κάτι ἐπίσης ποὺ ὠφελεῖ εἶναι μιὰ πορτοκαλάδα ζεστὴ τὰ πρωϊνά, πρὶν ἀπὸ τὸ πρόγευμα.

Καλὰ εἶναι ἐπίσης τὰ ἀτμόλουτρα (χαμάμ), δὲν σᾶς συμβουλεύομε ὅμως νὰ τὰ ἀρχίσετε, ἂν δὲν ἐξετάσῃ ὁ γιατρὸς τὴ καρδιά σας. Τὰ μπάνια ὅμως αὐτὰ φέρνουν δίψα κι' ἂν πίνετε νερό, ἡ ὠφέλεια πάει χαμένη.

Ἔπειτα πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τὸ ψωμὶ καὶ τὰ ζυμαρικά. Ἐπίσης τὸ μεσημεριανὸ ὕπνο καὶ γενικὰ τὴν καθιστικὴ ζωή.

Ἀποφεύγετε ὅσο τὸ δυνατὸν τὰ μεταφορικὰ μέσα. Περπατᾶτε μὲ βῆμα ταχὺ καὶ ἐπιδιώκετε ἕναν περίπατο τουλάχιστον δύο ὡρῶν κάθε πρωΐ.

Ἂν παρ' ὅλα αὐτὰ ἐξακολουθῆτε νὰ παχαίνετε, τότε ἀποταθῆτε στὸν γιατρό σας νὰ ἐξετάσῃ τὸν θυρεοειδῆ ἀδένα σας γιατὶ ἔχετε ἴσως ἀνάγκη ὡρισμένης θεραπείας γιὰ τὴν κανονικὴ λειτουργία του.

Τέλος, μὴ ξεχνᾶτε ὅτι λίγη γυμναστικὴ κάθε πρωΐ εἶναι ἀπαραίτητη.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Πληγωμένο πουλί: Αὐτὰ τὰ στίγματα δὲν ἐξαλείφονται εὔκολα ἀπ' ὅ,τι καταλαβαίνω. Ὡστόσο ἂν ζητούσατε τὴ γνώμη ἑνὸς δερματολόγου, δὲν θὰ κάνατε ἄσχημα.

Λίλιαν Γ.: Ἀφῆστε τὰ νύχια σας νὰ ξεκουρασθοῦν λίγο ἀπὸ τὰ βερνίκια καὶ τρίβετε τα κάθε βράδυ μὲ λίγο ἐλαιόλαδο. Ἡ ἀνάπαυσι αὐτὴ θὰ τὰ ὠφελήσῃ.

Μαργαρίτα Β. Πάτρας: Εἶναι προτιμώτερο ν' ἀφήνετε τὸ πρόσωπό σας νὰ ξεκουράζεται τὴ νύχτα. Ἕνα καλὸ καθάρισμα μὲ βαμπάκι βουτηγμένο σὲ λίγο τριανταφυλλόνερο καὶ ὄχι κρέμα. Ἔτσι ἀναπνέουν οἱ πόροι τῆς ἐπιδερμίδος, πρᾶγμα ἀπαραίτητο γιὰ τὴν καλή της διατήρησι.

Τὸ μασὰζ βέβαια ὠφελεῖ, ἀλλὰ πρέπει νὰ διδαχθῆτε πῶς νὰ τὸ κάμνετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἕνα δικηγορικό ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Δραματικὸ διήγημα

Ἐκεῖνο τὸ καλοκαῖρι ὁ Ζοζὲφ Μύλλερ παντρεύτηκε, ὕστερ' ἀπὸ τρελλὸ ἔρωτα, τὴ φημισμένη μπαλλερίνα τοῦ «Αὐτοκρατορικοῦ Θεάτρου» Ζίλντα Πελλαγκέν. Οἱ νιόνυφοι τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος θὰ τὸν περνοῦσαν στὸ Μπιάριτς. Στὸ ἴδιο ὅμως ξενοδοχεῖο, ὅπου κατέλυσε τὸ ἀντρόγυνο, ἔμενε κι' ἕνας βαθύπλουτος Ἄγγλος, ὁ Ρόμπερτ Στῆβενς. Ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς παληοὺς θαυμαστὰς τῆς Ζίλντας καὶ βλέποντας ὅτι τώρα ἦταν παντρεμένη, νόμισε πὼς ἦταν εὐκαιρία ν' ἀνανεώσῃ τὶς σχέσεις του μαζί της.

Μὰ ὁ Ζοζὲφ κάτι ὑποψιάστηκε καὶ χωρὶς ἀργοπορία, πῆρε τὴ γυναῖκα του καὶ ξαναγύρισε στὴ Βιέννη. Μὲ τὸ ἴδιο τραῖνο ὅμως γύρισε κι' ὁ Στῆβενς, γιατὶ ἡ ἴδια ἡ Ζίλντα τὸν εἶχε εἰδοποιήσει γιὰ τὸ ταξίδι της...

Μόλις ὁ Ζοζὲφ τὸ πρόσεξε αὐτό, κατάλαβε ὅτι ἦταν ἔνοχη ἡ γυναῖκα του. Κι' ἔστησε τότε μιὰ παγίδα:

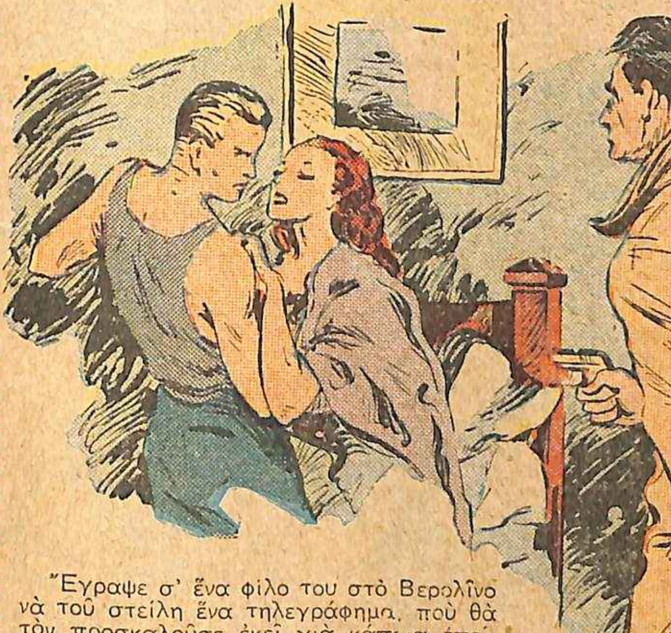

Μόλις τὴν εἶδε μὲ τὸ φίλο της, ὁ Μύλλερ τράβηξε τὸ πιστόλι του...

Ἔγραψε σ' ἕνα φίλο του στὸ Βερολῖνο νὰ τοῦ στείλῃ ἕνα τηλεγράφημα, ποὺ θὰ τὸν προσκαλοῦσε ἐκεῖ γιὰ κάποια ἐπείγουσα δουλειά. Δὲν πέρασαν λοιπὸν τέσσερις ἡμέρες καὶ τὸ τηλεγράφημα ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ μηχανικοῦ. Ὁ Ζοζὲφ τὸ ἄνοιξε καὶ τὸ διάβασε μπροστὰ στὴ γυναῖκα του.

—Θὰ σ' ἔπαιρνα μαζί μου, Ζίλντα, τῆς εἶπε ἀλλὰ φαντάζομαι πὼς θὰ γυρίσω γρήγορα.

—Μὴν ἀργήσῃς! τοῦ εἶπεν ἐκείνη μὲ προσποιητὴ λύπη. Σκέψου ὅτι μ' ἀφίνεις μόνη μὲ τὴν ὑπηρέτριά μας...

Ὁ Ζοζὲφ κατόπιν πῆγε στὸ γραφεῖο του. Ἤθελε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν γραμματέα του γιὰ τὴ ξαφνικὴ ἀναχώρησί του.

Ὁ μηχανικὸς ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑπηρέτρια εἶχε στὸ σπίτι κι' ἕναν ὑπηρετάκο: Τὸ Φρειδερῖκο. Αὐτὸς λοιπὸν τοῦ εἶχε μαρτυρήσει ὅτι ἡ κυρία του τὸν ἔστελνε ταχτικὰ στὸ φίλο της, τὸν Ἄγγλο. Ἔτσι ὁ Ζοζὲφ πῆρε τὸν Φρειδερῖκο παράμερα, κι' ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε ἕνα γενναῖο πουρμπουάρ, τοῦ ,εἶπε:

—Τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ βρίσκεται ὁ Στῆβενς στὸ σπίτι μας, θάρθῃς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς στὸ ξενοδοχεῖο «Βενετία»...

Κατὰ τὶς τέσσερις ὁ Μύλλερ ξαναγύρισε σπίτι του. Ἀποχαιρέτησε τὴ Ζίλντα καὶ τράβηξε δῆθεν γιὰ τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό. Σὲ λίγη ὥρα ὅμως βρέθηκε στὸ ξενοδοχεῖο «Βενετία». Κλείστηκε σ' ἕνα δωμάτιο καὶ γεμᾶτος ἀγωνία ,περίμενε τὸν Φρειδερῖκο.

Οἱ ὧρες περνοῦσαν. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἕνα γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου ὡδήγησε τὸν ὑπηρετάκο στὸ δωμάτιο τοῦ Μύλλερ. Ἐκεῖνος ἀνάφερε στὸν κύριό του ὅτι ἡ Ζίλντα τὸν εἶχε στείλει μ' ἕνα μπιλλιέτο της στὸν Στῆβενς, κι' ὅτι ἐκείνη τὴν ὥρα βρισκόταν μαζί της, στὸ σπίτι τους.

Ὁ Μύλλερ ἔγινε ἔξω φρενῶν! Πῆρε ἀμέσως ἀπὸ τὴ βαλίτσα του τὸ ρεβόλβερ του κι' ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸ Φρειδερῖκο, κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ σπίτι του.

Ἐκεῖ ἀνέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα καὶ μπῆκε ἄξαφνα στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του. Τὸ αἷμα τώρα εἶχε ἀνεβῆ στὸ κεφάλι του. Μόλις τὴν εἶδε μαζὶ μὲ τὸ φίλο της, φρενιασμένος ἀπὸ τὴ λύσσα του τράβηξε τὸ πιστόλι του. Δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν μέσα στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας...

Ἡ ὑπηρέτρια ,ποὺ ξύπνησε τρομαγμένη, ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας της. Ἐκεῖ βρῆκε δυὸ πτώματα, πλημμυρισμένα στὸ αἷμα, πάνω στὸ κρεβάτι. Ἦταν τῆς Ζίλντας καὶ τοῦ φίλου της. Στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἦταν σωριασμένος ὁ Μύλλερ. Δίπλα του στεκόταν ὀρθὸς κλαίγοντας ὁ Φρειδερῖκος.

Τὴν ἴδια νύχτα ὁ μηχανικὸς Μύλλερ παραδόθηκε μόνος στὸ τμῆμα ,λέγοντας στον ἀστυνόμο:

—Εἶμαι ὁ μηχανικὸς Ζοζὲφ Μύλλερ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ φυλακίσετε, γιατὶ σκότωσα τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸ φίλο της.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ «Ταχυδρόμος τῆς Βιέννης» ἔγραφε μὲ χτυπητοὺς τίτλους στὴν πρώτη σελίδα:

«Ἔπρεπε ,ἐπὶ τέλους νὰ βρεθῇ ἕνας σύζυγος τῆς ἐπιστημονικῆς ἀξίας καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Μύλλερ γιὰ νὰ θελήσῃ μ' ἕνα γενναῖο του τόλμημα ν' ἀνορθώσῃ τὴν οἰκογενειακὴ τιμή ,ἕνα φρούριο ποὺ ὁ τελευταῖος πόλεμος τὸ ἀφάνισε!...»

Ὁ Μύλλερ, μετὰ τὶς ἀνακρίσεις, προφυλακίστηκε. Κι' ἀπὸ τὴ φυλακή του, κάλεσε ἕνα διάσημο ποινικολόγο τῆς Βιέννης, τὸ βαρῶνο φὸν Ντράνσμπεργκ.

—Σᾶς ἀναθέτω τὴν ὑπόθεσί μου, τοῦ εἶπε. Μετρητὰ δὲν ἔχω τόσα, ὅσα πρέπει νὰ σᾶς δώσω. Ἂν διαβάσετε τὴ δικογραφία μου καὶ βρῆτε ὅτι ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ σωθῶ, ἐλᾶτε μ' ἕνα συμβολαιογράφο νὰ σᾶς παραχωρήσω ὡς ἀμοιβὴ τὸ σπίτι μου...

Ὁ διάσημος δικηγόρος ξαναγύρισε σὲ δυὸ μέρες στὴ φυλακὴ μ' ἕνα συμβολαιογράφο κι' ἔκαναν τὸ συμβόλαιο. Τὸ σπίτι τοῦ Μύλλερ μεταβιβάστηκε στ' ὄνομα τοῦ βαρώνου μὲ τὸν ὅρο ὅτι θὰ κατάφερνε νὰ τὸν ἀθωώσῃ. Ἡ δίκη ἔγινε ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό.

Τὸ πρωΐ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸ Κακουργιοδικεῖο τῆς Βιέννης βρέθηκε πολιορκημένο ἀπὸ χιλιάδες περιέργους. Πλησίαζε ὅμως μεσημέρι κι' ὁ δικηγόρος τοῦ Μύλλερ δὲν εἶχε ἀκόμη παρουσιασθῆ. Ὁ μηχανικὸς εἶχε ἀπογοητευθῆ. Ἔκλαιγε, βέβαιος γιὰ τὴν καταδίκη του.

Ὡστόσο ὁ δικηγόρος του ἦταν παρών! Βρισκόταν ἀνάμεσα στὸ πλῆθος... μεταμφιεσμένος ἔτσι ποὺ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀναγνωρισθῆ. Ἡ διαδικασία λοιπὸν εἶχε τελειώσει κι' ὁ Μύλλερ μὲ λυγμοὺς συνέχιζε τὴν ἀπολογία του. Δὲν ἔμενε πιὰ παρὰ ν' ἀποφασίσουν οἱ ἔνορκοι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴν πιὸ δραματικὴ καὶ ἀγωνιώδη τῆς δίκης ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αἰθούσης ἀκούστηκε ἕνας ψίθυρος:

—Ὁ φὸν Ντράνσμπεργκ! Νάτος! Ἔφτασε!

Ὁ διάσημος δικηγόρος χρησιμοποιώντας ἕνα ἁπλὸ «θεατρικὸ» τέχνασμα εἶπε τοῦ Μύλλερ:

—Κλαῖς, Μύλλερ; Μήπως φοβᾶσαι ὅτι θὰ καταδικασθῇς; Ὄχι Μύλλερ! Οἱ ἔνορκοι εἶναι ἔντιμοι ἄνθρωποι καὶ δὲν θὰ σὲ καταδικάσουν. Θὰ σὲ ἀθωώσουν γιὰ ν' ἀποδείξουν ὅτι ἡ οἰκογενειακὴ τιμὴ εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος τῆς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας!

Κι' ὅταν σὲ λίγο οἱ ἔνορκοι βγῆκαν ἀπὸ τὴν αἴθουσα, κήρυξαν τὸ Μύλλερ ἀθῶο.

Μετὰ δυὸ μέρες ὅμως ὁ ἀθῶος μηχανικὸς κλείστηκε σ' ἕνα φρενοκομεῖο. Εἶχε τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν ἀγωνία του στὸ δικαστήριο..

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

ΡΕΚΟΡ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ στὸ ζωϊκὸ κόσμο

Στὸν ἀέρα, στὸ ἔδαφος καὶ στὸ νερὸ

Ἡ μεγαλύτερη ταχύτης, ποὺ μπορεῖ ν' ἀναπτύξη ἕνας ἄνθρωπος τρέχοντας, εἶναι περὶ τὰ 38 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Κι' αὐτὴν τὴν ἐπιτυγχάνουν μόνον οἱ ἐξαιρετικοὶ δρομεῖς, σὲ μικρὲς ἀποστάσεις.

Ταχύτης 8 χιλιομέτρων τὴν ὥρα ἀντιπροσωπεύει ἕνα πολὺ γρήγορο περπάτημα. Ὅσο γιὰ τὸ κολύμπι, τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ ταχυτητος εἶναι περὶ τὰ 6½ χιλιόμετρα.

Συγκρίνετε τώρα μὲ τίς... ἀξιοθρήνητες αὐτὲς ἀνθρώπινες ἐπιδόσεις τὴ μεγαλύτερη ταχύτητα πτήσεως, ποὺ σημειώθηκε ἀπὸ ἕνα κοπάδι θαλασσοπούλια, τοῦ εἴδους ποὺ ὀνομάζεται «φρεγάτες», καὶ ποὺ ἔφθασε τὰ 417 χιλιόμετρα τὴν ὥρα! Ἢ τὰ 112 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, τὸ ἀπίστευτο ρεκὸρ ταχύτητος τετραπόδου, ποὺ ἀνήκει σ' ἕνα εἶδος ἀσιατικῆς λεοπαρδάλεως Ἢ τὰ 108 χιλιόμετρα, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία διασχίζει τὸ νερὸ τὸ ψάρι ποὺ λέγεται «ἱστιοφόρος»...

Βλέπετε λοιπὸν πόσο ἀργοκίνητο πλάσμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος...

Εὐτυχῶς, μᾶς παρηγορεῖ ἡ σκέψι ὅτι ὑπάρχουν κι' ἄλλα ζωϊκὰ ὄντα, μὲ ἀκόμη βραδύτερες κινήσεις. Τὸ σαλιγκάρι π. χ., ὅπως ἀπεδείχθη μὲ χρονομετρήσεις, διατρέχει περὶ τὰ 112 μέτρα τὴν ὥρα Καὶ τὰ κοινὰ σκουλήκια τῆς γῆς σκάβουν τὸ ἔδαφος μὲ μέση ταχύτητα 3 μέτρων τὴν ὥρα

Ὅλες οἱ παραπάνω ταχύτητες ζώων, καθὼς κι' ὅσες θὰ ἀναφέρουμε πιὸ κάτω, βασίζονται σὲ θετικὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα κι' ἔχουν ἐξελεγχθῆ μὲ διάφορα μέσα.

Οἱ ἀετοὶ καὶ τὰ ἄλλα ὄρνεα θεωροῦνται συνήθως τὰ ταχύτερα πουλιά. Εἴπαμε ὅμως ὅτι, στὴν πραγματικότητα, τὰ πρωτεῖα ἀνήκουν στὶς «φρεγάτες», ποὺ εἶναι στενοὶ συγγενεῖς τῶν πελεκάνων καὶ ποὺ συναντῶνται πάνω ἀπὸ τὶς θερμὲς τροπικὲς θάλασσες. Ὅταν ἐνεργοῦν κατακόρυφες ἐφορμήσεις γιὰ ν' ἁρπάξουν ἕνα ψάρι ἢ μιὰ μικρὴ χελῶνα, ὑπερτεροῦν πολὺ σὲ ταχύτητα τὸ γεράκι — ποὺ φτάνει σὲ τέτοιες περιπτώσεις τὰ 320 χιλιόεμτρα τὴν ὥρα. Τὸ ρεκὸρ τῶν 417 χιλιομέτρων ποὺ ἀναφέραμε, μετρήθηκε γιὰ ἕνα κοπάδι τέτοιων πουλιῶν ἀπὸ ἕνα Αὐστραλὸ ἀξιωματικὸ τοῦ ναυτικοῦ. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὡστόσο ὅτι ὁ ἄνεμος ἦταν εὐνοϊκός.

Κατόπιν ἔρχεται τὸ χελιδόνι, ποὺ φτάνει εὔκολα τὰ 350 χιλιόμετρα. Ἀκόμη κι' ὁ μικρὸς νεροκότσυφος, στὶς μεταναστεύσεις του, πετάει μὲ 176 χιλιόμετρα

Τὸ ρεκὸρ ταχύτητος τοῦ χρυσαετοῦ, 192 χιλιόμετρα, εἶναι ἀξιοθαύμαστο γιὰ ἕνα τόσο μεγάλο καὶ σχετικὰ βαρὺ πουλί. Οἱ γῦπες δὲν κατορθώνουν νὰ ὑπερβοῦν τὰ 132 χιλιόμετρα.

Ἂς περάσουμε τώρα σ' ἄλλα πουλιά, λιγώτερο γρήγορα. Τὰ περιστέρια φτάνουν μόλις τὰ 96 χιλιόμετρα κατὰ μέσον ὅρον — μολονότι ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἀνέπτυξε κάποτε ταχύτητα 140 χιλιομέτρων Οἱ ἀγριόπαπιες κι' οἱ ἀγριόχηνες σπάνια ὑπερβαίνουν τὰ 100 χιλιόμετρα καὶ ἡ κίσσα φτάνει με κόπο τὰ 32.

Ἕνα κοινὸ κοράκι, ποὺ χρονομετρήθηκε ἡ πτῆσις του ἀπὸ ἕνα τραῖνο, ἔφτασε τὰ 96 χιλιόμετρα. Πρόκειται ὅμως γιὰ ἕνα ἐξαιρετικὸ ρεκόρ.

Τὰ 56 χιλιόμετρα τοῦ σπουργίτη καὶ τὰ 48 χιλιόμετρα τοῦ κότσυφα δείχνουν πόση δύναμι κρύβεται στὰ φτερὰ τῶν μικρῶν αὐτῶν πουλιῶν

Οἱ κουκουβάγιες πετᾶνε με 65 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ὁ κοῦκος ὅμως σπάνια κατορθώνει να περάση τὰ 37.

Ἀκόμη μεγαλύτερη ποικιλία παρουσιάζουν τὰ ρεκὸρ ταχύτητος τῶν χερσαίων ζώων — μετρημένο συνήθως ἀπὸ αὐτοκίνητα.

Μιὰ ἀντιλόπη τῆς Μογγολίας ἀνέπτυξε ταχύτητα 96 χιλιομέτρων, σὲ μιὰ διαδρομὴ 800 μέτρων περίπου.

Τὸ λιοντάρι φτάνει τὰ 80 χιλιόμετρα, ὅταν κυνηγάη τὶς γαζέλες καὶ τὰ ἄλλα γρήγορα θύματά του.

Θὰ σᾶς φανῆ παράξενο, ἂν σᾶς ποῦμε ὅτι τὰ καθαρόαιμα ἄλογα τῶν ἱπποδρομιῶν σπάνια ἐγγίζουν τὰ 64 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ἡ συνηθισμένη μέση ταχύτητά τους — καὶ μάλιστα στὶς μεγάλες κοῦρσες ὅπως τοῦ Ντέρμπυ — κυμαίνεται γύρω ἀπ' τὰ 56 χιλιόμετρα. Τὸ ρεκὸρ δὲ ποὺ ἔχει σημειωθῆ ὡς σήμερα ἀπὸ ἄλογα, ἦταν 77 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

Συνεπῶς, οἱ λαγοὶ ἀφίνουν πίσω εὔκολα τὰ ἄλογα, ἐφόσον τρέχουν — σὲ μικρὲς διαδρομὲς — με 72 χιλιόμετρα Τὴν ἴδια ταχύτητα ἀναπτύσσει συχνὰ κι' ἡ ἀλεποῦ, ὅταν τὴν κυνηγᾶνε. Τὸ καλὸ λαγωνικὸ φτάνει τὰ 64 χιλιόμετρα καὶ τὸ κουνέλι τὰ 56.

Τὸ ρεκὸρ ταχύτητος τοῦ ποντικοῦ εἶναι 10 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. τοῦ δὲ τυφλοπόντικου μόλις 4 χιλιόμετρα.

Ἡ γκρίζα ἀρκούδα τρέχει με 45 χιλιόμετρα κι' ὁ ἀγριόχοιρος μπορεῖ νὰ προσπεράση ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ ἔχει ταχύτητα 50 χιλιομέτρων.

Παρ' ὅλο τὸ βάρος του, ὁ ἐλέφας μπορεῖ, ὅταν ἐξαγριωθῆ, νὰ τρέξη μὲ ταχύτητα 40 χιλιομέτρων Ἀλλὰ κι' ὁ ρινόκερος ἔχει ταχυτητα 45—55 χιλιομέτρων.

Οἱ καμηλοπαρδάλεις φτάνουν τὰ 51 χιλιόμετρα.

Ἕνας ἀπ' τοὺς καλλιτέρους δρομεῖς τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου εἶναι... ἕνα πουλὶ ποὺ δὲν πετάει: τὸ «ἔμου» τῆς Αὐστραλίας, ποὺ τρέχει μὲ 65 χιλιόμετρα.

Μολονότι τὰ περισσότερα φείδια προχωροῦν κατὰ 3 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, ἢ καὶ λιγώτερο ἀκόμη, τὸ φοβερὸ μαῦρο «μάμπα» τῆς Ἀφρικῆς, μήκους 7 μέτρων, μπορεῖ ν' ἀναπτύξη ταχύτητα 32 χιλιομέτρων, προκειμένου γιὰ μικρὴ διαδρομή

Τέλος, τὸ καγκουρώ, με τὰ πηδήματά του, μπορεῖ νὰ διανύση 80 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Τὸ κάθε πήδημά του ἔχει μῆκος μέχρι 12 μέτρων, βοηθεῖται δὲ σ' αὐτὰ ἀπ' τὴν οὐρά του, ποὺ ἔχει βάρος 10 κιλῶν περίπου.

* * *

Γιὰ νὰ ξεκάμη τὴν πεθερά του

Ἕνας μεταλλωρύχος ἀπὸ τὴν Ἰνδιάνα (Ἡνωμένες Πολιτεῖες) ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς πεθερᾶς του μιὰ ἐκρηκτικὴ βόμβα. Ἀλλ' ἡ βόμβα αὐτὴ ἐξερράγη σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ πεθερά του βρισκόταν σ' ἕνα γειτονικὸ δωμάτιο. Ἔτσι δὲν ἔπαθε τίποτα Ὁ μεταλλωρύχος, ἀντίθετα, συνελήφθη καὶ πρόκειται νὰ δικασθῆ γιὰ ἀπόπειρα φόνου.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12
καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει, Χάρ.
Τρικούπη 113 — Τηλ. 613 610.

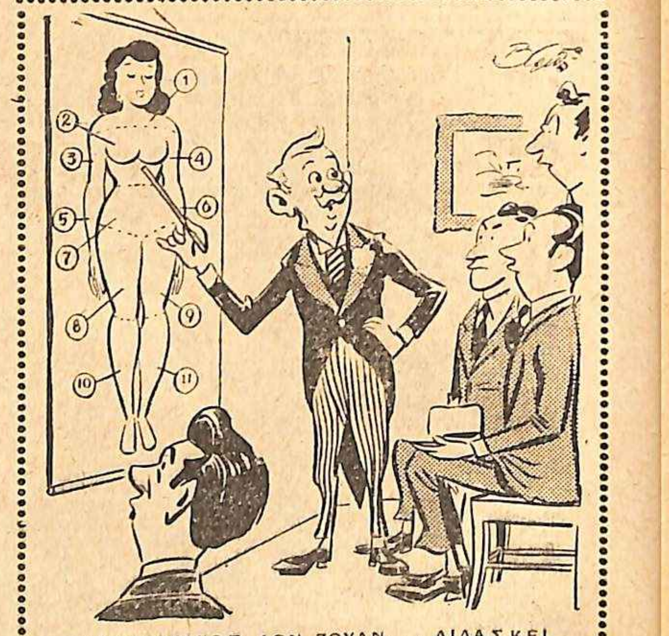

Ο ΠΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ... ΔΙΔΑΣΚΕΙ

—Σήμερα, κύριοι, θὰ ἔρθουμε στὸ ὑπ' ἀριθμὸν 2 κεφάλαιο!...

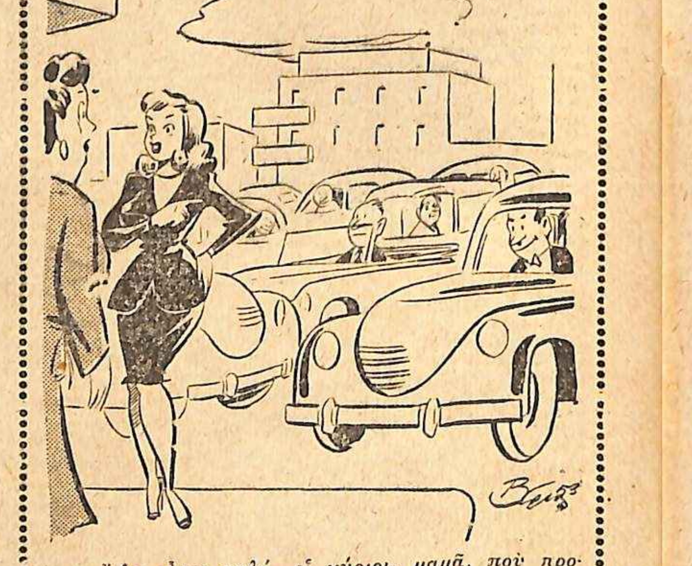

—Ἂς εἶναι καλά, οἱ κύριοι, μαμά, ποὺ προσεφέρθησαν νὰ μὲ μάθουν νὰ σωφάρω! Λίγο ὁ ἕνας, λίγο ὁ ἄλλος θὰ γίνω ξεφτέρι!...

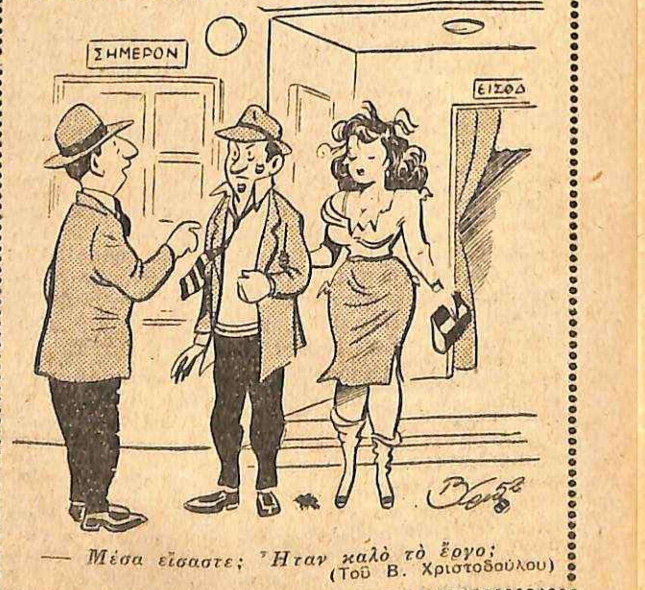

— Μέσα εἴσαστε; Ἦταν καλὸ τὸ ἔργο;
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΑΚ ΛΑΪΟΝΣ

Τὸ „Ματωμένο ΧΕΡΙ"

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Βίλιγκτον ἀποκαλύπτει στὴ Τζέννυ ποιὸς εἶναι καὶ τῆς προτείνει νὰ δραπετεύσουν μαζί. Ἐκείνη προσποιεῖται ὅτι δέχεται, ἀλλὰ τὸν ἐγκαταλείπει καὶ φεύγει μόνη της. Κι' ὁ Βίλιγκτον ξαναγυρίζει, μετανοημένος, στὸ Χόλμς ποὺ τὸν συγχωρεῖ. Φεύγουν ὕστερα γιὰ τὴ Ν. Ὑόρκη, γιὰ νὰ πολεμήσουν μὲ τὸ «Ματωμένο Χέρι». Ἐκεῖ συναντοῦν καὶ τὸν Πίνκερτον καὶ καταστρώνουν κοινὸ σχέδιο δράσεως. Ὁ Πίνκερτον διηγεῖται μιὰ ἀποτυχημένη πρώτη ἀπόπειρα δολοφονίας τῆς πριγκήπισσας Νέδας, στὸ Κάϊρο. Πράγματι, τὸ «Ματωμένο Χέρι» ἔχει καταδικάσει τὴ Νέδα, τὴν ἀδελφή της Μίρκα καὶ τὸν πρίγκηπα Ἰμάρ. Στὸ μεταξύ, φθάνουν στὴ Ν. Ὑόρκη οἱ 500 Ἰνδοὶ τῆς Νέδας. Ἐπειδὴ ὅμως ὑποπτεύεται ὅτι οἱ ἐχθροί τους μπορεῖ νὰ τοὺς ἔχουν στήσει παγίδα, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ «Σταχτιοῦ Γαντιοῦ» Στέφανος Λαζίνσκυ φροντίζει νὰ τοὺς παραλάβη ἀπ' τὸ ὑπερωκεάνειο στ' ἀνοιχτά, πρὶν μπῆ στὸ λιμάνι. Παρουσιάζεται πράγματι ὡς γιατρὸς τοῦ Ὑγειονομείου, μαζὶ μὲ τὸν Ἰνδὸ Δαμάρα, τὸν ἔμπιστο τοῦ πρίγκηπος καὶ δηλώνει ὅτι οἱ Ἰνδοὶ πρέπει ν' ἀπομονωθοῦν σ' ἕνα ἐρημόνησο, γιὰ τὸν κίνδυνο τῆς πανώλους. Ὁ πλοίαρχος τοῦ ὑπερωκεανείου τὸ πιστεύει.

10ον — Ἐκεῖ ποὺ πρέπει, γιὰ νἆσαστε ἀσφαλισμένοι ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς ποὺ ἤρθατε νὰ ἐξοντώσετε. Ἡ Μίρκα, ἡ ἀδελφὴ τῆς πριγκήπισσάς σας ἐνδιαφέρεται νὰ μὴν πάθη τίποτε κανεὶς ἀπὸ σᾶς.

—Τί πρέπει νὰ κάνουμε;

—Θὰ περᾶστε ὅλοι σ' ἕνα μικρὸ πλοῖο, μὲ τὸ ὁποῖο ἦρθα.

—Ἔπειτα;

—Θὰ σᾶς ὁδηγήσω σ ἕνα ἐρημονῆσι. Θὰ μείνουμε ἐκεῖ ὥσπου νὰ νυχτώση Ὕστερα, θἄρθοῦν νὰ μᾶς παραλάβουν στὰ σκοτεινὰ μερικὰ πλοιάρια. Θὰ τὰ στείλη αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ Δαμάρα ἔδειξε τὸ Στέφανο Λαζίνσκυ καὶ πρόσθεσε:

—Εἶναι ἕνας πιστὸς κι' ἀφωσιωμένος φίλος τοῦ πρίγκηπα.

—Καὶ ποῦ θὰ πᾶμε ὕστερα;

—Θ' ἀποβιβαστοῦμε σ' ἕνα ἔρημο μέρος τῆς ἀκτῆς Καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσω ἔπειτα στὴ Νέα Ὑόρκη, στὰ καταλύματα ποὺ ἔχουμε ἑτοιμάσει γιὰ σᾶς. Ἔτσι, οἱ ἐχθροί μας θὰ χάσουν τὰ ἴχνη σας.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδῶν πείσθηκε ἀπόλυτα στὰ λόγια τοῦ Δαμάρα, καὶ μάλιστα ἀφοῦ ὁ τελευταῖος τοῦ ἔδειξε ἕνα γράμμα τῆς Μίρκας ποὺ συνιστοῦσε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη κι' ὑπακοὴ στὸν ὑπηρέτη τοῦ πρίγκηπος.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα ὅλοι οἱ Ἰνδοὶ μὲ τὶς ἀποσκευές τους εἶχαν μεταφερθῆ στὸ μικρὸ πλοῖο τοῦ Ὑγειονομειου

—Εἶσαι εὐχαριστημένος λοιπόν, Στέφανε; ρώτησε ὁ Δαμάρα τὸν ἀρχηγὸ τοῦ «Σταχτιοῦ Γαντιοῦ».

—Καὶ βέβαια.

—Πιστεύεις πὼς ἀποφύγαμε τὴν πρώτη ἐπίθεσι τοῦ καταραμένου «Ματωμένου Χεριοῦ»;

—Εἶμαι βεβαιότατος.

—Ἐγὼ ὅμως ὄχι:

Κι' ὁ Δαμάρα ἔδειξε ἕνα μαῦρο σημάδι, μακρυὰ πρὸς τὸν ὁρίζοντα.

—Βλέπεις ἐκεῖ; πρόσθεσε. Εἶν' ἕνα βαπόρι που μᾶς κατασκοπεύει.

—Ἀδύνατον!

—Τὸ μάτι τὸ δικό μου δὲν γελιέται. Αὐτὸ τὸ πλοῖο μένει δυὸ ὧρες ἀκίνητο στὴν ἴδια θέσι. Εἶμαι βέβαιος πὼς κάποιος ἐνδιαφερόμενος μᾶς κατασκοπεύει.

Ὁ Λαζίνσκυ ἔμεινε σκεπτικὸς γιὰ λίγο. Ὕστερα εἶπε:

—Ἀνάθεμα! Δὲν τὸ περίμενα αὐτὸ πάλι... Μὰ θὰ πεισθοῦμε ἀμέσως ἂν εἶναι σωστὴ ἡ ὑποψία σου.

—Τί ἔχεις ὑπ' ὄψ σου δηλαδὴ νὰ κάνουμε;

—Θὰ τραβήξουμε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ πλοῖο Ἂν ὑπάρχουν ἐκεῖ κατάσκοποι θὰ θελήσουν βέβαια νὰ μᾶς ἀποφύγουν. Θ' ἀλλάξουν κατεύθυνσι καὶ θὰ φύγουν...

— Ἔχεις δίκηο. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι δύσκολο.

—Γιὰ ποιὸ λόγο. Δαμάρα;

—Ὁ καπετάνιος τοῦ δικοῦ μας πλοίου ἔχει ρητὲς διαταγὲς ἀπ' τὶς ὑγειονομικὲς ἀρχὲς νὰ μᾶς ἀποβιβάση στὸ ἔρημο νησάκι. Πῶς θὰ τὸν πείσουμε λοιπὸν νὰ ἐνεργήση διαφορετικά; Κι' ἂν δείξουμε πὼς φοβόμαστε κατασκοπεία, δὲν θὰ τὸν κάνουμε νὰ ὑποπτευθῆ πὼς δὲν εἴμαστε γιατροί, ἐσὺ κι' ἐγώ;

—Μὰ ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι νὰ κάνουμε τὸν πλοίαρχο ν' ἀλλάξη διεύθυνσι.

—Ποιοὶ τρόποι δηλαδή;

—Ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπε ὁ πρίγκηψ Ἰμὰρ γιὰ τοὺς Ἰνδοὺς φακίρες καὶ τοὺς μάγους συμπεραίνω πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν τὴν ἐξαιρετικὴ δύναμι νὰ ἐπιβάλλουν τὴ θέλησί τους στοὺς ἄλλους. Μποροῦν λοιπὸν νὰ μᾶς βοηθήσουν! Ἂν θελήσουν αὐτοὶ ν' ἀλλάξη διεύθυνσι ὁ πλοίαρχος καὶ νὰ τραβήξη πρὸς τὸ ὕποπτο ἐκεῖνο πλοῖο ὅλα κανονίζονται μιὰ χαρά!

Ὁ Δαμάρα σκέφθηκε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα δήλωσε:

— Ἔχεις δίκηο, Στέφανε. Πηγαίνω νὰ συνεννοηθῶ μαζί τους.

Ἀπομακρύνθηκε καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο μαζὶ μ' ἕνα γέρο φακίρη. Τοῦ ἔδειξε τὸν πλοίαρχο, πάνω στὴ γέφυρα καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Αὐτὸς εἶναι. Πιστεύεις πὼς θὰ κατορθώσης νὰ τοῦ ἐπιβάλης τὴ θέλησί σου;

Ὁ φακίρης ἔμεινε μερικὰ δευτερόλεπτα μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸν πλοίαρχο.

—Ναί, Δαμάρα, ἀπάντησε ὕστερα ἀδίστακτα.

Καὶ πλησίασε περισσότερο στὸ μέρος ὅπου στεκόταν ὁ πλοίαρχος, ἐνῶ ὁ Δαμάρα κι' ὁ Λαζίνσκυ περίμεναν μ' ἀνυπομονησία καὶ περιέργεια τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ φακίρης στράφηκε καὶ κύτταξε τὸν ἥλιο, ὥσπου θαμπώθηκαν τὰ μάτια του. Ὕστερα πρόφερε μὲ τὰ ἀναιμικὰ χείλη του κάτι λόγια ἀκατανόητα, χειρονομῶντας συγχρόνως πρὸς τὴ διεύθυνσι ποὺ ἤθελε ν' ἀκολουθήση τὸ πλοῖο.

Πάνω στὴ γέφυρα, βρίσκονταν ὁ πλοίαρχος κι' ὁ ὑποπλοίαρχος. Κάπνιζαν κι' οἱ δυό, ἀμίλητοι. Μόλις ὅμως ὁ φακίρης πρόφερε τὶς ἰνδικὲς ἐκεῖνες λέξεις, συνέβη κάτι καταπληκτικό.

Ὁ πλοίαρχος κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὁρίζοντος, ὅπου βρισκόταν τὸ ὕποπτο πλοῖο, καὶ ρώτησε μ' ἀπορία τὸν ὑποπλοίαρχο:

—Τί βαπόρι νἆναι ἄραγε αὐτό;

Ὁ ὑποπλοίαρχος κύτταξε κι' αὐτὸς κι' ἀπάντησε:

—Εἶναι πολὺ μακρυά. Δὲν μπορῶ νὰ διακρίνω.

— Περίεργο ὅμως... Γιατὶ τρέχει τόσο πολύ; Ἔχει ἀνοίξει ὅλη του τὴν ταχύτητα κι' ἔρχεται κατεπάνω μας

— Δὲν ἔρχεται κατεπάνω μας, καπετάνιε. Τραβάει τὸ δρόμο του πρὸς τὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης.

— Ὄχι, ὄχι! Κάτι ἄλλο συμβαίνει...

— Μά, καπετάνιε, τι ἰδέα εἶν' αὐτή; Τί μπορεῖ νὰ συμβαίνη;... Μήπως εἶναι τὸ πρῶτο πλοῖο ποὺ συναντοῦμε στὸ δρόμο μας;

—Ναί, μὰ αὐτὸ ἔχει κακοὺς σκοπούς. Δὲν πηγαίνει στὴ Ν. Ὑόρκη. Ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας, μᾶς παρακολουθεῖ! Ναί, εἶμαι βέβαιος.. Ἐμένα ὅμως δὲν μ' ἀρέσει νὰ μὲ παρακολουθοῦν!

Κι' ὁ πλοίαρχος γύρισε ξαφνικὰ στὸν τιμονιέρη καὶ τὸν διέταξε:

—Στροφὴ δεξιά!

—Μὰ τί θὰ κάνης, καπετάνιε; ρώτησε μὲ ἔκπληξι ὁ ὑποπλοίαρχος.

—Τὸ βλέπεις. Ἀλλάζω διεύθυνσι, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειά μου. Θέλω νὰ δῶ ἀπὸ κοντὰ αὐτὸ τὸ βαπόρι.

—Χαμένη ὥρα!

Κι' ὁ ὑποπλοίαρχος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του. Τὸ πλοῖο εἶχε κάμει στὸ μεταξὺ μισὴ στροφὴ καὶ διευθυνόταν πρὸς τὸ ἄλλο, τὸ ὕποπτο, ποὺ συνέχιζε κανονικὰ τὸ δρόμο του.

—Αὐτὸς ὁ φακίρης εἶναι σωστὸς μάγος! εἶπε ὁ Λαζίνσκυ μὲ θαυμασμὸ στὸ Δαμάρα. Ὑπολογίζω πὼς θὰ περάσουμε πολὺ κοντὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ πλοῖο.

—Ναί, θὰ περάσουμε δώδεκα μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὴ δεξιὰ πλευρά του.

—Πῶς τὸ ξέρεις;

—Γιατὶ αὐτὸ ὑπέδειξα στὸ φακίρη νὰ ἐπιβάλη στὸν πλοίαρχο.

— Ἂς διαλέξουμε λοιπὸν μιὰ καλὴ θέσι, ἀπ' ὅπου νὰ βλέπουμε χωρὶς νὰ φαινώμαστε.

Γ'

Πραγματικά, σὲ λίγη ὥρα, διασταυρώθηκαν τὰ δυὸ πλοῖα. Ἀπ' τὴ σκοπιὰ ποὺ εἶχε διαλέξει, ὁ Λαζίνσκυ μπόρεσε νὰ ἐξετάση καλὰ τὸ ὕποπτο σκάφος.

Ἦταν ἕνα κομψὸ καὶ μεγάλο γιώτ, ποὺ ἀνῆκε προφανῶς σὲ κάποιον Κροῖσο τῆς Νέας Ὑόρκης. Πάνω στὴ γέφυρα, στέκονταν ὁ πλοίαρχος — ἕνας γέρος θαλασσόλυκος—καὶ κοντά του ἕνας νεαρὸς καὶ κομψὸς κύριος ποὺ κάπνιζε τὸ τσιγάρο του.

Ὁ δεύτερος κύτταξε ἐπίμονα τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου τοῦ ὑγειονομείου, καθὼς περνοῦσε κοντά του. Ὕστερα κάρφωσε τὰ μάτια του στὸ μέρος ὅπου κρύβονταν ὁ Στέφανος Λαζίνσκυ κι' ὁ Δαμάρα.

Τοὺς εἶχε ἀνακαλύψει ἄραγε; Ἢ εἶχε ὑποπτευθῆ ὅτι βρίσκονταν ἐκεῖ;

Πάντως, ὁ Λαζίνσκυ τὸν ἀ-

Μπιρές ἱστορίες

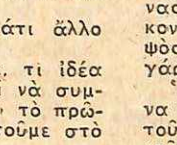

Νύφες καὶ προῖκες

Ὁ κύριος Ἀριστείδης ἀπεφάσισε νὰ παντρευτῆ καὶ κατέφυγε γι' ἀσφάλεια σ' ἕνα Πρακτορεῖο Συνοικεσίων.

— Ἔχω γιὰ σᾶς μερικὲς πολὺ καλὲς γυναῖκες, τοῦ εἶπε ὁ μεσίτης, ποὺ ἔχουν καὶ λεπτά!... Νὰ αὐτή — καὶ τοῦ δείξε τὴ φωτογραφία της — ἔχει μετρητὰ τριάντα ἑκατομμύρια...

— Τόσο λίγα ; φώναξε ὁ κύριος Ἀριστείδης μὲ δυσφορία. Κι' ἔχει αὐτὴ τὴ μύτη ; κι' αὐτὰ τ' αὐτιά ; Κύττα. Ἀλλ' ὄχι, ὄχι !

— Ὡραῖα ! Ἐδῶ ἔχουμε μιὰ ἄλλη νύφη — καὶ τοῦ δείχνει μία δεύτερη φωτογραφία. Αὐτὴ ἔχει ἑξῆντα ἑκατομμύρια μετρητά !...

— Μπά ! φώναξε ὁ Ἀριστείδης, ἐξαγριωμένος. Τὴν εἶδες πόσο παχεία εἶνε ; Ἔχει τέσσαρες δίπλες στὸ σαγόνι της. Ὄχι. Δὲν μοῦ κάνει ! Ἔχετε καμμιὰ ἄλλη ;

— Ἔχω μία μὲ ἑκατὸ ἑκατομμύρια μετρητά ! Νά καὶ ἡ φωτογραφία της...

— Ὤ ! Θεέ μου ! Αὐτὴ εἶναι μὲ στραβὰ πόδια ! φωνάζει πάλι ὁ Ἀριστείδης. Κύτταξε πῶς στέκει ! Ὄχι ! Εἶναι τέρας !...

— Εἶναι καὶ μία ἄλλη, συνέχισε ὁ μεσίτης, ποὺ ἔχει διακόσια ἑκατομμύρια προῖκα...

— Διακόσια ἑκατομμύρια ! Νὰ τὴν δῶ !...

— Αὐτὴ δὲν θὰ μπορέσης νὰ τὴν δῆς, τὸν πληροφόρησε τότε ὁ μεσίτης. Γιὰ ὅσες ἔχουν προῖκα πάνω ἀπὸ ἑκατὸ ἑκατομμύρια δὲν δείχνουμε τὶς φωτογραφίες τους !...

ναγνώρισε καὶ ψιθύρισε μὲ ταραχὴ στὸ Δαμάρα:

— Ἔχεις δίκηο, τὸ πλοῖο αὐτὸ μᾶς κατασκόπευε!

— Πῶς βεβαιώθηκες τώρα; ρώτησε ὁ Ἰνδός.

— Ὁ κομψὸς κύριος, ποὺ βρίσκεται πάνω στὴ γέφυρα...

Ὁ Λαζίνσκυ χαμήλωσε τὴ φωνή του, σὰν νὰ φοβόταν νὰ προφέρη δυνατὰ τὸ ὄνομα ποὺ θὰ ξεστόμιζε. Καὶ πρόσθεσε:

—Εἶναι ὁ τρομερός, ὁ ἀκατανίκητος ἀστυνόμος Νὰτ Πίνκερτον!

★

Σὰν νἄχε πιὰ ἐκπληρώση τὴν ἀποστολή του, τὸ γιὼτ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ Ἰνδὸς φακίρης ξαναγύρισε κοντὰ στοὺς συντρόφους του. Ἀνεπηρέαστος πιὰ ἀπὸ τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς του, ὁ πλοίαρχος εἶπε στὸν ὑποπλοίαρχο:

—Εἶχες δίκηο, χάσαμε τόση ὥρα ἄδικα. Ἦταν ἕνα ἁπλὸ γιώτ. Ὁ πλούσιος ἰδιοκτήτης του, ποὺ στεκόταν πάνω στὴ γέφυρα, εἶχε βγῆ ν' ἀναπνεύση θαλασσινὸ ἀέρα...

Καὶ διέταξε τὸν τιμονιέρη νὰ κατευθύνη πάλι τὸ πλοῖο πρὸς τὸ ἔρημο νησί, ὅπου θ' ἀποβίβαζε τὸ ἀνθρώπινο φορτίο του.

Ὡστόσο, ὁ Λαζίνσκυ δὲν εἶχε πάψει νὰ δείχνη σημεῖα ζωηρῆς ἀνησυχίας.

—Ἐξακολουθεῖς λοιπὸν ἀκόμη ν' ἀνησυχῆς γιὰ τὸ Νὰτ Πίνκερτον; τὸν ρώτησε ὁ Δαμάρα.

— Εἶναι διαβολάνθρωπος! Πολὺ φοβᾶμαι πὼς ἔχει ἀνακαλύψει ὅλη τὴν ἀλήθεια.

—Ἔστω. Ἂς τὸ παραδεχθοῦμε. Ξέρει πὼς δὲν εἴμαστε γιατροὶ καὶ πὼς παραλάβαμε τοὺς 500 Ἰνδοὺς τῆς πριγκήπισσας Νέδας, γιὰ νὰ τοὺς ἀποβιβάσουμε στὸ ἔρημο νησάκι. Τί θὰ κάνη; Θὰ θελήση νὰ μᾶς συλλάβη ὅλους;

»Μά, ἂν εἶναι ἀληθινὰ ἔξυπνος ἄνθρωπος, θὰ καταλάβη ἀμέσως πὼς δὲν εἶναι εὔκολο νὰ συλληφθοῦν πεντακόσιοι Ἰνδοὶ ποὺ δὲν λογαριάζουν τὴ ζωή τους, οὔτε τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων. Γιὰ τὴ σύλληψί τους, πρέπει νὰ κινητοποιηθῆ ὁλόκληρος στρατός... τὸ λιγώτερο δυὸ χιλιάδες ἄνδρες. Χρειάζεται λοιπὸν καιρὸ ὁ Πίνκερτον, γιὰ νὰ ἑτοιμάση αὐτὴ τὴ δύναμι. Πρέπει νὰ συνεννοηθῆ μὲ τοὺς ἁρμοδίους, νὰ ἐκδοθοῦν διαταγές, νὰ ἐκτελεσθοῦν, νὰ βρεθοῦν μικρὰ σκάφη ποὺ θὰ μεταφέρουν στὸ νησάκι τὴ στρατιωτικὴ δύναμι τοῦ Πίνκερτον.

»Ὅσο γρήγορα κι' ἂν γίνουν ὅλ' αὐτά, δὲν θὰ μπορέση ποτὲ ὁ Πίνκερτον νὰ μᾶς προλάβη. Γιατί, μετὰ 4 ὧρες, θάχουμε φύγει ἀπ' τὸ νησάκι, γιὰ τὸ ἐρημικὸ μέρος τῆς ἀποβιβάσεώς μας. Καί, σὲ 5 ὧρες, οἱ Ἰνδοὶ θὰ βρίσκωνται κρυμένοι κι' ἀσφαλισμένοι σὲ διάφορα σημεῖα τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐνῶ ὁ Πίνκερτον θὰ καταγίνεται ἀκόμη νὰ συγκεντρώση τοὺς ἄνδρες ποὺ θὰ χρειαστῆ γιὰ τὴ σύλληψί μας!

»Μὴν ἀνησυχῆς λοιπόν, Στέφανε Λαζίνσκυ. Ἐμένα δὲν μὲ ξεγελοῦν ποτὲ οἱ προαισθήσεις μου. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν προαισθάνομαι κανένα κίνδυνο.

—Μακάρι! ψιθύρισε ὁ Λαζίνσκυ. Ὡστόσο, νὰ ξέρης, Δαμάρα, ὅτι, ἂν ὁ Πίνκερτον δὲν μᾶς συλλάβη, αὐτὸ θὰ σημαίνη, ὄχι πὼς δὲν μπορεῖ, ἀλλὰ πὼς δὲν θέλει νὰ τὸ κάμη!

Δ΄

Τὸ πλοῖο ποὺ μετέφερε τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τοὺς δῆθεν γιατρούς, τοὺς ἀποβίβασε ὅλους στὸ ἔρημο νησάκι κι' ἔφυγε πάλι γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ἔφτασαν ἐκεῖ πενῆντα μεγάλες βάρκες, προερχόμενες ἀπ' τὶς ἀντικρυνὲς βραχώδεις ἀκτές. Μέσα σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς βρισκόταν ἕνας ἄντρας ψηλός, μὲ μαῦρα ροῦχα, σταχτιὰ γάντια κι' ὁμόχρωμη μάσκα στὸ πρόσωπο. Πήδησε στὴν ξηρὰ κι' ἔσπευσε νὰ συναντήση τὸ Λαζίνσκυ, γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώση ὅτι στὸ δρόμο τους εἶχαν συναντήσει μιὰ μυστηριώδη μαύρη ἀτμάκατο, ποὺ ἔτρεχε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα κι' ἐντελῶς ἀθόρυβα.

Ὁ Λαζίνσκυ ἀνησύχησε κι' ἔδωσε διαταγὴ ν' ἀρχίση ἀμέσως ἡ ἐπιβίβασι τῶν Ἰνδῶν στὶς βάρκες. Ὁ προσωπιδοφόρος ἀπομακρύνθηκε, γιὰ νὰ ἐκτελέση τὶς διαταγές του.

Ὁ Στέφανος Λαζίνσκυ ἔμεινε μόνος στὸ σκοτάδι, καθισμένος πάνω σ' ἕνα βράχο. Τὸν κατεῖχε ἡ ταραχὴ ἐκείνη ποὺ γεμίζει τὴν ψυχὴ ὅταν διαισθάνεται κάποιον τρομερὸ κίνδυνο.

Σὲ λίγο, τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε πίσω του ἕνα ἐλαφρὸ θόρυβο. Τινάχτηκε ὄρθιος, στράφηκε κι' εἶδε πὼς δὲν εἶχε γελαστῆ. Πραγματικὰ κάποιος στεκόταν πίσω του.

Στὸ σκοτάδι δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνη τὰ χαρακτηριστικά του. Τοῦ φάνηκε ὡστόσο ὅτι φοροῦσε μάσκα. Κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ ρίξη πάνω του τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ του, ὅταν ὁ ἄγνωστος τοῦ εἶπε:

—Περιττὸν ν' ἀνάψης τὸ φανάρι σου, ἀγαπητὲ κ. Στέφανε Λαζίνσκυ. Δὲν θὰ μπορέσης νὰ δῆς τὸ πρόσωπό μου, γιατὶ φορῶ μάσκα. Μά, κι' ἂν ἀκόμη μοῦ τὴ βγάλης, δὲν ἔχεις νὰ ὠφεληθῆς τίποτε, γιατὶ ἔχω ἀλλάξει τὰ χαρακτηριστικά μου.

Ὁ Λαζίνσκυ θέλησε νὰ τραβήξη τὸ πιστόλι του. Μὰ ὁ ἄλλος πρόλαβε νὰ τοῦ κρατήση τὸ χέρι.

—Καλὰ τὄλεγα ἐγὼ πὼς δὲν εἶσαι ὁ κατάλληλος ἀρχηγὸς γιὰ τὸ «Σταχτὶ Γάντι» τοῦ εἶπε ἥσυχα. Θυμώνεις εὔκολα, παραφέρεσαι κι' ἐκτίθεσαι σὲ κινδύνους, ποὺ τοὺς προκαλεῖς μόνος σου... Ἂν ἤθελα κι ἐγὼ νὰ σὲ μιμηθῶ, θὰ μποροῦσα μιὰ χαρὰ νὰ σοῦ τινάξω τὸ μυαλὰ στὸν ἀέρα, πρὶν προλάβης νὰ κάμης τὴν παραμικρὴ κίνησι. Μὰ δὲν ἦρθα ἐδῶ γι' αὐτὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ κουβεντιάσουμε.

—Ἐσὺ μὲ ξέρεις, ἐγὼ ὅμως ὄχι. Τί μποροῦν λοιπὸν νὰ ποῦν ἕνας γνωστὸς μ' ἕναν ἄγνωστο;

— Πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα, ἀγαπητὲ κύριε.

Ὁ Λαζίνσκυ ἦταν τολμηρὸς κι' ἀποφασιστικὸς κι' εἶχε τὸ προτέρημα νὰ ξαναβρίσκη γρήγορα τὴν ψυχραιμία του.

—Δὲν σὲ γνωρίζω, ἀγαπητέ μου κύριε, εἶπε στὸ μυστηριώδη συνομιλητή του. Ἐσὺ ὅμως φαίνεται πὼς μὲ γνωρίζεις καλά. Εἶναι περιττὸ λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ πὼς εἶμαι ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, ποὺ δὲν φοβοῦνται τίποτε.

—Τὸ ξέρω. Ξέρω ἀκόμη ὅτι, μέσα σ' ἐκεῖνες τὶς βάρκες, βρίσκονται διακόσιοι κατεργαρέοι, πρώην συμμορῖτες τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ» ποὺ ἀποτέλεσαν τὴν ἀνεξάρτητη συμμορία τοῦ «Σταχτιοῦ Γαντιοῦ» μὲ ἀρχηγό τους ἐσένα, ξέρω ἐπίσης ὅτι τὸ ὄνομα Στέφανος Λαζίνσκυ δὲν εἶναι τὸ πραγματικό σου. Καὶ γι' αὐτὸ ξεφεύγεις ὡς τώρα ἀπ' τὴ σύλληψι. Τρεῖς φορὲς ἡ ἀστυνομία συνέλαβε τὸν ἀληθινὸ Λαζίνσκυ, ἀλλὰ τὸν ἄφισε ἐλεύθερο, γιατὶ βεβαιώθηκε πὼς ἦταν ἕνας ἥσυχος κι' ἀθῶος ἀνθρωπάκος, τελείως ἄσχετος μὲ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ «Σταχτιοῦ Γαντιοῦ», ποὺ δανείζεται τ' ὄνομά του γιὰ τὶς ἐγκληματικές του πράξεις.

»Ξέρω ἐπίσης ὅτι σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ νησάκι κρύβονται πεντακόσιοι Ἰνδοί, Στραγγαλισταὶ καὶ Πνιγεῖς, ποὺ τοὺς ἔφερε ἀπ' τὶς Ἰνδίες ἡ πριγκήπισσα Νέδα τῆς Λαχώρης. Κι' ἐνῶ τὰ ξέρω ὅλ' αὐτά, τόλμησα νἄρθω μόνος μου ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω πὼς δὲν ἔχω κακὸ σκοπό.

»Καὶ τώρα ποὺ τἄμαθες ὅλα, θέλεις νὰ κουβεντιάσουμε;

—Μάλιστα.

—Ἔχει καλῶς.

Ὁ ἄγνωστος ἄναψε τὸ τσιγάρο του, τράβηξε μερικὲς ρουφηξιὲς κι' εἶπε ὕστερα:

—Ὁμολογῶ πὼς τὰ κατάφερες περίφημα! Ἔτυχε νὰ βρίσκωμαι στὸ Ὑγειονομεῖο, ὅταν παρουσιάσθηκες ὡς γιατρὸς κι' ἀνέφερες τὸν κίνδυνο δῆθεν τῆς μεταδόσεως τῆς πανώλους. Κατάλαβα ἀμέσως πὼς ἔλεγες ψέμματα. Μά, ἐπειδὴ ἐκεῖνο ποὺ ἐπεδίωκες, ἦταν κι' ἡ δική μου ἐπιθυμία, σ' ἄφισα ἀνενόχλητο. Σὲ βοήθησα μάλιστα λίγο, λέγοντας ἕνα καλὸ λόγο, δίχως νὰ τὸ ἀντιληφθῆς.

—Τί δὲν θἄδινα νὰ μάθω ποιὸς εἶσαι! ψιθύρισε ὁ Λαζίνσκυ.

—Προτιμώτερο γιὰ σένα νὰ μὴ τὸ μάθης ποτέ...

Ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος ἀποκάλυψε ὕστερα στὸ Λαζίνσκυ ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ» περίμεναν τοὺς Ἰνδοὺς στὸ λιμάνι μὲ τὸ σκοπὸ νὰ δημιουργήσουν ἐπεισόδιο καὶ νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν αἰφνιδιαστικά. Τοῦ ἀνακοίνωσε ἐπίσης τὴν ἄφιξι 3 χιλιάδων συμμοριτῶν τῆς «Καμόρας».

—Βλέπεις ὅτι θἄχης ἀπέναντί σου τρομεροὺς ἐχθρούς! συνέχισε. Μὰ θὰ σὲ βοηθήσω στὸν ἀγῶνα σου τόσο ἀποτελεσματικά, ὥστε θὰ θριαμβεύσης, ἂν δεχθῆς τοὺς ὅρους καὶ τὶς προτάσεις μου.

—Τί ἔχεις νὰ μοῦ προτείνης; ρώτησε ὁ Λαζίνσκυ, καταλαβαίνοντας πὼς μιλοῦσε μ' ἕνα ἀληθινὰ διαβολεμένον ἄνθρωπο.

—Στὰ φανερά, θὰ διευθύνης ἐσὺ τὸν πόλεμο κατὰ τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ». Μὰ θὰ σοῦ δίνω ἐγὼ ὁδηγίες γιὰ κάθε τι ποὺ θὰ πρέπη νὰ κάνης.

—Ν' ἀκολουθήσω τὶς ὁδηγίες ἑνὸς ἀγνώστου;...

—Ἄσε με νὰ τελειώσω... Ἐγὼ κι' οἱ ἄνθρωποί μου θὰ κατασκοπεύωμε τὸ «Ματωμένο Χέρι», θ' ἀνακαλύπτωμε κάθε σχέδιό του κι' ἔπειτα θ' ἀφίνω σὲ σένα τὴ φροντίδα νὰ ἐξουδετερώνης αὐτὰ τὰ σχέδια.

—Ἄλλο;

—Στὴν περίστασι αὐτή, ἡ ἀμερικανικὴ ἀστυνομία ἔχει ἀνάγκη τῆς συμπράξεώς σου. Δὲν μπορεῖς ὅμως ἐσύ, ἕνας ἀρχισυμμορίτης, νἄρχεσαι σὲ συνεννοήσεις μαζί της. Θὰ μεσολαβῶ λοιπὸν ἐγὼ καὶ θὰ σοῦ διαβιβάζω τὶς διαταγές της.

—Μὰ ποιὸς εἶσαι σύ; Θέλω νὰ σὲ γνωρίσω.

—Μὴν εἶσαι περίεργος! Ἄφισέ με νὰ ἐξακολουθήσω καὶ νὰ τελειώσω. Θὰ ὑπογράφω τὶς ὁδηγίες μου ὡς «ὁ γνωστός σου ἄγνωστος» καὶ θὰ σοῦ τὶς στέλνω μ' ἕνα ἔμπιστό μου στὸ μέρος ποὺ θὰ μοῦ ὁρίσης ἀπὸ τώρα.

Ὁ Λαζίνσκυ σκέφθηκε πολλὴ ὥρα. Ὕστερα εἶπε, ἀναποφάσιστος ἀκόμη:

—Δὲν ξέρω ἂν θὰ δεχθῶ τὶς ὁδηγίες σου... Πάντως, νὰ τὶς ρίχνης μέσα σὲ μιὰ μικρὴ τρύπα, ποὺ βρίσκεται στὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ βάθρου τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Οὐάσιγκτον. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, θὰ βρίσκωνται στὰ χέρια μου.

—Πολὺ καλά. Ἐννοῶ ὅμως νὰ ἐκτελοῦνται πιστὰ οἱ διαταγές μου, ὅσο παράξενες, ὅσο ἐξωφρενικὲς κι' ἂν σοῦ φανοῦν. Ἀλλοιῶς, δήλωσέ μου ἀπὸ τώρα ὅτι δὲν δέχεσαι, γιὰ νὰ ζητήσω ἀλλοῦ τοὺς συνεργάτες μου.

—Αὐτοὶ εἶναι ὅλοι οἱ ὅροι σου;

—Ὑπάρχει κι' ἕνας ἀκόμη, ὁ μεγαλύτερος ἴσως. Ἐσὺ ὑπῆρξες ἄλλοτε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ». Ξέρεις λοιπὸν τὸ μυστικὸ τῶν κατακομβῶν αὐτῆς τῆς συμμορίας. Θέλω νὰ τὸ μάθω.

—Ποτέ! Ἔχω δώσει ὅρκο τρομερὸ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου. Μισῶ τὸ «Ματωμένο Χέρι». Θὰ τὸ πολεμήσω μόνος μου καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ ἐξοντώσω. Ποτὲ ὅμως δὲν θὰ προδώσω τὰ μυστικά του σὲ ἄλλους.

—Οὔτε σ' ἐκείνους ποὺ θὰ ζητήσουν νὰ τ' ἀγοράσουν μὲ τὴν κοινωνική σου ἀποκατάστασι καὶ τὴ σωτηρία σου·

—Μὲ τὴ σωτηρία μου;

—Ναί! Προβλέπω πὼς θὰ διατρέξης μεγάλους κινδύνους ἀπ' τὸ «Ματωμένο Χέρι». Θἄρθῆ ἴσως μιὰ μέρα ποὺ, νικημένος κι' ἀνίσχυρος, θὰ ζητᾶς τοῦ κάκου βοήθεια καὶ δὲν θὰ τὴ βρίσκης πουθενά.. Ἔ λοιπόν, ἂν τὴν ὥρα ἐκείνη τῆς ἀπελπισίας σου παρουσιασθῆ ἕνας ἄνθρωπος καὶ σοῦ πῆ: «Στέφανε Λαζίνσκυ, εἶσαι χαμένος, κατεστραμμένος! Καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας δὲν σοῦ ἀπομένει. Φανέρωσέ μου λοιπὸν τὸ μυστικὸ τῶν κατακομβῶν, κι' ἐγὼ θὰ σὲ σώσω, θὰ σὲ κάνω ἰσχυρότερο ἀπ' τοὺς ἐχθρούς σου, παντοδύναμο» Σὲ ρωτάω: Τί θ' ἀπαντήσης τότε σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο;

— Θὰ δεχθῶ... ἀλλὰ τότε μόνο!

—Πολὺ καλά. Ἀφίνω λοιπὸν ὑπ' αὐτὴ τὴν αἵρεσι τὸ τελευταῖο μέρος τῶν προτάσεών μου. Πές μου, δέχεσαι νὰ ἐκτελῆς τὶς διαταγὲς ποὺ θὰ σοῦ δίνω;

—Ἔχεις νὰ μοῦ ζητήσης τίποτ' ἄλλο γι' ἀντάλλαγμα;

—Μοῦ φτάνει ἡ χαρὰ πὼς θὰ δῶ νὰ ἐξοντώνεται τὸ «Ματωμένο Χέρι».

Ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο, ὁ Στέφανος Λαζίνσκυ ἀπάντησε:

—Δέχομαι ἀνεπιφύλακτα!

Ἔδωσαν τὰ χέρια, κι' ὕστερα ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος εἶπε:

—Ἡ συμφωνία ποὺ κάναμε εἶναι τρομερή. Ἂν θελήσης ποτὲ νὰ τὴν παραβῆς, θὰ σὲ χτυπήσω ἀλύπητα, θὰ σὲ καταστρέψω μέσα σὲ λίγες στιγμές... Ἂν νομίζης πὼς μπορεῖ νὰ μὴν τηρήσης ὅσα συμφωνήσαμε, παραιτήσου τώρα ἀμέσως.

—Ἐγὼ ἐκτελῶ τὶς συμφωνίες μου, ἔστω καὶ μὲ θυσία τῆς ζωῆς μου!

Καὶ χωρίσθηκαν. Ὁ Στέφανος Λαζίνσκυ ἐπιβιβάσθηκε σὲ μιὰ βάρκα κι' ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὁ μυστηριώδης προσωπιδοφόρος — ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν Νὰτ Πίνκερτον — ἀκολούθησε ἄλλο δρόμο κι' ἔφτασε σ' ἕνα κρυμένο φυσικὸ λιμανάκι. Ἐκεῖ τὸν περίμενε τὸ παράξενο μικρὸ σκάφος, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε μιλήσει μὲ τρόμο στὸν ἀρχηγό του ὁ ἄνθρωπος τοῦ «Σταχτιοῦ Γαντιοῦ». Ἦταν ἁπλῶς μιὰ βενζινάκατος, μὲ ἀθόρυβο ἠλεκτρικὸ μοτὲρ ποὺ λειτουργοῦσε μὲ μπαταρία.

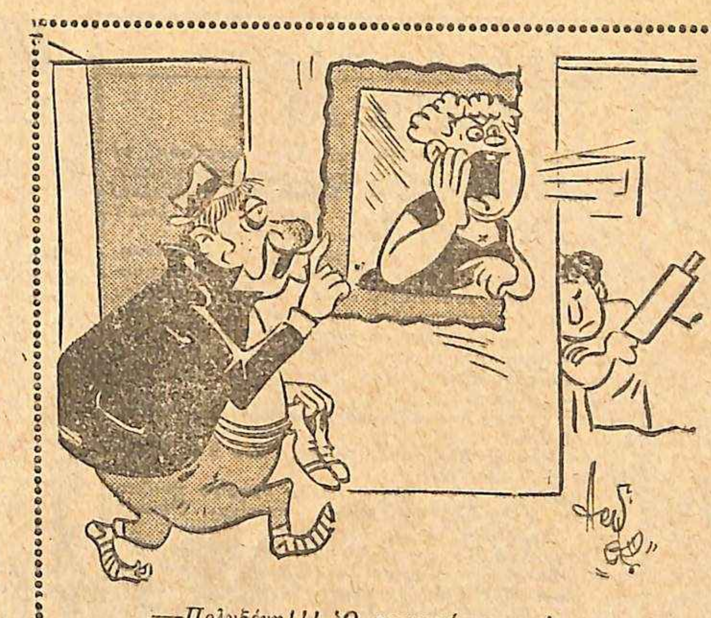

—Πολυξένη!!! Ὁ προκομένος σου!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Μέσα σ' αὐτὴν βρίσκονταν ὁ Σέρλοκ Χόλμς κι' ὁ Οὐὶλ Βίλιγκτον. Ἔμειναν κρυμένοι κι' οἱ τρεῖς, ὥσπου ἀπομακρύνθηκαν οἱ βάρκες μὲ τοὺς Ἰνδούς. Ὕστερα ἔφυγαν κι' αὐτοί.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Α΄

— Ἂς περιμένουμε ἀκόμη, κύριοι. Θἄρθῆ...

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πρόφερε αὐτὲς τὶς λέξεις, ἦταν ὁ Ὄρθιγκ, ὁ ταμίας καὶ διαχειριστὴς τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ». Κι' ἀποτεινόταν σὲ πέντε ἀξιοπρεπέστατους καὶ σοβαρώτατους κυρίους, καθισμένους γύρω ἀπόνα τραπέζι τῆς Λέσχης τῶν Ἀεροπόρων.

Ἦσαν ὅλοι μέλη τῆς λέσχης αὐτῆς. Ὁ Ὄρθιγκ περνοῦσε γιὰ ἀεροπόρος, μὲ τὸ ψευδώνυμο Ἔντγαρ Θῆριγγ, καὶ βεβαίωνε πὼς ἀσχολεῖτο μὲ τὴν ἐφεύρεσι ἑνὸς καινούργιου τύπου ἀεροπλάνου. Λάβαινε μέρος στὶς γιορτὲς τῆς λέσχης, κι' ἔδωσε μιὰ διάλεξι γιὰ τὴν ὁποία ἔγραψαν ἐνθουσιωδῶς οἱ ἐφημερίδες

Στὸ μεταξὺ δέ, μεταβίβαζε τὶς διαταγὲς τοῦ ὑπερτάτου ἀρχηγοῦ τῆς συμμορίας στοὺς ἄλλους ἀρχηγούς, ποὺ τοὺς συναντοῦσε τακτικὰ στὴ λέσχη.

Ἕνα βράδυ λοιπὸν τοὺς συγκάλεσε καὶ πάλι σὲ σύσκεψι, σ' ἕνα ἰδιαίτερο δωμάτιο, μὲ τὴν πρόφασι πὼς θἄπαιζαν χαρτιά. Τοὺς ὑπενθύμισε τὴν ἄφιξι τῶν Ἰνδῶν τῆς Νέδας καὶ τὴν ἀποτυχία τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ» νὰ τοὺς χτυπήση κατὰ τὴν ἀποβίβασί τους.

—Ἡ πρώτη αὐτὴ καὶ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν ἐχθρῶν μας, πρόσθεσε, ἀνάγκασε τὸ ὑπέρτατον συμβούλιό μας νὰ τροποποιήση τὰ σχέδιά του. Καθὼς ξέρετε, ἡ Τζέννυ Μέρρις εἶναι πανομοιότυπο τῆς Μίρκας Βίλιγκτον. Μοιάζουν τόσο πολὺ μεταξύ τους, ὥστε εἶναι ἀδύνατο νὰ τὶς ξεχωρίση κανείς. Σκέφθηκε λοιπὸν τὸ ὑπέρτατον συμβούλιο ν' ἀντικαταστήση καὶ πάλι τὴ Μίρκα μὲ τὴν Τζέννυ.

—Γιὰ ποιὸ σκοπό;

—Θὰ τὸ καταλάβετε ἀμέσως: Μεθαύριο, ὅταν φτάση ἡ πριγκήπισσα Νέδα, δὲν θὰ πέση στὴν ἀγκαλιὰ τῆς πραγματικῆς ἀδελφῆς της, ἀλλὰ στῆς Τζέννυ Μέρρις, ποὺ θὰ παίζη τὸ ρόλο τῆς Μίρκας.

—Θαυμάσιο σχέδιο!

—Ἡ Τζέννυ εἶναι ἐπιτήδεια σὲ ὅλα. Θὰ καταφέρη νὰ περάση ὡς Μίρκα Βίλιγκτον θὰ ξετρελλάνη πιὸ πολὺ τὸν ἠλίθιο πρίγκηπα Ἰμὰρ καὶ θὰ τραβήξη τὴν πριγκήπισσα Νέδα στὴν παγίδα ποὺ θὰ τῆς ἔχουμε στήσει. Ὅταν ἡ πριγκήπισσα πέση στὰ χέρια μας, θ' ἀναγκασθῆ νὰ μᾶς δώση ὅλη της τὴν περιουσία, γιὰ νὰ ἐξαγοράση τὴ ζωή της

»Πραγματικά, τὸ σχέδιο αὐτὸ εἶναι λαμπρό. Μὰ παρουσιάζει πολλὲς δυσκολίες στὴν ἐκτέλεσί του.

—Καὶ μήπως δὲν εἴμαστε ἀρκετὰ ἰσχυροὶ ὥστε νὰ ὑπερνικήσουμε κάθε δυσκολία·

— Ἐξαρτᾶται, κύριοι. Ὁ πρίγκηψ Ἰμὰρ ἔχει λάβει τὰ μέτρα του, ὥστε νὰ μὴ διατρέξη κανένα κίνδυνο ἡ Μίρκα. Τὸ μέγαρό του κρύβει πολλὰ μυστικά, κι' ὅλες μας οἱ προσπάθειες νὰ τὰ παραβιάσουμε, ἀπέτυχαν ὡς τώρα. Ἡ Μίρκα δὲν ἐβγῆκε καθόλου, ἀφ' ὅτου ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ. Ἔχομε δὲ πολλοὺς λόγους νὰ πιστεύουμε πὼς τὴ φρουροῦν ἄγρυπνα οἱ ἄνθρωποι τοῦ πρίγκηπος.. Ἰνδοὶ ὅλοι, ποὺ δυστυχῶς δὲν δωροδοκοῦνται!

—Διάβολε!..

—Κι' ὅμως ὁ ὑπέρτατος ἀρχηγὸς ἐννοεῖ νὰ μάθη μὲ κάθε θυσία τὰ μυστικὰ τοῦ μεγάρου αὐτοῦ, γιὰ νὰ κανονίση ἀναλόγως τὸν τρόπο τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Μίρκας καὶ τῆς ἀντικαταστάσεώς της μὲ τὴν Τζέννυ Μέρρις. Πρέπει λοιπὸν νὰ κατορθώση κάποιος νὰ εἰσχωρήση στὸ μέγαρο, νὰ ἑτοιμάση ἕνα λεπτομερὲς σχεδιάγραμμα τῆς ἐσωτερικῆς του διαιρέσεως καὶ νὰ σημειώση τὰ μέρη ἐκεῖνα ποὺ μποροῦν νὰ παραβιασθοῦν. Ξέρετε, κύριοι, κανένα μέλος τῆς συμμορίας μας ἀρκετὰ ἐπιτήδειο γιὰ μιὰ τέτοια ἀποστολή;

Ἀφοῦ σκέφθηκαν ὅλοι γιὰ λίγο, δήλωσε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀρχηγούς:

— Ξέρω τὸν ἄνθρωπο ποὺ μᾶς χρειάζεται! Εἶναι μιὰ πρώην ἠθοποιὸς τοῦ τσίρκου, ποὺ ὑποκρινόταν τὸ φείδι καὶ γλυστροῦσε ὁλόκληρη μέσα σ' ἕνα φολιδωτὸ φόρεμα. Ἦταν τόσο εὐλύγιστη, ὥστε τὴν εἶχαν βαφτίσει «ἡ γυναῖκα χωρὶς κόκκαλα»!

»Αὐτὴ λοιπὸν θὰ μπορέση νὰ εἰσχωρήση στὸ μέγαρο τοῦ πρίγκηπος, γλυστρῶντας ἔστω μέσα ἀπὸ τοὺς σωλῆνες τοῦ νεροῦ!

—Εἶν' εὔκολο νὰ τὴν βρῆς τώρα ἀμέσως, νὰ συνεννοηθῆς μαζί της;

—Εὐκολώτατο. Τὴν ἔχω πάρει στὴν ὑπηρεσία μου, κι' ἐπρόκειτο νὰ τὴν κάνω μέλος τῆς συμμορίας μας, γιατὶ τῆς ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

—Ὡραῖα. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν δῆς ἀμέσως.

—Δὲν ἔρχεσθε καὶ σὺ μαζί μου; Θ' ἀκοῦστε τί θὰ ποῦμε. Κι' ἂν ἡ γυναῖκα αὐτὴ δεχθῆ — ὅπως εἶμαι βέβαιος — τότε ὁ Ὄρθιγκ τῆς δίνει ἀμέσως τὶς ὁδηγίες του.

Πραγματικά, ἕνα αὐτοκίνητο μετέφερε καὶ τοὺς ἕξη στὸ σπίτι τοῦ ἑνὸς ἀρχηγοῦ.

—Ζοζέ, εἶπε ἐκεῖνος στὸν καμαριέρη του. Στεῖλε μου ἀμέσως ἐδῶ τὴ «γυναῖκα μὲ τὰ φείδια».

Β΄

Σὲ λίγα λεπτά, μπῆκε στὸ σαλόνι ἕνας νέος, ὡς 22 χρονῶν, μὲ κατσαρὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ λεπτὴ φυσιογνωμία.

—Οἱ κύριοι εἶναι φίλοι μου. Μπορεῖς νὰ τοὺς ἔχης ἐμπιστοσύνη, ὅσο καὶ σὲ μένα! εἶπε ὁ οἰκοδεσπότης.

Καὶ πρόσθεσε, γυρίζοντας στοὺς ἄλλους:

—Κάτω ἀπ' τὸ ὄμορφο αὐτὸ παλληκάρι, κύριοι κρύβεται μιὰ γυναῖκα ποὔπαιξε ἄλλοτε μεγάλο ρόλο καὶ ποὺ ξέφυγε ἀκόμη κι' ἀπ' τὸ διαβολεμένο Νὰτ Πίνκερτον! Εἶναι ἡ Τζέσσυ, ἡ γόησσα.. Τρομερὴ γυναῖκα! Εἶχε βρῆ ἕνα θαυμάσιο τρόπο, γιὰ νὰ ξεμπερδεύη καὶ νὰ ληστεύη τοὺς θαυμαστές της.

—Ποιὸν δηλαδή; ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ Ὄρθιγκ.

—Εἶχε τυλιγμένα στὸ κορμί της δυὸ φαρμακερὰ φείδια. Ὅταν λοιπὸν ἔβαζε στὸ μάτι κανένα πλούσιο, τὸν παρέσυρε κάπου, σ' ἕνα μέρος ἀπομονωμένο, κι' ἐκεῖ, πάνω στὶς τρυφερότητές τους, ἕνα φεῖδι ἔβγαζε τὸ κεφάλι του καὶ δάγκωνε τὸ θῦμα... Σὲ λίγο, ὁ φίλος πέθαινε κι' ἡ Τζέσσυ τὸν λήστευε μὲ τὴν ἡσυχία της.

»Στὴν ἀρχή, ἡ ἐπιχείρησί της πήγαινε θαυμάσια. Οἱ ἀλλεπάλληλοι ἐκεῖνοι θάνατοι ἀποδίδονταν σὲ συγκοπὴ ἢ συμφόρησι. Μὰ ὁ ἀναθεματισμένος Πίνκερτον μυρίστηκε κάτι, ἐπενέβη καὶ μάντεψε τὴν ἀλήθεια. Κινδυνεύοντας τότε νὰ συλληφθῆ, ἡ Τζέσσυ κατέφυγε σὲ μένα καὶ μοῦ τὰ ὡμολόγησε ὅλα. Ἤμαστε παληοὶ γνώριμοι. Τὴ γλύτωσα, μεταμορφώνοντάς την σ' αὐτὸν τὸν θελκτικὸ ὑπηρέτη.

»Τὴν ἔχω μαζί μου ἀπὸ ἑπτὰ μῆνες. Καὶ τώρα ἔφτασε ἡ στιγμὴ νὰ μᾶς ἐξυπηρετήση.

Ὁ Ὄρθιγκ ἐξήγησε στὴν Τζέσσυ τί ἤθελαν ἀπ' αὐτήν: νὰ τοὺς φέρη λεπτομερεῖς πληροφορίες γιὰ τὸ μέγαρο τοῦ πρίγκηπος καὶ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὶς συνήθειες τῆς Μίρκας Βίλιγκτον. Στὸ τέλος, πρόσθεσε:

—Ἔχομε σοβαροὺς λόγους νὰ αἰχμαλωτίσουμε τὴ Μίρκα Βίλιγκτον καὶ νὰ τὴν ἀντικαταστήσουμε μὲ μιὰν ἄλλη γυναῖκα ποὺ τῆς μοιάζει. Αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ γίνουν μέσα σὲ δυὸ μέρες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΑΛΤΣΕΣ Νάϋλον 51-15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
59 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως (φαινόμενα διοράσεως), Μετσόβου 19 (Στάσις Μουσείου). 8—1 π. μ. καὶ 5—7 μ. μ. Τηλέφ. 663-673.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ • ΤΗΛ. 28-407

«ΜΕΤΡΟΝ»
Ραδιόφωνα ὅλων τῶν τύπων ἐπισκευάζονται μὲ λογικὰς τιμὰς καὶ ἀρτίως μόνον εἰς τὸ ἐργαστήριο κατασκευῆς των ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ καθηγητοῦ κ. Κ. Πετροπούλου.
Γ' Σεπτεμβρίου 65Α
Τηλ. 54-617.

ΙΡΙΣ
Μόνον μὲ ἀεριοπροωθούμενο μπορεῖ νὰ συγκριθῆ ἡ ταχύτης τῆς χύτρας
"SILVER"
Σὲ 1' Βράζετε Ἀρακᾶ
» 3' » Πατάτες
» 5' » Ψάρια
» 30' » Φασόλια
» 15' » Φακές
» 15' » Ἀρνί
» 15' » Κατεψυγμένο
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΥΣΙΜΩΝ • ΤΑΧΥΤΗΣ
ΥΓΕΙΑ • ΞΕΚΟΥΡΑΣΗ • ΝΟΣΤΙΜΟ ΦΑΓΗΤΟ
Ζητήσατε την στὰ καλὰ κατ/τα
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ Μ. ΣΙΓΑΛΑ
Ἑρμοῦ 161 τηλ. 53.310
ΑΘΗΝΑΙ

Οἱ ἠλωλάδες τῆς Ἐφταλίας

Ὁ προστατευόμενος

Ἕνα γράμμα πῆρε ἡ Ἐφταλία ἀπὸ μιὰ φιλενάδα τση φραγκολεβαντίνα τσῆ Σμύρνης ποὺ τσ' ἤγραφε:

«Μοῦ λές, Φταλία μου, νὰ πάρω τὸν Ἀλμπέρς, νὰ κάνω κι' ἐγὼ φαμίλια. Καλὸς ὁ λόγος σου, ἀλλὰ πῶς; Ἄλτρο ἀπὸ μένα πιὸ φτωχὸς εἶναι ἐκεῖνος. Καὶ τότες τὸ παιδὶ ποὺ θὰ κάνω, τί ἐντικατσιόνα, τί καρριέρα θὰ πάρη; Ἂν ἐσὺ ὅμως, ἀπὸ βολεντά σου, μοῦ δίνεις γκαραντσία πῶς θὰ μοῦ τὸ μπρατσάρης νὰ στὸ στείλω στὴν Ἀθήνα, νὰ τὸ βάλης στὸ Κολέτζιο κι' ὅταν ξεσκολίση καὶ πάρη τὸ σερτιφικάτο του μὲ τσὶ φρεκαντατσιόνες πὄχεις, τοῦ βρῆς ἕνα πόστο σὲ μιὰ μεγάλη πόρτα, τότες θὰ πῶ κι' ἐγὼ τοῦ Ἀλμπέρς... Βούρ!

Σὲ φιλῶ: Οὐζενή».

Αὐτὸ τὸ γράμμα ἤκανε τὴν πονόψυχη καὶ συντρέχτρα Ἐφταλία, πενσερόζα. Κι' ἔτσι ἐκνευρισμένη κι' ἄϋπνη, σαλταπηδάει ἀπόψε οὔλη νύχτα σὰν σταλταμπῖγκος κατ' ἀπ' τὸ πάπλωμα καὶ σκουντάει τὸν ἄντρα τση καὶ τοῦ λέει:

— Νικολάκη!...

Ἀγκουροξυπνημένος, ξαφνιασμένος καὶ μαχμουρλῆς ἐκεῖνος, ρωτάει:

— Τί τρέχει;

— Τὸν κόνσολα στὸ κονσολάτο, ποιὸς θὰ τὸν ραμπλασάρη ἅμα θὰ πάρη τὴν σύνταξί του;

Ὁ Νικολάκης σκέφτηκε λίγο.

— Τὸν κόνσολα; Ἄ, ναί! Θὰ μπῆ ὁ βίτσι κόνσολας!... εἶπε ἀνόρεξα καὶ ξανακοιμήθηκε ὁ φουκαρᾶς.

Μὰ ἡ Ἐφταλία ὅμως, σὲ λίγο πίσω ξαναρωτᾶ:

— Νικολάκη!...

— Τί εἶναι πάλι;...

— Πές μου, καλέ, καὶ τὴν θέσι τοῦ βίτσι κόνσολα, ποιὸς θὰ τὴν πάρη;

— Μὰ ὁ πρῶτος ντραγουμάνος. Διάβολε, θέλει κι' αὐτὸ ρώτημα;...

Εἶπε κι' εὐτὺς τὸν πῆρε πάλι ὁ ὕπνος κι' ἄρχισε νὰ ροχαλίζη. Μὰ ἡ Ἐφταλία, σὲ λίγο, τὸν ξανασκουντᾶ:

— Νικολάκη!...

— Τί θές, χριστιανή μου; ρώτησε ἐκνευρισμένος.

— Καὶ ποιὸς θὰ πάη στὸ ποδάρι τοῦ πρώτου ντραγουμάνου;

— Μά, μωρὴ Φταλία, κουντούρντισες νυχτιάτικο; Ἤτανε φαρτσουνέτι νὰ μὲ ξυπνήσης πάλι; Μὴν εἶσαι ἀγαθοξούρα. Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλος μέσα στὸ κονσολάτο, ποιὸς θὲς νὰ τὸν ραμπλασάρη;

— Ὥστε ἡ θέσι τοῦ ντραγουμάνου θὰ μείνη ἀνοιχτή;

— Βέβαια, μιὰ θέσι γιὰ τὴν νέα γενεά!

Καί, νταλντισμένος, ἑτοιμάστηκε νὰ κοιμηθῆ, μὰ ἡ Ἐφταλία ξεφώνισε:

— Νικολάκη!

— Μά, δὲ μοῦ λές, βρὲ γυναῖκα, ἄζτισες ἀπόψε: Ἄσε με ἥσυχο!

— Μωρὲ τζαναμπέτη, μιὰ πληροφορία θέλω ἀκόμα!

— Λέγε, λοιπόν...

— Καὶ πότε θὰ πάρη τὴν ρετρέτα του ὁ κόνσολας;

— Σὲ δεκαεννηὰ χρόνια κι' ἐννηὰ μῆνες! ἀπάντησε ὁ Νικολάκης.

— Τότε, λοιπόν, ἡ Οὐζενὴ μπορεῖ νὰ παντρευτῆ. Ἔχει οὖλο τὸν καιρό!... μουρμούρισε εὐχαριστημένη ἡ Ἐφταλία.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τῆς τηλεγράφησε: «Βούρ»!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΦΑΡΜΑΚΑ

Ὅλο τὸ κόσμος γρίππη ἔχει, κουζούμ, νὲ τοὺρ μποῦ, μπέ; Ἅμα ἐγὼ χὶτς ποτὲ καμμιὰ ἀρρώστεια ντὲν ἰπαίρνω. Μυστικὸ ἅμα ἠθέλεις νὰ μάθης, μετὰ χαρᾶς, γιαβρούμ, νὰ σὲ λέω: Φάρμακο ἕνα εἶναι: Παστουρμᾶ τὸ λένε!

Γρίππη σοῦ ἔρχεται, πιλευρίτη, σκαρλατίνα, φελιὰν φιστίκ, ὅ,τι νὰ σὲ πιάνη λίγο παστουρμᾶ νὰ τιρῶς, ἀπὸ πάνω οὖζο νὰ πίνης, περδίκι νὰ ἔνεσαι! Δοκιμασμένα πιράμματα, μὰ τὸ Θεὸς σοῦ λέω. Ἐγὼ χὶτς, ἀρρώστειες ντὲν παθαίνω, γιατὶ φάρμακό μου ταχτικὰ ἰπαίρνω. Ἀρρώστεια ἅμα παστουρμᾶ μυρισμένο ἐκάνει, βάϊ, βάϊ, βάϊ, διρόμο ἰπαίρνει!..

Πρὶν ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα λοιπόν, τὸ ὑναῖκα μου μὲ λέει:

—Ξέρεις, Καραμπέτ, ἡ φίλη μου ἡ κ. Μπελίντα ἄρρωστη εἶναι.

Μπελίντα λένε, ἅμμα πολὺ ὄμορφο ὑναῖκα ἔνεται. Ντὲν ἠκσέρω Ἀρμένισσα εἶναι, Ρωμηὰ εἶναι Ἰταλιάνα εἶναι, χὶτς μπελὶ ὄλμαντι. Τὸ φίλος μου τὸ Βαγγέλης αἰχμάλωτος Ἰταλία πῆε, ἐκεῖ Μπελίντα γνώρισε, παντιρεμένο ἔκανε, ἅμα πίσω Ἑλλάδα ἐλεύτερος ὕρισε, μαζὶ Μπελίντα ἰπῆρε. Ἐμένα, σὲ λέω, πολὺ μοῦ ἠρέσει.

Τὸ λοιπὸν Σουρπουῖτσα μὲ λέει, ἀφοῦ Μπελίντα ἄρρωστη ἔνεται, ἰσπίτι της νὰ πηαίνουμε, ἐπίσκεψις νὰ κάνουμε. Πὲκ ἀλιά. Ἐγὼ χὶτς γιατιρὸς ντὲν εἶμαι, ἅμα μαζί μου γιατρικὰ ἰπαίρνω.

—Πᾶμε; λέει Σουρπουῖτσα.

—Πᾶμε, κουζούμ!

—Γιατί παίρνεις τὴν τσάντα μαζι σου;

—Γιατρικὰ ἰπαίρνω.

Ἰσπίτι ἰφτάνουμε, πόρτα χτυπημένο ἐκάνουμε τὸ φίλος μου τὸ Βαγγέλης ἀνοιγμένο μᾶς ἐκάνει: «Πῶς εἶναι τὸ ὑναῖκα σου;» ρωτημένο ἐκάνω. «Καλούτσικα» λέει, «ἅμμα χτὶς ντὲν ἠμπορεῖ ἀκόμα νὰ σηκώνεται».

—Βαγγελάκη, κουζούμ, λέω, ἐγὼ μαζί μου γιατιρικὰ ἔφερα, ἅμα ὑναῖκα σου ἰπαίρνει πέρδικα νὰ ἔνεται!

—Τί γιατρικά, βρὲ Καραμπέτ;

—Νὰ μὴ σὲ νοιάζη.

Δωμάτιο ἰμπαίνουμε, πιρῶτα Σουρπουῖτσα, ὕστερα ἀφεντιά μου, ὕστερα τὸ φίλος μου τὸ Βαγγελάκης, Μπελίντα στὸ κρεβάτι ξαπλωμένο ἤτανε, κόκκινος-κόκκινος, βάϊ, βάϊ, ὡραῖο πιρᾶμμα. Τέτοιο ὑναῖκα χὶτς μπὲ κουζοὺμ ἠμπορεῖς νὰ ἰβλέπης ἄρρωστο!

—Καλησπέρα ἰτόνισσα, λέω! Τί ἰβλέπω; Κρεβάτι εἶσαι;

—Ἄ, κ. Καραμπέτ, ἄρρωστη εἶμαι!

—Ἄρρωστη εἶσαι, κουζούμ, γιατὶ χὶτς γιατιρὸ ντὲν ἔφερες!

—Ἔφερα, κ. Καραμπέτ.

Τὸ φίλος μου τὸ Βαγγελάκης λέει γιατιρὸ ἔφερε, φάρμακα ἔδωσε, μπουκαλάκια μὲ δείχνει.

—Αὐτά, κουζούμ, τὰ φάρμακα, πεταμένα νὰ τὰ κάνετε. Μὰ τὸ Θεὸς σοῦ λέω, καλύτερα φάρμακα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ θὰ σὲ δίνω ἐγὼ ντὲν ὑπάρχουν. Δοκιμασμένα πιράμματα!

Τσάντα μου ἀνοιγμένο ἐκάνω, ἕνα μεγάλο κομμάτι παστουρμᾶ ἐβγάνω, στὸ ἄρρωστη τὸ δείχνω.

—Βιλέπεις, μαντάμ; Αὐτὸ τὸ φάρμακο ἅμα φαγωμένο ἐκάνης καὶ ἀπὸ πάνω τοῦτο τὸ πιοτὸ πίνης, ἀμέσως πέρδικα νὰ ἔνεσαι... Δοκιμασμένα πιράμματα!...

Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ τσάντα μου καὶ οὖζο ἄλφα ἄλφα βγαλμένο ἐκάνω.

Μόλις παστουρμᾶ ἀπὸ τὸ τσάντα μου ἰβναίνει ὅλο τὸ κάμαρη μυρισμένο ἔνεται. Ἄρρωστη ρουθούνια της ἀνοιγμένα ἐκάνει:

—Πώ, πώ, πώ! λέει.

Βαγγελάκη ρουθούνια του ἀνοιγμένα ἐκάνει:

—Πώ, πώ, πώ! λέει.

Βαγγελάκης χὶτς ντὲν ἤθελει στὸ ὑναῖκα του τέτοιο φάρμακο νὰ δίνη. Σουρπουῖτσα μου χὶτς ντὲν ἤθελει. Ἅμα ἐγὼ λέω, ὅποιος θέλει περδίκι νὰ ἔνεται, αὐτὰ τὰ φάρμακα νὰ παιρνη.

—Γιὰ δῶσε μου νὰ δῶ... τὸ ἄρρωστη λέει.

Ὕστερα παστουρμᾶ μύτη της φέρνει, ζαλισμένο ἔνεται, ἀμὰν φωνάζει, λιποθυμισμένο ἔνεται. Μεάλο σαματᾶ μέσα στὸ ἰσπίτι ἔνεται, Βαγγέλης θυμωμένος ἔνεται, παστουρμᾶ ἰπαίρνει στὸ κεφάλι μου ρίχνει, καυγᾶ ἐκάνουμε, χὶτς τώρα ντὲν μιλᾶμε.

Ἅμα ὑναῖκα του μετὰ μιὰ ἰβδομάδα καλὰ ἔϊνε. Ποιὸς ἔκανε καλά; Τὸ παστουρμᾶ, κουζούμ! Δοκιμασμένα πιράμματα!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Τὸ πιάνο

Ἄς το πιὰ τὸ κορίτσι, ἄνθρωπέ μου. Ἄς το τὸ φουκαριάρικο καὶ μὴν τὸ τυραννᾶς ἄλλο, ἀδίκως καὶ παραλόγως. Σώνει καὶ καλὰ σοῦ μπῆκε ἡ ἰδέα νὰ μάθη ἡ κόρη σου πιάνο. Ἀφοῦ βλέπεις, ὅμως, πὼς τὸ κορίτσι δὲν θέλει, τί ἐπιμένεις; Σοῦ τὸ δήλωσε μιὰ φορά, σοῦ τὸ δήλωσε πέντε, σοῦ τὸ εἶπε τριάντα. Δὲν τῆς ἀρέσει τὸ πιάνο. Ἐσὺ γιατί τὸ βασανίζεις μὲ τὴν ἐπιμονή σου, ἀρβανιτοκέφαλε καὶ τῆς ἔχεις γίνει τσάμικος ταμπάκος; Τὸ βλέπεις τὸ δυστυχισμένο πὼς κάθεται μὲ μισὴ καρδιὰ στὸ σκαμνὶ καὶ κοπανάει τὰ δύστυχα τὰ πλῆκτρα μ' ἕνα μῖσος, σὰν νὰ θέλη νὰ τὰ ἐκδικηθῆ. Λοιπόν;

Τί εἶπες; Πρέπει νὰ μάθη; Ἐν πρώτοις, λοιπόν, δὲν θὰ μάθη. Καὶ ἂν μάθη, ἐγὼ σοῦ δίνω τὸ δικαίωμα νὰ μὲ βάλης μέσα στὸ πιάνο καὶ νὰ πᾶς νὰ μὲ πετάξης στὴν Τρούμπα τοῦ Πειραιῶς. Καὶ δεύτερον, γιατί νὰ μάθη; Ποῖος ὁ λόγος καὶ πρὸς ποῖον σκοπόν; Τί εἶπες; Ἕνα μορφωμένο κορίτσι ὀφείλει νὰ ξέρη καὶ πιάνο; Γιατί νὰ ξέρη; Καὶ κατὰ τί θὰ ἐξυπηρετήση τὴ μόρφωσί της καὶ τὸν προορισμό της στὴ ζωή, ἂν κάθεται μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ὄργανο καὶ κοπανάει τὸ ντορεμιφασόλ, τὸ «Γιαρούμπη» καὶ τὸ «Βρὲ πῶς μπατιρήσαμε;».

Εἶναι ὡραία ἡ μουσική; Ἄς ποῦμε ὅτι εἶναι. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχης μέσα σου τὸ ταλέντο, νὰ τὸ τραβάη ἡ ψυχή σου γιὰ νὰ καταπιαστῆς μ' αὐτὸ τὸ βάσανο. Ἡ κόρη σου ὅμως δὲν τὄχει καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἐκτιμῶ. Ἡ κόρη σου ἔχει φιλάνθρωπα αἰσθήματα καὶ καμμιὰ ὄρεξι νὰ παίρνη τ' αὐτιὰ τῶν ἄλλων καὶ νὰ κάνη τοὺς γειτόνους νὰ τὴν καταριοῦνται. Καὶ τὴν συγχαίρω ἐγκαρδίως γι' αὐτό. Ἀλλὰ ἐσὺ τὄβαλες ἀμέτι-μουχαμέτι νὰ μάθη πιάνο καὶ νὰ ἐνοχλῆ τοὺς γειτόνους καὶ νὰ τρομοκρατῆ τὰ ποντίκια τοῦ σπιτιοῦ. Τάχα πὼς ξέρει μουσική. Καὶ βέβαια δὲν πρόκειται γιὰ τὴ μουσική. Πρόκειται γιὰ ψωροεπίδειξι, τάχα πὼς ἡ Λιλίκα μας ξέρει καὶ πιάνο καὶ θαυμᾶστε την, παρακαλῶ, καὶ χειροκροτῆστε την καὶ πέστε καὶ μπράβο στὸν μπαμπᾶ ποὺ θὰ κάθεται κοντὰ καὶ θὰ καμαρώνη ἠλιθίως σὰν γύφτικο σκεπάρνι, ὁ ματαιόδοξος βλάξ.

Τί εἶπες; Τὸ πιάνο εἶναι ἀπαραίτητο στοιχεῖον γιὰ νὰ παντρευτῆ μιὰ κοπέλλα; Μωρὲ τί μοῦ λές! Ἀπαραίτητο στοιχεῖο γιὰ νὰ παντρευτῆ μιὰ κοπέλλα, εἶναι νὰ ξέρη νὰ μαγειρεύη, νὰ σερβίρη, νὰ σιδερώνη, νὰ μαντάρη κάλτσες, νὰ ράβη κουμπιὰ στὸ πουκάμισο τοῦ ἀντρός της, νὰ ἔχη νοικοκυρεμένο τὸ σπίτι της, νὰ νταντεύη τὸ μωρό.

Πῶς; Τί νὰ τὸ κάνης τὸ πιάνο ποὺ τῆς πῆρες; Νὰ πᾶς ἀμέσως νὰ τὸ πουλήσης καὶ νὰ τῆς πάρης μιὰ ραπτομηχανή. Ἤ, ἂν δὲν θὲς νὰ τὸ πουλήσης, πάρε ἕνα μπαλτᾶ, κάντο καυσόξυλα καὶ ρίχτα στὴ σόμπα. Ἀλλὰ τὴν κοπέλλα ἄς την ἥσυχη, ἀφοῦ δὲν θέλει καὶ μὴν τὴν πιλατεύης ἄλλο ὄχι μόνο γιὰ τὸ δικό της τὸ καλό, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῶν περιοίκων. Ἀπὸ ποῦ νὰ πάρη τὴ μουσικὴ φλέβα ἡ κόρη σου, βρὲ βλάκα; Ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ της, ποὺ χόρευε ζεμπέκικο μὲ ζουρνᾶ, ἢ ἀπὸ τὴ μάννα της ποὺ χρόνια κοπάναγε τὸν κόπανο τῆς μπουγάδας; Ἄς τὴν ξανακούσω νὰ βροντάη τὰ πλῆκτρα καὶ τότε τὰ λέμε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο „ΦΥΛΑΞ ΑΓΓΕΛΟΣ"

Συγκινητικὸ διήγημα

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ εἶδε, ὅταν ἀνάρρωσε, ἦταν αὐτὰ τὰ λευκά, τ' ἀνάλαφρα, τ' ἀριστοκρατικὰ χέρια, ποὺ ἀκουμποῦσαν στὸ μέτωπό του. Δὲν καταλάβαινε καὶ πάρα πολλὰ πράγματα, γιατὶ ἔνοιωθε κάτι σὰ νάρκη, ὕστερ' ἀπ' τὴ σοβαρὴ ἀρρώστεια ποὺ εἶχε περάσει καὶ ἴσως γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἔμοιαζε μὲ παιδί, ποὺ εἶχε τὴν ἀφέλεια νὰ σκέφτεται: «Εἶναι τὰ χέρια τοῦ φύλακα ἀγγέλου». Ἦταν ἀλήθεια νὰ γελάη κανεὶς μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ ἄξεστος Πέτρος μποροῦσε νὰ πιστεύη στοὺς «φύλακες ἀγγέλους». Καὶ τί γέλια θἄκανε ἀλήθεια, ἂν τὸ μάθαινε, ὁ «Ξερακιανός»! Φυσικά, ὁ Πέτρος δὲν πίστευε τίποτα ἀπ' ὅλ' αὐτὰ πιά, μά, ὅταν ἦταν μικρός, ἡ μητέρα του τοὔλεγε:

— Ὅσο ὁ «φύλακας ἄγγελος» εἶναι κοντά σου καὶ σ' ὁδηγεῖ, δὲν μπορεῖς νὰ κάνης κανένα κακὸ στὴ ζωή σου...

Στὴν ἀρχὴ λοιπὸν εἶχε δῆ μόνο τὰ λευκὰ χέρια. Ἔπειτα τὴν εἶδε ὁλόκληρη, μέσα στὸ μικρό, καθαρὸ νοσοκομεῖο. Καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν ὡραῖο, λεπτοκαμωμένο, ἐξαίσιο σὰν μιᾶς ἁγίας. Ἡ ἀδελφὴ Οὐρανία χαμογελοῦσε πάντα καὶ τὸν κύτταζε μὲ τὰ μεγάλα, τ' ἁγνὰ μάτια της.

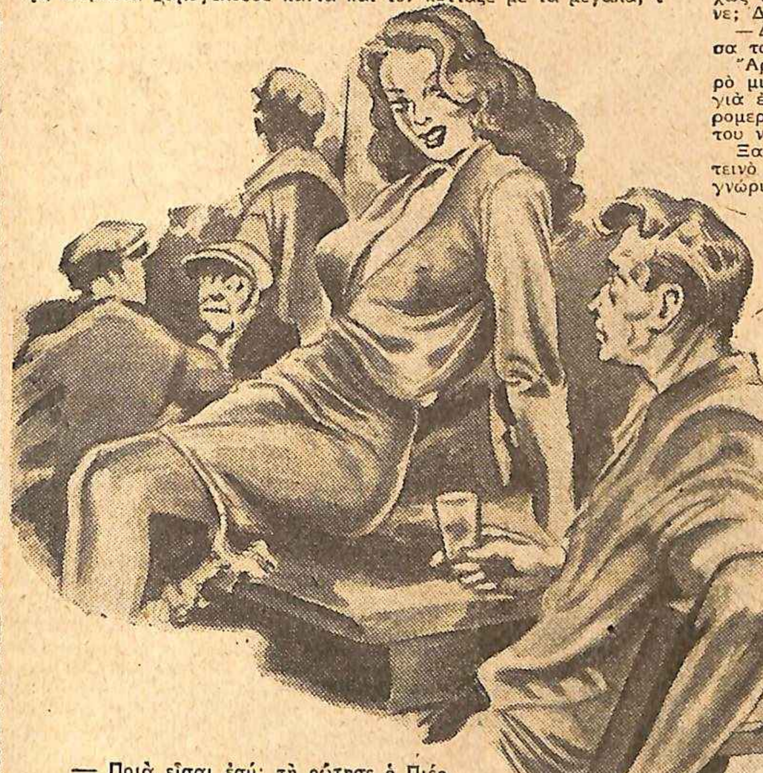

— Ποιὰ εἶσαι ἐσύ; τὴ ρώτησε ὁ Πιέρ.

— Εἶσαι καλύτερα τώρα; τὸν ρωτοῦσε.

— Ναί, εἶμαι καλά...

Πραγματικά, ὅλο κι' ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του καλύτερα, μὰ θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴ γίνη καλά, γιατὶ τότε θἄφευγε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο καὶ δὲ θἄχε πιὰ κοντά του τὰ ὡραῖα, τὰ λευκὰ χέρια τοῦ «φύλακα ἀγγέλου». Μὰ ἔφτασε, ἀλλοίμονο, ἡ μέρα ποὺ θἄφευγε.

— Μ' ἔσωσες, ἀδελφὴ Οὐρανία, τῆς εἶπε, φιλῶντας τὰ λευκὰ χέρια της.

— Τί κάνεις, Πιέρ; Τὸ Θεὸ πρέπει νὰ εὐχαριστήσης!...

— Ὤ! ὁ Θεός, ἀδελφή, δὲ νοιάζεται γιὰ μένα, γιατὶ εἶμαι κακός...

— Μὰ τώρα πιὰ θὰ γίνης καλός, τοῦ ἀπάντησε ἡ ἀδελφὴ χαμογελῶντας.

— Δὲν μπορῶ, ἀδελφή. Ἂν ἤξερες... Ὁ πόλεμος, ἡ μιζέρια, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί, μὲ κατάντησαν ἔτσι... Δὲν εὕρισκα δουλειὰ καὶ τότε πῆγα μὲ τὸν «Ξερακιανό». Πότε τὰ καταφέρνουμε, πότε ὄχι... Αὐτὸς μὲ πληρώνει, κι' ὅταν τύχη καὶ μὲ φυλακίσουν, ἔ, τότε πληρώνει τὸ κράτος γιὰ τὴ συντήρησί μου.

— Ὁ Θεός, τοῦ ἀπάντησε ἁπλᾶ ἡ ἀδελφὴ Οὐρανία, σοῦ ἔστειλε μιὰ σοβαρὴ ἀρρώστεια γιὰ ν' ἀγγίξη τὴν καρδιά σου καὶ νὰ μπῆς τώρα σ' ἄλλο δρόμο...

— Μὰ δὲν ἔχω λεφτά, δὲν ἔχω δουλειά. Πῶς θὰ τρώω ἂν δὲν ξαναγυρίσω στὸν «Ξερακιανό»;

— Θὰ ψάξης καὶ σιγὰ-σιγὰ θὰ βρῆς δουλειά... Ὅσο γιὰ τὸ φαγητό σου, θἄρχεσαι κάθε πρωΐ στὸ νοσοκομεῖο καὶ θὰ σοῦ δίνω ἐγὼ τὸ φαγητό σου...

Ὁ Πιὲρ τὴν κύτταξε μὲ κάποια ἀμηχανία. Δίσταξε, μά, στὸ τέλος, ἀπάντησε:

— Καλά, θὰ προσπαθήσω...

Στὴν ἔξοδο, ἡ ἀδελφὴ Οὐρανία τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε, Πιέρ, καὶ νἆσαι καλός.

Κι' ἀλήθεια, ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του πραγματικὰ καλὸ κι' αἰσθανόταν ἀκόμα πὼς τὰ λευκά της χέρια τὸν ὁδηγοῦσαν.

*

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ πηγαίνη κάθε πρωΐ στὸ νοσοκομεῖο καὶ νὰ παίρνη τὸ φαγητό του. Πέρασαν ἔτσι ἕνας, δυό, τρεῖς μῆνες... Τὰ βράδια κοιμόταν στὸ δημόσιο ὑπνωτήριο.

Ἕνα πρωϊνό, καθὼς ἡ ἀδελφὴ Οὐρανία τοὔδινε ἕνα σωρὸ πράγματα, τῆς εἶπε:

— Ὄχι, ὅλ' αὐτά, ἀδελφή. Τώρα βρῆκα δουλειὰ καὶ κερδίζω. Μονάχα λίγο ψωμί...

— Εἶδες, Πιέρ, ὁ Θεὸς σὲ βοήθησε...

— Ναί, βέβαια...

Χαμογελοῦσε πονηρὰ ὁ Πιέρ... Δὲν ἤθελε νὰ τὴ στενοχωρήση καὶ νὰ τῆς πῆ πὼς αὐτὴ τὸν εἶχε σώσει ἀπ' τὸν κακὸ δρόμο. Ἕν' ἄλλο ὅμως πρωϊνό, εἶδε δυὸ ἄλλα χέρια ποὺ τοὔδιναν τὸ ἄσπρο ψωμί.

— Ποῦ εἶναι ἡ ἀδελφὴ Οὐρανία; ρώτησε ἀνήσυχος.

— Ἔ! παιδί μου, τὴν ἀδελφὴ Οὐρανία τὴν κάλεσε κοντά του ὁ Κύριος.

— Δηλαδὴ θὲς νὰ πῆς πὼς πέθανε;...

— Ναί, προχθὲς τὸ βράδυ... ξαφνικά.

— Μά... ψέλλισε μὲ συγκίνησι.

Ἄθελά του τὰ μάτια του βούρκωσαν. Εἶχε χρόνια ποὺ δὲν εἶχε κλάψει. Νεκρή! Ἔφυγε ζαλισμένος δίχως νὰ πάρη τὸ ψωμί, δίχως νὰ κυττάξη πίσω του. Τώρα πιὰ ὁ Πιὲρ ἦταν μόνος. Τί θἄκανε; Δὲν εἶχε πιὰ κοντά του τὸν «ἄγγελο» νὰ τὸν ὁδηγῆ.

— Δὲν θὰ μπορέσω πιὰ νὰ εἶμαι καλός, σκέφτηκε κι' ἔνοιωσε μέσα του τὰ κτηνώδη ἔνστικτα νὰ ξυπνοῦν.

Ἄρχισε νὰ γελάη. Τί βλάκας ποὺ ἦταν! Ν' ἀκούση τόσον καιρὸ μιὰ μοναχή! Νά, τώρα αὐτή, εἶχε πεθάνει. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ ἐκείνη καὶ γι' αὐτόν... Νὰ κουράζεται ὅλη μέρα γιὰ ἕνα ψωρομεροκάματο, ἐνῶ μποροῦσε μὲ τὸν «Ξερακιανὸ» καὶ τὴ σπεῖρα του νὰ βγάζη ἕνα σωρὸ λεφτά.

Ξαναθυμήθηκε τὶς παληές του συνήθειες. Τράβηξε πρὸς τὸ σκοτεινὸ δρομάκο ποὺ ὁδηγοῦσε στὴ «Χρυσῆ Ἀχτίδα». Ὅλοι τὸν ἀναγνώρισαν στὸ ὕποπτο αὐτὸ μπὰρ καὶ τὸν ὑποδέχτηκαν χαρούμενα.

Κάθισε σ' ἕνα τραπεζάκι.

— Γκασπάρ, φώναξε, φέρε νὰ πιῶ.

— Φαίνεται πὼς κερδίζεις τώρα, ἔ; τοῦ εἶπε τὸ γκαρσόνι.

— Μπορεῖ... Θέλω νὰ δῶ τὸν «Ξερακιανό»...

— Καλὰ... Ἅμα θἄρθη, θὰ στὸν στείλω. Δὲν ἔρχεται πρὶν βραδυάση...

— Φέρε μου ἕνα τζίν!...

Τοὔφερε ἕνα μπουκάλι. Τὸ κεφάλι τοῦ Πιὲρ ἄρχιζε νὰ γυρίζη. Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ τὸ κέντρο γέμιζε ἀπὸ ὕποπτες παρέες. Ἄνθρωποι δίχως συνείδησι, μοχθηροί, ποὺ μποροῦσαν νὰ ἐγκληματήσουν γιὰ λίγα φράγκα.

— Θέλω νὰ πιῶ, κι' ἄλλο, Γκασπάρ, φώναξε σὲ λίγο ὁ Πιέρ.

Κύτταξε τὸ ποτῆρι του καὶ μέσα στὴ θολὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ φάνηκε πὼς κάποια χέρια λευκά, ἁγνά, λεπτὰ ἀκουμποῦσαν στὰ χείλη τοῦ ποτηριοῦ.

— Ἀδελφὴ Οὐρανία! ψιθύρισε.

Ἀκούστηκε ἕνα κρυστάλλινο γέλιο.

— Ἀδελφή; Τρελλάθηκες; Κάθε ἄλλο παρὰ ἀδελφὴ εἶμαι ἐγώ!

Σήκωσε τὰ μάτια του μ' ἀπορία. Ὄχι, δὲν ἦταν ἡ ἀδελφὴ Οὐρανία. Αὐτὴ εἶχε ἕνα βαμμένο πρόσωπο, δυὸ μάτια ζωηρὰ μὲ ρίμμελ, χείλη κατακόκκινα. Μιὰ νόστιμη κοπέλλα ποὺ ἄλλοτε δὲν ἦταν σ' αὐτὸ τὸ μπάρ...

— Ποιά εἶσαι σύ; τὴ ρώτησε.

— Εἶμαι ἡ Ἁγνή. Δηλαδή, ἔχω μονάχα τ' ὄνομα... καὶ γέλασε σαρκαστικά. Ἔχω ἕνα μῆνα ἐδῶ. Τὸ ἀφεντικὸ μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὲ συστήση στὸν «Ξερακιανό». Θὰ μοῦ βρῆ, λέει, μιὰ καλύτερη δουλειά. Ἀπ πές μου ἐσύ, τὸν ξέρεις τὸν «Ξερακιανό»;...

Δὲν τὴν ἄκουγε. Κύτταζε τὰ χέρια της ποὺ ἦταν ὅμοια μὲ τὰ χέρια τῆς ἀδελφῆς Οὐρανίας.

— Κάθισε λίγο μαζί μου. Θέλεις;... Τῆς πρότεινε.

— Θέλω! Δός μου ἕνα τσιγάρο!..

Ἡ Ἁγνὴ ἄρχισε νὰ καπνίζη μὲ ἡδονή.

Ὁ Πιὲρ ἐπιθυμοῦσε νὰ τῆς χαϊδέψη τὰ ὡραῖα, τὰ λευκὰ χέρια της.

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ μέσα, Ἁγνή; τὴ ρώτησε.

— Παράξενος τύπος εἶσαι τοῦ λόγου σου, εἶπε ἡ κοπέλλα γελῶντας. Διαφέρεις ἀπ' τοὺς ἄλλους. Μὰ μοῦ ἀρέσεις, ξέρεις! Ναί, μ' ἀρέσεις πάρα πολύ. Ἂν συναντιόμαστε κάθε μέρα, μπορεῖ καὶ νά...

Τὴ διέκοψε ἡ φωνὴ τοῦ Γκασπάρ:

— Προσοχή, παιδιά. Ἔρχεται ὁ «Ξερακιανός».

Ὁ Πιὲρ ὅμως, χάϊδευε τώρα τὰ χέρια τῆς Ἁγνῆς.

Κι' ἄξαφνα σηκώθηκε καὶ τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Ἔλα! τῆς εἶπε.

— Ποῦ; Ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε;

Πρὶν προφτάση νὰ καταλάβη ἡ Ἁγνή, βρίσκονταν καὶ οἱ δυό τους ἔξω. Ἄρχισε νὰ περπατάη γρήγορα, κρατῶντας την ἀπ' τὸ μπράτσο σφιχτά, κάτω ἀπ' τὴ βροχή. Μέσα στὴν ψυχρὴ ἀτμόσφαιρα, ὁ Πιὲρ ἄρχισε νὰ ξεζαλίζεται.

— Ἄκουσέ με, Ἁγνή, τῆς ἔλεγε. Ὁ «Ξερακιανὸς» εἶναι ἕνας κακοῦργος. Μὰ κι' ἡ «Χρυσῆ Ἀχτίδα» δὲν εἶναι γιὰ σένα. Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶναι γιὰ μιὰ κοπέλλα ποὺ ἔχει τὰ δικά σου χέρια...

— Τί σχέσι ἔχουν τὰ χέρια μου;

Δὲν καταλάβαινε! Ὁ Πιὲρ στάθηκε καὶ τὴν ἔπιασε ἀπ' τοὺς ὤμους.

— Ἄκουσέ με καλά, Ἁγνή. Ὀνειρεύτηκες ποτέ σου νἄχης πλάϊ σου ἕναν ἄντρα ποὺ νὰ σὲ σέβεται, νὰ σὲ σκέπτεται καὶ νὰ σοῦ φέρνη κάθε Σάββατο λεφτά; Ἐννοῶ λεφτὰ τίμια, βγαλμένα μὲ τὸν ἱδρῶτα τῆς δουλειᾶς... Καὶ νἄχης ἕνα σπιτάκι, παιδάκια, ἡσυχία... Καταλαβαίνεις, Ἁγνή;

— Βέβαια τ' ὀνειρεύτηκα, μὰ πᾶνε χρόνια... Τώρα πιὰ ἐγώ... ψέλλισε ἡ κοπέλλα.

— Δός μου τὸ χέρι σου, ἔλα μαζί μου, μὴ φοβᾶσαι! Ὅλα θὰ πᾶνε καλά, θὰ δῆς... Θὰ μᾶς προστατέψη ἀπὸ ἐκεῖ πάνω ὁ «φύλαξ ἄγγελος», ἡ ἀδελφὴ Οὐρανία.

— Ὁ «φύλαξ ἄγγελος», ἡ ἀδελφὴ Οὐρανία;.. Δὲν καταλαβαίνω!..

— Θὰ καταλάβης ἀργότερα, Ἁγνή... Ἔλα μαζί μου!...

ΠΙΕΡ ΜΠΑΣΤΙΝΤ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ τοῦ τυφλοῦ Τὸμ

Ὁ νέγρος σκλάβος ποὺ ἦταν μουσικὴ ἰδιοφυΐα

Ὅταν μιὰ ἀπὸ τὶς μαῦρες σκλάβες, ποὺ ἐργάζονταν ἄλλοτε στὰ ἀγροκτήματα τῆς Ἀμερικῆς, γινόταν μητέρα, τὸ παιδί της ἀνῆκε δικαιωματικὰ στὸν ἀφέντη της. ἦταν δηλαδὴ κι' αὐτὸ σκλάβος ἐκ γενετῆς. Δὲν ἀποτέλεσε λοιπὸν ἐξαίρεσι κι' ἕνα ἀγοράκι, ποὺ ἦρθε στὸν κόσμο τὴν ἄνοιξι τοῦ 1850, στὸ κτῆμα κάποιου Πέρρυ Ὄλιβερ, στὴ Γεωργία. Ἀπογοητεύθηκε ὅμως ὁ ἀφέντης του, ὅταν διαπίστωσε ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν τελείως τυφλό.

Ἀργότερα, πούλησε τὴ μητέρα, σ' ἕνα σκλαβοπάζαρο, στὸ στρατηγὸ Τζέϊμς Μπέτουν. Ἀφοῦ ἔκλεισε τὴ συμφωνία, χάρισε στὸν ἀγοραστὴ καὶ τὸ τυφλὸ παιδί.

Ὁ Μπέτουν πῆρε τὸ μικρὸ στὴ φυτεία του καὶ τοὔδωσε τὸ δικό του ἐπίθετο καὶ τὸ ὄνομα Τόμ. Τὸ συμπάθησε καὶ τ' ἄφινε νὰ γυρίζη ἐλεύθερα μέσ' στὸ σπίτι του.

Οἱ διάφοροι ἦχοι φαίνονταν νὰ γοητεύουν τὸ ἀόμματο παιδί. Ἔμενε ἐπὶ ὧρες ἀκίνητο, ἀκούγοντας τὸν κρότο μιᾶς γεωργικῆς μηχανῆς ἢ τὸ θόρυβο τῆς βροχῆς. Ὅταν ὁ Τὸμ ἦταν 4 ἐτῶν, ὁ στρατηγὸς ἀγόρασε ἕνα πιάνο γιὰ τὶς κόρες του. Τὸ πρόσωπο λοιπὸν τοῦ μικροῦ σκλάβου ἀκτινοβολοῦσε, κάθε φορὰ ποὺ οἱ κοπέλλες ἔπαιζαν μουσική.

Μιὰ νύχτα, ὅταν εἶχαν πάει πιὰ ὅλοι νὰ κοιμηθοῦν, ὁ Μπέτουν ἄκουσε ἤχους πιάνου ἀπ' τὴ σάλλα. Πῆγε ἀμέσως νὰ ἐξακριβώση τί συνέβαινε. Τὸ δωμάτιο ἦταν κατασκότεινο, μὰ ἡ μελωδία ἐξακολουθοῦσε. Κι' ὅταν ὁ στρατηγος ἄναψε ἕνα φῶς, εἶδε πὼς ἔπαιζε πιάνο ὁ τυφλὸς Τόμ, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἐκστατικὴ στὸ πρόσωπό του.

Ἐκτιμῶντας τότε τὸ ἀσυνήθιστο ταλέντο του, τοῦ ἐπέτρεψε νὰ χρησιμοποιῆ ἐλεύθερα τὸ πιάνο κι' ἀνέθεσε μάλιστα σ' ἕνα δάσκαλο τῆς μουσικῆς νὰ τοῦ δώση μαθήματα. Ὅταν ὅμως ἐκεῖνος τὸν ἄκουσε νὰ παίζη, δήλωσε:

—Δὲν μπορῶ νὰ διδάξω ἕνα παιδί ποὺ ξέρει πολὺ περισσότερα ἀπὸ μένα!

Τὸ 1857, ὁ Τὸμ ἄρχισε νὰ δίνη κονσέρτα, μ' ἐκπληκτικὴ ἐπιτυχία. Ἔπαιζε Μπετόβεν, Μέντελσον, Μπάχ, Σοπέν, Βέρντι, Ροσίνι, Γκουνό, Μέγιερμπεο κλπ. Ἤξερε ἀπ' ἔξω τὸ λιγώτερο 5.000 συνθέσεις. Ἔφτανε δὲ ν' ἀκούση μιὰ φορὰ μόνο μιὰ σύνθεσι, γιὰ νὰ τὴν ἐπαναλάβη χωρὶς λάθος.

Τὸ 1860, μερικοὶ δύσπιστοι τὸν ὑπέβαλαν σὲ δοκιμασία, μὲ δυὸ νέες συνθέσεις, τὴ μιὰ ἀπὸ 13 σελίδες καὶ τὴν ἄλλη ἀπὸ 20. Ὁ Τὸμ τὶς ἄκουσε ἥσυχα κι' ὕστερα τὶς ἔπαιξε χωρὶς καμμιὰ δυσκολία. Ἄλλοτε πάλι, ἄκουσε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ «Τρίτο Κονσέρτο» τοῦ Μπετόβεν, κι' ἔπειτα ἔπαιξε μόνο τὸ σόλο ἀπ' αὐτό.

Τὸ 1862, ἕνας μουσικὸς τῆς Βιργινίας ὑποπτεύθηκε κάποια ἀπάτη καὶ θέλησε νὰ τὸν δοκιμάση. Τοῦ ζήτησε λοιπὸν νὰ παίξη τὴ δεύτερη φωνὴ μιᾶς νέας συνθέσεως, ποὺ ἐκτελοῦσε αὐτὸς συγχρόνως σὲ ἄλλο πιάνο. Ὁ τυφλὸς βιρτουόζος τὸ κατώρθωσε, κι' ὕστερα ἐπανέλαβε μόνος του τὸ κομμάτι ποὺ εἶχε παίξει ὁ μουσικός.

Σ' ἕνα τουρνὲ τοῦ Τόμ, στὴν Εὐρώπη, ἔβαλαν πάνω στὴ σκηνὴ τρία πιάνα. Δυὸ μουσικοὶ ἄρχισαν νὰ παίζουν δυνατὰ στὰ δυὸ ἀπ' αὐτά. Συγχρόνως, ἕνας ἄλλος ἔπαιξε στὸ τρίτο πιάνο μιὰ σειρὰ ἀπὸ 20 νότες. Ὁ Τὸμ λοιπὸν διέκρινε κι' ἐπανέλαβε κατόπιν μὲ ἀκρίβεια τὶς νότες αὐτές.

Παρ' ὅλο ὅμως τὸ ἐξαιρετικὸ μουσικὸ ταλέντο του, ὁ Τὸμ ὑστεροῦσε πολὺ σὲ νοημοσύνη.

Ἀφοῦ πέθανε ὁ στρατηγὸς Μπέτουν, ὁ προστάτης του, ὁ τυφλὸς Τὸμ ἔγινε ἀκόμη πιὸ στρυφνός, κακότροπος κι' εὐερέθιστος ἀπ' ὅ,τι ἦταν πρίν. Τέλος, ἔπαψε πιὰ νὰ δίνη κονσέρτα καὶ πέθανε τὸ 1908. Τὸ μυστήριο τῆς μουσικῆς ἰδιοφυΐας του ἔμεινε πάντα ἀνεξήγητο.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

—Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ πῆτε, ὅτι δὲν εἴδατε τὴν πινακίδα;...

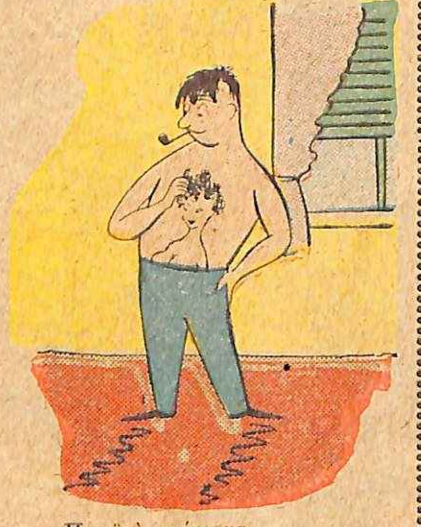

Πρωϊνὸ χτένισμα...

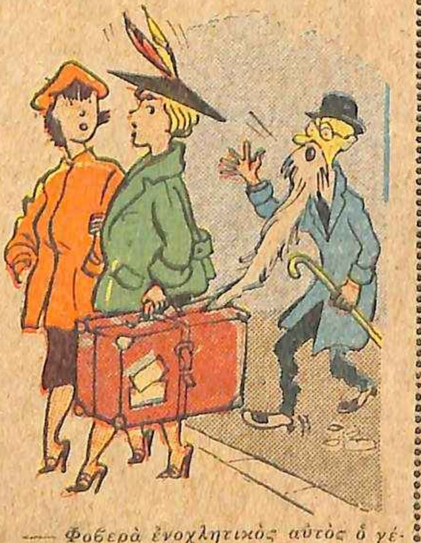

—Φοβερὰ ἐνοχλητικὸς αὐτὸς ὁ γέρος, Καίτη μου! Ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ κατέβηκα ἀπὸ τὸ τραῖνο μ' ἔχει πάρει ἀπὸ πίσω!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Προτιμῆστε νὰ χτενῖστε τὰ μαλλιά σας ἀνασηκωτὰ πάνω ἀπ' τὸ μέτωπο, οταν:

1) Ἔχετε μᾶλλον χαμηλὸ μέτωπο καὶ θέλετε νὰ τὸ ξεσκεπᾶστε ὁλόκληρο.

2) Τὸ πρόσωπό σας εἶναι στρογγυλὸ ἢ τετράγωνο καὶ χρειάζεται λίγο φαινομενικὸ ὕψος ὥστε νὰ φαίνεται σχεδὸν ὀβάλ.

3) Ἔχετε κανονικὰ χαρακτηριστικά

4) Θέλετε ν' ἀκολουθήσετε τὴν τελευταία μόδα στὸ χτένισμα.

Προτιμῆστε «ἀφέλειες», ὅταν:

1) Ἔχετε μέτωπο ὑπερβολικὰ ψηλό.

2) Θέλετε νὰ φαίνεται πιὸ κοντὸ τὸ μακρουλὸ πρόσωπό σας.

3) Ἡ γραμμὴ τῆς ἀρχῆς τῶν μαλλιῶν σας στὸ μέτωπο εἶναι ἀκανόνιστη.

4) Θέλετε κάποια ἀλλαγὴ στὴ χτενισιά σας καὶ δὲν ἔχετε ποτὲ ξαναδοκιμάσει τὶς «ἀφέλειες».

Γιὰ τὴν κομψότητά σας

Νὰ μερικὲς πολύτιμες συμβουλὲς ἑνὸς Ἄγγλου «εἰδικοῦ τῆς κομψότητος»:

Ὅταν ἀγοράζετε κολλιὲ ἀπὸ ψεύτικα μαργαριτάρια, φροντίζετε νἆναι πολὺ μεγάλα.

Μόνο τὰ παπούτσια μὲ ψηλὸ τακοῦνι μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν πραγματικὰ κομψά

Διαλέγετε γάντια πολὺ μακρυὰ μόνον ὅταν τὸ φόρεμά σας ἔχη πολὺ μακρυὰ μανίκια ἢ ὅταν δὲν ἔχη διόλου μανίκια.

Βάφετε τὰ μάτια καὶ τὰ χείλη σας λιγώτερο ἀπὸ τὶς κοπέλλες ποὺ βλέπετε στὰ περιοδικὰ τῆς γυναικείας μόδας.

Μακιγιάρεσθε κάθε μέρα ἐλαφρά, γιὰ νὰ συνηθίση τὸ χέρι σας. Τὸ μακιγιὰζ εἶναι ζήτημα πείρας.

Τὸ ροὺζ τῶν μάγουλων πρέπει νὰ μπαίνη πάντα ψηλὰ καὶ κοντὰ στὰ μάτια, γιὰ νὰ τὰ κολακεύη.

Ἂν τὰ χείλη σας εἶναι λεπτά, μὴν προσπαθῆτε νὰ φαίνωνται παχύτερα μὲ τὸ βάψιμο.

Μὴ μεταχειρίζεσθε πολλὰ χρώματα «παστὲλ» γιὰ τὸ μακιγιὰζ τῆς ἡμέρας.

Δοκιμᾶστε πιὸ σκοῦρα πούντρα ἀπ' αὐτὴ ποὺ χρησιμοποιεῖτε συνήθως, καὶ πιὸ ἀνοιχτὸ κραγιόνι γιὰ τὰ χείλη.

Γιὰ τὰ μαλλιὰ

Τὰ μαλλιὰ πρέπει νὰ βουρτσίζωνται συχνά, γιὰ ν' ἀπαλλάσσωνται ἀπ' τὴν πιτυρίδα. Μπορεῖτε ἐξ ἄλλου νὰ μεταχειρισθῆτε κατὰ τῆς πιτυρίδας τὸ ἑξῆς φάρμακο — μὲ προσοχὴ ὅμως: Σὲ 300 γραμμάρια καθαρὸ ἀλκοὸλ διαλύετε 1 γραμμάριο σαλικυλικὸν ὀξὺ καὶ 1 γραμμάριο ναφθόλη. Κουνᾶτε καλὰ τὸ ὑγρὸ καὶ τὸ φυλᾶτε σ' ἕνα μπουκαλάκι μὲ σταγονομετρικὸ βούλωμα. Ὅταν πρόκειται νὰ τὸ χρησιμοποιῆστε, στάζετε μερικὲς σταγόνες μόνο πάνω στὸ τριχωτὸ δέρμα τοῦ κεφαλιοῦ, τὶς ἁπλώνετε ὁμοιόμορφα σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνειά του καὶ τρίβετε ζωηρά.

Οἱ χρήσεις τῆς ἀμμωνίας

Ἕνα μπουκάλι μὲ ἀμμωνία εἶναι πάντα ἀπαραίτητο στὸ σπίτι σας, γιὰ χίλιες δυὸ χρήσεις. Ἀραιωμένη μ' ἀρκετὸ νερό, ἡ ἀμμωνία καθαρίζει θαυμάσια τοὺς λεκέδες τοῦ ἱδρῶτα.

Ἂν τὸ χαρτὶ τῆς ταπετσαρίας τῶν τοίχων σας ἔχη λερωθῆ κι' ἔχη χάσει τὰ χρώματά του, ἀντὶ νὰ ξοδευτῆτε γιὰ νὰ τὸ ἀλλάξετε, καθαρῖστε το, μὲ λίγη ζύμη ἀπὸ ἀλεῦρι κι' ἀμμωνία.

Ἐπίσης, ἡ ἀμμωνία καθαρίζει τὸ λῖπος ἀπ' τὰ δέρματα.

Ἡ γυαλάδα τῶν μεταξωτῶν

Δὲν εἶν' εὔκολο πρᾶγμα νὰ φύγη ἡ γυαλάδα τῶν μεταξωτῶν. Μπορεῖτε ὅμως νὰ τὸ ἐπιτύχετε, μὲ λίγη προσοχὴ καὶ κάποια ἐπιτηδειότητα. Ἑτοιμάζετε ἕνα καλὸ καφέ, γνήσιο, τὸν φιλτράρετε ἀπὸ ἕνα τουλπάνι, κι' ἐνῶ εἶναι χλιαρὸς ἀκόμα, βρέχετε μ' αὐτὸν καὶ τρίβετε τὸ ὕφασμα ποὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ γυαλίζη ἀπ' τὴν πολλὴ χρῆσι.

Ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο, πολλὲς φορές. Τέλος, σιδερώνετε τὸ ὕφασμα, ὑγρὸ κι' ἀπ' τὴν ἀνάποδη, πάνω σ' ἕνα μεγάλο ἄσπρο χαρτί.

Γιὰ τοὺς καθρέφτες

Στὰ κρύσταλλα τῶν καθρεπτῶν σχηματίζονται συχνὰ λεπτὲς χαραγματιές, συνήθως ἀπ' τὸ καθάρισμά τους μὲ ἀλοιφὲς κακῆς ποιότητος: Γιὰ νὰ τὶς ἐξαλείψετε λοιπόν, ἀλείφετε τὴν ἐπιφάνεια τοῦ κρυστάλλου μὲ μιὰ πάστα ἀπὸ ἀγγλικὸν ἐρυθρὸν λυωμένο σὲ οἰνόπνευμα. Τρίβετε καλὰ μ' ἕνα μαλακὸ δέρμα ζαρκαδιοῦ, καὶ τελικὰ περνᾶτε τὸ κρύσταλλο μ' ἕνα ἄλλο τέτοιο δέρμα, καθαρό.

Τὸ ἀγγλικὸ ἐρυθρὸν βρίσκεται στὰ χρωματοπωλεῖα.

ΜΑΡΙ ΚΛΑΙΡ

Ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Νεύτωνος ὡς τὰ πυραυλοκίνητα

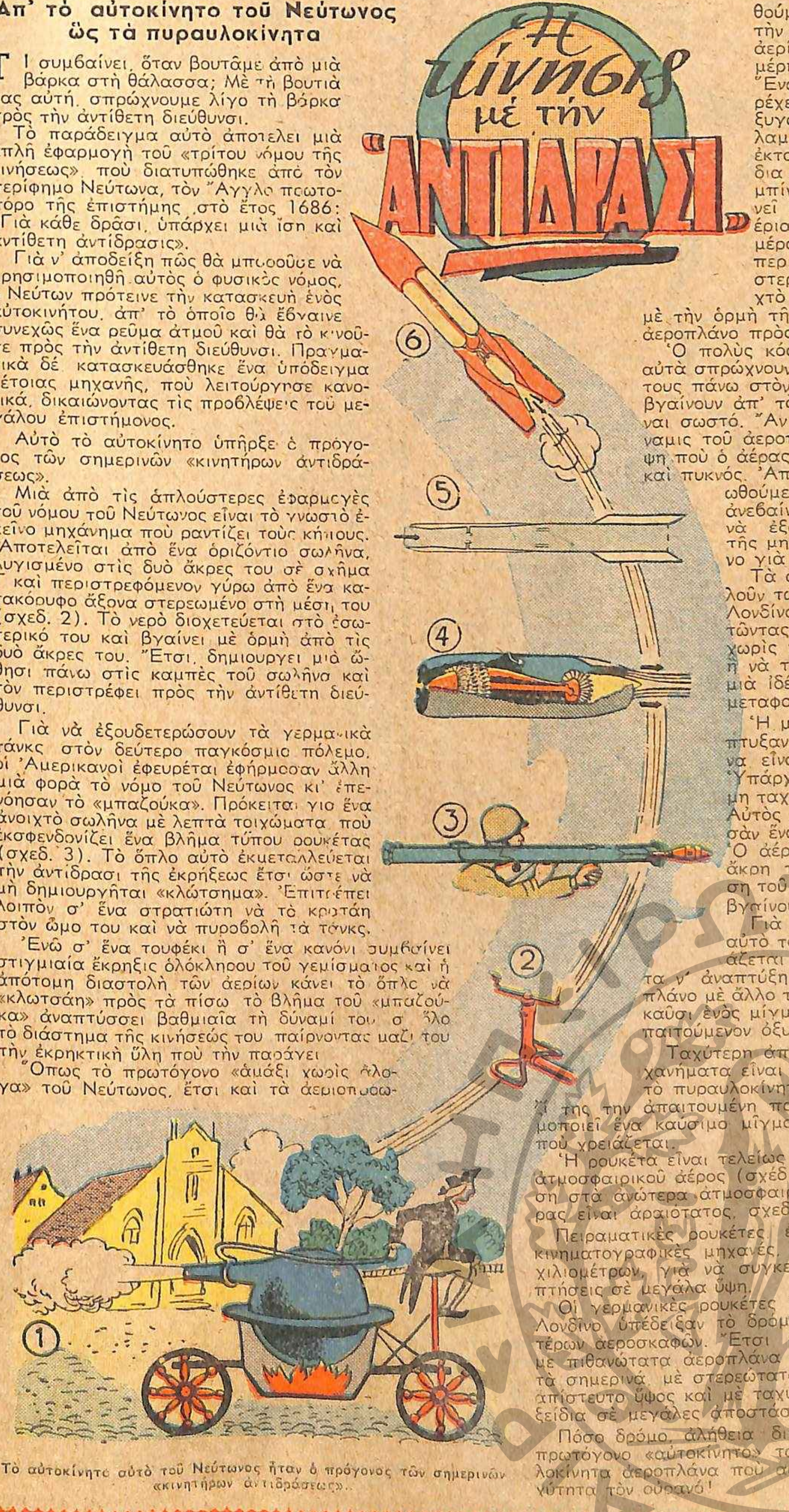
Ἡ κίνησις μὲ τὴν «ΑΝΤΙΔΡΑΣΙ»
6
5
4
3
2
1

Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ τοῦ Νεύτωνος ἦταν ὁ πρόγονος τῶν σημερινῶν «κινητήρων ἀντιδράσεως».

Τί συμβαίνει, ὅταν βουτᾶμε ἀπὸ μιὰ βάρκα στὴ θάλασσα; Μὲ τὴ βουτιὰ μας αὐτή, σπρώχνουμε λίγο τὴ βάρκα πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι.

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ ἀποτελεῖ μιὰ ἁπλῆ ἐφαρμογὴ τοῦ «τρίτου νόμου τῆς κινήσεως», ποὺ διατυπώθηκε ἀπὸ τὸν περίφημο Νεύτωνα, τὸν Ἄγγλο πρωτοπόρο τῆς ἐπιστήμης, στὸ ἔτος 1686: «Γιὰ κάθε δρᾶσι, ὑπάρχει μιὰ ἴση καὶ ἀντίθετη ἀντίδρασις».

Γιὰ ν' ἀποδείξη πῶς θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῆ αὐτὸς ὁ φυσικὸς νόμος, ὁ Νεύτων πρότεινε τὴν κατασκευὴ ἑνὸς αὐτοκινήτου, ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ ἔβγαινε συνεχῶς ἕνα ρεῦμα ἀτμοῦ καὶ θὰ τὸ κινοῦσε πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι. Πραγματικὰ δὲ κατασκευάσθηκε ἕνα ὑπόδειγμα τέτοιας μηχανῆς, ποὺ λειτούργησε κανονικά, δικαιώνοντας τὶς προβλέψεις τοῦ μεγάλου ἐπιστήμονος.

Αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο ὑπῆρξε ὁ πρόγονος τῶν σημερινῶν «κινητήρων ἀντιδράσεως».

Μιὰ ἀπὸ τὶς ἁπλούστερες ἐφαρμογὲς τοῦ νόμου τοῦ Νεύτωνος εἶναι τὸ γνωστὸ ἐκεῖνο μηχάνημα ποὺ ραντίζει τοὺς κήπους. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ὁριζόντιο σωλῆνα, λυγισμένο στὶς δυὸ ἄκρες του σὲ σχῆμα Γ καὶ περιστρεφόμενον γύρω ἀπὸ ἕνα κατακόρυφο ἄξονα στερεωμένο στὴ μέσῃ του (σχεδ. 2). Τὸ νερὸ διοχετεύεται στὸ ἐσωτερικό του καὶ βγαίνει μὲ ὁρμὴ ἀπὸ τὶς δυὸ ἄκρες του. Ἔτσι, δημιουργεῖ μιὰ ὤθησι πάνω στὶς καμπὲς τοῦ σωλῆνα καὶ τὸν περιστρέφει πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι.

Γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὰ γερμανικὰ τάνκς στὸν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐφευρέται ἐφήρμοσαν ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ νόμο τοῦ Νεύτωνος κι' ἐπενόησαν τὸ «μπαζοῦκα». Πρόκειται για ἕνα ἀνοιχτὸ σωλῆνα μὲ λεπτὰ τοιχώματα ποὺ ἐκσφενδονίζει ἕνα βλῆμα τύπου ρουκέτας (σχεδ. 3). Τὸ ὅπλο αὐτὸ ἐκμεταλλεύεται τὴν ἀντίδρασι τῆς ἐκρήξεως ἔτσι ὥστε νὰ μὴ δημιουργῆται «κλώτσημα». Ἐπιτρέπει λοιπὸν σ' ἕνα στρατιώτη νὰ τὸ κρατάη στὸν ὦμο του καὶ νὰ πυροβολῆ τὰ τάνκς.

Ἐνῶ σ' ἕνα τουφέκι ἢ σ' ἕνα κανόνι συμβαίνει στιγμιαία ἔκρηξις ὁλόκληρου τοῦ γεμίσματος καὶ ἡ ἀπότομη διαστολὴ τῶν ἀερίων κάνει τὸ ὅπλο νὰ «κλωτσάη» πρὸς τὰ πίσω τὸ βλῆμα τοῦ «μπαζοῦκα» ἀναπτύσσει βαθμιαῖα τὴ δύναμί του σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς κινήσεώς του παίρνοντας μαζί του τὴν ἐκρηκτικὴ ὕλη ποὺ τὴν παράγει

Ὅπως τὸ πρωτόγονο «ἁμάξι χωρὶς ἄλογα» τοῦ Νεύτωνος, ἔτσι καὶ τὰ ἀεριοπροωθούμενα ἀεροπλάνα κινοῦνται μὲ τὴν ἀντίδρασι τῆς διαστολῆς τῶν ἀερίων τῆς καύσεως. Τὰ βασικὰ μέρη τῆς μηχανῆς τους εἶνε τρία: Ἕνας ἀεροσυμπιεστής, ποὺ παρέχει τὸ ἀπαιτούμενον ἄφθονο ὀξυγόνο γιὰ τὴν καῦσι. Ἕνας θάλαμος καύσεως, μέσα στὸν ὁποῖο ἐκτοξεύεται σὲ λεπτὰ σταγονίδια ἡ καύσιμη ὕλη. Καὶ μιὰ τουρμπίνα (ἀεριοστρόβιλος), ποὺ κινεῖ τὸ συμπιεστή. Τὰ θερμὰ ἀέρια τῆς καύσεως διαθέτουν ἕνα μέρος τῆς δυνάμεώς τους γιὰ τὴν περιστροφὴ τῆς τουρμπίνας. Ὕστερα ξεφεύγουν ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτὸ στόμιο, πρὸς τὰ πίσω καὶ μὲ τὴν ὁρμὴ τῆς ἐξόδου των σπρώχνουν τὸ ἀεροπλάνο πρὸς τὰ ἐμπρὸς (σχέδ. 4).

Ὁ πολὺς κόσμος πιστεύει ὅτι τὰ ἀέρια αὐτὰ σπρώχνουν τὸ ἀεροπλάνο, μὲ τὴν πίεσί τους πάνω στὸν ἀέρα ποὺ συναντοῦν καθὼς βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμιο. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι σωστό. Ἂν ἦταν ἔτσι, ἡ κινητήριος δύναμις τοῦ ἀεροπλάνου θὰ λιγόστευε στὰ ὕψη ποὺ ὁ ἀέρας γίνεται λιγώτερο συμπαγὴς καὶ πυκνός. Ἀπεναντίας ὅμως, τὰ ἀεριοπροωθούμενα κινοῦνται ταχύτερα ὅσο ἀνεβαίνουν πιὸ ψηλά. Φθάνει μόνο νὰ ἐξασφαλίζεται ἡ τροφοδότησις τῆς μηχανῆς τους μὲ ἀρκετὸ ὀξυγόνο γιὰ τὴν καῦσι.

Τὰ ἀεριοπροωθούμενα, ποὺ ἐκτελοῦν τώρα τὴν τακτικὴ συγκοινωνία Λονδίνου — Νοτίου Ἀφρικῆς, πετῶντας μὲ 800 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, χωρὶς ν' ἀκούγεται διόλου θόρυβος ἢ νὰ τρέμη τὸ σκάφος, μᾶς δίνουν μιὰ ἰδέα τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ τοῦ μεταφορικοῦ μέσου.

Ἡ μεγαλύτερη ταχύτης ποὺ ἀνέπτυξαν ἀεριοπροωθούμενα ἀεροπλάνα εἶναι 1074 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ὑπάρχει ὅμως κι' ἕνας τύπος ἀκόμη ταχύτερος: τὰ «πυραυλοκίνητα». Αὐτὸς εἶναι ἁπλούστερος, περίπου σὰν ἕνας σωλῆνας τῆς θερμάστρας. Ὁ ἀέρας μπαίνει ἀπὸ τὴν ἐμπρὸς ἄκρη τροφοδοτεῖ τὴν καῦσι στὴ μέση τοῦ σωλῆνος καὶ τὰ θερμὰ ἀέρια βγαίνουν ἀπὸ πίσω (σχέδ. 5).

Γιὰ νἆναι ὅμως ἀρκετὰ ἰσχυρὸ αὐτὸ τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος, ὅσο χρειάζεται γιὰ τὴν καῦσι, πρέπει πρῶτα ν' ἀναπτύξη μεγάλη ταχύτητα τὸ ἀεροπλάνο μὲ ἄλλο τρόπο κινήσεως—π. χ. μὲ τὴν καῦσι ἑνὸς μίγματος ποὺ περιέχει ἤδη τὸ ἀπαιτούμενον ὀξυγόνο.

Ταχύτερη ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ πτητικὰ μηχανήματα εἶναι ἡ ρουκέτα. Λειτουργεῖ ὅπως τὸ πυραυλοκίνητο ἀεροπλάνο ἀλλὰ ἔχει μαζί της τὴν ἀπαιτουμένη ποσότητα ὀξυγόνου, ἢ χρησιμοποιεῖ ἕνα καύσιμο μῖγμα ποὺ περιέχει τὸ ὀξυγόνον ποὺ χρειάζεται.

Ἡ ρουκέτα εἶναι τελείως ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴν ὕπαρξι ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος (σχέδ. 6). Μπορεῖ λοιπὸν νὰ φτάση στὰ ἀνώτερα ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα ὅπου ὁ ἀέρας εἶναι ἀραιότατος, σχεδὸν ἀνύπαρκτος.

Πειραματικὲς ρουκέτες, ἐφωδιασμένες μὲ αὐτόματες κινηματογραφικὲς μηχανές, ἐκτοξεύθηκαν σὲ ὕψος 400 χιλιομέτρων, γιὰ νὰ συγκεντρώσουν στοιχεῖα γιὰ τὶς πτήσεις σὲ μεγάλα ὕψη.

Οἱ γερμανικὲς ρουκέτες V—2, ποὺ βομβάρδισαν τὸ Λονδῖνο, ὑπέδειξαν τὸ δρόμο γιὰ τὴν κατασκευὴ ταχυτέρων ἀεροσκαφῶν. Ἔτσι μέσα σὲ 10 χρόνια θὰ ἔχωμε πιθανώτατα ἀεροπλάνα δεκαπλασίου μεγέθους ἀπὸ τὰ σημερινά, μὲ στερεώτατα φτερὰ ποὺ θὰ πετᾶνε σὲ ἀπίστευτο ὕψος καὶ μὲ ταχύτητα ἰλιγγιώδη γιὰ τὰ ταξίδια σὲ μεγάλες ἀποστάσεις.

Πόσο δρόμο, ἀλήθεια διήνυσε ἡ Ἐπιστήμη ἀπὸ τὸ πρωτόγονο «αὐτοκίνητο» τοῦ Νεύτωνος ὡς τὰ πυραυλοκίνητα ἀεροπλάνα ποὺ αὐλακώνουν μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα τὸν οὐρανό!

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο

Γύρω ἀπὸ τὸν κάθε ἀριθμὸ τοῦ σχεδίου μας θὰ τοποθετήσετε μιὰ λέξι τῶν πέντε γραμμάτων. Θ' ἀρχίζετε πάντοτε ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου βρίσκεται τὸ μικρὸ βέλος καὶ θ' ἀκολουθῆτε ὕστερα τὴν κατεύθυνσι ποὺ δείχνει τὸ βέλος αὐτό :

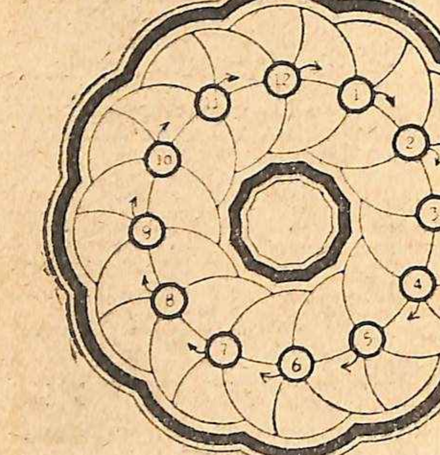

1) Χώρα γιὰ τὴν ὁποία γίνεται συχνὰ λόγος.

2) Ἀπαραίτητη σ' ἕνα συναρπαστικὸ μυθιστόρημα.

3) Θυμίζει ἐκλογές.

4) Κραυγὴ ζώου.

5) Ἄφθονος.

6) Ἀλλαγὴ κατευθύνσεως.

7) Χωρὶς αὐτὸ δὲν βγαίνει ἐφημερίδα.

8) Σκληρό.

9) Καρποὶ τῆς μυρτιᾶς.

10) Ρυάκι.

11) Χρονικὸν διάστημα.

12) Θεὸς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μυθολογίας.

ΣΤ. ΣΤΑΗΣ

Γεωγραφικὲς ἐρωτήσεις

1) Ποιὰ εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς Χιλῆς;

2) Ποῦ πίστευαν οἱ Ἱσπανοὶ πὼς βρισκεται τὸ θρυλικὸ Ἐλδοράδο, στὶς Δυτικὲς Ἰνδίες, στὴν Κίνα ἢ στὴ Γουϊάνα;

3) Ποιά εἶναι μεγαλύτερη σὲ ἔκτασι, ἡ Βόρειος ἢ ἡ Νότιος Ἀμερική;

Ἡ κληρονομία

Ἕνας Ἄγγλος λόρδος μοίρασε μὲ τὴ διαθήκη του τὴν περιουσία του στοὺς τρεῖς ὑπηρέτες του, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ ποὺ βρισκόταν στὴν ὑπηρεσία του ὁ καθένας τους. Ὁ σωφέρ του τὸν ὑπηρετοῦσε τριπλάσια χρόνια ἀπ' τὸν καμαριέρη, καὶ ὁ μάγειρος διπλάσια ἀπ' τὸ σωφέρ. Ὅλη ἡ περιουσία τοῦ λόρδου ἦταν 7.000 λίρες. Πόσα πῆρε ὁ κάθε ὑπηρέτης;

Ἀπρόοπτο

Ἕνα μέλος τῆς Βουλῆς εἶχε ἕναν ἀδελφό, ποὺ πέθανε. Κι' ὅμως, ὁ ἄνθρωπος ποὺ πέθανε δὲν εἶχε ἀδελφό. Πῶς γίνεται αὐτό;

Ἐπιστημονικὲς ἐρωτήσεις

1) Ποιὰ οὐσία δίνει πράσινο χρῶμα στὰ φυτά;

2) Τὸ νερὸ βράζει γρηγορώτερα μέσα σὲ μιὰ κατσαρόλα μὲ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια γυαλιστερὴ ἢ θολή;

3) Τί εἶναι τὸ «ὀκάπι»;

Μεταγραμματισμὸς

Στὴν Ἀμερικὴ θὰ μ' εὕρης
ἂν ποσῶς δὲν μὲ πειράξης.
Χρήσιμο βιβλίο θἄχης
ἕνα γράμμα μου ἂν ἀλλάξης.

Σύντομη ἀριθμητικὴ

Πρέπει νὰ βρῆτε τὴ λύσι καθενὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ μικρὰ προβλήματα σὲ 3 λεπτὰ μόνο:

1) Ποιὸς ἀριθμός, πολλαπλασιαζόμενος μὲ τὸν ἑαυτό του, δίνει ἕνα τέταρτο τῶν τριῶν δωδεκάδων;

2) Εἶχα δανειστῆ 100 χιλιάδες ἀπὸ ἕνα φίλο. Τοῦ ἐπέστρεψα χθὲς τὸ ἕνα πέμπτον καὶ σήμερα τὸ ἕνα τέταρτον ἀπ' τὰ ὑπόλοιπα. Πόσα τοῦ χρωστάω ἀκόμη;

3) Πόσο εἶναι τὸ μισὸ τοῦ ἑνὸς δεκάτου τοῦ διπλασίου τοῦ δέκα φορὲς δύο;

Τὰ ζάρια

Ἕνας κατασκευαστὴς ζαριῶν ἔφτιασε 6 ζάρια ἀπὸ ἕνα ὄγκο ὑλικοῦ 10 κυβικῶν ἑκατοστομέτρων. Πόσα ὅμοια ζάρια μπορεῖ νὰ φτιάση ἀπὸ ἕναν ὄγκο 20 κυβικῶν ἑκατοστομέτρων;

Ἐρωτήσεις

1) Ποιὸς μεγάλος καλλιτέχνης ζωγράφισε τὸ «Μυστικὸ Δεῖπνο»;

2) Ποιὰ εἶναι ἡ λεγομένη «τετάρτη ἐξουσία»;

3) Ποιὰ ἦσαν τὰ ὀνόματα τῶν Τριῶν Μάγων;

Παιχνίδια μὲ τὴν τράπουλα

Νὰ ἕνα εὔκολο παιχνιδάκι μὲ τὴν τράπουλο :

Σχηματίζετε τέσσερες ὁμάδες τραπουλόχαρτων, βάζοντας ἀπὸ 8 χαρτιὰ στὴν καθεμιά. Μοιράζετε τὰ χαρτιὰ αὐτὰ ἀπὸ ἕνα σὲ κάθε ὁμάδα κατὰ σειρὰν (ὅπως γίνεται τὸ μοίρασμα στὸ πόκερ). Διαλέγετε μιὰ ὁμάδα, τὴ χωρίζετε στὴ μέση, παίρνετε στὸ κάθε χέρι σας μιὰ τετράδα χαρτιῶν καὶ τὴ δείχνετε σ' ἕνα φίλο σας, γιὰ νὰ διαλέξη ὅποιο χαρτὶ θέλει (φυσικά, χωρὶς νὰ σᾶς τὸ πῆ). Σᾶς ὑποδεικνύει σὲ ποιὰ τετράδα βρίσκεται. Βάζετε τότε ὅλα μαζὶ τὰ χαρτιὰ σὲ μιὰ στήλη κατὰ τὴν ἑξῆς σειρά: Δυὸ ὁμάδες κάτω-κάτω, ὕστερα τὴν τετράδα μὲ τὸ διαλεγμένο χαρτί, κατόπιν τὴν ἄλλη τετράδα καὶ τελευταῖα, πάνω ἀπ' ὅλα, τὴν τετάρτη ὁμάδα. Ἔπειτα ξαναμοιράζετε τὰ χαρτιὰ σὲ τέσσερες ὁμάδες, μὲ τον ἴδιο τρόπο ποὺ εἴπαμε στὴν ἀρχή, ἀλλὰ φανερὰ τώρα. Ὁ φίλος σας σᾶς ὑποδεικνύει σὲ ποιὰ ὁμάδα βρίσκεται τὸ χαρτὶ ποὺ διάλεξε. Εἶναι πιὰ εὐκολώτατο νὰ τὸ ἀνακαλύψετε : Εἶναι τὸ πέμπτο αὐτῆς τῆς ὁμάδος, μετρῶντας ἀπὸ πάνω.

Λαβύρινθος

Βοηθῆστε τὸν κάου-μπόϋ νὰ φτάση τὸ ξόανο, ἀκολουθῶντας τὸν πιὸ σύντομο δρόμο καὶ χωρὶς νὰ πέση στὰ χέρια τοῦ ἐρυθροδέρμου, ποὺ βρίσκεται στὸ κέντρον.

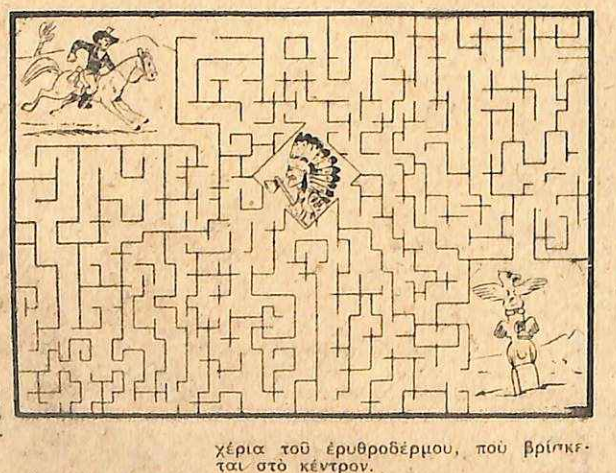

Στοιχειόγριφος

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης
στὶς εὐχὲς θὰ μ' ἀπαντήσης.
Ἂν μὲ ἀποκεφαλίσης,
στὴ χρονιὰ νὰ μὲ ζητήσης.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 62

Ὑπάρχει ἀρκετὴ ἐνέργεια στὴ Φύσι ;

Τὰ μειονεκτήματα τῆς θερμότητος

Γιὰ νὰ ἐξακολουθήση νὰ ὑπάρχη ὁ σημερινὸς πολιτισμός μας, χρειάζεται ἄφθονη καταναλωσις ἐνεργείας. Ἔχομε ὅμως στὴ διάθεσί μας ἀρκετὴ ἐνέργεια γι' αὐτὸ τὸ σκοπό;

Πρὶν ἀπαντήσουμε σ' αὐτὸ τὸ φλέγον ἐρώτημα, ἄς κάνουμε μιὰ περίεργη ὑπόθεσι. Ἄς φαντασθοῦμε δηλαδὴ ὅτι παίρνουμε ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν... ἀλείφουμε σὰν βούτυρο πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς! Ξέρετε πόσο πάχος θὰ ἔχη τὸ στρῶμα ποὺ θὰ σχηματισθῆ ἔτσι; Μόλις ἕνα χιλιοστὸ τοῦ χιλιοστομέτρου! Ἢ ἀλλέως, ἂν συμπιέζαμε ὅλους τοὺς κατοικους τῆς Γῆς σ' ἕνα στερεὸ κῦβο, ἡ κάθε πλευρά του θα εἶχε μῆκος 500 μέτρων μόνο.

Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, οἱ ποσότητες ἐνεργείας ποὺ ὑπάρχουν στὴ Φύσι, εἰναι τόσο τεράστιες, ὥστε μᾶς φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ὑπερεπαρκεῖς γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ λεπτοῦ αὐτοῦ στρώματος τῆς ἀνθρωπότητος. Μόνον ἡ ἡλιακὴ ἐνέργεια ποὺ φθάνει στὴ Γῆ μέσα σὲ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας, εἶναι ὅση χρησιμοποιοῦν οἱ κάτοικοί της σ' ἕνα χρόνο. Θἄπρεπε λοιπὸν νὰ συμπεράνουμε ὅτι, κι' ἂν ἀκόμη ὁ πολλαπλασιασμὸς τῆς ἀνθρωπότητος κι' ἡ αὔξησις τῶν ἀναγκῶν της συνεχισθοῦν μὲ τὸ σημερινὸ ρυθμό, δὲν πρόκειται νὰ μᾶς λείψη ποτὲ ἡ ἐνέργεια.

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως νὰ ὑπάρχη γύρω μας ἄφθονη ἐνέργεια. Πρέπει ἀκόμη νὰ μποροῦμε νὰ τὴν αἰχμαλωτίσουμε καὶ νὰ τὴ χρησιμοποιήσουμε. Σὲ τί μᾶς ὠφελεῖ π.χ. ἡ κολοσσιαία δύναμις τῶν παλιρροιῶν, ἐφόσον, γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι ἑνὸς μικροῦ μόνο μέρους της, θὰ χρειάζονταν τεράστιες καὶ πολυδάπανες ἐγκαταστάσεις;

Γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ ἐξ ἄλλου μὲ πρακτικὸ τρόπο μιὰ μορφὴ ἐνεργείας, πρέπει νὰ μπορῆ νὰ μεταφερθῆ σὲ μεγάλες ἀποστάσεις, ἰδίως δὲ ν' ἀποθηκευθῆ. Κι' ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτή, ἡ προτιμώτερη εἶναι ἡ χημικὴ ἐνέργεια, ἡ κλεισμένη μέσα στὶς καύσιμες ὗλες ποὺ καταναλίσκουν οἱ διάφορες μηχανές μας.

Δυστυχῶς, δὲν ἀπομένουν στὴ Γῆ, παρὰ σχετικῶς μικρὰ ἀποθέματα καυσίμων ὑλῶν (κάρβουνου καὶ πετρελαίου). Εἶναι ἐκεῖνα ποὺ σχηματίσθηκαν ἀπὸ ὀργανικὲς οὐσίες σὲ νεώτερες γεωλογικὲς περιόδους καὶ ὑπὸ συνθῆκες ποὺ εὐνοοῦσαν τὴ διατήρησί τους. Ἂν τ' ἁπλώναμε πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς, θὰ σχημάτιζαν ἕνα στρῶμα πάχους 1 πόντου περίπου.

Κι' ἂν λοιπὸν ἀκόμη μπορούσαμε νὰ τὰ ἐξαγάγουμε καὶ νὰ τὰ καταναλώσουμε ὅλα, θὰ μᾶς ἔφθαναν μόνο γιὰ μερικὲς ἑκατοντάδες χρόνια — δεδομένου μάλιστα ὅτι, στὶς τελευταῖες δεκαετίες, αὐξάνονται συνεχῶς οἱ ἀνάγκες τῆς ἀνθρωπότητος σ' ἐνέργεια. Δυστυχῶς δέ, κατὰ τὴ χρησιμοποίησι τῶν καυσίμων ὑλῶν, τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἐνεργείας ποὺ περιέχουν πηγαίνει χαμένο στὴν πρᾶξι. Κι' αὐτὸ ὀφείλεται στὰ ἀτελῆ τεχνικὰ μέσα ποὺ διαθέτομε.

Ἂν ἡ χημικὴ ἐνέργεια, ποὺ περιέχεται σ' ἕνα τσιγάρο, μποροῦσε νὰ μεταβληθῆ ἀπ' εὐθείας σὲ μηχανικὴ δηλαδὴ σὲ κίνησι, θ' ἀρκοῦσε γιὰ ν' ἀνυψώση ἕναν ἄνθρωπο σὲ ὕψος 18 μέτρων περίπου! Μόνον ὅμως μέσα στὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἐπιτυγχάνεται ἡ μεταβολὴ τῆς χημικῆς ἐνεργείας τῶν τροφῶν σὲ μηχανικὴ (μυϊκὴ) ἐνέργεια καὶ μάλιστα μὲ ἀπόδοσι 50 %. Οἱ μηχανές μας εἶναι ἀκόμη ἀνίκανες νὰ ἐπιτύχουν αὐτὸ ποὺ γίνεται μέσα στὸ σῶμα μας. Σ' αὐτές, μεταβάλλομε πρῶτα τὴ χημικὴ ἐνέργεια σὲ θερμότητα, καὶ κατόπιν τὴ θερμότητα σὲ μηχανικὴ ἐνέργεια.

Ἀλλ' ἡ θερμότης μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ χειρότερη μορφὴ ἐνεργείας, ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως. Πρέπει δηλαδὴ νὰ καταναλώσουμε μεγάλες ποσότητες χημικῆς ἢ μηχανικῆς ἐνεργείας, γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε μιὰ σχετικῶς μικρὴ αὔξησι θερμοκρασίας. Ὅταν π.χ. πέφτη ἀπὸ ψηλὰ ἕνα ἀντικείμενο καὶ χτυπάη στὸ ἔδαφος, ἡ ἀρκετὰ σημαντικὴ κινητικὴ ἐνέργεια ποὺ ἔχει, γίνεται ὅλη θερμότης. Κι' ὅμως τὸ ἀντικείμενο αὐτὸ δὲν παρουσιάζει κατόπιν αἰσθητὴ αὔξησι τῆς θερμοκρασίας του. Ὅλη δὲ ἡ ἐνέργεια τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νιαγάρα, ποὺ πέφτουν ἀπὸ ὕψος 50 μέτρων, θερμαίνει τὰ νερά τους ἕνα ὄγδοον τοῦ βαθμοῦ.

Ἡ θερμότης ποὺ παράγεται ἀπὸ τὴν τριβή, ὅταν πατήσουμε τὰ φρένα ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ τρέχει μὲ 50 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ θερμάνη τὸ αὐτοκίνητο κατὰ ἕνα δέκατον τοῦ βαθμοῦ.

Γιὰ νὰ κάνουμε ἕνα μπάνιο, χρειάζεται νὰ καταναλώσουμε περίπου 3 ἑκατομμύρια θερμίδες γιὰ τὴ θέρμανσι τοῦ νεροῦ. Ἂν ἡ ἐνέργεια αὐτὴ ἦταν μηχανική, θ' ἀρκοῦσε γιὰ ν' ἀνυψώση ἕναν ἄνθρωπο σὲ ὕψος 20.000 μέτρων. Κι' ἂν ἔπρεπε νὰ θερμάνη κανεὶς τὸ νερὸ τοῦ μπάνιου του καταναλίσκοντας μόνο μυϊκὴ ἐνέργεια, θἄπρεπε νὰ ἐργασθῆ γι' αὐτὸ σκληρὰ ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα!

Ἐνῶ λοιπόν, στὶς μηχανές μας, καταναλίσκομε πολλὴ χημικὴ ἐνέργεια, μεταβάλλοντάς την σὲ θερμότητα, ἡ μηχανικὴ ἐνέργεια ποὺ παράγεται κατόπιν ἀπ' αὐτὴ τὴ θερμότητα εἶναι σχετικὰ ἐλαχίστη. Ἡ ποσότης αὐτὴ τῆς μηχανικῆς ἐνεργείας γίνεται τόσο μεγαλύτερη, ὅσο ὑψηλότερες θερμοκρασίες ἀναπτύσσονται μέσα στὴ μηχανή. Ἀπ' τὴν ἄποψι αὐτὴ ὅμως, μᾶς σταματάει τὸ πρόβλημα τῆς ἀντοχῆς τῆς μηχανῆς σὲ πολὺ μεγάλες θερμοκρασίες.

Οἱ ἀτμομηχανὲς λοιπὸν ἔχουν ἀπόδοσι μόνο 5% (δηλαδὴ μόνο τὰ 5% τῆς χημικῆς ἐνεργείας τῶν καταναλισκομένων καυσίμων ὑλῶν γίνονται χρήσιμη μηχανικὴ ἐνέργεια). Τὰ μοτὲρ τῶν αὐτοκινήτων ἔχουν ἀπόδοσι 20%. Οἱ καλύτερες δὲ σημερινὲς κινητήριες μηχανὲς φθάνουν τὰ 30—35%, μὲ ἐλπίδες ν' ἀνεβοῦν στὸ μέλλον ὡς τὰ 50%.

Μεγάλη σπατάλη ἐνεργείας γίνεται στὶς διάφορες βιομηχανίες. Στὰ χυτήρια π.χ. λυώνουμε ὁλόκληρους ὄγκους μετάλλων, ἐνῶ ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδιώκομε εἶναι ν' ἀλλάξωμε μόνο τὸ σχῆμα τῆς ἐπιφανείας των. Ἔτσι, καταναλίσκομε ἐνέργεια 1 ἑκατομμύριο φορὲς περισσότερη ἀπὸ τὴν ἀπολύτως ἀπαραίτητη.

Ἡ σελὶς τοῦ παιδιοῦ

Τὸ παλάτι τῶν δράκων

Τὸ παραμυθάκι σας

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσαν δυὸ ἀδέρφια. Ὁ ἕνας πλούσιος κι' ὁ ἄλλος φτωχός. Ἡ γυναῖκα τοῦ φτωχοῦ πάει στὸν πλούσιο μιὰ μέρα καὶ τοῦ λέει :

— Δυστυχία ἔχει πέσει στὸ σπίτι μας! Τὰ παιδιά μας πεινᾶνε.

— Ἔλα δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα νὰ μᾶς ζυμώνης καὶ κάτι θὰ γίνη, τῆς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Ἡ φτωχὴ πῆγε μιά, δυό, τρεῖς, εἶδε πὼς ὁ πλούσιος δὲν τῆς ἔδινε τίποτα κι' ἀποφάσισε ν' ἀφήνη τὰ ζυμάρια στὰ χέρια της καί, σὰν γύριζε στὸ σπίτι τἄπλενε καὶ τὸ ζουμὶ ἐκεῖνο τὄδινε στὰ παιδιά της.

Πέρασε ἔτσι ἕνας μῆνας. Τὰ παιδιά, ποὺ τὰ εὐλογοῦσε ὁ Θεός, δυνάμωναν κι' ἦταν ροδοκόκκινα.

Ὁ πλούσιος ποὺ τὰ εἶδε μιὰ μέρα στὸ δρόμο, λέει στὴ γυναῖκα του :

— Τί δίνεις τῆς νύφης μας σὰν φεύγη;

— Τίποτα τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Μάλιστα φεύγει μὲ τὰ χέρια γεμᾶτα ζυμάρια...

— Ἄλλη φορὰ νὰ τὴ βάζης νὰ τὰ πλένη.

Ἡ φτωχὴ ξαναπῆγε. Κι' ὅταν τῆς εἶπαν νὰ πλυθῆ, ἄλλαξε ἡ ὄψι της. Γύρισε στὸ σπίτι στενοχωρημένη, καὶ κλαμμένη.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ φτωχὸς πατέρας. Μόλις εἶδε τὸ παράπονο ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του καὶ τῶν παιδιῶν του, ζήτησε ἕνα σακκοῦλι νὰ ζητιανέψη.

Ἔτσι περπατῶντας - περπατῶντας ἔφτασε σ' ἕνα βουνό. Ἐκεῖ ἀντίκρυσε ἕνα ὥμορφο παλάτι. Κρύφτηκε τότε σ' ἕνα δέντρο γιὰ νὰ δῆ ποιὸς καθόταν ἐκεῖ. Σὲ λίγο εἶδε νὰ βγαίνουν σαρανταεννέα δράκοι. Κι' ἀφοῦ περίμενε λίγο, μπῆκε ὕστερα γιὰ νὰ τὸ σεργιανίση. Τί θησαυροὶ ἦταν ἐκεῖ μέσα! Ὁ φτωχὸς γέμισε τὸ σακκοῦλι του φλουριὰ καὶ γύρισε στὸ σπίτι.

— Γυναῖκα, λέει, ὁ Θεὸς λυπήθηκε τὰ παιδιά μας. Πάρε νὰ ψωνίσης!...

Ἡ φτωχὴ πῆρε πρῶτα-πρῶτα λάδι γιὰ τὸ καντηλάκι τῆς Παναγίας.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀγόρασαν ἕνα σπιτάκι καὶ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι.

Τὴ χρονιὰ ὅμως ἐκείνη ὁ βαρὺς χειμώνας κατάστρεψε τὰ χτήματα τοῦ πλούσιου. Τὰ ζωντανά του ψόφησαν, δυστύχησε.

Ἡ γυναῖκα του, ποὺ ἔμαθε τὴν καλοπέρασι τῆς νύφης τους, πῆγε νὰ τὴν ἐπισκεφτῆ. Ἐκείνη τὴν ὑποδέχτηκε μὲ καλωσύνη καὶ τῆς ἔδωσε ἀπ' ὅλα τὰ καλά.

Σὲ λίγο τὴ ρώτησε ἡ πλούσια:

— Ποῦ βρῆκε ὁ ἄντρας σου δουλειὰ γιὰ νὰ πάη κι' ὁ δικός μου;...

Ἐκείνη κάθισε καὶ τῆς τὰ εἶπε ὅλα. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ - πρωΐ νάσου ὁ πλούσιος στὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ἦρθα ἀδερφέ μου, τοῦ λέει νὰ μοῦ δείξης τὸ δρόμο ποὺ πάει στὸ παλάτι τῶν δράκων.

Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε καλὴ καρδιά, τὸν πῆρε μαζί του κι' ὅταν ἔφτασαν ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ λέει :

— Θὰ μείνης πάνω στὸ δέντρο, ὥσπου νὰ βγοῦν οἱ σαρανταεννέα δράκοι. Ὕστερα θὰ μπῆς καὶ θὰ μαζέψης ὅσα φλουριὰ θέλεις!...

Ὁ πλούσιος ὅμως, ἀπὸ τὴ βιασύνη του μέτρησε τοὺς σαρανταοχτὼ δράκους γιὰ σαρανταενηά. Κι' ὅταν μπῆκε κι' ἄρχισε νὰ μαζεύη φλουριά, ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ λέη:

— Σὲ τσάκωσα κλέφτη, ἀχόρταγε!...

Ὁ τελευταῖος δράκος, τὸν πιάνει τότε τὸν κάνει τέσσερα κομμάτια καὶ τὸν ἀφήνει πάνω στὰ φλουριά!...

Πέρασαν δυὸ μέρες. Ἡ γυναῖκα του ἀνησύχησε καὶ ἔτρεξε νὰ παρακαλέση τὸν κουνιάδο της νὰ πάη νὰ τὸν βρῆ.

Ἐκεῖνος τότε πῆγε στὸ παλάτι κι' ὅταν μπῆκε μέσα εἶδε τὸν ἀδελφό του κομμάτια. Τὸν μάζεψε σ' ἕνα σακκοῦλι καὶ τὸν πῆγε στὴ γυναῖκα του.

Κι' ἐκείνη εἶπε νὰ τὸν ράψη ἕνας ράφτης κι' ὕστερα νὰ τὸν θάψουν.

Οἱ δράκοι, σὰν γύρισαν καὶ εἶδαν πὼς ἔλειπε ὁ κλέφτης, κατέβηκαν στὴ χώρα καὶ πῆγαν σ' ἕναν ράφτη γιὰ νὰ τοὺς φτιάξη σαρανταενηὰ φορεσιὲς λέγοντάς του νἆνε καλοφτιαγμένες.

— Ἐγὼ ἔραψα πεθαμένον καλά· καὶ δὲν θὰ ράψω ἐσᾶς; τοὺς ἀποκρίθηκε ὁ ράφτης.

— Καὶ ποιός σοῦ τὸν ἔφερε; Τὸν ξέρεις;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος κι' ἔδειξε τὸ σπίτι τοῦ φτωχοῦ.

Οἱ σαρανταοχτὼ δράκοι μπῆκαν τότε καθένας τους σ' ἕνα σεντοῦκι, κι' ἄφησαν τὸν τελευταῖο ἔξω.

Αὐτὸς πάει στὸ φτωχὸ καὶ τοῦ λέει :

— Μπορῶ ν' ἀφήσω τὰ σεντούκια μου στὴν αὐλή σου γιὰ μιὰ μέρα;

— Μπορεῖς, τοῦ λέει ἐκεῖνος.

Ὅταν ὁ δράκος τὰ κουβάλησε κι' ἔφυγε, τὰ παιδιὰ τοῦ φτωχοῦ πηδοῦσαν κι' ἔπαιζαν πάνω σ' αὐτά. Ἄκουσαν ὅμως μιὰ φωνὴ νὰ λέη: «Πότε θὰ νυχτώση νὰ σᾶς φᾶμε ὅλους!»

Τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν στὸν πατέρα τους καὶ εἶπαν :

— Τὰ σεντούκια εἶνε μαγεμένα!..

Ὁ φτωχὸς τότε συλλογίστηκε : «Σαρανταοχτὼ κι' ἕνας ποὺ μοῦ τὰ κουβάλησε γίνονται σαρανταενηά! Οἱ δράκοι εἶνε!».

Ἄναψε τότε μιὰ μεγάλη φωτιά, ἔκαιγε μιὰ σοῦβλα, τὴν περνοῦσε σὲ κάθε σεντοῦκι κι' ἔτσι ἔκαψε καὶ τοὺς σαρανταοχτὼ δράκους καὶ τοὺς πέταξε στὴ θάλασσα. Πῆρε ὕστερα ἕνα ἀδειανὸ σεντοῦκι κι' ὅταν ἦρθε ὁ τελευταῖος γιὰ νὰ πάρη τὰ σεντούκια, τοῦ λέει:

— Δὲν ξέρω τί ἔγιναν τὴ νύχτα! Ἕνα ὅμως εἶνε ἀδειανό. Τί εἶχε μέσα;...

Ὁ δράκος πλησίασε γιὰ νὰ δῆ κι' ὁ φτωχὸς τὸν ἅρπαξε καὶ τὸν ἔκλεισε κι' αὐτὸν στὸ σεντοῦκι. Ὕστερα τὸ σούβλισε καὶ τὸν πέταξε στὴ θάλασσα.

Ἔτσι κληρονόμησε τὸ παλάτι τῶν δράκων κι' ἔζησε καλὰ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η Κατίνα

Τὸ ποιηματάκι σας

Σὲ σκαμνὶ ἀνεβασμένη
στὸ τραπέζι της σιμά,
ἡ Κατίνα μας σκυμμένη
μὲ τὶς κοῦκλες πολεμᾶ.

*

Ἄλλης δένει τὴν σκουφίτσα,
ἄλλης λύνει τὰ μαλλιά,
σ' ἄλλην βάζει μιὰ καρφίτσα
σ' ἄλλην κάνει μιὰ θηλειά.

*

Κάπου σὰν τὸν παπαγάλο,
σὰν μαϊμοῦ ἀληθινή,
κάνει τάχα τὸ μεγάλο
καὶ ψηλώνει τὴ φωνή:

*

— Ἔ, κυρίες μου, τοὺς κράζει,
τ' εἶν' αὐτὴ ἡ τεμπελιά;
Καθισιὸ πολὺ πειράζει!...
σηκωθῆτε, στὴ δουλειά!...

*

»Καὶ σὺ κάμε τὰ καλά σου
κουτσουμποῦ, γιατί, γιατὶ
παίρνω πίσω τὰ «παπά» σου
καὶ σᾶς βάζω στὸ κουτί!...»

Η. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Οἱ καλοὶ τρόποι

Ἡ ἱστοριούλα σας

Ὁ κ. Πελοπίδας ἔλαβε ἕνα γράμμα. Ἕνας ἐξάδελφός του ἀπὸ τὸ χωριὸ θέλει νὰ τοῦ στείλη ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ παιδιά του, γιὰ νὰ βοηθάη στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ πηγαίνη καὶ στὸ νυχτερινὸ σχολεῖο να μάθη λίγα γράμματα.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Πελοπίδα δέχονται καὶ τὸ μικρὸ φτάνει στὸ σπίτι τους.

Ὁ Φάνης — ἔτσι λένε τὸ μικρὸ — εἶναι σωστὸ χωριατόπαιδο. Δὲν ξέρει τρόπους καὶ μιλάει στὸν ἑνικό.

Ἡ κυρία Πελοπίδα λοιπὸν φροντίζει νὰ τοῦ μάθη τὰ πιὸ στοιχειώδη πράγματα καὶ τοῦ λέει:

—Ἄκουσε ἐδῶ, Φάνη... Ἐμεῖς ἐδῶ μιλᾶμε στὸν πληθυντικό.

—Τί θὰ πῆ αὐτό; ρωτάει μ' ἀπορία ὁ Φάνης.

—Νά, δὲν λέμε «τί θέλεις», ἀλλὰ «τί θέλετε». Δὲν λέμε «ποιὸς εἶσαι», ἀλλὰ «ποιὸς εἶσαστε». Κατάλαβες;

—Κατάλαβα, ἀπαντᾶ ὁ Φάνης καὶ φεύγει γιὰ νὰ φέρη τὸ φαῖ ἀπὸ τὸ φοῦρνο.

Γυρίζοντας χτυπάει, τὸ κουδοῦνι. Ἡ κυρία ρωτάει ἀπὸ μέσα:

—Ποιὸς εἶναι;

Κι' ὁ μικρός:

—Ἐμεῖς, οἱ Φάνηδες! Φέρνουμε τὰ ταψιὰ ἀπὸ τὸ φοῦρνο!

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Ὁ δάσκαλος διδάσκει γεωγραφία στοὺς μαθητάς του καὶ ρωτάει ξαφνικά :

— Δὲν μοῦ λές, ἐσὺ Πίπη, τί δρόμο θ' ἀκολουθήσῃς γιὰ νὰ πᾶς στὸν Πόρο;

— Θὰ κατέβω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὸν Πειραιᾶ.

— Κι' ἔπειτα;

— Θὰ μπῶ στὸ βαπόρι...

— Κι' ἔπειτα;

— Ἔ, ὕστερα... ὁ πλοίαρχος θὰ ξέρη ἀσφαλῶς τὸ δρόμο!...

*

Ὁ πατέρας τοῦ Ἀντωνάκη μπαίνει στὸ δωμάτιό του καὶ τὸν βρίσκει ἀκόμα στὸ κρεβάτι του.

— Τεμπέλη, κοιμᾶσαι ἀκόμα; τοῦ λέει. Ἔλα σήκω! Ὁ ἥλιος ἔχει βγῆ ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα!...

— Καὶ τί φταίω ἐγώ, μπαμπᾶ, ἂν ὁ ἥλιος βγαίνη πρὶν ξημερώση; ἀπαντᾶ μὲ ἀπάθεια ὁ Ἀντωνάκης.

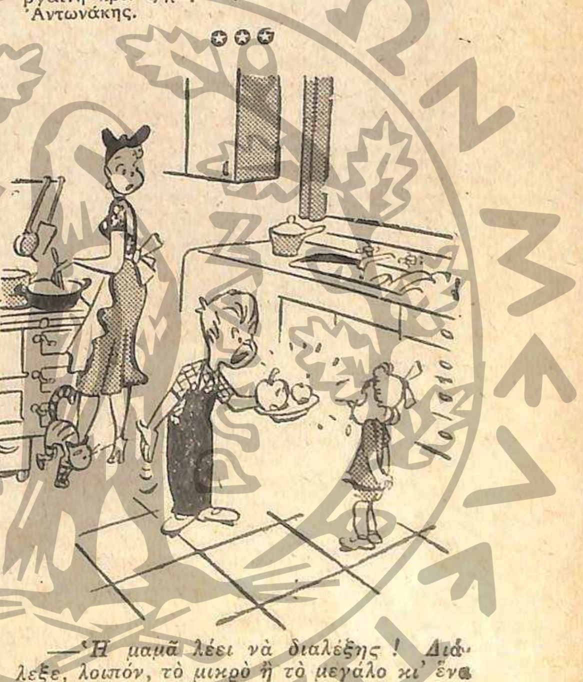

— Ἡ μαμᾶ λέει νὰ διαλέξης ! Διάλεξε, λοιπόν, τὸ μικρὸ ἢ τὸ μεγάλο κι' ἕνα χαστοῦκι !...

Ὁ Διεθνὴς Στίβος

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΗ ΜΕΡΒΟΥΡΝΗ Ἢ ΣΤΗ ΡΩΜΗ

Ἡ Ἑλλὰς θὰ διεκδικήση τὴ διοργάνωσι τῆς Ὀλυμπιάδος τοῦ 1960

Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες τοῦ 1956 ἄρχισαν ἀπὸ τώρα νὰ προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ κόσμου. Φυσικά, ὄχι γιὰ τοὺς μέλλοντας νὰ διεκδικήσουν τὰ χρυσᾶ ὀλυμπιακὰ μετάλλια καὶ νὰ καταρρίψουν τὶς παγκόσμιες ἐπιδόσεις.

Θᾶταν πολὺ πρόωρο νὰ προβλέψη κανεὶς ἀπὸ τώρα τί θὰ γίνη ὕστερα ἀπὸ τέσσερα χρόνια.

Ἀλλά, κυρίως, προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἔκβασι τοῦ ἀκήρυκτου... πολέμου Αὐστραλίας καὶ Ἰταλίας, σχετικὰ μὲ τὴ διοργάνωσι τῆς Ὀλυμπιάδος τοῦ 1956.

Οἱ Αὐστραλοὶ φιλονεικοῦν γιὰ τὸ στάδιο ποὺ θὰ γίνουν οἱ Ὀλυμπιακοί Στὴ Μελβούρνη ὑπάρχουν δυὸ στάδια, τὸ νέο Ὀλυμπιακὸ καὶ τὸ στάδιο τοῦ κρίκετ. Οἱ διοργανωταὶ τῆς 16ης Ὀλυμπιάδος Αὐστραλοὶ ἐπίσημοι, ἔχουν χωρισθῆ σὲ δυὸ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα. Τὸ καθένα, ἀνάλογα μὲ τὶς συμπάθειές του, ὑποστηρίζει τὸ ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ στάδια ποὺ πρέπει νὰ τελεσθοῦν οἱ Παγκόσμιοι αὐτοὶ Ἀγῶνες.

Εἶχαν ἀρχίσει οἱ ἐργασίες τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Σταδίου καὶ τὰ πάντα βάδιζαν κανονικά. Τὰ ὡραῖα σχέδια γιὰ τὸ Ὀλυμπιακὸ χωριὸ καὶ τοὺς ἀγωνιστικοὺς χώρους τῆς Ὀλυμπιάδος, ἔμπαιναν σὲ ἐφαρμογή. Ἡ Διεθνὴς Ὀλυμπιακὴ Ἐπιτροπὴ εἶχεν εἰδοποιηθῆ πὼς οἱ ἐργασίες προχωροῦσαν σύμφωνα μὲ τὶς προβλέψεις. Ξαφνικά, τὰ πάντα σταμάτησαν. Αἰτία, ἡ διαμάχη μεταξὺ τῶν δύο παρατάξεων γιὰ τὸ Ὀλυμπιακὸ Στάδιο.

Ὁ πρόεδρος τῆς Διεθνοῦς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς Ἀμερικανὸς Ἔϊβερν Μπραντέϊζ, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους φιλέλληνες καὶ ἀρχαιολάτρες, εἰδοποίησε τηλεγραφικῶς τὴν Ὀλυμπιακὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Αὐστραλίας νὰ ἐπαναληφθοῦν οἱ ἐργασίες γιὰ τὸ νέο Ὀλυμπιακὸ Στάδιο καὶ νὰ συνεχισθοῦν οἱ διοργανωτικὲς προσπάθειες, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ βρεθῆ στὴ δυσάρεστη θέσι νὰ προτείνη σ' ἄλλη χώρα ν' ἀναλάβη τὸ πάντα μεγάλο ἀλλὰ καὶ τιμητικὸ βάρος τῆς διοργανώσεως τῆς 16ης Ὀλυμπιάδος.

Ἀπὸ τὴ διαμάχη αὐτὴ τῶν Αὐστραλῶν ἐπισήμων, ἐπωφελήθηκε, μὲ τὴ γνωστή της δραστηριότητα ἡ Ἰταλικὴ Ὀλυμπιακὴ Ἐπιτροπή. Ἀνήγγειλε στὴ Διεθνῆ Ὀλυμπιακὴ Ἐπιτροπὴ πὼς εἶναι πανέτοιμη νὰ ἀναλάβη τὴν ὀργάνωσι τῶν Ὀλυμπιακῶν τοῦ 1956, μιὰ καὶ ἔχει πρόγραμμα ἀπὸ χρόνια νὰ ἐπιδιώξη τὴν τέλεσι τῆς 17ης Ὀλυμπιάδος τοῦ 1960. Ἐγνώρισε στὸ διεθνῆ ἀθλητικὸ Τύπο πὼς τὸ Ὀλυμπιακὸ Στάδιο τῆς Ἰταλίας εἶναι ἕτοιμο ἀπὸ τώρα! Θὰ τὸ ἐγκαινιάση μάλιστα μὲ ἕνα ἀγῶνα ποδοσφαίρου ἐθνικῶν ὁμάδων Οὐγγαρίας-Ἰταλίας, σὲ λίγο καιρό.

Ταυτόχρονα ἡ Ὀλυμπιακὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἰαπωνίας, ἔκανε μιὰ βαρυσήμαντη δήλωσι. Θὰ ὑποβάλη στὸ προσεχὲς Ὀλυμπιακὸ Συνέδριο πρότασι νὰ ἀναλάβη ἡ Ἰαπωνία τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ 1960, ἀφοῦ οἱ προηγούμενοι Ὀλυμπιακοὶ τοῦ 1940, ποὺ διοργάνωνε, ματαιώθηκαν ἐξ αἰτίας τοῦ ἰαπωνοκινεζικοῦ πολέμου.

*

Τὰ μεγάλα τηλεγραφικὰ πρακτορεῖα, μὲ τὸ δίχτυο τῶν ἀνταποκριτῶν, ποὺ διαθέτουν σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἔχουν πληροφορίες πὼς οἱ χῶρες τοῦ «Σιδηροῦ Παραπετάσματος» φιλοδοξοῦν νὰ ὀργανώσουν μιὰ ἀπὸ τὶς προσεχεῖς Ὀλυμπιάδες. Ἡ Ρωσία εἰδικά, ποὺ ἀγωνίσθηκε σκληρὰ στὸ Ἑλσίνκι γιὰ νὰ κατακτήση τὴν πρώτη θέσι καὶ τελικὰ περιωρίσθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς στὴ δεύτερη, ἔχει τὰ μέσα, ὅπως δήλωσε ὁ Ρομανώφ, ἐκπρόσωπος τῆς ρωσικῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς, γιὰ τόσον μεγάλη ὀλυμπιακὴ ὀργάνωσι. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ἡ Οὐγγαρία, ποὺ γιὰ πολιτικοὺς λόγους ὑπερέβαλε τὸν ἑαυτό της στοὺς 15ους Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ 1952, πιστεύει πὼς θὰ τιμηθῆ μὲ τὴν ὀργάνωσι τοῦ 1960, ἐφ' ὅσον οἱ Αὐστραλοὶ ἔχουν ἀναλάβει ἀπὸ πέρσι τὴν 16η Ὀλυμπιάδα τοῦ 1956.

Ἀνεξάρτητα, λοιπόν, ἀπὸ τὴν κρυφὴ μονομαχία Αὐστραλίας-Ἰταλίας, ποὺ ἐμεῖς νομίζουμε πὼς τελικὰ θὰ λήξη μὲ συνέχεια τῶν προσπαθειῶν τῆς Αὐστραλιανῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τοὺς Ἀγῶνες τοῦ 1956, ἡ διαμάχη γιὰ τὴν Ὀλυμπιάδα τοῦ 1960 θὰ εἶναι ἡ σκληρότερη.

Ἡ Ἑλλάς, ἡ Ἰταλία, ἡ Οὐγγαρία θὰ παλέψουν σκληρὰ γιὰ τὸ μεγάλο βραβεῖο τῆς διοργανώσεώς της. Ἐμεῖς πολὺ θὰ θέλαμε νὰ γίνουν οἱ Ὀλυμπιακοὶ τοῦ 1960 στὰς Ἀθήνας. Θᾶμαστε ὅμως ἕτοιμοι γιὰ νὰ διεκδικήσουμε τὸ χρῖσμα;

Τὸ Ὀλυμπιακὸ Στάδιό μας δὲν ἄρχισε ἀκόμη. Οἱ ἀγωνιστικοὶ χῶροι, ποὖναι ἀπαραίτητοι γιὰ Ὀλυμπιακούς, λείπουν. Θ' ἀπαιτηθοῦν πολλὰ δισεκατομμύρια δραχμῶν καὶ ἀρκετὰ χρόνια, γιὰ νὰ ὁλοκληρώσουμε τὸ μεγάλο ἔργο.

Ἐπομένως, γιὰ τὸ 1960, μᾶλλον ὁ ἀγώνας θὰ περιορισθῆ μεταξὺ Δυτικῶν καὶ Ἀνατολικῶν Χωρῶν. Εἶναι κοινὸ μυστικὸ πὼς οἱ ἐκτὸς τοῦ «Παραπετάσματος» χῶρες διαθέτουν τὴν πλειοψηφία στὰ Συνέδρια τῆς Διεθνοῦς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς. Οἱ συμπάθειές τους κλίνουν βέβαια πρὸς τὴν Ἰταλία. Ἡ Ἰαπωνία θ' ἀποκλεισθῆ γιατὶ θᾶναι ἀψυχολόγητη τυχὸν ἀπόφασις νὰ γίνουν δυὸ συνεχεῖς Ὀλυμπιάδες στὴν Ἄπω Ἀνατολή.

Σκεφθῆτε πὼς ὁ κάθε ἀθλητὴς ἀπ' τὴν Εὐρώπη θὰ χρειασθῆ τριῶν μηνῶν ταξίδι μὲ διαμονὴ καὶ ἐπιστροφή, ἀτμοπλοϊκῶς καὶ ἔξοδα εἰσιτηρίου 7.000.000 δραχμῶν γιὰ τὴν Αὐστραλία. Ἀεροπορικῶς τὸ ταξίδι θᾶναι φυσικὰ γρηγορώτερο, ἀλλὰ πολὺ ἀκριβό, 18.000.000 δραχμές!

Καταλήγουμε, λοιπόν, στὸ συμπέρασμα πὼς ἡ Ἰταλία θὰ διοργανώση τοὺς Ἀγῶνες τοῦ 1960, ἂν δὲν τῆς δώσουν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ 1956, ποὺ οἱ Αὐστραλοὶ ἐπίσημοι τῆς Μελβούρνης ἔδωσαν ἐντολὲς νὰ ἀνασταλοῦν οἱ διοργανωτικὲς καὶ τεχνικὲς ἐργασίες τους. Τότε, ἀσφαλῶς, θὰ γίνουν καὶ μεγάλες ἐκδρομὲς Ἑλλήνων φιλάθλων στὴ Ρώμη, ποὺ μ' ἕνα ταξίδι θὰ χαροῦν καὶ τὴ γειτονικὴ χώρα καὶ θὰ ἀπολαύσουν τὴν Ὀλυμπιάδα.

Ἰδεωδέστερο θᾶταν νὰ γινόντουσαν οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες μιὰ τετραετία νωρίτερα ἀπὸ τὸ 1964 στὴν Ἑλλάδα. Ἴσως αὐτὸ τ' ὄνειρο νὰ γίνη πραγματικότης ἂν τὸ προσεχὲς Ὀλυμπιακὸ Συνέδριο ποὺ θὰ διοργανωθῆ στὴν Ἀθήνα, πεισθῆ πὼς εἴμαστε ἕτοιμοι ν' ἀναλάβουμε τὸν Μεγάλο Ἄθλο. Γιὰ νὰ γίνη ὅμως αὐτό, πρέπει ὅλοι οἱ ἁρμόδιοι νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῶν ἀπαραιτήτων προϋποθέσεων.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ Κουνάδης, ἡ μεγάλη ἐλπίδα τῆς Ἑλλάδος, στὴ δισκοβολία, πρέπει νὰ ἑτοιμάζεται ἀπὸ τώρα γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ 1956

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Κυκλόλεξο

1) ΚΟΡΕΑ. 2) ΠΛΟΚΗ. 3) ΚΑΛΠΗ. 4) ΥΛΑΚΗ. 5) ΠΟΛΥΣ. 6) ΤΡΟΠΗ. 7) ΧΑΡΤΙ. 8) ΤΡΑΧΥ. 9) ΜΥΡΤΑ. 10) ΡΕΥΜΑ. 11) ΗΜΕΡΑ. 12) ΕΡΜΗΣ.

Γεωγραφικὲς ἐρωτήσεις

1) Τὸ Σαντιάγο. 2) Στὴ Γουϊάνα. 3) Ἡ Βόρειος.

Ἡ κληρονομία

Ὁ καμαριέρης πῆρε ἕνα μερίδιο, ὁ σωφὲρ τρία καὶ ὁ μάγειρος ἕξη. Τὸ ὅλον δηλαδὴ ἔγιναν δέκα μερίδια, ἀπὸ 700 λίρες τὸ καθένα. Ὁ καμαριέρης λοιπὸν πῆρε 700, ὁ σωφὲρ 2.100 κι' ὁ μάγειρος 4.200.

Ἀπρόοπτο

Τὸ μέλος τῆς Βουλῆς ἦταν γυναῖκα.

Ἐπιστημονικὲς ἐρωτήσεις

1) Ἡ χλωροφύλλη. 2) Ὅταν ἔχη θολὴ ἐπιφάνεια, ἡ κατσαρόλα ἀντανακλᾶ λιγώτερη θερμότητα, ἐπομένως βράζει γρηγορώτερα τὸ νερό. 3) Ἕνα σπάνιο μᾶλλον ζῶο τῆς Ἀφρικῆς, διασταύρωσι καμηλοπαρδάλεως καὶ ζέβρου.

Μεταγραμματισμὸς

Μεξικὸν — Λεξικόν.

Σύντομη ἀριθμητικὴ

1) Τὸ 3. 2) 60 χιλιάδες. 3) Εἶναι 2.

Τὰ ζάρια

Εἰκοσιτέσσερα.

Ἐρωτήσεις

1) Ὁ Λεονάρντο ντὰ Βίντσι. 2) Ὁ Τύπος. 3) Κασπάρ, Μελχιὸρ καὶ Μπαλτάζαρ.

Στοιχειόγριφος

ΑΜΗΝ — ΜΗΝ.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 421 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΖΑΠΠΕΙΟΝ — ΛΕΒΑΔΕΙΑ. 2) ΗΤΑ — ΛΩΡΙΔΕΣ — ΛΙΝΟΙ. 3) ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ — ΑΜΑΣΙΣ. 4) ΑΠΛΟΣ — ΑΑΡ — ΛΙΑΝΑ. 5) ΝΑΟΣ — ΙΑΠΩΝ — ΑΡΤΙ. 6) ΣΙΤΟΣ — ΣΥΡΟΣ — ΚΑΝ. 7) ΙΑ — ΣΟΠΕΝ — ΡΙΣ — ΑΩΡΗ. 8) ΑΡΑ — ΣΙΚΕΛΙΑ — ΑΡΤΑΣ. 9) ΜΕΚΚΑ — ΚΙΜΑΣ. 10) ΚΟΡΕΑ — ΑΓΧΙΣΗΣ — ΙΣΑ. 11) ΑΝΙΑ — ΜΕΝ — ΣΥΡΙΑ — ΩΝ. 12) ΡΙΟ — ΛΩΤΟΣ — ΝΙΑΤΑ. 13) ΚΑΜΑ — ΜΟΝΑΣ — ΙΡΑΚ. 14) ΕΝΤΟΣ — ΜΕΤ — ΟΜΑΛΑ. 15) ΝΟΤΙΑΙ — ΚΟΛΟΣΣΑΙΟΝ. 16) ΟΥΡΑΣ — ΠΑΝΑΜΑΣ — ΑΜΟ. 17) ΣΤΑΣΙΜΟΙ — ΣΗΜΑΣΙΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΖΗΛΑΝΔΙΑ — ΚΑΡΚΙΝΟΣ. 2) ΑΤΟΠΑ — ΑΡΜΟΝΙΑ — ΟΥΤ. 3) ΠΑΥΛΟΣ — ΑΕΡΙΟΜΕΤΡΑ. 4) ΔΟΣΙΣ — ΚΕΑ — ΑΝΙΑΣ. 5) ΕΛΟΣ — ΤΟΣΚΑ — ΤΑΣΙ. 6) ΙΩΒ — ΤΟΠΙΑ — ΜΩΜΟΙ. 7) ΟΡΙΑ — ΣΕΚ — ΑΕΤΟΣ — ΠΟ. 8) ΝΙΚΑΙ — ΝΕΟΓΝΟΝ — ΚΑΙ. 9) ΔΟΡΑΣ — ΣΑΜΟΝ. 10) ΛΕΣ — ΠΥΡΙΤΙΣ — ΣΕΛΑΣ. 11) ΕΣ — ΛΩΡΙΑ — ΣΥΝ — ΤΟΜΗ. 12) ΑΙΝΟΣ — ΚΗΡΙΑ — ΣΑΜ. 13) ΑΛΜΑ — ΑΙΣΙΑ — ΟΣΣΑ. 14) ΔΙΑΝΑ — ΑΡΜ — ΑΤΙΜΑ. 15) ΕΝΣΑΡΚΩΤΑΙ — ΑΡΑΙΑΙ. 16) ΙΟΙ — ΤΑΡΑΣΣΩ—ΑΛΟΜΑ. 17) ΑΙΣΧΙΝΗΣ — ΑΝΙΚΑΝΟΣ.

⁂

Θέατρο καὶ ἀθλητισμὸς

Μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε στὴ Βαλτιμόρη μεταξὺ 1738 μαθητῶν τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἔδωσε τὰ ἀκόλουθα ἀποτελέσματα: 950 ἀπ' αὐτοὺς προτιμοῦν τὸ θέατρο ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη ψυχαγωγία. Οἱ ὑπόλοιποι 788 προτιμοῦν νὰ παρακολουθοῦν ἀθλητικὲς συναντήσεις.

Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο

Τρεῖς καὶ μία

Μέσα σ' ἕνα λαβύρινθο, Λούρους: Ἀληθινά, ἀξίζει νὰ σᾶς θαυμάζη κανένας! Πῶς τὰ καταφέρνετε ν' ἀγαπᾶτε τρεῖς συγχρόνως κοπέλλες καὶ νᾆναι καὶ οἱ τρεῖς ἐρωτευμένες μαζί σας; Ἀφοῦ ὅμως πᾶτε γιὰ «καλὸν» σκοπὸ καὶ θέλετε μιὰν ἀπ' αὐτὲς γιὰ νὰ τὴν κάνετε νόμιμη σύζυγό σας, θὰ πρέπη νὰ διαλέξετε ἐκείνην ποὺ περισσότερο ἀπὸ τὶς ἄλλες βρίσκετε ὅτι σᾶς ταιριάζει, ὅτι σᾶς ἀγαπάει πιὸ εἰλικρινά, ὅτι εἶναι ἡ καλύτερη. Ἂν αὐτὴ εἶναι ἡ 'ούλα, ἢ ἡ Στέλλα, ἢ ἡ Μαρία, ἐγὼ βέβαια δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω ἀπὸ τὰ... βιογραφικὰ σημειώματα τους, ποὺ μοῦ στέλνετε. Τὴν ἐκλογὴ θὰ τὴν κάνετε ὁ ἴδιος, ἀφοῦ ἐξετάσετε καὶ τὶς τρεῖς. Ἐγὼ μόνο τὴν εὐχή μου σᾶς στέλνω ἀπὸ μακρυά!

Σπαρτιάτη στὴν ξενητειά: Ἀφοῦ μὲ τὴν κοπέλλα σᾶς συνδέει ἀμοιβαῖο αἴσθημα καὶ τὴν κρίνετε ἄξια νὰ γίνη σύζυγός σας, βέβαια... ἐγκρίνω νὰ ἔχη αὐτὴν τὴν ὡραία καὶ νόμιμη κατάληξι τὸ εὐγενικό σας εἰδύλλιο! Ἀλλὰ πῶς θὰ ρυθμίσετε τὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων σας, ἀφοῦ, ὅταν τοὺς πρωτογράψατε πήρατε ἀρνητικὴ ἀπάντησι; Μοῦ γράφετε ὅτι, ἂν ἐπιμείνετε, ἐξ αἰτίας τῆς ἀδυναμίας ποὺ σᾶς ἔχουν, θὰ δεχθοῦν αὐτὸν τὸν γάμο σας. Πρὶν ἐπιμείνετε ὅμως, πρέπει νὰ σκεφθῆτε καὶ τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ προϋποθέτει ἡ ὀργάνωσι ἑνὸς νοικοκυριοῦ. Θὰ μπορέσετε ἢ θὰ στηριχθῆτε στοὺς δικούς σας; Ἂν ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔχετε μελετήσει τότε νὰ ἐπιμείνετε.

Μελαγχολικὴ ὕπαρξι, Πορταριά: Καταλαβαίνω ὅτι σᾶς στενοχώρησε καὶ σᾶς ἀπογοήτευσε ἡ αἰσθηματική σας περιπέτεια μὲ τὸν νεαρό. Ἔκαμε τὸ πᾶν γιὰ νὰ σᾶς κατακτήση, σᾶς ξεγέλασε μὲ ὅρκους καὶ φιλιὰ καὶ στὸ τέλος συνδέθηκε σκανδαλωδῶς μὲ τὴν ἔμπιστή σας φίλη. Ἡ ἀποτυχία ὅμως αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀποκαρδιώση. Τὸ πάθημα αὐτὸ ἂς σᾶς γίνη μάθημα γιὰ τὸ ἄλλον. Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀληθινὴ ἀγάπη, κρίνοντας ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό. Φροντίστε νὰ συνέλθετε ψυχικά, καὶ γρήγορα θὰ βρεθῆ ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ νοιώση γιὰ σᾶς εἰλικρινῆ ἀγάπη.

Χαραυγή, Νάουσα: Οἱ ἁρμόδιοι διάβασαν τοὺς στίχους σας καὶ εἶδαν ὅτι κάποιο αἴσθημα σᾶς ἐμπνέει, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρκετό. Χρειάζεται καὶ ταλέντο ποὺ θὰ ἐκφράση τὸ αἴσθημα μὲ κατάλληλο τρόπο, ὥστε νὰ συγκινήση καὶ τοὺς ἄλλους.

Ἀπελπισμένο Ροδιτόπουλο, Ρόδιο: Τὸ δίκηο εἶνε μὲ τὸ μέρος σας. Τὸν καλὸν ἄνθρωπο δὲν τὸν κάνουν τὰ λεπτά. Τὸ χρῆμα μπορεῖ νὰ ὑποβοηθῆ τὴν εὐτυχία τοῦ γάμου, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ δημιουργήση, μόνον αὐτό, τὴν εὐτυχία, ἐφ' ὅσον μεταξὺ τῶν συζύγων δὲν ὑπάρχει ἀγάπη, ψυχικὴ ἐπαφή, ἀμοιβαία ὑποχωρητικότης γιὰ τὴν ὁμαλὴ συμβίωσι. Ἂν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξασφαλίζετε, τότε γιατὶ οἱ γονεῖς σας φέρνουν ἐμπόδια; Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ κοπέλλα δὲν εἶναι τῆς ἴδιας κοινωνικῆς τάξεως μὲ σᾶς δὲν παίζει τόσο σπουδαῖο ρόλο, ἀφοῦ ἔχει τόσα ἄλλα ψυχικὰ χαρίσματα. Καὶ συμφωνῶ μαζί σας ὅτι ἀξίζει νὰ παντρευτῆτε, μὲ τὸν ὅρον ὅτι ἔχετε προκαθορισμένο τρόπο ζωῆς, ὅτι ἔχετε ἐξασφαλισμένους πόρους καὶ ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πέσετε σὲ ἀπρόβλεπτη περιπέτεια, παρασύροντας καὶ τὴν καλὴ κοπέλλα.

Ἀνυπόμονο γεροντοπαλλήκαρο, Πόρο: Ὅταν ἦταν καιρὸς νὰ παντρευτῆτε νἄχετε σύζυγο στὸ πλευρό σας καὶ παιδιὰ γύρω σας, ἀφοῦ μάλιστα εἴχατε καὶ τὶς οἰκονομικὲς δυνατότητες, ἀποφεύγατε νὰ τὸ κάμετε, γιατὶ θέλατε νὰ διασκεδάζετε ἐλεύθερα τὸν καιρό σας. Καὶ τώρα ἀνησυχεῖτε γιὰ τὴ μοναξιά, ποὺ σᾶς περιμένει. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέστε καὶ τόσο. Πάντα εἶναι καιρὸς νὰ... τολμήσετε ἕνα γάμο. Κι' ἴσως τώρα, μὲ τὴν πεῖρα ποὺ ἔχετε, νὰ βρῆτε μιὰ καλὴ νοικοκυρούλα, ποὺ νὰ σᾶς νοιώθη. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ δυσκολευθῆτε, ἐφ' ὅσον καὶ προσόντα καὶ κοινωνικὴ θέσι ἔχετε. Ὄχι ὅμως πολὺ νέα, γιατὶ δὲν θὰ ὑπάρξη κατανόησις μεταξύ σας.

Μοιραῖο γράμμα, Θεσσαλονίκη: Θεωρῶ κατώτερο ἀπὸ τὴν ἀντίληψί σας καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά σας νὰ στενοχωριέστε γιὰ τὴν ἀχαρακτήριστη συμπεριφορὰ τοῦ νεαροῦ. Δὲν σᾶς εἶχε νοιώσει καὶ δὲν σᾶς ἀγαποῦσε. Γι' αὐτὸ κι' ὅταν ἔφυγε ἀπὸ κοντά σας ἐκμεταλλεύθηκε τὰ ρωμαντικά σας παράπονα καὶ τὰ ἔκαμε τάχα δικά του ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ σᾶς ἀποφύγη. Στενοχωριέστε λοιπὸν γιὰ ἕναν ἐπιπόλαιο, ποὺ μόνον τὸν καιρόν του ἤθελε νὰ περάση. Ἐξ ἄλλου ἡ ὑποκρισία του ἔπρεπε νὰ σᾶς κάνη νὰ τὸν βγάλετε ἀπὸ τὴν σκέψι σας καὶ τὴν καρδιά σας. Μὴν ἀφίνετε λοιπὸν τὴν αἰσθηματικὴ πληγὴ ἀνοιχτή, γιὰ νὰ ξεγελᾶτε τὸν ἑαυτό σας. Τί ἐλπίζετε πιὰ ἀπ' αὐτόν;

Ἀγαπᾶ ἕνα ναύτη: Πῶς, ἀφοῦ ἀγαπᾶτε τὸ ναύτη σας καὶ τοῦ συγχωρεῖτε τὶς μικροαταξίες, ποὺ κάνει μὲ ἄλλα κορίτσια, δείχνετε συγχρόνως κάποιο ἐνδιαφέρον γιὰ ἕναν ἄλλον, ποὺ σᾶς συμπαθεῖ; Ἂν οἱ ἐκδηλώσεις του δὲν σᾶς ἀρέσουν, εὔκολο εἶναι νὰ τοῦ συμπεριφερθῆτε κι' ἐσεῖς μὲ ἀδιαφορία καὶ περιφρόνησι. Ἀλλά, μοῦ γράφετε, λυπᾶστε νὰ τοῦ δείξετε μιὰ τέτοια στάσι γιὰ νὰ μὴν προσβληθῆ! Μὰ τί θὰ κάνετε τότε; Θὰ τὸν ἀφήσετε νὰ σᾶς ἐνοχλῆ κι' ἀκόμα νὰ νομίζη ὅτι μπορεῖ νὰ ἐλπίζη; Γιὰ σκεφθῆτε καλὰ πῶς ἐνεργεῖτε!

Περαστικὸ δρομάκι Π. Δ.: Μπορεῖ, βέβαια, δὲν τὸ ἀποκλείω, νὰ ὑπάρχη τὸ ταλέντο. Ἀλλὰ αὐτὸ θὰ φανῆ μὲ τὸν καιρό, θὰ πρέπει νὰ ὡριμάση τὸ μεταξὺ μπορεῖτε νὰ συμβουλευθῆτε εἰδικούς. Ὑπάρχουν καλλιτεχνικὲς σχολές, γιὰ νὰ σᾶς ἐξετάσουν, νὰ σᾶς δοκιμάσουν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει, ἐπειδὴ ἡ δασκάλα σας σᾶς εἶχε πῆ σὲ μιὰ μαθητικὴ ἐπίδειξι πὼς εἶστε γεννημένος γιὰ τὸ θέατρο, ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλείψετε ὅλες τὶς ὑποχρεώσεις σας, ἀκόμα καὶ τὴ σταδιοδρομία γιὰ τὴν ὁποίαν σᾶς προορίζουν οἱ γονεῖς σας. Πρέπει ν' ἀποκτήσετε πόρον ζωῆς, νὰ γίνετε οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος καὶ συγχρόνως —ἀφοῦ ἔχετε μέσα σας τὸν οἶστρο τῆς τέχνης — νὰ παρακολουθῆτε καὶ θέατρο.

Μικρὴ χωριατοπούλα, Ἀγρίνιο: Πολὺ στενοχωρηθήκατε, μοῦ γράφετε, ἐπειδὴ ὁ νεαρός, ξένος ἀπὸ τὸν τόπο σας, καὶ συνεπῶς, κατεργάρης, σᾶς κατηγόρησε γιὰ χωριατοπούλα ἄξεστη μόνο καὶ μόνο γιατὶ δὲν ἀνταποκριθήκατε στὶς ὕποπτες αἰσθηματικὲς προτάσεις του. Ἴσα-ἴσα, κάνατε πολὺ καλά, ἀγαπητή μου, καὶ πρέπει νὰ εἶστε ὑπερήφανη ποὺ φερθήκατε μὲ ἠθικὴ καὶ σεμνότητα καὶ δὲν ἀφεθήκατε νὰ παρασυρθῆτε ἀπὸ τὶς ἐρωτικές... φλυαρίες τοῦ πονηροῦ. Μακάρι καὶ πολλὲς πρωτευουσιάνες νὰ εἶχαν τὴν δική σας «χωριατιά», ποὺ εἶνε πλοῦτος καὶ καμάρι γιὰ τὴν τίμια καὶ καλὴ κοπέλλα. Μὴ χολοσκᾶτε λοιπὸν μὲ τὸν κόσμο, ἢ μᾶλλον προσέχετε τὶς πονηριές του!

Ἀνεμώνη — Μεσαθοῦρι, Ἄνδρο: Ὕστερ' ἀπὸ τρία χρόνια αἰσθηματικοῦ συνδέσμου μὲ τὸν καλό σας, σκεφθήκατε νὰ ρωτήσετε τί θ' ἀπογίνη τὸ... νησιωτικό σας εἰδύλλιο; Καὶ στὸ μεταξὺ οἱ γονεῖς τοῦ νέου τὸν ἔπεισαν νὰ ἀρνηθῆ, ἀφοῦ δὲν θέλουν τὴν ἕνωσί σας. Τώρα δέ, ὅπως μοῦ γράφετε, ζητάει κι' ὁ ἴδιος νὰ χωρίσετε. Βέβαια, τὸ φέρσιμό του δὲν εἶναι τίμιο. Ἀλλὰ κι' ἐσεῖς φερθήκατε ἐπιπόλαια. Μέσα στὰ τρία αὐτὰ χρόνια μπορούσατε νὰ τὸν πείσετε νὰ καθορίση τὴ στάσι του καὶ τὴν ἀπόφασί του, ἀφοῦ ἐπρόκειτο μάλιστα γιὰ σοβαρὸ δεσμό. Θ' ἀνελάμβανε τὴν ὑποχρέωσι αὐτή, ἐπίσημα, μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν σας, μὲ ἀρραβῶνα. Κι' ἂν δὲν εἶχε τέτοιο σκοπό, ἔπρεπε ἐγκαίρως ν' ἀποτραβηχτῆτε. Κάνετε λοιπὸν μιὰ τελευταία προσπάθεια νὰ συνεννοηθῆτε μαζί του. Ἂν μπορέση νὰ πείση τὴ μητέρα του καὶ νὰ τὴν διαθέση εὐνοϊκὰ γιὰ σᾶς, ἔχει καλῶς. Εἰ δὲ ἄλλως, τὸ πιὸ ἀξιοπρεπὲς εἶναι νὰ δεχθῆτε μὲ σιωπὴ καὶ περιφρόνησι αὐτὸ τὸ τέλος τοῦ εἰδυλλίου σας καὶ νὰ ξαναγυρίσετε στὴ ζωή σας ἥσυχα καὶ ὁμαλά...

Ἕναν ἄλλον ἄνθρωπο, Χαλκίδα: Ἐκτιμῶ τὴν εἰλικρινῆ σας συμπάθεια νὰ προσφέρετε τὴν ψυχική σας συμπαράστασι σὲ κάποιαν ἐπιστολογράφο μας, ποὺ ἔχει νοιώσει αἰσθηματικὴ ἀπογοήτευσι. Λυποῦμαι ὅμως ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω. Οἱ ἐπιστολογράφοι μοῦ γράφουν μόνο μὲ ψευδώνυμο καὶ χωρὶς διεύθυνσι!

Πληγωμένο θαλασσοπούλι, Θεσσαλονίκη: Παρ' ὅλα τὰ δεκαπέντε σας χρόνια, σκέπτεστε σὰν μυαλωμένη γυναίκα. Καλὰ κάνετε, λοιπόν, ποὺ ἀποπαίρνετε τὸ νεαρὸ μαθητὴ καὶ θὰ πρέπει νὰ τοῦ... κόψετε τὶς ἐλπίδες ποὺ στηρίζει σὲ σᾶς. Γιατὶ ὅλο του τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι πὼς νὰ δείξη στοὺς φίλους του πὼς ἔχει κι' αὐτὸς μιὰ φιλεναδίτσα! Ἐσεῖς ὅμως, ποὺ δὲν ἔχετε καμμιὰ συμπάθεια, καλὰ θὰ κάνετε νὰ ξεκόψετε. Ἐπίσης, μὴν τοῦ δώσετε φωτογραφία σας. Γιατί, καὶ τὸ μυαλό του θὰ πάρη ἀέρα — ἀφοῦ ἔχει φορτώσει ἤδη τὰ μαθήματά του στὸν κόκκορα — καὶ σᾶς μπορεῖ νὰ ἐκθέση. Σταθῆτε λοιπὸν φρόνιμη καὶ λογική, ὅπως τὸ δείξατε ὡς τώρα!

Μελλοντικὸ ναυτάκι, Φ. Κ.: Πραγματικά, οἱ γονεῖς θέλουν νὰ ἐξασφαλίζουν στὰ παιδιά τους πλούσιες νύφες ἢ γαμπροὺς καὶ τὸ τελευταῖο ποὺ ἐξετάζουν εἶναι ὁ ψυχικὸς κόσμος, τὸ ἠθικὸ ποιόν, τὸ «ταίριασμα» ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχη μεταξὺ τῶν συζύγων. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐσεῖς δὲν τοὺς ἔχετε ἀνάγκη, τότε μένει νὰ ἐξετασθῆ ἡ ἄποψι τῶν οἰκείων τῆς κοπέλλας. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἔχουν ἀπόλυτα δίκηο, γιατὶ δὲν ξέρει κανείς, μέσα σὲ ἕξη χρόνια τί μπορεῖ νὰ μεσολαβήση. Ἡ περίπτωσι νὰ δώσετε τώρα ἐπίσημα λόγο, καὶ σ' ἕνα - δυὸ χρόνια νὰ κάμετε τοὺς ἀρραβῶνες σας, δὲν νομίζετε ὅτι θὰ διευκόλυνε τὰ πράγματα; Κάμετε μιὰ τελευταία ἀπόπειρα καί, ἂν δεχθοῦν οἱ δικοί της, πάει καλά, εἰ δὲ ἄλλως ἀφῆστε τὴν κοπέλλα νὰ σκεφθῆ γιὰ τὸ μέλλον της.

ΕΡΗ

⁂

Τὸ δίλημμα ἑνὸς πατέρα

Ἕνας πατέρας, τακτικὸς ἀναγνώστης, μοῦ ζητάει νὰ τοῦ ἀπαντήσω στὸ ψευδώνυμο: «Σύα».

Πρώτη φορὰ μοῦ παρουσιάζεται ὑπόθεσις σὰν τὴ δική του. Ἔχει μιὰ κορούλα 18 χρόνων, ἡ ὁποία ἔχει σχέσεις μ' ἕνα νεαρὸ 21 χρόνων. Δὲν φέρνει λοιπὸν καμμιὰ ἀντίρρησι νὰ παντρέψη τὴν κόρη του μὲ τὸ νέο αὐτόν, ποὺ ὑπόσχεται ἐξ ἄλλου ὅτι σκοπός του εἶναι ὁ γάμος. Ὁ νέος ὅμως, οὔτε στρατιώτης ἐπῆγε ἀκόμα οὔτε ἀνεξάρτητος εἶναι, οὔτε ἱκανὸς νὰ συντηρήση οἰκογένεια. Ἐπὶ πλέον, οἱ γονεῖς του δηλώνουν ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ παντρευτῆ πρὶν περάσουν δέκα χρόνια.

Φαντασθῆτε τὸ δίλημμα τοῦ πατέρα, ποὺ βλέπει ὅτι ἡ κόρη του εἶναι ξετρελλαμένη μ' αὐτὸν καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὴ βοηθήση. Γιατὶ ξέρει καλά, πὼς μέσα σ' αὐτὰ τὰ δέκα χρόνια ὁ νεαρὸς θἄχη ἀλλάξει γνώμη, ἐνῶ ἡ κόρη του μπορεῖ νὰ πάθη τίποτε ἀπὸ τὴν στενοχώρια της.

Μὲ ρωτάει λοιπὸν τί νὰ κάνη. Εἶναι δύσκολη ὅμως ἡ ἀπάντησι, γιατὶ ἔχει νὰ κάνη μ' ἕναν ἐπιπόλαιο νεαρό, ποὺ δὲν ἔχει συναίσθησι οὔτε τῆς θέσεώς του, οὔτε τῶν ὑποχρεώσεών του.

Τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ συστήσω

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς
Δερματολόγος — Αἰσθητικὴ
Δέχεται 11—1 καὶ 5—7
Σέκερη 4, α΄ ὄροφος. Πάροδος Κανάρη Τηλ 612450

ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΨΗΦΟΣ

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Μιὰ φωτογραφία τοῦ ἀποκρηάτικου ἅρματος τῆς Χοντρῆς, ἡ ὁποία ἐξεσπάθωσε ὑπὲρ τῆς γυναικείας ψήφου καὶ κατεχειροκροτήθη ἀπὸ τὶς ὁμοφύλους της, ποὺ παρακολούθησαν τὰ Καρναβάλια τῶν Πατρῶν. Ἡ... δυναμικὴ καὶ μηχανοκίνητη Χοντρὴ στέκεται, ὅπως βλέπετε, στὸ... ὕψος της, ἐνῶ ὁ ταλαίπωρος Ζαχαρίας ἐπικροτεῖ — ἤ, τοὐλάχιστον, δείχνει ὅτι ἐπικροτεῖ — τὶς πολιτικὲς πεποιθήσεις τῶν... τρυφερῶν ἐνενήντα ἐννέα ἑκατοστῶν του!...

στὸν πατέρα αὐτὸν εἶναι νὰ περιμένη μέχρις ὅτου φύγη αὐτὸς ὁ νέος γιὰ νὰ ἐκπληρώση τὴ στρατιωτική θητεία του καὶ τότε νὰ φροντίση νὰ τῆς βρῆ ἕνα καλὸ νέο νὰ τὴν παντρέψη.

Κατσαρέλη: Ἔδωσα τὸ γράμμα σας στὸ τμῆμα ἀλληλογραφίας.

Ριχάρδο Σ.: Πρέπει νὰ σεβασθῆτε τὸν πόνο της. Σᾶς πρόσφερε εὐχάριστες στιγμὲς ἁγνῆς φιλίας καὶ ἀσφαλῶς — σὰν ἔξυπνη ποὺ εἶναι — μόλις κατάλαβε ὅτι ἀρχίζατε νὰ τὴν ἐρωτεύεστε ἀπομακρύνθηκε γιὰ νὰ μὴ σᾶς κάνη νὰ ὑποφέρετε. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀξιέπαινη. Πρέπει λοιπόν, ἐκτιμῶντας τὴ φιλία ποὺ σᾶς προσέφερε νὰ τῆς φερθῆτε καὶ σεῖς φιλικά, καὶ νὰ τὴν θυμόσαστε σὰν μιὰ καλὴ γνωριμία. Μὴν ἐπιδιώξετε τίποτ' ἄλλο.

Ρούλη, σακάτη ντῆς ψυχῆς: Γιατὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ λόγια ἀπελπισίας; Γιατὶ δὲν σκέπτεστε λογικὰ καὶ νὰ πῆτε ὅτι μιὰ τέτοια κοπέλλα δὲν θὰ τὴν θέλατε ποτὲ γιὰ γυναῖκα σας; Βέβαια δὲν ἀξίζει γιὰ γυναῖκα σας, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη της ἦταν καιροσκοπική. Εἶσθε ἄξιος μιᾶς ἀνώτερης ἀγάπης, μιᾶς νοικοκυροπούλας, ποὺ θὰ σᾶς ἐκτιμήση καὶ θὰ σᾶς ἀγαπήση.

Παναγιωτίδου: Βρίσκω ὅτι ὅλο τὸ φταίξιμο εἶνε δικό σας. Βιασθήκατε πάρα πολὺ νὰ ἐκδηλωθῆτε. Τέτοια αἰσθήματα εἶναι βέβαια μεγάλα, ἀλλὰ σεῖς τὰ ἐξευτελίσατε μὲ τὴν ταπείνωσι ποὺ δείξατε. Ἔπρεπε νὰ συμβουλευθῆτε πρῶτα τὸν ἀδελφό σας καὶ ν' ἀκολουθήσετε τὶς ὑποδείξεις του. Τώρα, ἐκεῖνος βρίσκει τὸν ἑαυτό του ἀνεύθυνο, ἐσεῖς δὲ εἶστε ἐκτεθειμένη. Τὸ καλύτερο, λοιπόν, ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, εἶναι νὰ ἐξηγηθῆτε μαζί του μιὰ καὶ καλὴ καὶ νὰ πάρετε τὴν ἀπόφασί σας, ἂν πρέπη νὰ ἐλπίζετε ἢ ὄχι.

Τ. Σ. Α.: Μοῦ γράφετε, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι «κρεμάει τὴ ζωή της ἀπὸ τὰ χείλη μου». Μιὰ γυναῖκα λοιπὸν ποὺ φτάνει σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀγάπης γιὰ ἕναν ἄντρα, μπορεῖ νὰ συμμορφωθῆ εὔκολα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ συντρόφου της. Τί καλύτερο λοιπόν; Δὲν συμβουλεύω νὰ τὴν ἐγκαταλείψετε ἀφοῦ τόσο πολὺ σᾶς ἀγαπάει. Δὲν φταίει, ἂν ἐξετέθη τόσο πολὺ μαζί σας. Σεῖς τὸ ἀπαιτήσατε. Μὲ λίγη καλὴ θέλησι ἐκ μέρους σας θ' ἀποκτήσετε τὴν καλύτερη σύντροφο τῆς ζωῆς σας. Μὴ διστάζετε!

Β.Π.Ν.Γ.Χ. Ἀθῆναι: Τὴν ἀποκαλεῖτε γυναῖκα, ἐνῶ εἶναι ἀκόμα ἕνα κοριτσόπουλο τοῦ Γυμνασίου. Ἑπομένως οἱ πράξεις της θἆναι ἀνάλογες μὲ τὴν ἡλικία της. Τὶς φωτογραφίες της καλὰ κάνατε ποὺ τὶς ἐπιστρέψατε. Ὅσο γιὰ τὶς δικές σας, μὴν ἐπιμένετε, γιατὶ εἶστε ἄντρας καὶ δὲν ἔχετε φόβο νὰ ἐκτεθῆτε. Γιὰ νὰ ἐπιμένη, ὅμως, ἐκείνη νὰ τις κρατάη, σημαίνει ὅτι σᾶς ἀγαπάει. Λέτε, ὡστόσο ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε κ' ἐσεῖς. Μὲ ποιὸ ὅμως τρόπο δείξατε τὴν ἀγάπη σας; Μὲ τὸ νὰ τὴ φοβερίζετε ὅτι θὰ φύγετε; Σᾶς συμβουλεύω, λοιπόν, νὰ κάνετε ἕνα ταξιδάκι ὡς τὴν πόλι ποὺ μένει ἡ κοπέλλα, καὶ χωρὶς νὰ τὴ ρωτήσετε αὐτὴ τὴ φορά, νὰ πᾶτε νὰ βρῆτε τοὺς γονεῖς της, καὶ νὰ τοὺς ἐκθέσετε τὸ σκοπό σας καὶ τὰ μελλοντικά σας σχέδια. Ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ θὰ σᾶς κάνουν καὶ τὴν ἀπάντησι ποὺ θὰ σᾶς δώσουν, θὰ κανονίσετε τὸ μέλλον σας.

3 χρόνια στὴν ξενητειὰ ΚΒΚΑ Λευκάδος: Φοβᾶστε —γράφετε — μήπως ὅταν τὴ ζητήσετε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, ἀρνηθοῦν ἐκεῖνοι. Φοβᾶστε, ὅμως, ἐπίσης, μήπως, ὅταν θὰ λείπετε, τὴν παντρέψουν! Μὰ γιατί νὰ μὴ τὴν παντρέψουν; Κόρη τους εἶναι, τὴν ἀγαποῦν, τὸ μέλλον της προσπαθοῦν νὰ ἐξασφαλίσουν. Γιὰ σᾶς δὲν γνωρίζουν τίποτα, οὔτε ἂν τὴν ἀγαπᾶτε, οὔτε τὶς διαθέσεις σας. Γι' αὐτὸ συνεννοηθῆτε πρῶτα μὲ τοὺς δικούς σας, τακτοποιῆστε τὰ οἰκονομικά σας ζητήματα καὶ κατόπιν ζητῆστε την ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Ἂν ἀρνηθοῦν σήμερα θ' ἀρνηθοῦν καὶ αὔριο, ἑπομένως εἶναι καλύτερα νὰ ξέρετε τὶς διαθέσεις τους ἀπὸ τώρα, γιὰ νὰ κανονίσετε τὴ ζωή σας καὶ γιὰ νὰ μὴ δημιουργῆτε καταστάσεις ἀργότερα.

OI ΔΥΟ «ΜΙΣ»

Στὸ Παρίσι ἔφτασε πρὸ ἡμερῶν ἡ ὡραία Εὐγενία Ἀρθέο Ἐσπέγιο (δεξιὰ στὴ φωτογραφία μας), ποὺ ἐξελέγη «μὶς Χιλὴ τοῦ 1952». Πρόκειται γιὰ μιὰ φοιτήτρια 18 μόλις χρόνων ποὺ κέρδισε τὸ ταξεῖδι αὐτὸ στὸ Παρίσι μαζὶ μὲ τὸν τίτλο τῆς «μίς».

Στὸ ἀεροδρόμιο τὴν ὑποδέχθηκε ἡ «μὶς Ὑφήλιος 1952» Μαίη Φλωντὲν (ἀριστερὰ) ποὺ προθυμοποιήθηκε νὰ τῆς δείξη ὅλα τὰ ἀξιοθέατα. Κατὰ τὴν περιπλάνησί τους ὅμως στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ προσέφεραν καὶ οἱ ἴδιες κάτι... ἀξιοθέατο στοὺς Παρισινοὺς ποὺ τὶς ἀνεγνώριζαν.

Δ. Α. Μέχρι τρέλλας: Ὁ νέος τῶν 28 χρόνων, ποὺ ὑποσχεται πολλὰ στὴν παντρεμένη τῶν 38 χρόνων, περνάει σήμερα εὐχάριστες στιγμές, ὡς ποὺ νὰ τὴν βαρεθῆ καὶ νὰ τὴν ἐγκαταλείψη. Δὲν εἶναι δυνατὸν ἡ παντρεμένη νὰ μένη διαρκῶς στὰ 38 της χρόνια οὔτε κι' αὐτὸς νὰ μὴν τὴν παραβάλη μὲ τόσες ἄλλες ποὺ συναναστρέφεται καὶ διασκεδάζει μαζί τους. Σὲ ποιὸν λοιπόν, θὰ μείνη ἡ ντροπὴ καὶ ὁ κίνδυνος καταστροφῆς ἑνὸς σπιτικοῦ; Τί θὰ λένε τὰ παιδιά της μεθαύριο, ὅταν θὰ μάθουν τὴν περιπέτεια τῆς μητέρας τους; Δὲν θὰ θέλουν οὔτε νὰ τὴ δοῦν! Ἔτσι, ἐγκαταλελειμένη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ νόμισε πῶς τὴν ἀγαπάει ἀποδιωγμένη ἀπὸ τὸν ἄντρα της, περιφρονημένη ἀπὸ τὰ παιδιά της, θὰ πλανᾶται χωρὶς σπίτι, χωρὶς οἰκογένεια, χωρὶς φίλους. Καὶ γιατί; Γιὰ μιὰ ἐφήμερη ἐπιπολαιότητά της!

Μία ποὺ ἔχει ἀρχές ΝΣΠΦ: Σᾶς συγχαίρω γιὰ τὴ στάσι ποὺ κρατήσατε. Βλέπετε, πῶς κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ ἐπιπόλαιος νέος ἐξετίμησε τὶς ἠθικὲς ἀρχές σας. Μὲ ρωτᾶτε: «Τί ἐνδιαφέρεται τώρα πιὰ γιὰ μένα ἀφοῦ δήλωσε ὅτι δὲν παντρεύεται κι' ὅτι ἂν παντρευτῆ, θέλει σπίτι, πρᾶγμα ποὺ ἐγὼ δὲν ἔχω;»

Δὲν ἐνδιαφέρεται παρὰ μόνο ἀπὸ ἐκτίμησι καὶ σεβασμὸ στὸ ἄτομό σας. Ἔχει γίνει ὁ ἁγνὸς φίλος. Μὴν τὸν παρεξηγῆτε, λοιπόν, καὶ μὴ τὸν ἀποπαίρνετε. Φανῆτε εὐγενικὴ μαζύ του καὶ νὰ τὸν εὐχαριστῆτε κάθε φορὰ ποὺ σᾶς δείχνει τὸ ἐνδιαφέρον του.

Σ.Ο.Σ.—Α2: Ὅταν μπαίνη κανεὶς σ' ἕνα νοσοκομεῖο, σκοπὸ ἔχει νὰ θεραπευθῆ ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια ποὺ πάσχει, τὸ ταχύτερο. Ἐσεῖς ὅμως στὸ νοσοκομεῖο δημιουργήσατε συγκινήσεις καταστρεπτικὲς γιὰ τὸν ὀργανισμό σας. Μεταβιβάσατε, μάλιστα, τὸ μικρόβιο τῆς ἀγάπης καὶ σὲ μια ἄλλη δυστυχισμένη ὕπαρξι δίχως νὰ σᾶς τύπτη ἡ συνείδησί σας. Ἀφοῦ ὅμως βρίσκετε τόσα πολλὰ ἐμπόδια ξεκαθαρίσετε τὴ θέσι σας ἀπέναντί της καὶ μὴν τῆς ἐπιφυλάσσετε στενοχώριες καὶ χειροτέρευσι τῆς θέσεώς της. Ὅταν γίνετε ἐντελῶς καλά, τότε μπορεῖτε νὰ σκεφθῆτε γιὰ παντρειά.

Ζῶ γιὰ σένα: Ὅλοι ἔχουν τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπήσουν μιὰ κοπέλλα, τὴν ὁποία προορίζουν γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς τους. Ἐξακριβώσετε, λοιπόν, ἂν ἡ κοπέλλα αὐτὴ σᾶς ἀγαπάη, κι' ἂν ἔχη καλὸ χαρακτῆρα. Ἀναμετρήσετε τὶς δυνάμεις σας, τὰ οἰκονομικά σας καὶ σκεφθῆτε, ποῦ θὰ στεγασθῆτε, γιατὶ ὅπως μοῦ γράφετε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ζήσετε στοῦ προστάτη σας τὸ σπίτι. Κι' ἀφοῦ τὰ κανονίσετε ὅλ' αὐτά, βγάλτε τὶς ἀδειες καὶ παντρευθῆτε. Γιατί διστάζετε; Εἶστε νέος 26 χρονων, ἐργάζεστε καλὰ καὶ δὲν ἔχετε ἀναγκη ἀπὸ τὴ βοήθεια κανενός.

Ἕνας ποὺ θέλησε νὰ σώση φτωχειά, Λαμία Φ Φ.: Περισσότερο νὰ πιστέψετε αὐτήν. Τέτοια συμβαίνουν συχνά. Ὑπάρχουν μερικοὶ κακοήθεις, ποὺ ἀπὸ ζήλεια, εἴτε γιατὶ δὲν κατάφεραν κάτι, εἴτε γιατὶ βλέπουν ὅτι τοὺς τὴν παίρνει ἄλλος, εἴτε ἁπλῶς ἀπὸ κακεντρέχεια δὲν διστάζουν νὰ καταστρέψουν τὴν ὑπόληψι μιᾶς κοπέλλας. Τέτοιες περιπτώσεις ἔχω πολλές. Μὴν παρασύρεστε, λοιπόν, οὔτε νὰ ἔχετε σχέσεις μὲ ἀνθρώπους, ποὺ τολμοῦν νὰ κακολογήσουν τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ ποὺ προορίζετε γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς σας. Ἐξηγηθῆτε μαζύ της φιλικά, πέστε της ὅτι δὲν πιστεύετε τίποτα, ἀλλ' ὅτι θέλετε κι' ἀπ' αὐτὴν εἰλικρίνεια καὶ σεβασμό. Παντρευθῆτε την καὶ κάνετε οἰκογένεια στὸ πεῖσμα ὅλων αὐτῶν ποὺ θέλουν νὰ τὴ συκοφαντήσουν.

Κουτσόπουλο: Τὴν ξεμυαλίσατε, τὴν καταντήσατε κουρέλι μέχρι τοῦ σημείου νὰ σκέπτεται τὸ θάνατο, καὶ τώρα... προφασίζεστε ἀσθένεια, γιὰ νὰ τὴν ἐγκαταλείψετε! Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸ δὲν σᾶς τιμᾶ. Κάθε ἄντρας πρέπει νὰ ὑπολογίζη καὶ νὰ ἀνσμετράη τὶς εὐθύνες, ποὺ ἀναλαμβάνει, πρὶν δημιουργήση μιὰ θλιβερὴ κατάστασι. Ἔτσι μοῦ φαίνεται.

Χωρὶς συμπέρασμα Χ. Σ. 44: Τοῦ προσφέρατε τὴν ἁγνή σας καρδιά. Αὐτὸς ὅμως ἦταν κακοήθης. Ζητοῦσε νὰ παίξη μαζύ σας. Φανήκατε ἠθικὴ καὶ τίμια. Παρακάμψατε τὸν κίνδυνο καὶ τοῦ δώσατε νὰ καταλάβη ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ σεβασθῆ τὴν ἀξιοπρέπειά σας. Αὐτὸς ὅμως, δὲν εἶχε σκοπό του τὸ γάμο, κι' ἐπειδὴ δὲν βρῆκε σὲ σᾶς αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε, πῆγε σὲ μιὰ ἄλλη, ἀφελῆ καὶ ἐπιπόλαιη. Εἶστε λοιπὸν εὐτυχὴς ποὺ σωθήκατε, ἀλλὰ καὶ ποὺ προφθάσατε νὰ ἀντιληφθῆτε μὲ τί ἄνθρωπο εἴχατε νὰ κάνετε. Εἶστε μιὰ καλὴ καὶ ἠθικὴ κοπέλλα. Ἀφῆστε τὶς ἐκδικήσεις καὶ μὴ δημιουργῆτε σκάνδαλα γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά σας. Περιφρονῆστε τον. Σᾶς εὔχομαι νὰ παντρευθῆτε μ' ἕνα ἄξιο καὶ τίμιο παλληκάρι ὅπως σᾶς ἀξίζει.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Μ. Μ. 1001: Τὸ θέμα ποὺ μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς ἐξηγήσω, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀναπτύξω ἐδῶ. Ἀφοῦ ὅμως συμβαίνει νὰ μένετε στὴν Ἀθήνα, εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ βρῆτε ἕναν γιατρὸ ποὺ θὰ σᾶς λύση τὶς ἀπορίες σας. Τ' ἀφροδίσια νοσήματα, μὲ τὰ διάφορα ἀντιβιοτικὰ φαρμακα, ἔχουν καταπολεμηθῆ σὲ πολὺ μεγάλο βαθμό, ὥστε νὰ εἶνε ἀπίθανος ὁ τρόπος τῆς μεταδόσεως ποὺ ἀναφέρετε.

Τζίνη Στενὴ - Χαλκίδος: Παρακαλῶ νὰ γράφετε μὲ ψευδώνυμο. Τὸ περιστατικό σας εἶναι χωρὶς σημασία. Τὸ δημιουργεῖτε μόνη σας, γιατὶ φαίνεται ὅτι ἔχετε ἕνα εἶδος δειλίας. Σᾶς συνιστῶ νὰ κάμετε 10—15 ἐνέσεις Calcibromine, ἐνδοφλεβίως, μιὰ τὴν ἡμέρα καὶ κατόπιν θὰ παίρνετε 3 φορὲς τὴν ἡμέρα, μετὰ τὸ φαγητό σας, ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ Passiflorine ἢ Passineurol. Ἂν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κάνετε ἐνέσεις, θὰ πάρετε ἐπὶ τρεῖς μῆνες ἀπὸ ἕνα μπουκάλι φαρμάκου.

Λόρια Ν.: Ἀφοῦ μόνη σας λέτε ὅτι ὁ γιατρὸς πειραματίζεται ἀκόμα μὲ κάποιο φυτὸ γι' αὐτὸ τὸ νόσημα, σὲ τί θὰ σᾶς χρησιμευε ἡ διεύθυνσίς του; Ἐκτὸς ἂν σκοπεύετε νὰ πᾶτε στὴν Αἴγυπτο. Περιμένετε λοιπὸν τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων. Οἱ ραβδώσεις, ποὺ λέτε, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀπισχνάνσεως. Δὲν πρόκειται νὰ ἐξαλειφθοῦν.

Ἕνα δυστυχισμένο, Ε. Κ.: Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι δὲν εἶστε καθόλου ἐν τάξει ἔναντι τῶν γιατρῶν, οἱ ὁποῖοι κατόπιν ἐξετάσεων σᾶς ὑπέδειξαν ὡρισμένη φαρμακευτικὴ ἀγωγή, ποὺ ἐσεῖς δὲν ἀκολουθήσατε. Δὲν δικαιοῦσθε λοιπὸν νὰ παραπονιέστε. Ἀλλὰ θὰ σᾶς συστήσω καὶ ἐγὼ τὴν παρακάτω θεραπευτικὴ σειρὰ καὶ νὰ μοῦ γράψετε ἀποτελέσματα: 10—15 ἐνέσεις Teston ἢ Testoviron, 2 τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς. Κατόπιν 3 χάπια ἡμερησίως ἀπὸ τὸ ἴδιο φάρμακο τῶν ἐνέσεων ἐπὶ 15 ἡμέρας. Μετὰ δίμηνο διακοπή, θὰ ἐπαναλάβετε τὴ σειρὰ μέχρις ἀποτελέσματος.

Ἀπόκληρη Β.: Πρωτίστως δὲν εἶναι ἐλάττωμα αὐτό, ποὺ μοῦ περιγράφετε. Πολλὲς γυναῖκες εἶνε ὅπως σεῖς, χωρὶς καθόλου νὰ θεωροῦν αὐτὸ ἐλάττωμα, οὔτε καὶ νὰ ζητοῦν νὰ τὸ ἀφαιρέσουν. Ἀντίθετα μάλιστα μερικὲς τὸ θεωροῦν ἀπόκτημα καὶ ζητοῦν εὐκαιρία νὰ τὸ ἐπιδείξουν. Πάντως ἀφοῦ γιὰ σᾶς εἶναι τόσο τρομερό, μπορεῖτε μὲ τὴν μέθοδο τῆς ἠλεκτροπηξίας νὰ τὸ ἀφαιρέσετε, χωρὶς νὰ διατρέχετε κανένα κίνδυνο.

Ἀπόκληρον τῆς τύχης, Μ. Δ.: Διαβάζοντας τὴν ἐπιστολή σας, σχηματίζει κανεὶς τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἔχει ἀπέναντί του ἕνα μορφωμένο ἄνθρωπο. Σᾶς ρωτάω λοιπόν: Εἶναι δυνατὸν στὴν περίπτωσι, ποὺ μοῦ περιγράφετε, νὰ σᾶς δώσω ἀπὸ μακρυὰ τὴ γνώμη μου, τὴν ὁποίαν τόσον ἐπίμονα ζητᾶτε; Ὄχι βέβαια, γιατὶ ἀσφαλῶς καὶ σεῖς ἡ ἴδια θὰ το θεωρήσετε ὡς ἐμπαιγμό, τὴ στιγμή, ποὺ ἔχετε γιατρό, ποὺ σᾶς ἐξήταυε καὶ σᾶς νοσηλεύει.

Ἀνάχαρσι: Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς συμβουλεύω εἶνε νὰ κάμετε τοῦ ἀδελφοῦ σας μία ἀκτινογραφία τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἰδίως τῆς αὐχενικῆς καὶ ἄνω θωρακικῆς χώρας, «face καὶ profil» καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ λυθῆ τὸ μυστήριο τῶν συνεχῶν πόνων. Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ ψύξεις, ἀλλὰ γιὰ ἄλλη μόνιμη πάθησι, τὴν ὁποία θὰ σᾶς ἀποκαλύψη ἡ ἀκτινογραφία.

Ζὰννt' Ἄρκ! Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὰ θετικώτερα ἀποτελέσματα ἔχει κανεὶς μὲ τὴν μέθοδο τῆς ἠλεκτροπηξίας, ποὺ εἶναι μακροχρόνιος καὶ βασανιστική. Πιθανόν, νὰ ἔχετε ἀνάγκη καὶ βοηθητικῆς μὲ φάρμακα θεραπείας. Αὐτὰ ὅμως θὰ σᾶς τὰ ὑποδείξη ὁ εἰδικὸς γιατρός, ὁ ὁποῖος σᾶς παρακολουθεῖ καὶ σᾶς νοσηλεύει.

Δ.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ καρδιὰ τῆς μάννας

— Ἐγώ, παιδί μου, δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ τὸ κάνης αὐτό. Ὅλα σου τὰ χρόνια, ἤσουν φρόνιμος, νοικοκύρης, μὰ τώρα τελευταῖα... Τί νὰ σοῦ πῶ;... Ἔχεις ξεχάσει κι' αὐτὸ τὸ παιδί σου!... Τί σοῦ φταίει τὸ ἔρημο;... Ἂν ζοῦσε ἡ μαννούλα του, δέν...

— Σῶπα, μητέρα, μὴ μοῦ ξεσκίζης τὴν καρδιὰ μὲ ἀναμνήσεις... Ἀλλὰ πῶς νὰ στο πῶ... Τὴν ἀγαπῶ αὐτὴ τη γυναῖκα καὶ θέλω νὰ τὴν παντρευτῶ! φώναξε ὁ Σταῦρος στὴ μητέρα του.

— Μὴν τὸ κάνης αὐτό, γυιόκα μου... τοῦ εἶπε πάλι ἡ γρηὰ κι' ἕνα δάκρυ κύλησε στὸ μάγουλό της, ὅταν τὸν εἶδε νὰ φεύγη ἀμετάπειστος.

Ἔπειτα, σήκωσε τὰ μάτια της στὸν οὐρανὸ καὶ προσευχήθηκε:

— Προστάτευσέ τον Θεέ μου καὶ δεῖξε του τὸ σωστὸ δρόμο...

*

Ὁ Σταῦρος εἶχε παντρευτῆ πολὺ νέος μιὰ συναδελφο του στο ἐργοστασιο, ποὺ δουλευε. Στάθηκε, ὅμως, ἄτυχος. Ἡ γυναίκα του πέθανε το δεύτερο χρόνο, ἀφίνοντάς του ἕνα ἀγοράκι, ποὺ δὲν εἶχε κλεισει ἀκόμη τοὺς δώδεκα μῆνες καὶ ποὺ τὴν περιποίησί του ἀνάλαβε ἡ γιαγιά του, ἡ κυρὰ-Κατίνα.

Πέρασαν ἔτσι τρία χρόνια. Ἦταν φρόνιμος καὶ νοικοκύρης ὁ Σταῦρος. Ἀγαποῦσε τὸ παιδί του, τὸ φρόντιζε. Μὰ τώρα τελευταῖα, μὲ τὴν παρέα ποὺχε μπλέξει, γνώρισε μιὰ πολὺ ὄμορφη γυναῖκα, μιὰ χήρα, ποὺ τὸν εἶχε ξετρελλάνει. Οὔτε στὴ δουλειά του εἶχε πιὰ τὸ μυαλό του οὔτε στὸ παιδί του. Τὸν εἶχε ἀπορροφήσει ὅλον ἡ Λέλα, ἡ ξανθειὰ γόησσα.

— Σ' ἀγαπῶ, Λέλα, τῆς εἶπε μιὰ μέρα καὶ θέλω νὰ γίνης γυναῖκα μου... Το παρελθόν σου δὲν θέλω νὰ τὸ ξέρω, μιὰ καὶ δὲν τὄζησες μαζί μου. Ἀγαπῶ ἐσένα, ὅπως εἶσαι τώρα, ὅπως σὲ γνώρισα. Μοῦ λὲς ἂν θὰ μπορέσω νὰ ξεχάσω τὴν παληὰ ζωή σου... Δὲν ἔχω τίποτα νὰ ξεχάσω. Μοῦ φτάνει μόνο νὰ τὴν ξεχάσης ἐσύ... Σ' ἀγαπῶ, Λέλα καὶ σοῦ ὁρκίζομαι νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη... Πές μου πῶς θέλεις νὰ γίνης γυναῖκα μου! Ναί, πές μου το, γιὰ νὰ ξανάβρω τὴν ἡσυχία μου τὸν ἑαυτό μου. Μὴν παίζης μὲ τὸν πόνο μου... Πίστεψέ με, ἀγάπη μου, πῶς ὑποφέρω τρομερά, μόλις φεύγω ἀπὸ κοντά σου. Φοβᾶμαι μὴ σὲ χάσω. Αὐτὴ ἡ σκέψι μὲ τρελλαίνει! Ἀρνήθηκα τὰ πάντα γιὰ σένα... τὸ σπίτι μου, τὸ παιδί μου... τὴ μητέρα μου!...

Ἕνας κόμπος στὸ λαιμὸ τὸν ἐμπόδιζε νὰ συνεχίση. Κατάπιε μὲ κόπο ἕνα ἀναφυλλητό, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση δυὸ χοντρὰ δάκρυα ποὺ κύλησαν στὰ μάγουλά του.

Ἡ Λέλα τὸν κύτταζε σαστισμένη. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβλεπε ἕναν ἄντρα νὰ κλαίη μπροστά της. Μιὰ γλυκειὰ τρυφερότητα, ἁπλώθηκε στὴν ψυχή της, λὲς καὶ αὐτὰ τὰ δάκρυα τῆς στάλαξαν ἕνα δροσερὸ βάλσαμο. Ἔνοιωσε πὼς δὲν χάθηκε γι' αὐτὴν ὁλότελα ὁ πόθος ν' ἀγαπήση καὶ ν' ἀγαπηθῆ, ν' ἀνήκη ὁλοκληρωτικὰ μόνον σ' ἕναν ἄντρα. Αὐθόρμητα τότε ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της, ἔσφιξε πάνω στὴν καρδιά της τὸ Σταῦρο καὶ τοῦ ψιθύρισε μὲ πάθος:

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ!...

*

Ὁ Σταῦρος κι' ἡ Λέλα παντρεύτηκαν, ὕστερ' ἀπὸ λίγο. Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ ἡ Λέλα ἄρχισε νὰ νοσταλγῆ τὴν παληά της ἐλεύθερη ζωή. Τ' ἀπογεύματα ἔβγαινε συχνὰ ἔξω μόνη καὶ τὰ βράδυα ἀργοῦσε νὰ γυρίση. Ἔτσι ἄρχισαν οἱ καυγάδες, οἱ ὑποψίες καὶ ἡ ζήλεια.

— Δὲν ξέρω τί μὲ κρατάει καὶ δὲν σὲ σκοτώνω! τῆς εἶπε μιὰ νύχτα ὁ Σταῦρος.

Ἐκείνη, μὲ ἀπάθεια καπνίζοντας ἕνα τσιγάρο, τοῦ ἀπάντησε:

— Ἐγὼ σὲ εἶχα προειδοποιήσει πὼς ἐμεῖς οἱ δύο δὲν ταιριάζουμε!...

Ἀκολούθησε μιὰ βίαιη σκηνὴ κι' ἡ Λέλα ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ χάθηκε γιὰ πάντα μέσ' στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας..

Ἄδικα ἔψαξε νὰ ξαναβρῆ τὴ γυναῖκα του ὁ Σταῦρος, ὄχι γιὰ νὰ τὴ σκοτώση, ὅπως τῆς εἶχε πῆ, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν παρακαλέση, νὰ πέση στὰ πόδια της γιὰ νὰ ξαναγυρίση κοντά του.

Κι' ὅταν πιὰ ἀπελπίστηκε, τὄρριξε στὸ κρασί. Οὔτε τὰ παρακάλια τῆς μητέρας του, οὔτε τὰ κλάματα τοῦ παιδιοῦ του τὸν συγκινοῦσαν πιά.

Κι' ἕνα βράδυ, σὲ μιὰ ταβέρνα τοῦ Μεταξουργείου, πίνοντας συνεχῶς, ἄκουσε κάποιον, σὲ μιὰ συντροφιά, νὰ κάνη σχόλια εἰς βάρος του. Σήκωσε τότε τα θολὰ ἀπὸ τὸ κρασὶ μάτια του κι' ἀντίκρυσε κάποιο γνωστό του, ποὺ τὸν ὑποπτευόταν πὼς αὐτὸς εἶχε κλέψει τὴ γυναῖκα του. Μανιασμένος καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ τὶς συνέπειες, ἄρπαξε ἀμέσως ἀπὸ τὸν πάγκο τοῦ ταβερνιάρη ἕνα μαχαίρι καὶ τὸν χτύπησε στὸ στῆθος. Μὰ τον πλήγωσε μόνο καὶ καταδικάστηκε σὲ τρία χρόνια φυλακή...

Κανεὶς ἄλλος δὲν πήγαινε νὰ τὸν δῆ στὴ μοναξιά του. Μονάχα ἡ μητέρα του, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήση καὶ να τοῦ μιλήση γιὰ τὸ παιδί του. Κι' ὅταν ἔφτανε ἡ ὥρα νὰ φύγη, ἡ μητέρα του περνοῦσε τὸ ἄσαρκο χέρι της μέσ' ἀπ' τὰ κάγκελλα ποὺ τοὺς χώριζαν καὶ χάϊδευε τὸ πρόσωπο τοῦ γυιοῦ της, βουβὴ ἀπὸ τὸν πόνο.

Μιὰ μέρα, ὁ Σταῦρος τὴ ρώτησε:

— Γιατί δὲν φέρνεις μαζί σου τὸ παιδί, μητέρα;...

— Πῶς νὰ τὸ φέρω ἐδῶ, παιδί μου; Εἶναι ἕξη χρόνων πιά... Καταλαβαίνει... Θὰ πληγωθῆ ἡ καρδούλα του! Ἐνῶ τώρα σὲ περιμένει νὰ τοῦ φέρης παιχνίδια ἀπὸ τὸ μακρυνό σου ταξίδι ποὺ ἔχεις πάει. Αὐτὸ ξέρει ἀπὸ μένα κι' ἀπὸ τοὺς καλούς μας γειτόνους...

Ὁ φυλακισμένος ἔνοιωσε μιὰ ἀνακούφισι ἀπὸ τὰ λόγια τῆς μητέρας του. Κι' ὅταν ἐκείνη πέρασε τὸ κοκκαλιάρικο χέρι της ἀπὸ τὰ κάγκελλα, γιὰ νὰ τοῦ χαϊδέψη τὸ πρόσωπο, ἐκεῖνος τ' ἅρπαξε κι' ἄρχισε νὰ τὸ φιλάη μὲ ἀπέραντη στοργή...

Τὰ τρία χρόνια τῆς φυλακῆς ἐπέρασαν. Ὁ Σταῦρος θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἀλλαγμένος. Εἶχε γιατρευτῆ. Εἶχε ὅμως καὶ μιὰ φρικτὴ ἔγνοια στὴν καρδιά. Τρεῖς μῆνες δὲν εἶχε φανῆ ἡ μητέρα του. Μήπως εἶχε πεθάνει;...

Πόση χαρὰ ὡστόσο ἔνοιωσε, ὅταν, περνώντας τὸ κατώφλι τῆς φυλακῆς, εἶδε σὲ μιὰ γωνιὰ νὰ τὸν περιμένη ἡ μάννα του. Ἦταν χλωμή, ἀδύνατη, πιὸ γερασμένη. Ἔτρεξε κοντά της καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Τί ἔγινες; τῆς εἶπε.

— Σταῦρο, παιδί μου, ἤμουν πολὺ ἄρρωστη. Μὰ σήμερα δὲ βάσταξα. Σηκώθηκα κι' ἦρθα...

Ἡ φωνή της ἦταν ἀδύνατη, ψιθυριστή. Ἤθελε νὰ συνεχίση, μὰ δὲν μπόρεσε... Τὸν φίλησε πολλὲς φορὲς καὶ μὲ κόπο κατάφερε νὰ τοῦ πῆ:

— Τὸ παιδί... τόχει ἡ κυρὰ-Τασούλα, ἡ γειτόνισσα.

Ἔπειτα ἔγυρε τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος του. Τρομαγμένος ὁ Σταῦρος, ἀκούμπησε τὴ μάννα του πάνω σ' ἕνα πεζούλι κι' ἔβαλε τ' αὐτί του στὴν καρδιά της. Κανένας χτύπος δὲν ἀκουγόταν πιά. Εἶχε σταματήσει γιὰ πάντα αὐτὴ ἡ καρδιά, ποὺ εἰκοσιοχτὼ ὁλόκληρα χρόνια, χτυποῦσε μονάχα γι' αὐτόν!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

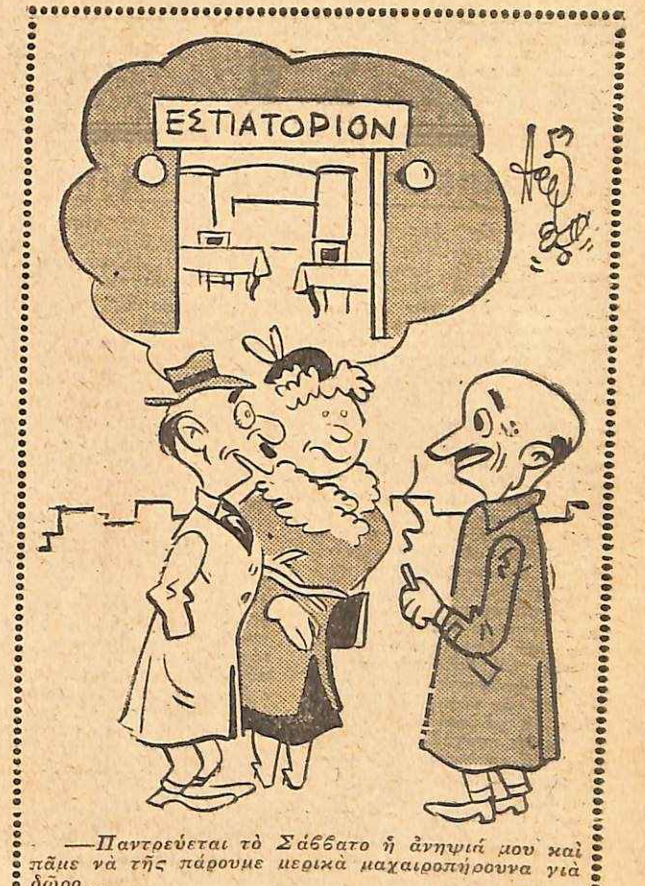

—Παντρεύεται τὸ Σάββατο ἡ ἀνηψιά μου καὶ πᾶμε νὰ τῆς πάρουμε μερικὰ μαχαιροπήρουνα γιὰ δῶρο...

(Τοῦ Ἀρχελάου)

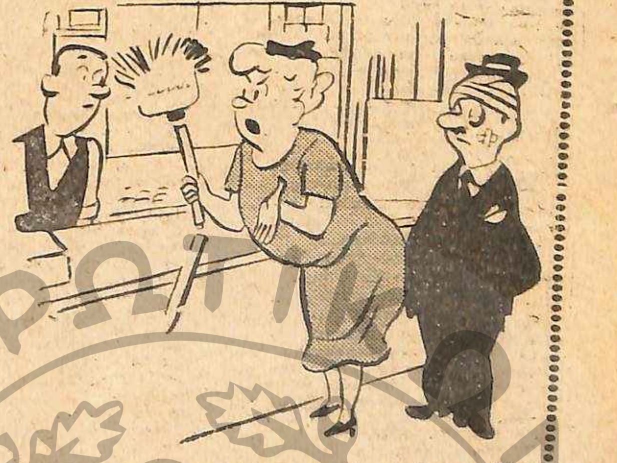

—Ἤθελα νὰ μοῦ ἀλλάξετε τὴ σκοῦπα... Μιὰ φορὰ τὴν μεταχειρίστηκα κι' ἔσπασε!...

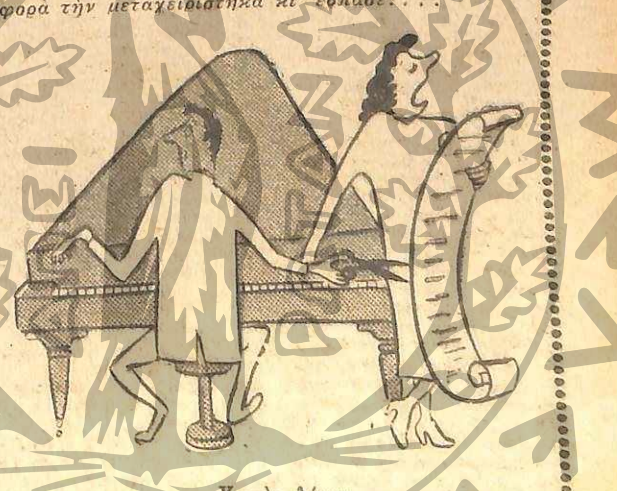

Χωρὶς λόγια

Ἐξωτικὲς Ἱστορίες

Η ΜΠΡΟΥΤΖΙΝΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

'Εκείνη τὴν ἐποχή, ἄρχισε νὰ διηγῆται ὁ συνταγματάρχης Μπρενάλ, ἤμουν ὑπαξιωματικὸς καὶ ὑπηρετοῦσα στὸ 2ο τάγμα τῶν Σπαχήδων, στὸ 'Αλγέρι, στὸ Σοντὶ-Μπὲλ-'Αμπέλ, μιὰ μικρὴ πόλι ποὺ δὲν ἔλειπαν οἱ διασκεδάσεις. "Ησαν τὰ καλὰ προπολεμικὰ χρόνια τότε, καὶ τὸ μόνο ποὺ μποροῦσε νὰ ταράξη γιὰ λίγο διάστημα τὴν ἡσυχία μας, ἦταν μιὰ μικροεξέγερσι τῶν ἰθαγενῶν. Εἶχα, λοιπόν, ἕνα φίλο τὸν Ζιμπόν, ὑπαξιωματικὸ κι' αὐτόν, μὲ κορμὶ κυπαρισσένιο, μὲ μάτια γλυκά, μὲ χείλη κερασένια σὰν κοριτσιοῦ καὶ μὲ καρδιὰ λιονταρίσια. Κάναμε διαρκῶς παρέα μαζὶ καὶ δὲν εἴχαμε μυστικὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο. Μά, ξαφνικά, ὁ Ζιμπὸν ἄλλαξε: Μὲ διάφορες προφάσεις, ἀπόφευγε νἄρθη μαζί μου, κι' ἂν καμμιὰ φορὰ τύχαινε νὰ μὲ συνοδέψη οὔτε γύριζε νὰ κυττάξη τὶς γυναῖκες, ποὺ κάρφωναν ἐπάνω του τὰ φλογερά τους ἀνατολίτικα μάτια.

— Τί ἔπαθες; τὸν ρώτησα μιὰ μέρα. Σοῦ συμβαίνει τίποτα;

— "Οχι, βιάστηκε νὰ μοῦ ἀπαντήση. Τὄρριξα στὴ μελέτη, αὐτὸ εἶνε ὅλο... Σκέφθηκα πώς, ἀντὶ νὰ χάνω τὸν καιρό μου μὲ ἀνόητες διασκεδάσεις, θἆταν προτιμώτερο νὰ τελειοποιηθῶ στὰ ἀραβικά.

Δὲν ἔδωσα σημασία στὰ λόγια του.

Μιὰ μέρα, ποὺ βγήκαμε μαζὶ περίπατο, τὸν εἶδα πολὺ στενοχωρημένο.

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησα.

— Τίποτα, μοῦ ἀπάντησε.

— Θέλεις νὰ πᾶμε νὰ διασκεδάσουμε;

— Δὲν ἔχω διάθεσι...

Πειράχτηκα ποὺ ἦταν ἀπέναντί μου τόσο ἐπιφυλακτικός. 'Ο Ζιμπὸν τὸ κατάλαβε.

— "Ακουσε, μοῦ εἶπε, εἶχα ὁρκιστῆ νὰ μὴ μιλήσω σὲ κανένα ἀλλ' ἐσὺ εἶσαι φίλος μου, καὶ δὲν θέλω νὰ σοῦ κρύβω τίποτε... Εἶμαι ἐρωτευμένος, καὶ μάλιστα τρελλά.

— Μὲ ποιάν; τὸν ρώτησα παραξενεμένος, γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ φανταστῶ πὼς στὸ Μπὲλ-'Αμπὲς θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρχη μιὰ γυναῖκα ἄξια γιὰ νὰ τὴν ἐρωτευτῆ.

— 'Αγαπῶ μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶναι παντρεμένη, μοῦ ἐξήγησε ὁ Ζιμπόν. Θὰ τὴν δῆς καὶ θὰ μοῦ πῆς τὴ γνώμη σου...

— Καὶ πῶς τὴ γνώρισες;

— Τὴν εἶδα δυὸ-τρεῖς φορὲς στὸ δρόμο τυχαῖα. Εἶναι μιὰ μιγάδα, μιὰ κρεολή, ὄμορφη σὰν μπρούτζινη 'Αφροδίτη. "Εμαθα ποιὰ εἶναι καὶ ποῦ κάθεται: Εἶναι γυναῖκα ἑνὸς κουρέα. "Αρχισα τότε νὰ συχνάζω σ' ἐκεῖνο τὸ κουρεῖο καὶ πρότεινα στὸν ἄντρα της νὰ μὲ μάθη τὴ γλῶσσα του. Φυσικά, αὐτὸς δὲν ὑποψιάστηκε τίποτα καὶ δέχτηκε. "Ετσι πήγαινα κάθε μέρα ἐκεῖ κι' ἔβλεπα τὴ γυναῖκα του... 'Ως πού, ἕνα ἀπόγεμα, ὁ κουρέας ἔλειπε κι' ἡ γυναῖκα του ἦταν μόνη. Βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς μιλήσω... Μοῦ ὁμολόγησε κι' αὐτὴ πὼς μ' ἀγαποῦσε... 'Απὸ τότε βλεπόμαστε κρυφά, μὲ χίλιες προφυλάξεις.

— Κι' ὁ σύζυγος; ρώτησα.

— Δὲν κατάλαβε τίποτ' ἀκόμα... Προσέχουμε πολύ...

Μιλῶντας, εἴχαμε μπῆ σ' ἕνα δρομάκι τῆς ἀγορᾶς καὶ φτάσαμε μπροστὰ στὸ κουρεῖο.

— Πᾶμε μέσα, μοῦ πρότεινε ὁ Ζιμπόν. Θὰ πῶ ὅτι δῆθεν θέλω νὰ ξυριστῶ.

'Ο κουρέας ἦταν μόνος του. Μᾶς χαιρέτησε σοβαρά, μοῦ πρόσφερε ἕνα κάθισμα, κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ σαπουνίζη τὸ πρόσωπο τοῦ φίλου μου. Μιλοῦσαν οἱ δυό τους ἀραβικὰ καὶ δὲν καταλάβαινα, φυσικὰ τίποτα.

Δὲν μοῦ ἄρεσε αὐτὸς ὁ κουρέας, γιατὶ εἶχε ἕνα πρόσωπο σκυθρωπὸ καὶ κυττοῦσε τὸ φίλο μου παράξενα. Σκέφτηκα πώς, ἅμα βγαίναμε ἀπὸ κεῖ, θὰ συμβούλευα τὸν Ζιμπὸν νὰ μὴν ξαναπατήση τὸ πόδι του στὸ κουρεῖο του.

Πλάϊ μου, ἦταν μιὰ πόρτα, κλεισμένη μ' ἕνα παραπέτασμα. Μοῦ φάνηκε, γιὰ μιὰ στιγμή, πὼς τὸ εἶδα νὰ κουνιέται.

— Σὲ συγχαίρω, εἶπα στὸν Ζιμπόν, βλέπω ὅτι μιλᾶς καλὰ τὰ ἀραβικά...

— Ναί ἔχω προχωρήσει ἀρκετά, μοῦ εἶπε ἐκεῖνος γαλλικὰ καὶ μοῦ ἔκλεισε τὸ μάτι.

Κατάλαβα τί ἤθελε νὰ πῆ καὶ κοκκίνισα. 'Εκείνη τὴ στιγμή, τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας, τραβήχτηκε πάλι κι' εἶδα τὸ κεφάλι μιᾶς γυναίκας, ποὺ κύτταξε γιὰ λίγο τὸ φίλο μου. κι' ἔπειτα ἐξαφανίστηκε πάλι. "Ηταν τὸ ὡραιότερο πρόσωπο κρεολῆς ποὺ εἶχα ἰδῆ στὴ ζωή μου!

— Σοῦ ἄρεσε; μὲ ρώτησε ὁ Ζιμπόν.

Φοβήθηκα, μήπως ὁ κουρέας καταλάβη, γιὰ τί μιλούσαμε, καὶ τοῦ ἀπάντησα:

— Καλά, θὰ τὰ ποῦμε ἀργότερα...

— Μὴ φοβᾶσαι, συνέχισε ὁ Ζιμπόν. 'Ο φίλος δὲν ξέρει οὔτε λέξι γαλλικά! Κι' ἡ γυναῖκα του τὸ ἴδιο. 'Αλλὰ τί μὲ νοιάζει; 'Εγὼ ἔμαθα ἀραβικὰ γιὰ νὰ τὴν πλησιάσω. Τώρα πιά, ὅπως καταλαβαίνεις, ἐγὼ καὶ κείνη δὲν χρειάζεται νὰ μιλᾶμε, γιὰ νὰ συνεννοηθοῦμε...

Ξαφνικά, ἄκουσα μιὰ βραχνὴ κραυγή:

— «Τραῖτρ» (προδότη)!.. φώναξε γαλλικά.

Κι' ὁ κουρέας, ποὺ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔδειχνε ὅτι καταλάβαινε τί λέμε, καθὼς ξύριζε τὸν Ζιμπόν, τὸν ἅρπαξε μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι ἀπ' τὰ μαλλιά, καὶ μὲ τὸ ξυράφι ποὺ κρατοῦσε, τοῦ ἔκοψε τὴν καρωτίδα.

Μιὰ ἄλλη ἄγρια κραυγὴ ἀκούστηκε πίσω ἀπ' τὸ παραπέτασμα καὶ συγχρόνως σχεδόν, ὁ γδοῦπος ἑνὸς κορμιοῦ, ποὺ σωριαζότανε χάμω.

"Ολα αὐτὰ ἔγιναν μὲ τέτοια ἀστραπιαία ταχύτητα, ὥστε, ὥσπου ν' ἀντιληφθῶ τί συνέβη, ὁ 'Αλγερῖνος εἶχε πετάξει τὸ ματωμένο του ξυράφι, καὶ εἶχε ἐξαφανιστῆ.

'Αγκάλιασα τὸ φίλο μου. Τὸ αἷμα του ἔβγαινε σὰν πίδακας ἀπὸ τὴ φοβερὴ πληγὴ καὶ μοῦ κοκκίνισε τὸ ἀμπέχωνο. Ρόγχαζε...

Τὸν ἄφησα κι' ἔτρεξα σὰν τρελλὸς στὸ δρόμο, γιὰ νὰ προφτάσω τὸν 'Αλγερῖνο. "Ενοιωθα ἕνα φοβερὸ μῖσος ἐναντίον του, κι' ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ τὸν κομματιάσω μὲ τὸ σπαθί μου. 'Αλλά, μόλις προχώρησα λίγα βήματα, ἔπεσα πάνω σὲ μιὰ περίπολο. Μὲ εἶδαν καταματωμένο καὶ μὲ σταμάτησαν. "Ωσπου νὰ τοὺς ἐξηγήσω τί συνέβη, ὁ κουρέας εἶχε ἐξαφανιστῆ. Κάναμε ἄνω-κάτω τὸ Μπὲλ-'Αμπές ἀλλὰ δὲν τὸν βρήκαμε.

"Αφησα τοὺς ἄλλους νὰ ψάχνουν καὶ γύρισα στὸ κουρεῖο.

Βρῆκα τὸν Ζιμπὸν ξαπλωμένο πάνω σ' ἕνα ντιβάνι, πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα. "Ηταν φυσικὰ νεκρός. 'Η ὡραία κρεολή, ἦταν γονατισμένη πλάϊ του. Εἶχε σκεπάσει τὴ φρικτή του πληγὴ μὲ τὰ κατάμαυρα μαλλιά της κι' ἔκλαιγε μὲ δάκρυα, χωρὶς νὰ λέη τίποτα...

ΜΑΡΣΕΛ ΦΡΕΣΚΑΛΥ

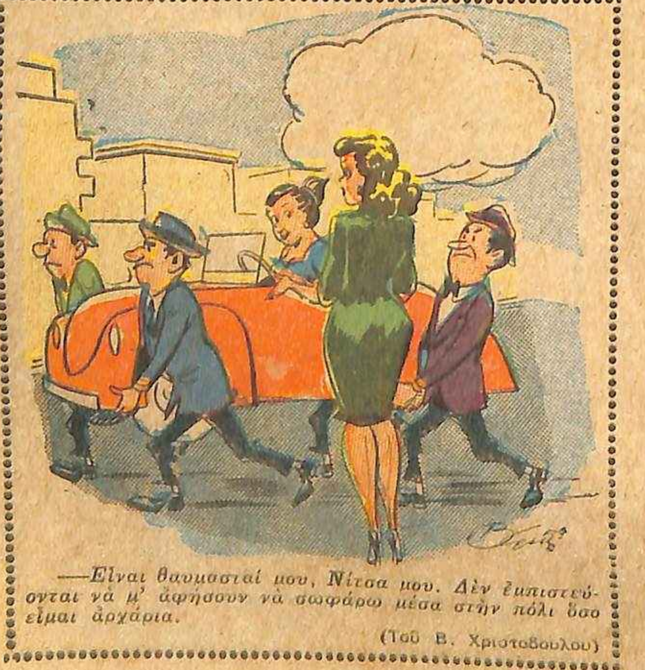

—Εἶναι θαυμασταί μου, Νίτσα μου. Δὲν ἐμπιστεύονται νὰ μ' ἀφήσουν νὰ σωφάρω μέσα στὴν πόλι ὅσο εἶμαι ἀρχάρια.

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ἀνατολίτικο χιούμορ

Τὸ στοίχημα

'Ο πασᾶς τοῦ 'Ικονίου, θέλοντας κάποτε ν' ἀστειευτῆ, ἔβαλε ντελάλη γιὰ τὸ ἑξῆς στοίχημα:

«"Οποιος μπορέση νὰ φάη δυὸ μεγάλα κρομμύδια, χωρὶς νὰ πιῆ νερὸ καὶ χωρὶς νὰ βγάλη ἄχνα ἀπὸ τὸ στόμα του θὰ τοῦ δώσω δέκα φλουριά!...».

Πολλοί, ὅταν τ' ἄκουσαν, ἄρχισαν νὰ κάνουν δοκιμὲς στὸ σπίτι τους, μὰ δὲν κατάφεραν νὰ δηλώσουν πὼς θὰ λάβαιναν μέρος στὸ στοίχημα.

"Ετσι, ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ εἶχεν ὁρισθῆ, δὲν παρουσιάστηκε κανείς.

Μονάχα ὁ Ναστραδὶν Χότζας, ποὺ τὸν ἔδερνε τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες τρομερὴ φτώχεια, τόλμησε νὰ παρουσιαστῆ στὸν Πασᾶ.

— "Ε, Χότζα σκέφτηκες καλὰ τὸ στοίχημά μου; τοῦ εἶπε ὁ Πασᾶς.

— Τὸ σκέφτηκα, πασᾶ μου, ἀλλὰ βρίσκω πὼς τὰ φλουριὰ εἶναι λίγα! Βάζω τώρα κι' ἐγὼ στοίχημα ὅτι, ἂν πετύχω, θὰ δώσης ἄλλα δέκα φλουριά. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, ἀποκρίθηκε ὁ πασᾶς καὶ πρόσταξε ἕναν δοῦλο του νὰ φέρη στὸν Ναστραδὶν δυὸ μεγάλα κρομμύδια.

'Ο Χότζας ἔστρωσε τότε μιὰ ψάθα καὶ κάθησε πάνω σταυροπόδι.

— "Ε, τοῦ φωνάζει ὁ πασᾶς, ποὺ καθόταν στὸ χαγιάτι του, ἐδῶ κοντά μου θἄρθης νὰ καθήσης γιὰ νὰ σὲ βλέπω!...

— "Α! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας. Κάναμε συμφωνία νὰ φάω τὰ κρομμύδια, ἀλλὰ δὲν εἴπαμε νὰ μοῦ ὁρίσης καὶ τὸ μέρος ὅπου θὰ καθήσω!

Κι' ὅταν ὁ Ναστραδὶν ἄρχισε νὰ τρώη τὰ κρομμύδια, ποὺ εἶχαν διαλεχτῆ ἐπίτηδες τσουχτερά, αἰσθάνθηκε μιὰ φοβερὴ καΐλα στὰ σωθικά μου. 'Απ' τὰ μάτια του ἔτρεχαν δάκρυα καὶ τὸ στόμα του ἔβγαζε φωτιά.

"Αρχισε, λοιπόν, νὰ φωνάζη:

— Πασᾶ, μ' ἀφίνεις νὰ κάνω ἄααα;

Κι' ὁ Ναστραδὶν τὸ «ἄααα» αὐτὸ τὸ μάκραινε περισσότερο γιὰ νὰ τοῦ φεύγη λίγο ἡ καΐλα.

'Ο πασᾶς, ποὺ δὲν ἔβαλε ὁ νοῦς του τὴν πονηριὰ τοῦ Χότζα, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— "Οχι, μπρέ! Δὲν σ' ἀφίνω!...

'Ο Ναστραδὶν ὅμως πῆρε ἔτσι τὴν ἀνάσα του κι' ἐξακολούθησε τὸ φάγωμα τῶν κρομμυδιῶν. Δὲν μποροῦσε νὰ κάνη κι' ἀλλοιῶς.

'Αφοῦ, λοιπόν, ἔφαγε τὸ ἕνα κι' εἶχεν ἀρχίσει τὸ δεύτερο, φωνάζει πάλι:

— Πασᾶ μου!...

— Τί εἶναι μπρέ;

— Μ' ἀφίνης νὰ κάνω «ἄααα»;

— "Οχι, μπρέ!

— Καλάααα, Πασᾶααα μου!...

Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ὁ Ναστραδὶν δρόσισε τὰ σωθικά του, ὥσπου ἔφτασε στὴ μέση τοῦ δεύτερου κρομμυδιοῦ.

Κι' ὅταν ἄρχισε πάλι ἡ καΐλα, φώναξε:

— Πασᾶασα, ἑτοίμασε τὰ εἴκοσι φλουριάααα!

"Ετσι ὁ Ναστραδὶν κατάφερε νὰ φάη καὶ τὸ δεύτερο κρομμύδι καὶ νὰ κερδίση τὸ στοίχημα.

'Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938

'Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: 'Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. 'Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Ν. 'Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 'Ετησία ...... Δρχ. 200.000
'Εξάμηνος .... » 100.000
» Τρίμηνος .... » 60.000

'Εμβάσματα 'Εσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ 'Εξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. 'Ιωάννην Παπαγεωργίου.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ τοῦ θησαυροῦ

Παράξενο διήγημα

— Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία φορὰ ποὺ μοῦ ξυρίζουν τὸ κεφάλι! εἶπε ὁ κατάδικος 453, ἀφοῦ πέρασε ὅπως συνήθως ἀπ' τὸ κουρεῖο τῶν κατέργων τοῦ Τσάρλταουν. Πρὶν φτάση ὁ καιρὸς γιὰ καινούργιο ξύρισμα, θἆμαι πιὰ ἐλεύθερος! Πλησιάζει νὰ τελειώση ἡ ποινή μου!

— Φτάνει νὰ μὴ σοῦ κατεβῆ ἡ ἰδέα νὰ κάνης κι' ἄλλο ἔγκλημα, καὶ σὲ ξαναστείλουν ἐδῶ! ἀπάντησε γελώντας ὁ δεσμοφύλακας.

'Ο κατάδικος 381 παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ ἐκείνη, ἀμίλητος. Καὶ κύτταζε μ' ἕνα παράξενο ἐνδιαφέρον τὸ γυμνὸ κρανίο τοῦ συντρόφου του....

"Οταν βρέθηκαν ἀργότερα μαζί, στὴ δουλειά τους, τοῦ εἶπε:

— "Ωστε λοιπόν, Χότζ, θὰ μᾶς ἀφίσης γειά;... 'Εγὼ θὰ περάσω πολλὰ χρόνια ἀκόμα ἐδῶ μέσα... ἐκτὸς ἂν γίνη κάτι ποὺ νὰ μὲ σώση! 'Εσὺ θὰ μποροῦσες νὰ μὲ βοηθήσης, ἂν ἤθελες...

— 'Εγώ; Μὲ ποιὸν τρόπο;

— Πολὺ εὔκολα. 'Αρκεῖ μόνο νὰ πάρης μαζί σου καὶ νὰ παραδώσης κάτι σπουδαιότατο σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ σοῦ ὑποδείξω... Θ' ἀνταμειφθῆς βασιλικὰ γιὰ τὴ χάρι ποὺ σοῦ ζητάω... τόσο ποὺ θὰ μπορέσης πιὰ νὰ ζήσης ἀφρόντιστα κι' ἀνεξάρτητα.

Κι' ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς δὲν τοὺς ἄκουγε κανείς, ὁ Φὶλ Βένμπενς ἐξήγησε στὸν ἄλλον:

— Ξέρεις ὅτι βρίσκομαι ἐδῶ γιατὶ σκότωσα κάποιον Τζὼν Κλὰρκ σ' ἕνα καυγᾶ. 'Η ἀλήθεια ὅμως εἶν' ἄλλη: Τὸν δολοφόνησα, γιὰ νὰ τοῦ πάρω ἕνα ποσὸν ποὺ εἶχε μαζέψει, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸ σκάση γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

»'Ο Κλὰρκ ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς δικούς μας, ἀλλὰ τυχερώτερος ἀπὸ μᾶς. Εἶχα μάθει ποῦ ἔκρυβε τὸ θησαυρό του, κι' εἶχα ἑτοιμάσει τὸ σχέδιο γιὰ νὰ τοῦ τὸν κλέψω. Μιὰ μέρα ὅμως, στὴν ταβέρνα, ἤπια πολὺ κι' ἄφισα νὰ μοῦ ξεφύγουν μερικὲς λέξεις, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ ὑποψιαστῆ. Κατάλαβα τότε πὼς θἄχανα τὸ παιχνίδι, προκάλεσα τὸν καυγᾶ καὶ σκότωσα τὸν Κλάρκ. "Ελπιζα νὰ τὸ σκάσω καὶ νὰ γλυτώσω. Μὰ μ' ἔπιασαν ἀμέσως καὶ μὲ καταδίκασαν...

— "Ωστε ἐκεῖνα τὰ λεφτά...

— Βρίσκονται ἀκόμα στὴν κρύπτη τους. Εἶναι σχεδὸν ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια, κρυμένα σὲ μιὰ ἀποθήκη, τόσο καλὰ ὥστε, δίχως ἕνα σχεδιάγραμμα ποὔχω ἐγώ, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ βρῆ, ἐκτὸς ἂν γκρεμίση τὸ σπίτι!

— Καὶ σκέπτεσαι νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆς αὐτὸ τὸ σχεδιάγραμμα;

— 'Ακριβῶς. Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ στείλω ἀλλοιῶς στὸν προορισμό του, μὲ τὸν αὐστηρὸ ἔλεγχο ποὺ ἔχομε ἐδῶ... Μ' αὐτὰ τὰ χρήματα, τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ σὲ στείλω θὰ ἑτοιμάση τὴ δραπέτευσί μου.

— Μὰ πῶς κατάφερες νὰ κρύψης τὸ σχεδιάγραμμα, μ' ὅλες τὶς ἔρευνες ποὺ γίνονται κάθε τόσο;

— Γιατὶ τὄχω χαραγμένο ἐδῶ μέσα...

Κι' ὁ Φὶλ ἄγγιζε μὲ τὸ δάχτυλο τὸ μέτωπό του.

— "Ωστε λοιπὸν σκέφτεσαι νὰ τὸ ἀντιγράψης ἀπ' τὴ μνήμη σου καὶ νὰ μοῦ τὸ παραδώσης;... Μὰ θὰ μοῦ τὸ βροῦν, γιατὶ θὰ μὲ ψάξουν ἀπ' τὴν κορφὴ ὣς τὰ νύχια, πρὶν βγῶ ἀπ' τὰ κάτεργα.

— "Εννοια σου!! Σοῦ ἐγγυῶμαι πὼς δὲν θὰ μπορέση νὰ τ' ἀνακαλύψη κανείς, καὶ πὼς δὲν θὰ κινδυνέψης καθόλου! Περίμενε ν' ἀκούσης τὴν ἰδέα μου, κι' ὕστερα μοῦ ἀπαντᾶς ἂν δέχεσαι ἢ ὄχι!

Οἱ δυὸ κατάδικοι συνέχισαν ἀκόμα λίγη ὥρα τὴν κουβέντα τους, μὲ σιγανὴ φωνή. Στὸ τέλος, ὁ Χὸτζ πείσθηκε ἀπόλυτα κι' εἶπε μ' ἐνθουσιασμό:

— 'Εν τάξει! Δέχομαι!...

"Ενα μῆνα ἀργότερα, ὁ Χὸτζ Γκάουντ ἔβγαινε ἀπ' τὰ κάτεργα, ἐλεύθερος πιά. Πῆγε ἀμέσως νὰ βρῆ τὸ Νὶκ Βένμπενς, τὸν ἀδελφὸ τοῦ πρώην συντρόφου του, καὶ τοῦ εἶπε:

— 'Ο Φὶλ μοῦ ἀνάθεσε νὰ σᾶς φέρω τὸ σχεδιάγραμμα, ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψη νὰ βροῦμε μαζὶ τὰ κρυμένα λεφτὰ τοῦ Κλάρκ. Θὰ μοῦ δῶστε τὸ μερτικό μου, ὅπως συμφωνήσαμε μὲ τὸ Φίλ, καὶ θὰ χρησιμοποιῆστε τὰ ὑπόλοιπα γιὰ νὰ ἐλευθερῶστε τὸν ἀδελφό σας. "Ολα μπορεῖ νὰ γίνουν μὲ τὸ χρῆμα!...

— Ποῦ εἶν' αὐτὸ τὸ σχεδιάγραμμα; ρώτησε ἐκεῖνος.

— Μιὰ στιγμή! 'Αναλαμβάνετε νὰ κρατῆστε ὅ,τι μοῦ ὑποσχέθηκε ὁ Φίλ;

— Τ' ὁρκίζομαι!

— 'Εν τάξει! Πᾶρτε λοιπὸν ἕνα ξυράφι καὶ ξυρῖστε μου τὸ κεφάλι. Τὸ σχέδιο εἶναι χαραγμένο μὲ στιγματισμὸ πάνω στὸ δέρμα τοῦ κρανίου μου. Εἶναι μιὰ ἔμπνευσι ποὺ ἦρθε στὸν ἀδελφό σας κάποια μέρα ποὺ μᾶς κούρευαν, στὰ κάτεργα... Τὰ μαλλιά μου ξαναμεγάλωσαν κι' ἔκρυψαν ὅ,τι ὑπῆρχε ἀπὸ κάτω. Στὸ μεταξὺ φοροῦσα τὸ σκοῦφο τοῦ καταδίκου καὶ τὸ ἔκρυβα ἔτσι. Μ' ἔψαξαν παντοῦ, ὅταν ἔφευγα ἀπ' τὰ κάτεργα, κανεὶς ὅμως δὲν σκέφτηκε νὰ ἐξετάση τὸ κεφάλι μου...

»Τὸ σχεδιάγραμμα εἶναι χαραγμένο κρυπτογραφικά, γιατὶ ὁ Φὶλ δὲν μὲ ἐμπιστευόταν ἀπόλυτα. Μοῦ εἶπε ὅμως πὼς ἐσεῖς θὰ ξέρετε νὰ τὸ ἐξηγῆστε..

— Νά, βέβαια...

Πραγματικά, ἀφοῦ ξυρίστηκαν τελείως τὰ μαλλιὰ τοῦ Χότζ, φάνηκαν κάτι σημεῖα καὶ λέξεις πάνω στὸ κρανίο του. 'Ο Ντὶκ τὰ μελέτησε γιὰ λίγο.

— 'Εν τάξει! εἶπε ὕστερα. Τώρα θὰ μπορέσω εὔκολα νὰ βρῶ τὸ θησαυρό...'Ο ἀδελφός μου μοῦ παραγγέλνει ἀκόμη νὰ σοῦ δώσω 50 χιλιάδες δολλάρια... ἢ νὰ σοῦ κόψω τὸ λαιμό, ἂν δὲν δεχθῆς!

— Ψέμματα! φώναξε ὁ ἄλλος. Μοῦ ὑποσχέθηκε 200 χιλιάδες... Θέλω ὅσα συμφωνήσαμε! 'Αλλοιῶς, θὰ τὰ καταγγείλω ὅλα στὴν ἀστυνομία.

— Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα! μούγκρισε ὁ Βένμπενς, ὁρμῶντας πάνω του.

'Ο Χὸτζ ἔβγαλε ἕνα οὔρλιασμα, νοιώθοντας κι' ὅλας στὸ λαιμό του τὴν κόψι τοῦ ξυραφιοῦ ποὺ κρατοῦσε ὁ Ντίκ. Πήδησε πίσω καὶ πλάγια, ὕστερα ἔπεσε πάνω στὸν ἀντίπαλό του, τὸν ἔρριξε χάμω, τοῦ πῆρε τὸ ξυράφι κι' ἄρχισε νὰ τοῦ σφίγγη τὸ λαιμὸ μὲ τὰ δυνατά του χέρια... ὥσπου ξεψύχησε!

"Υστερα ἔφυγε σὰν τρελλός, παίρνοντας μαζί του τὸ μυστικὸ τοῦ θησαυροῦ, ποὺ κανεὶς πιὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ διαβάση...

Τ. ΕΒΑΝΣ

⁂

Τὰ ἐνταφίασαν μαζί της

Στὸ Κάρλσινγκτων, κοντὰ στὴν 'Οξφόρδη, πέθανε τελευταῖα ἡ Χάριετ Μπόουερ, ποὺ ἦταν βασίλισσα μιᾶς φυλῆς τσιγγάνων. Μαζὶ μὲ τὸ πτῶμα της ἐνταφιάσθηκαν ἐπίσης τὰ δύο ἄλογά της καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα, ποὺ χρησιμοποιοῦσε, ὅταν βρισκόταν στὴ ζωή.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

"Αλλες αἰτίες τῆς ἀκμῆς

Πολὺ σπουδαῖο ρόλο παίζουν στὴν ἐμφάνισι τῆς κοινῆς ἀκμῆς οἱ ἀνωμαλίες τοῦ πεπτικοῦ συστήματος καὶ πρὸ πάντων ἡ δυσκοιλιότης. Διάφορες δὲ ἐρεθιστικὲς τροφὲς προκαλοῦν τὸ ξέσπασμα τῆς ἀρρώστειας.

Οἱ ἀτμοσφαιρικὲς μεταβολὲς ἐπηρεάζουν ἐπίσης τὴν ἀκμὴ τοῦ προσώπου. 'Ο δυνατὸς ἀέρας, τὸ τσουχτερὸ κρύο καὶ πιὸ πολὺ ἀκόμα ἡ ὑγρασία χειροτερεύουν τὴν ἀκμή, ἐνῶ ὁ ἥλιος, ἡ καθαρὴ ἀτμόσφαιρα, τὸ βουνὸ καὶ ἡ θάλασσα τὴν καλυτερεύουν.

'Ο ψυχικὸς παράγων συντελεῖ πολὺ στὸ νὰ χειροτερέψη ἢ νὰ καλυτερεύση τὴν ἀρρώστεια. Οἱ φροντίδες, οἱ στενοχώριες, τὸ κλείσιμο στὸ σπίτι, ἡ ἐντατικὴ ἐργασία σωματικὴ ἢ πνευματικὴ χειροτερεύουν τὴν ἀκμή.

Τὰ διάφορα μικρόβια καὶ πρὸ πάντων οἱ σταφυλόκοκκοι χειροτερεύουν τὴν κατάστασι. Μέσα δὲ στὶς βλάβες τῆς ἀρρώστειας καὶ πρὸ πάντων στὶς βλατίδες, τὶς φλύκταινες καὶ τὰ ἀποστήματα βρίσκονται σὲ ἀφθονία οἱ σταφυλόκοκκοι, ποὺ ἀναφέραμε.

Προφύλαξι γιὰ τὴν ἀκμή: Οἱ διαταραχὲς τῆς λειτουργίας τῶν γεννητικῶν ἀδένων, ποὺ παίζουν σπουδαῖο ρόλο στὴν ἐμφάνισι τῆς ἀρρώστειας, πρέπει νὰ θεραπευθοῦν. Γι' αὐτὸ ὁ γιατρὸς πρέπει νὰ κανονίση σὲ μιὰ γυναῖκα τὴν περίοδό της νὰ εἶναι τακτική, να μὴν εἶναι ἐπώδυνος καὶ μήτε λίγη, μήτε πολλή.

Θὰ δώση ἐπίσης τὶς ὁρμόνες ποὺ χρειάζονται καὶ αὐτὸ μονάχα μπορεῖ νὰ προφυλάξη ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῆς ἀρρώστειας, ἂν πραγματικὰ ὀφείλεται σὲ ἐνδοκρινικὲς καὶ πρὸ πάντων τῶν γεννητικῶν ἀδένων διαταραχές.

Θὰ μασσᾶτε λοιπὸν καλὰ τὴν τροφή σας, γιατὶ ἡ καλὴ πέψις χρειάζεται καλὸ μάσσημα. Θὰ γιατρέψετε δὲ τὰ δόντια σας γιὰ νὰ μποροῦν νὰ μασσοῦν καλά. Τὸ φαγητὸ δὲν θὰ τὸ θεωρῆτε γιὰ ἀγγαρεία, παρὰ εὐχαρίστησι. Θὰ ἀποφεύγετε δύσπεπτες τροφὲς ποὺ προκαλοῦν ζυμώσεις στὸν ἐντερικὸ σωλῆνα καὶ δυσκοιλιότητα.

Δύσπεπτες τροφὲς εἶναι οἱ παχειὲς σοῦπες, τὰ παχειὰ ψάρια (χέλια, παλαμίδες, κολιοί, σαφρίδια, τόνοι), τὰ διάφορα θαλασσινὰ (στείδια, κυδώνια, ἀστακοί, σουπιές, καλαμάρια), τὰ παχειὰ κρέατα (χοιρινό, χῆνες, πάπιες, μεζεδάκια), τὰ διατηρημένα κρέατα (ζαμπόν, λουκάνικα, κονσέρβες), τὶς δυνατὲς σάλτσες, τὸ μαγειρεμένο βούτυρο, τὰ τηγανητά, τὰ μαρινᾶτα, τὰ ξυδᾶτα, κι' ἀπὸ τὰ χόρτα τὸ σπανάκι, τὰ σπαράγγια, τὸ σέλινο, τὰ μανιτάρια. 'Επίσης ἀπὸ τὰ φροῦτα τὶς φράουλες. 'Εξ ἄλλου καὶ τὰ δυνατὰ καὶ ἁλμυρὰ τυριά.

Θὰ ἀποφεύγετε ἀκόμα τὶς σοκολάτες, τὶς πάστες, τὰ φυστίκια, τὰ φουντούκια, τὰ ἀμύγδαλα, τὰ καρύδια, τὸ φρέσκο ψωμί, τὰ κρασιὰ καὶ ὅλα τὰ οἰνοπνευματώδη, τὰ ἁλμυρὰ καὶ τὰ πολὺ γλυκά.

Πολλὰ ἄτομα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κρατοῦν τόσο αὐστηρὴ δίαιτα, Αὐτὸ καὶ οἱ ἴδιοι θὰ τὸ καταλάβουν. Βλέποντας ὅτι φουντώνει ἡ ἀκμὴ μὲ ἕνα εἶδος φαγητοῦ, θὰ τὸ ἀποφεύγετε.

'Εκεῖνοι ὅμως ποὺ ἔχουν εὐπάθεια στὸ πεπτικὸ σύστημα καὶ σ' αὐτὸ κυρίως ὀφείλεται ἡ ἀκμή τους, πρέπει νὰ κάνουν αὐστηρὴ δίαιτα.

Θὰ προσπαθῆτε νὰ ἐξουδετερώσετε τὴν δυσκοιλιότητα μὲ κατάλληλη δίαιτα. "Οχι φάρμακα. 'Ο γιατρός σας θὰ σᾶς ὑποδείξη πῶς θὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτή. Οἱ κομπόστες, τὰ χόρτα, τὸ πρωῒ ἕνα ποτῆρι νερό, διευκολύνουν τὰ ἄτομα ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ δυσκοιλιότητα.

'Η γυμναστικὴ ἀκόμα, ὁ περίπατος συντελοῦν στὴν καταπολέμησι τῆς δυσκοιλιότητος. Θὰ ἀποφεύγετε τὴν καθιστικὴ ζωὴ καὶ τὸν κλειστὸ χῶρο ποὺ ἐπιδεινώνουν τὴν δυσκοιλιότητα.

Σὲ νευρικὰ ἄτομα πρέπει νὰ συνιστᾶται ἀλλαγὴ τοῦ περιβάλλοντος καὶ παραμονὴ σὲ ἥσυχα καὶ ἀθόρυβα μέρη. Νὰ ἀποφεύγουν ἐπίσης τὴν ὑπερκόπωσι καὶ νὰ ζοῦν ἥσυχη καὶ κανονικὴ ζωή. 'Η κίνησι, ὁ καθαρὸς ἀέρας, ἡ ἐξοχή, ὁ ἥλιος, ἡ θάλασσα, τὸ βουνὸ ἡσυχάζουν τὰ νεῦρα, διορθώνουν τὸ πεπτικὸ σύστημα καὶ καλυτερεύουν τὴν ἀκμή.

Τὸ πλύσιμο μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ σαποῦνι πρωῒ καὶ βράδυ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ σᾶς προφυλάξη ἀπὸ τὴν νεανικὴ ἀκμή. Τὸ δέρμα ποὺ εἶναι πολὺ λιπαρὸ πρέπει νὰ καθαρίζεται πολὺ καλὰ ἀπὸ τὸ λίπος καὶ νὰ γίνεται κανονικό. Τὰ ξηρὰ δέρματα δὲν παθαίνουν ἀκμή. Μόνο τὰ σμηγματορροϊκὰ δέρματα παθαίνουν καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ καθαρίζεται πολὺ καλὰ τὸ λίπος.

Μόνοι σας δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε ἐμπειρικὰ φάρμακα γιὰ τὴν ἀκμή, γιατὶ μπορεῖτε νὰ καταστρέψετε τὸ δέρμα σας. 'Ο γιατρός σας θὰ σᾶς ὁδηγήση τί φάρμακα πρέπει νὰ μεταχειρισθῆτε.

Γενικὰ τὸ θειάφι τοπικῶς μὲ διάφορες λοσιὸν εἶναι πολὺ καλό. Μὰ μερικὰ ἄτομα δὲν ἀνέχονται τὸ θειάφι καὶ μόλις ἀλείψουν τὸ πρόσωπό τους, τὸ δέρμα τσιτώνει καὶ τσούζει. Τότε πρέπει νὰ τὸ ἀφίσετε τὸ θειάφι καὶ νὰ δοκιμάσετε ἄλλα φάρμακα.

Πολὺ καλὲς εἶναι καὶ οἱ λοσιὸν μὲ οἰνόπνευμα καὶ μὲ αἰθέρα, μὰ εἶναι πολὺ εὔφλεκτες καὶ χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Τὸ καμφοροῦχο οἰνόπνευμα ἐπίσης εἶναι πολὺ καλό. Αὐτὴ τὴ θεραπεία μπορεῖτε νὰ τὴν κάμετε μόνες σας σὲ ἐλαφρὲς ἀκμές, ἀφοῦ πάρετε τὴ συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ σας.

Πολὺ συχνὰ ἡ ἀκμὴ εἶναι πολὺ δυσίατη καὶ χρειάζεται μακρὰ θεραπεία σὲ εἰδικὰ δερματολογικὰ ἰατρεῖα, ποὺ θὰ σᾶς ἀναλάβουν νὰ σᾶς κάμουν τὴν θεραπεία μὲ διάφορα μηχανήματα, μὲ ἠλεκτρισμούς, ὑψίσυχνα, ὑπεριώδεις ἀκτῖνες καὶ τὶς κατάλληλες ἐνέσεις.

Λ. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ
'Ιατρὸς Δερματολόγος-Αἰσθητική

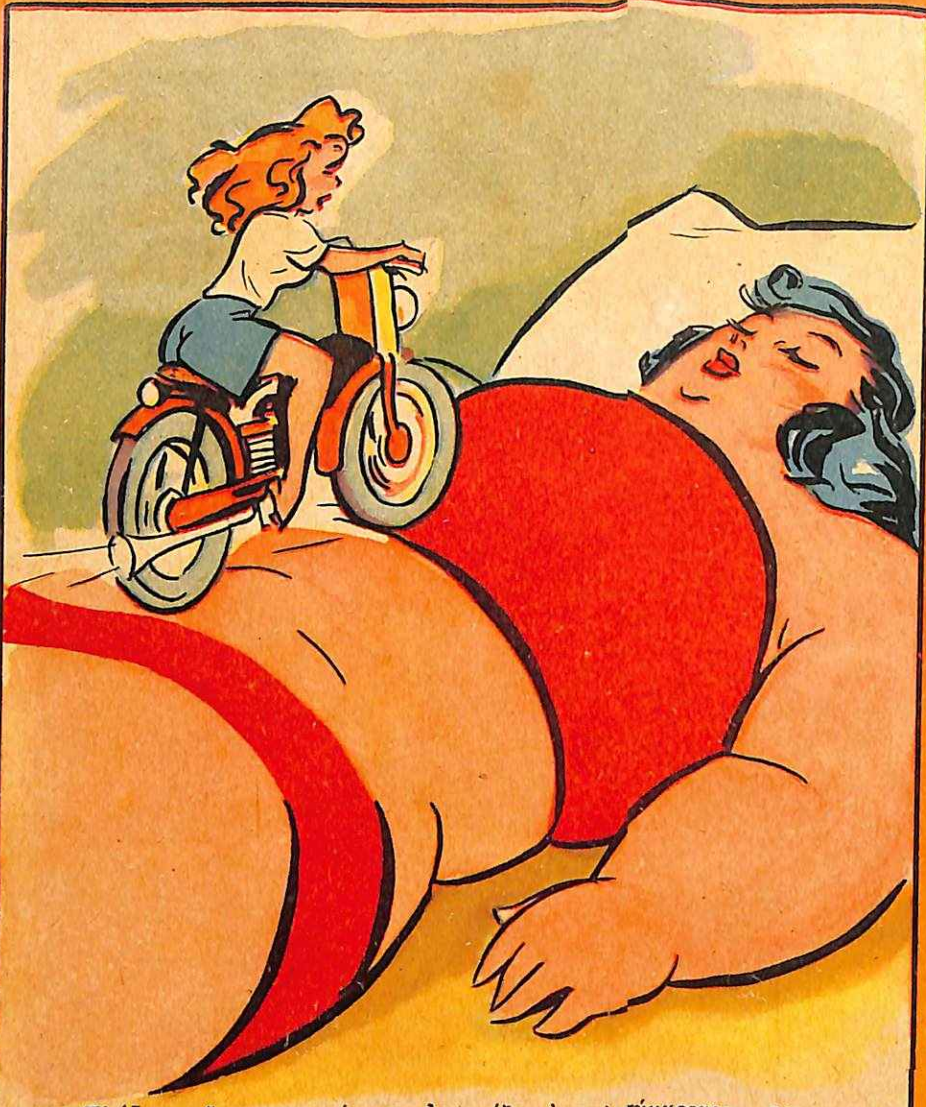

—Τὸ 'Ινστιτοῦτο μας, κυρία μου, ἐφαρμόζει τὶς πιὸ σύγχρονες μεθόδους!

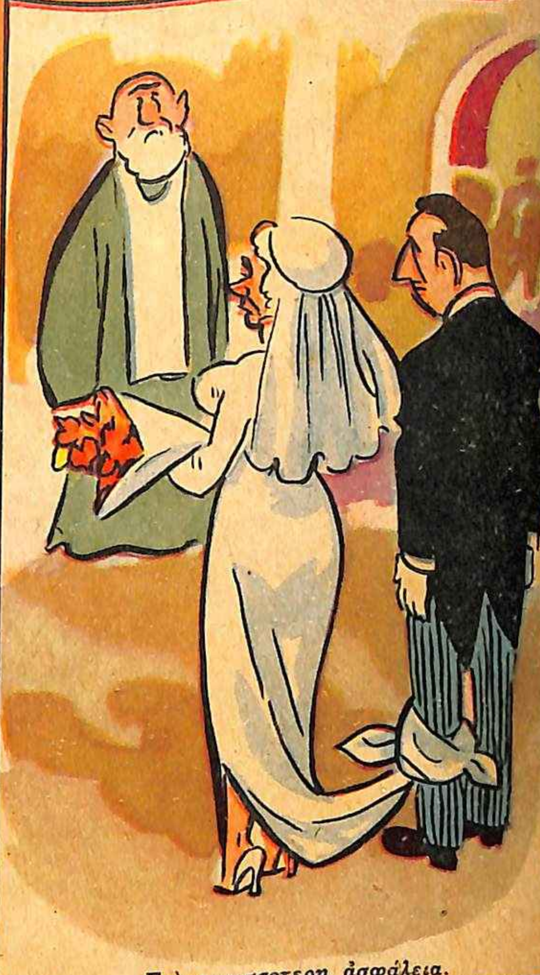

Γιὰ περισσοτερη ἀσφάλεια.

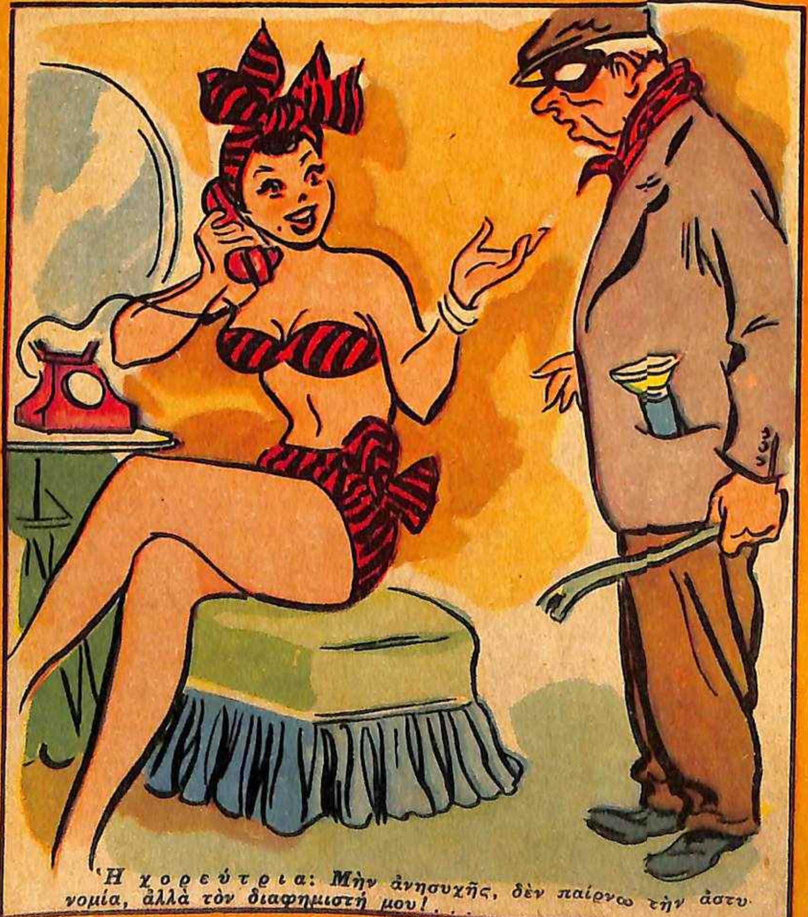

'Η χορεύτρια: Μὴν ἀνησυχῆς, δὲν παίρνω τὴν ἀστυνομία, ἀλλὰ τὸν διαφημιστή μου!...

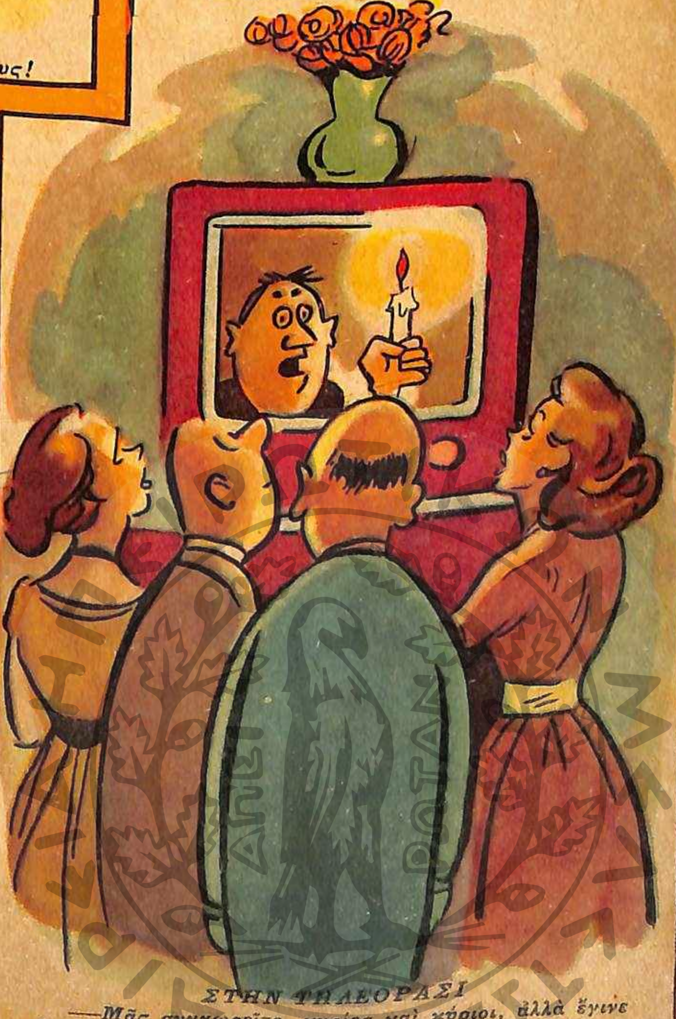

ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ

—Μᾶς συγχωρεῖτε, κυρίες καὶ κύριοι, ἀλλὰ ἔγινε διακοπὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος!...